

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ЗНОЙНИ СЪНИЩА

Част 4 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Адриан Велчев, 2000

chitanka.info

*На Тили и нейните синове.
И в памет на татко и Боб.*

Моята най-искрена благодарност на следните хора за тяхната помощ при написването на тази книга:

Д-р Маргарет Уотсън, ветеринарна лекарка и авторка на любовни романи, която ми позволи неведнъж да прекъсвам творческата ѝ дейност, за да ѝ задавам въпроси.

Джими Морел и Джил Барнет за техните уместни критични бележки.

А също и на Джон Росич, който за пореден път помогна на моите герои с правни съвети. (Изпрати сметките на тях, моля те, не на мен.)

Едно голямо благодаря на всички от „Avon books“ и специално на Кари Ферънр за подкрепата. Гордея се, че съм част от семейството на „Avon“.

ПЪРВА ГЛАВА

Последните останки от късмета на Рейчъл Стоун изчезнаха точно пред киното за автомобилисти „Гордостта на Каролина“. Там, в средата на тесния планински път, над който се стелеше мараня от жегата на юнския следобед, нейният стар шевролет импала издаде своето предсмъртно изхъркване и спря.

Тя едва успя да свие вдясно към банкета, преди един облак от тъмен пушек да се извие изпод капака на мотора, лишавайки я от всякаква видимост. Това последно нещастие беше капката, която преля чашата на търпението ѝ. Тя скръсти ръце в горната част на кормилото, отпусна челото си върху тях и се предаде на отчаянието, което я преследваше в продължение на три дълги години. Тук, на този двупосочен път, точно на влизане в града с ироничното име Салвейшън^[1], Северна Каролина, тя най-после бе достигнала до края на своя път към ада.

— Мамо?

Избърса очи в кокалчетата на ръцете си и вдигна глава.

— Мислех, че спиш, скъпи.

— Да, спях, но този ужасен звук ме събуди.

Тя се извърна и погледна към сина си, наскоро отпразнувал петия си рожден ден, който седеше на задната седалка сред всевъзможни вързопи и кутии, съдържащи всичките им що-годе ценни вещи. Багажникът на шевролета бе празен, тъй като беше смачкан преди много години и оттогава просто не можеше да бъде отворен.

Бузата на Едуард беше зачервена там, където беше лежал на нея, а светлокестенявата му коса стърчеше на мястото, където беше близнат. Беше доста дребен за възрастта си, слабичък и все още бледен вследствие на наскоро прекараната пневмония, която в един момент сериозно бе застрашила живота му. Тя го обичаше с цялото си сърце.

Сега сериозните му очи я гледаха иззад главата на Хорс, сламения заек, който бе негов неизменен спътник още от времето, когато беше проходил.

— Пак ли се случи нещо лошо?

Тя почувства някаква твърдост в устните си, докато се опитваше да ги изкриви в успокоителна усмивка.

— Малък проблем с колата, това е всичко.

— Ние ще умрем ли?

— Не, миличък, разбира се, че няма. Виж, защо не слезеш да се поразтъпчеш малко, докато аз хвърля един поглед на двигателя. Само не излизай на пътя.

Той ухапа опърпаното заешко ухо на Хорс между зъбите си и се промъкна покрай един леген за пране, пълен с дрехи втора употреба, и няколко стари хавлии. Краката му бяха слаби, като бледи малки пръчки, съединени от костеливи колене. На задната част на шията си имаше малка бенка с цвят на червено вино. Това ѝ беше едно от любимите места, където го целуваше.

Тя се пресегна през облегалката на седалката си и му помогна да отвори вратата, която функционираше само малко по-добре от счупения багажник.

Ще умрем ли? Колко пъти в последно време ѝ беше задавал този въпрос? Никога не бе бил лесно дете, но тези последни няколко месеца го бяха направили още по-уплашен, предпазлив и възрастен за годините си.

Подозираше, че е гладен. Последния път, когато му беше дала да яде, бе преди четири часа: един портокал, чаша прясно мляко и желиран сандвич, изяден в едно крайпътно заведение близо до Уинстън-Салем. Коя ли майка би могла да храни сина си по-лошо от това?

В портмонето си имаше девет долара и някакви дребни монети. Девет долара и дребни центове я разделяха от края на света.

Тя мярна отражението си в огледалото за обратно виждане и си спомни, че някога бе смятана за хубавица. А сега, в резултат на напрежението, което почти никога не я напускаше, бръчки обграждаха устата ѝ, излизаха от ъглите на зелените ѝ очи и сякаш изяждаха лицето ѝ. Луничавата кожа около скулите ѝ беше толкова опъната, че сякаш всеки момент щеше да се разцепи. Нямаше пари за фризури и разкошната ѝ грива от къдрава кестенява коса падаше безразборно около прекалено слабото ѝ лице. Единственото козметично средство, което все още притежаваше, бе едно почти използвано тъмно червило,

което се въргаляше на дъното на дамската ѝ чанта и което не си бе направила труда да използва в продължение на седмици. Какъв бе смисълът? Макар да бе на двадесет и седем, тя се чувстваше като старица.

Погледна към синята рокля без ръкави, която се спускаше от костеливите ѝ рамене. Беше избеляла, твърде голяма за нея и освен това се бе наложило да смени едно от шестте червени копчета с кафяво, след като оригиналното се беше счупило. Казала бе на Едуард, че това е най-новата мода.

Вратата на импалата изскърца протестиращо, докато я отваряше, и в мига, в който стъпи на асфалта, тя почувства жегата, която преминаваше през тънките като хартия подметки на износените ѝ бели сандали. Едната от каишките се беше скъсала. Тя се бе постарала да я зашие отново, но в резултат се беше образувала една издатина, която ѝ убиваше и разраняваше големия ѝ пръст. Но това беше малка болка в сравнение с другата — тази от усилията ѝ да оживее.

Някакъв пикап мина покрай нея, но не спря. Разрошената ѝ коса се уви около бузите ѝ и тя използва дланта си, за да отметне кичурите назад, като в същото време се опита да закрие очите си от облака прах, който бе вдигнал пикапът след себе си. Погледна към Едуард. Той стоеше до храстите, беше поставил Хорс под мишница и беше вдигнал глава, за да може да види по-добре жълтите и лилави лампи във формата на звезди, които се извисяваха над него и изписваха думите „Гордостта на Каролина“.

С чувството, че трябва да се сблъска с нещо неизбежно, тя вдигна капака и веднага отстъпи назад, опитвайки се да избегне облака от черен дим, който все още извираше от двигателя. Автомонтьорът от Норфолк я бе предупредил, че моторът рано или късно ще избухне, и тя чудесно знаеше, че сегашната повреда не е нещо, което би могло да се оправи с подръчни средства. Главата ѝ сякаш още повече хлътна между раменете. Не само че бе загубила колата си, но бе загубила и дома си. Двамата с Едуард живееха в импалата вече повече от седмица. Беше му казала, че имат голям късмет, че могат да вземат дома си със себе си, също като костенурките.

Тя се отпусна на пети и се опита да приеме най-новата от цяла поредица от беди, които я бяха довели обратно до този град, град, в който навремето се беше клела, че никога няма да се върне.

— Дръпни се оттам, хлапе.

Заплашителният звук от плътен мъжки глас я накара да излезе от вцепенението си. Тя се извърна толкова бързо, че чак загуби равновесие и трябваше да се хване за капака на мотора, търсейки опора. Когато погледът ѝ се проясни, тя видя сина си да стои като замръзнал пред някакъв заплашително изглеждащ непознат мъж, облечен с джинси и стара синя работна риза, с огледални слънчеви очила.

Сандалите ѝ се изхлузиха в чакъла, когато полетя към задната част на колата. Едуард бе прекалено уплашен, за да се помръдне. Мъжът посегна към него.

Навремето тя беше сладкодумна и мила, нежно селско момиче с душа на поет, но животът я беше накарал да загрубее и тя даде изблик на гнева си.

— Да не си посмял да го докоснеш, копеле такова!

Ръката му бавно се отпусна надолу.

— Син ли ти е?

— Да. И стой по-далече от него.

— Той пикаеше в моите храсти. — В грубия и равен глас на мъжа определено се чувстваше акцентът, характерен за жителите на Каролина, но в него нямаше ни най-малка следа от някаква емоция. — Разкарай го оттук.

Едва сега тя забеляза, че джинсите на Едуард бяха разкопчани, което правеше и без това слабичкото ѝ момченце да изглежда още по-беззащитно. Той стоеше, замръзнал от страх, заекът все така бе мушнат под мишницата му, докато гледаше нагоре към мъжа, извисяващ се над него.

Непознатият беше висок и слаб, с права тъмна коса и кисела гримаса на устата. Лицето му беше издължено и тясно — тя предположи, че би могло да се нарече красиво, но същевременно изразяваше някаква жестокост със своите остри скули. Почувства моментно задоволство заради огледалните му очила. Нещо ѝ подсказваше, че е по-добре да не го поглежда в очите.

Грабна Едуард и го прилепи към тялото си. Горчивият опит я беше научил да не се дава на никого и тя му се тросна в отговор.

— Това твои лични храсти за пикаене ли са? Това ли е проблемът? Че ти самият си искал да ги използваш?

Устните му едва се помръднаха.

— Това е моя собственост. Така че разкарайте се оттук.

— С удоволствие бих го направила, но колата ми не е на същото мнение.

Мъжът погледна без особен интерес към трупа на нейната импала.

— В билетната кабина има телефон, там ще видиш и номера на гаража на Дейли. И докато чакаш да дойдат да те изтеглят, стой извън моята собственост.

Той се извърна на пети и се отдалечи. Едва след като вече се бе изгубил зад дърветата, които растяха в основата на гигантския екран, тя пусна детето от себе си.

— Всичко е наред, миличък. Не му обръщай внимание на тоя. Не си направил нищо лошо.

Но Едуард беше видимо пребледнял и долната му устна трепереше.

— Този мъж ме и-изплаши.

Тя вплете пръсти в светлокестенявата му коса и се опита да оправи близнатото място на челото му.

— Знам, че те изплаши, но той е само един дърт задник, а и нали аз бях тук, за да те защитя.

— Нали ми беше казала да не използвам думата задник.

— Да, но сега ситуацията е извънредна.

— Какво означава това?

— Означава, че той наистина е задник.

— Аха.

Тя погледна към малката будка за продажба на билети, в която се намираше телефонът. Беше наскоро боядисана в тъмножълто и лилаво, същите безвкусни цветове като на табелата, но не пристъпи към нея. Не разполагаше с пари нито за да я изтеглят, нито за да поправят колата, а кредитните ѝ карти отдавна бяха анулирани. Не желаейки да изправя Едуард пред нов сблъсък с неприятния собственик на киното, тя го помъкна към пътя.

— Краката ми са се схванали от толкова дълго стоене в колата, затова си мисля, че една разходка ще ни се отрази добре. Какво ще кажеш?

— Добре.

Момчето повлече обутите си в маратонки нозе по прашния път и тя усещаше, че все още е уплашен. Ядът ѝ по адрес на Задника стана още по-голям. Що за негодник трябва да си, за да се държиш по този начин пред едно дете?

Тя се пресегна през отворения прозорец на колата и взе синя пластмасова бутилка за вода, както и последните няколко очукани портокала, които беше купила от едно щандче за намалени цени. Докато водеше детето по пътя към малката горичка наблизо, тя още веднъж се наруга, задето не се бе отдала на Клайд Рорш, който бе неин шеф допреди шест дни. Вместо това го беше фраснала по главата, за да избегне изнасилването, след това бе грабнала Едуард и двамата бяха избягали завинаги от Ричмънд.

Сега съжеляваше, че не му е дала. Ако се беше съгласила да прави секс с него, сега с Едуард щяха все така да си живеят в стаята в мотела на Рорш, където си бе намерила работа като камериерка. Защо не бе затворила очи и не бе му позволила да прави с нея това, което иска? Какъв беше смисълът да бъде придирчива, след като сега синът ѝ беше гладен и бездомен?

Беше успяла да стигне чак до Норфолк, където бе изхарчила твърде голяма част от скромните си парични ресурси за поправка на водната помпа на импалата. Знаеше, че други жени в нейното положение веднага биха подали молба за социална помощ, но за нея това не фигурираше като възможност. Принудена бе да подаде такава молба преди две години, когато заедно с Едуард живееха в Балтимор. Тогаваша една от социалните работнички бе шокирала Рейчъл, поставяйки под съмнение нейната способност да се грижи за Едуард. Тази жена бе споменала възможността да го настанят в дом за сираци, докато Рейчъл успее да си стъпи на краката. Може би го беше казала за доброто и на двамата, но думите ѝ я бяха ужасили. До онзи момент тя никога дори не беше си и помисляла, че някой би могъл да се опита да ѝ отнеме Едуард. Беше напуснала Балтимор в същия този ден и се бе зарекла никога повече да не доближава държавна служба за помощ.

Оттогава издържаше и двамата, работейки на няколко места с минималната възможна надница, изкарвайки толкова, колкото да свързват двата края, но не достатъчно, за да може да задели нещо настрана, да се запише в някой курс и да подобри професионалните си умения. Битката за осигуряване на сносно съществуване на своето дете

поглъщаше мизерната ѝ заплата и я караше да се поболява от безпокойства — едната от бавачките оставяше Едуард по цял ден да седи пред телевизора, друга пък беше изчезнала някъде, оставяйки го на грижите на приятеля си. Точно тогава се беше разболял от пневмония.

Когато го бяха изписали от болницата, тя вече бе уволнена от заведението за бързо хранене, където работеше по това време, поради самоотлъчки. Разходите покрай Едуард бяха стопили всичките пари, които имаше, и на всичкото отгоре ѝ бяха връчили една главозамайваща сметка, която по никакъв начин не можеше да плати. Освен това сега имаше на ръцете си едно болно дете, което трябваше да бъде внимателно наблюдавано докато се възстанови, а като капак на всичко бе получила и предупреждение да опразни мизерния апартамент, в който живееха, тъй като не беше платила наема.

Беше се примолила на Клайд Рорш да ѝ позволи да се нанесе в една от по-малките мотелски стаички, без да плаща наем, като в замяна бе обещала да работи с удвоено работно време. Но той бе искал и още нещо — секс, винаги когато му се прииска. Когато му беше отказала, бе станал агресивен и тя го бе цапардосала по главата с телефонния апарат в офиса му.

Спомняше си кръвта, която се стичаше отстриани по лицето му, и злобата в очите му, когато я бе заплашил, че ще направи така, че да я арестуват за нападение срещу него.

— Ще те видя как ще се грижиш за това твое скъпоценно хлапе, като те приберат в затвора!

Защо ли не бе престанала да се съпротивлява и не бе го оставила да прави каквото си иска... Това, което ѝ се бе струвало немислимо преди седмица, сега съвсем не ѝ изглеждаше толкова неприемливо. Беше жилава и все някак си щеше да го преживее. Откакто свят светува, отчаяните жени бяха използвали секса като бартер и сега ѝ се струваше трудничко за вярване, че някога ги бе осъждала за това.

Тя намести Едуард до себе си под едно дърво, развинти капачката на шишето с вода и му го подаде. Докато белеше портокала, не можа да устои на желанието си да вдигне очи към планината.

Слънцето се отразяваше в една стена от стъкло, което означаваше, че „Храма на Спасението“ все още си беше на мястото, макар отнякъде да бе чула, че сега е собственост на един от

многобройните си кредитори. Преди пет години там се помещаваше главната квартира и основното студио на Г. Дуейн Сноупс, един от най-богатите и известни телеевангелисти в страната. Рейчъл се опита да избута от съзнанието си неприятните спомени и започна да подава на Едуард резенчета портокал. А той се наслаждаваше на всяко от тях така, сякаш бяха някакви вкусни сладкиши, а не изсъхнали парченца от портокал, който сигурно щеше да бъде изхвърлен на боклука, ако не бяха го купили.

Докато му подаваше последното парченце, погледът ѝ неочаквано се спря на един надпис до входа на киното.

„Скоро предстои голямото откриване.
Търся помощник.“

Тя изведнъж застана нащрек. Как не беше го забелязала по-рано? Работа! Може би късметът ѝ най-после щеше да проработи.

Не искаше да мисли за намусения собственик на киното. Придирчивостта бе лукс, който просто не можеше да си позволи. С очи все още приковани към надписа, тя потупа коляното на Едуард. То се бе стоплило от слънцето.

— Миличък, ще трябва да отида да поговоря отново с онзи мъж.

— Не искам да го правиш.

Тя го погледна в малкото, разтревожено лице.

— Той не е нищо повече от един обикновен грубиян. Не се страхувай. Мога да го набия дори и ако едната ми ръка е завързана зад гърба.

— Стой тук.

— Не мога, глупачето ми. Трябва ми работа.

Едуард не каза нищо повече и тя се зачуди какво да прави с него докато търси Задника. Не беше от децата, които биха заскитали нанякъде, и тя за момент си помисли дали да не го остави в колата, но тя пък беше спряна прекалено близо до пътя. Ще трябва да го вземе със себе си.

Усмивайки му се ободрително, тя го дръпна да се изправи на крака. Докато го водеше обратно през пътя, не си направи труда да изпрати молитва за някаква намеса свихе. Рейчъл вече не се молеше.

Нейните запаси от вяра бяха изядени много, много отдавна от Г. Дуейн Сноупс и сега от тях не беше останало дори и едно семенце.

Пришитата каишка на сандала ѝ се заби в големия ѝ пръст, докато водеше Едуард надолу по тясната алея към будката за продажба на билети. Това кино за автомобилисти сигурно е било построено в тези планини още преди десетки години и най-вероятно е било изоставено поне в продължение на едно десетилетие. Сега прясно боядисаната билетна будка, както и новата ограда, очертаваща имота, свидетелстваха за обновлението му, но то все пак изглеждаше така, сякаш по него имаше да се свърши още доста работа.

Прожекционният екран беше поправен, но дворът, със своите концентрични редове от места за паркиране на коли, бе целия обрасъл в храсти. По средата имаше една двуетажна бетонна постройка, в която преди явно са се помещавали снекбарът на киното, както и стаичката за прожектиране. Фасадата ѝ някога е била бяла, но сега беше зацапана с мръсотии и плесен. От широко отворените врати отстрани се носеше оглушителна рок музика.

Тя забеляза една изоставена детска площадка под екрана. Състоеше се от празна кутия за пясък, както и от половин дузина пластмасови делфини, окачени върху здрави пружини. Предположи, че делфините са били светлосини, но изминалите години не бяха оставили почти нищо от някогашната им окраска. Една ръждясала висилка, счупена въртележка и бетонна костенурка допълваха жалката екипировка на площадката.

— Иди да си играеш на онази костенурка, докато аз говоря с мъжа, Едуард. Няма да се бавя.

Той мълчаливо я изгледа, а в очите му се четеше молба да не го оставя сам. Тя му се усмихна и посочи към площадката.

Ако беше някое друго дете, сигурно щеше да даде изблик на гнева си в мига, в който разбереше, че няма да стане на неговото, но нормалният за повечето деца темперамент бе някак си изсмукан от сина ѝ. Той само набърчи долната си устна и сви глава между раменете си, карайки я да се разкъсва от жалост отвътре, дотолкова, че трябваше да отстъпи.

— Добре, добре. Можеш да дойдеш с мен, ще седнеш пред вратата.

Малките му пръсти стиснаха нейните докато го водеше към бетонната сграда. Усещаше как прахът се промъква в дробовете ѝ, слънцето прежуряше над главата ѝ. Отвътре се чуваше силна музика, която ѝ приличаше на някакъв предсмъртен вик.

Когато стигнаха до вратата, тя пусна ръката на Едуард и се наведе към него така, че да може да я чуе през оглушителната музика.

— Чакай тук, мъничкият ми.

Той се хвана за полата ѝ, но тя с успокоителна усмивка го накара да отдръпне пръстите си и влезе в бетонната сграда.

Тезгяхът на снекбара, както и различните уреди зад него, бяха нови, но по мръсните панелни стени все още висяха поне десетгодишни плакати и афиши. Чифт огледални слънчеви очила бяха поставени на новия бял барплот, а до тях имаше неотворен пакет с картофен чипс, сандвич, увит в найлонова опаковка, и радио, което изстрелваше ужасната музика.

Собственикът на киното се беше качил на една стълба и монтираше неонова лампа на тавана. Той беше с гръб към нея, което ѝ даде възможността да огледа най-новото препятствие, което се беше изправило пред нея по пътя към оцеляването ѝ.

Видя чифт изцапани с боя кафяви работни ботуши и позахабени джинси, под които се очертаваха дълги и силни крака. Раменете му бяха широки, а мускулите на гърба му мърдаха под ризата, докато придържаше лампата към тавана с една ръка и я прикрепяше с отвертка с другата. Навитите ръкави на ризата откриваха добре загорели ръце, силни китки и широки длани, завършващи с изненадващо елегантни пръсти. Тъмнокафявата му коса, не особено добре подстригана, падаше покрай яката на ризата към гърба. Беше права и тук-там се забелязваха поизбелели кичури, макар мъжът да изглеждаше на не повече от тридесет и пет години.

Тя се приближи до радиото и намали звука. Някой с по-слаби нерви би могъл да се стресне и дори да изпусне отвертката или пък да издаде някакво учудено възклицание, но този мъж не направи нищо подобно. Той просто извърна глава и се втренчи в нея.

Видя две светлосребристи очи и ѝ се прииска той отново да си сложи огледалните слънчеви очила. В очите му нямаше никакъв живот. Бяха твърди и някак си мъртви. Дори и сега, в най-голямото си отчаяние, тя не искаше да повярва, че нейните очи биха могли да

изглеждат по този начин — толкова безчувствени, толкова лишени от всякаква надежда.

— Какво искаш?

Звукът на равния му, безчувствен глас я накара да потрепери, но тя все пак успя да изкриви устните си в безгрижна усмивка.

— Радвам се да се запознаем. Казвам се Рейчъл Стоун. Онова петгодишно хлапе, което се опита да тероризираш, е моят син, Едуард, а заекът, който винаги носи със себе си, се нарича Хорс^[2]. И моля те, не ме питай, защо го е нарекъл така.

Ако се бе надявала да го накара да се усмихне, провалът ѝ беше пълен. Никак не ѝ беше лесно да си представи, че тази уста някога се усмихва.

— Мисля вече ти казах да стоиш настрана от моята собственост.

Абсолютно всичко в него я дразнеше, факт, който с огромно усилие се опита да скрие зад невинното си изражение.

— О, вярно. Май съм забравила.

— Слушай сега, мадам...

— Рейчъл. Или пък госпожа Стоун, ако искаш да се обърнеш по-официално. Знаеш ли, днес май е щастливият ти ден. За твой късмет аз никак не съм злопаметна и съм готова да ти простя ужасното държание към мен и моя син. И така, откъде да започвам?

— За какво говориш?

— За онзи надпис, който видях пред киното. Аз съм помощницата, която търсиш. Според мен трябва първо да се заемем с детската площадка. Знаеш ли в какви съдебни процеси можеш да се забъркаш с целия този скапан инвентар?

— Няма да те наема.

— Разбира се, че ще ме наемеш.

— Защо е всичко това? — попита той без в гласа му да се чувства особен интерес.

— Защото ти очевидно си интелигентен човек, въпреки ужасните ти обноски, а всеки, който притежава някаква интелигентност, може да разбере, че аз съм чудесен работник.

— Това, което знам, е, че се нуждая от мъж.

Тя му се усмихна подкупващо.

— А не е ли така с всички нас?

Той не изглеждаше развеселен, но явно не беше и ядосан на начина, по който му говореше. Просто нямаше никаква реакция.

— Ще назнача мъж.

— Аз пък ще се престоря, че не съм го чула, това последното, тъй като половата дискриминация е незаконна в тази страна.

— Ами съди ме тогава...

Някоя друга жена сигурно би се отказала на този етап, но Рейчъл имаше по-малко от десет долара в портмонето си, гладно дете и кола, която не искаше да помръдне от мястото си.

— Правиш голяма грешка. Подобна възможност няма да ти се предложи всеки ден.

— Не знам как да ти го кажа по-ясно, мадам. Нямам намерение да те наемам. — Той постави отвертката на барплота, след това бръкна в задния джоб на панталона си и извади портфейл, който се беше огънал по формата на бедрото му. — Ето ти двадесет долара. Вземай ги и се разкарай оттук.

Тя се нуждаеше от двадесет долара, но това, от което се нуждаеше още повече, бе работа, затова поклати глава.

— Задръж си благотворителността, господин Рокфелер. Аз искам постоянна работа.

— Тогава потърси я на някое друго място. Това, което трябва да се свърши тук, изисква тежък физически труд. Целият двор трябва да се изчисти, сградата иска боядисване, а покривът — ремонт. И ще назнача мъж, който може да се справи с всичко това.

— Аз съм по-силна, отколкото изглеждам, и ще работя по-усърдно от който и да било мъж. Освен това бих могла да ти помогна и с психологични консултации във връзка с психичното разстройство на личността, което определено се наблюдава при теб.

В момента, в който изрече тези думи, тя бе готова да си отхапе езика, тъй като неговото изражение стана още по-празно.

Устните му едва се помръднаха и в този момент тя се помисли за самоубиец, който мрази живота до дъното на душата си.

— Някой да ти е казвал, че имаш голяма уста?

— Тя върви в комплект с мозъка ми.

— Мамо?

Собственикът на киното замръзна на мястото си. Тя се извърна, за да види стоящия на вратата Едуард. Хорс се полюшваше в ръката

му, а лицето му бе сбърчено от тревожна гримаса.

— Мамо, трябва да те питам нещо — докато говореше, той не откъсваше очи от мъжа.

Тя се приближи към него.

— Какво има?

Той сниши гласа си до шепот, който обаче можеше спокойно да бъде чул от мъжа.

— Сигурна ли си, че няма да умрем?

Сърцето ѝ се сви.

— Да, сигурна съм.

Тя отново се наруга за глупостта, която беше извършила, решавайки да тръгнат за насам. Как щеше да издържа и двамата, докато намереше това, което търсеше? Никой, който знаеше коя е, нямаше да ѝ даде работа, което означаваше, че единственият ѝ шанс е да попадне на човек, който е дошъл да живее тук наскоро. И това отново я изправяше пред собственика на киносалона за автомобилисти „Гордостта на Каролина“.

Той се приближи към един стар телефонен апарат, закачен на стената. Рейчъл се извърна, за да види какво има намерение да прави новият ѝ познат, и видя един опърпан аленикав афиш, закачен близо до нея. Понакъсаните му краища не можеха да скрият красивото лице на Г. Дудейн Сноупс, мъртвия телеевангелист.

„Присъедини се към вярващите от «Храма на Спасението», тъй като ние препредаваме посланието на Бог към света!“

— Дийли, обажда се Гейб Бонър. На една жена ѝ се счупи колата наблизко и ѝ трябва някой да я изтегли.

Две неща едновременно пронизаха мозъка ѝ — фактът, че не искаше никой да я изтегля, и името на мъжа. Гейбриъл Бонър. Защо един от членовете на най-известното семейство в град Салвейшън сега се подвизаваше като собственик на кино?

Доколкото си спомняше, братята Бонър бяха трима, но само най-младият, отец Итън Бонър, живееше в Салвейшън, когато тя бе тук. Кал, най-големият, беше професионален футболист. Макар да знаеше,

че си идва често, тя никога не се бе срещала с него, но знаеше как изглежда, тъй като го беше виждала на снимка. Техният баща, доктор Джим Бонър, беше най-уважаваният лекар в областта, а майка им, Лин, бе един от социалните лидери в града. Пръстите ѝ инстинктивно стиснаха рамото на Едуард при мисълта, че беше дошла в земята на своите врагове.

— ... и изпрати сметката на мен. А, Дийли, след това заведи жената и детето при Итън. Кажи му да ги настани някъде за през нощта.

След като избъбри още няколко думи, той затвори телефона и отново насочи вниманието си към Рейчъл.

— Чакай при колата. Дийли ще изпрати някого веднага след като се върне камионетката му.

Той се приближи към вратата и сложи ръка на дръжката ѝ. Имаше вид на човек, който е направил всичко, което зависи от него. Тя мразеше всичко в него: неговото високомерие, неговото безразличие, а най-много от всичко мразеше това силно мъжко тяло, което му даваше възможност да се справя с препятствията в живота, едно предимство, което тя не притежаваше. Не искаше благотворителни жестове. Всичко, от което се нуждаеше, бе работа. И това, че той бе уредил да ѝ изтеглят колата на буксир, означаваше много повече от лишаването ѝ от транспортно средство. Защото импалата беше техният дом.

Тя грабна сандвича и пакета с чипс, които бяха оставени на тезгяха, и хвана Едуард за ръката.

— Благодаря за обяда, Бонър. — Тя профуча покрай него без дори да го погледне повече.

Едуард заподтичва покрай нея по обратния път. Тя го хвана поздравно за ръката, докато пресичаха пътя. Когато двамата отново седнаха под дървото, под което бяха и преди, Рейчъл започна с всички сили да се опитва да потисне отчаянието си. Не, нямаше намерение да се предаде толкова бързо.

Тъкмо се бяха настанили под дървото, когато един прашен черен пикап с Гейбриъл Бонър зад кормилото изскочи от входа на киното, излезе на пътя и изчезна от погледа им. Тя разопакова сандвича и започна да изследва съдържанието му: пуешко бяло месо, швейцарско сирене и горчица. Едуард не обичаше горчица и затова тя отстрани колкото бе възможно от нея, преди да му подаде сандвича. Той започна

да яде, като едва забележимо се поколеба в началото. Беше прекалено гладен, за да проявява претенции.

Камионетката на пътна помощ пристигна още преди да беше свършил със сандвича и от нея слезе един висок и слаб тийнейджър. Тя остави Едуард под дървото и пресече пътя, махайки приятелски с ръка към новодошлия.

— Оказа се, че няма да има нужда да ме теглите. Само ако може малко да ме бутнете, а? Гейб каза да оставя колата зад ей онези дървета. — Тя посочи към една горичка недалеч от мястото, където седеше Едуард.

Тийнейджърът я изгледа подозрително, но явно не беше от най-умните, затова на Рейчъл не ѝ бе необходимо дълго време, за да го убеди да ѝ помогне. Когато момчето си тръгваше, нейната импала вече бе добре скрита зад дърветата.

За момента това бе най-доброто, което можеше да направи. Те се нуждаеха от колата, за да спят в нея, а не биха могли да я използват, ако я бяха закарали в някое гробище за автомобили. Фактът, че автомобила повече не можеше да бъде каран, я оставяше с единствената възможност да убеди Гейб Бонър да ѝ даде работа. Но как? Изведнъж ѝ хрумна, че човек, който до такава степен е лишен от чувства, най-добре би могъл да бъде убеден като види някакви готови резултати.

Тя се върна при Едуард и го накара да се изправи.

— Вземи си пакета с чипс, партньоре, и да вървим. Връщаме се обратно в киното. Време е да се захващам за работа.

— Намери ли си работа?

— Да кажем, че съм на пробен период. — Тя отново го поведе към пътя.

— Какво означава това?

— Ами в смисъл, че трябва да покажа какво мога. А докато работя, ти можеш да довършиш обяда си на онази детска площадка, щастливецо.

— Ела да ядеш с мен.

— В момента въобще не съм гладна. — Това беше почти вярно.

Беше минало толкова време откакто не бе яла истинска храна, че вече бе забравила какво означава да изпитва глад.

Докато настаняваше Едуард до бетонната костенурка, тя се оглеждаше наоколо, опитвайки се да реши коя работа не би изисквала някакви специални инструменти, като в същото време би направила впечатление. Почистването на двора от някой от най-избуялите плевели изглежда бе най-добрата възможност. Тя реши да започне от средата, тъй като там резултатът от работата ѝ щеше да се види най-добре.

Започна да работи под лъчите на прежурящото слънце. Полите на роклята ѝ я спъваха, а между каишките на скъсаните ѝ сандали започна да прониква мръсотия, оцветявайки краката ѝ в кафяво. Големият ѝ пръст отново започна да кърви под нескопосно защитата каишка.

Искаше ѝ се да е обута в джинсите си. Беше ѝ останал само един чифт, бяха много стари и изтъркани, с голяма дупка на коляното и още една по-малка на хълбока.

Горната част на роклята ѝ скоро беше мокра от пот. Влажната ѝ коса се спускаше на ивици покрай бузите и шията. Тя убоде пръста си на един трън, но ръцете ѝ бяха прекалено мръсни, за да засмуче раната.

Когато натрупа голяма купчина, тя хвърли всичко в една кофа за боклук, след което я примъкна към мястото за смет зад снекбара. След това възобнови работата си с някаква мрачна решителност. „Гордостта на Каролина“ представляваше наистина последния ѝ шанс и тя трябваше да покаже на Бонър, че може да работи по-усърдно дори и от дузина мъже.

Следобедът ставаше все по-горещ и главата ѝ все повече натезаваше, но тя не си позволи нито за миг да намали темпото на работа. Издърпа още един товар с плевели до предишния, след това отново продължи. Докато изкореняваше поредния плевел, пред очите ѝ започнаха да играят сребърни точки. Ръцете ѝ кървяха от дълбоки драскотини, оставени от бодлите на няколкото боровинкови храста. Между гърдите ѝ вече се стичаха цели поточета от пот.

Тя забеляза, че Едуард също бе започнал да изкоренява плевели малко зад нея и за кой ли път се наруга, че не се е отдала на Клайд Рорш. Чувстваше главата си така, сякаш бе обгърната от огън, а сребърните точки се движеха все по-бързо пред очите ѝ. Трябваше да седне и да си почине, но нямаше време за това.

Сребърните точки изведнъж се превърнаха в експлозия на фойерверки и земята под нея започна да се движи. Опита се да запази равновесие, но не ѝ се удаде. Главата ѝ клюмна и коленете ѝ се подкосиха. Фойерверките преминаха в някаква мастилена чернилка.

Десет минути по-късно, когато Гейб Бонър се върна в киното, той завари момчето свито на земята, пазещо безжизненото тяло на майка си.

[1] Спасение (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Кон (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Събуди се.

Нещо влажно се разля по лицето на Рейчъл. Потрепервайки с клепачи, тя отвори очи и видя над себе си частици от някаква синьо-бяла светлина. Опита се да ги прогони, примигвайки с очи, след това изведнъж я обзе паника.

— Едуард?

— Мамо.

Изведнъж всичко нахлу в съзнанието ѝ. Колата. Киното. Опита се да фокусира погледа си. Светлината идваше от неоновата лампа на тавана на снекбара. А тя лежеше на бетонния под.

Гейб Бонър бе приклепнал на коляно до нея, а Едуард стоеше точно зад него. На малкото му момчешко лице беше изписана огромна тревога.

— О, миличкият ми, съжалявам... — Тя се опита да се надигне и да седне. Нещо в стомаха ѝ се надигна и тя разбра, че ще повърне.

Бонър бутна една пластмасова чаша към устните ѝ и тя усети, че по езика ѝ се разлива вода. Мъчейки се да се пребори с гаденето, тя направи опит да се извърне от чашата, но той не ѝ позволяваше. Водата се разля по брадичката ѝ и потече по шията. Преглътна една малка част от нея и веднага усети, че стомахът ѝ се стабилизира. Погълна още малко вода и този път дори почувства едва забележим вкус на кафе, което явно е било пито преди това от чашата.

Едва успя да се изправи в седнало положение, а ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да вземе термосната чаша от ръката му. Той я пусна в момента, в който пръстите им се докоснаха.

— Откога не си яла? — Зададе въпроса без в гласа му да се усеща никакъв интерес към отговора ѝ, като в същото време се изправи на крака.

Още няколко глътки вода и две-три дълбоки вдишвания ѝ помогнаха да се окопити дотолкова, че дори да му отговори предизвикателно.

— А, снощи изядох една огромна пържола.

Без да каже нищо, той напъха едно парче кейк в ръката ѝ, шоколадов, с бял крем по средата. Тя отхапа от него, а след това някак си автоматично го подаде на Едуард.

— Изяж го, скъпи. Аз не съм гладна.

— Изяж го! — Заповед. Кратка, тросната, нетърпяща възражение.

Искаше ѝ се да го фрасне с кейка по лицето, но нямаше необходимата сила. Вместо това се насили да го изяде, помагайки си с глътки вода, и установи, че се чувства значително по-добре.

— Това ще ми е за урок друг път да не обикалям дискотеките по цяла нощ — успя да избъбри тя. — Този последният танц явно е изцедил всичките ми сили.

Той, разбира се, не вярваше на нито една нейна дума.

— Защо все още си тук?

Никак не ѝ харесваше начинът, по който се беше извисил над нея, затова се напрегна и се изправи, но моментално осъзна, че въобще не може да разчита на краката си. Затова се отпусна в един изцапан с боя сгъваем метален стол.

— Случайно да си забелязал... колко работа съм свършила преди... неизвестно защо да загубя съзнание?

— Забелязах. И ти казах, че няма да те наема.

— Но аз искам да работя тук.

— Съжалявам. — С лениво движение той отвори един пакет с чипс и ѝ го подаде.

— Аз трябва да работя тук.

— Съмнявам се.

— Не, наистина. Няма да съжаляваш, че си ме наел, уверявам те... — Тя сложи парченце чипс в устата си и направи болезнена гримаса, когато солта от него влезе в съприкосновение с порязаните ѝ на множество места пръсти.

На Бонър явно нищо не му убягваше. Хвана я за китките, след това обърна мръсните ѝ ръце, за да разгледа разранените ѝ длани и още по-големите одрасквания по горната част на ръцете ѝ, чак до лактите. Раните явно не го разтревожиха особено много.

— Изненадан съм, че такава отворенячка като теб не се е сетила да си сложи ръкавици.

— Защото ги забравих в крайбрежната си вила. — Тя се изправи. — Ще отида до тоалетната, за да измия тази мръсотия.

Не беше изненадана, когато той не се опита да я спре. Едуард я последва до задната част на сградата, където тя се сблъска със заключената врата на дамската тоалетна. За сметка на това вратата към съседната, мъжка тоалетна, бе широко отворена. Като цяло помещението беше доста неугледно, но тя все пак забеляза една купчинка от книжни кърпи и почти неизползван сапун.

Изми се дотолкова, доколкото това бе възможно в момента, и това в комбинация със студената вода, която беше изпила, и храната, която бе погълнала, наистина я накара да се почувства добре. Но тя все още изглеждаше като корабкрушенец. Роклята ѝ бе цялата изпоцапана, а лицето ѝ имаше пепеляв цвят. Започна да реши сплъстената си коса с пръсти, като в същото време се опитваше да измисли как би могла да се оправи със ситуацията.

Когато се върна в снекбара, Бонър тъкмо привършваше с поставянето на пластмасовия капак на неоновата лампа. Тя успя да се усмихне широко, докато го гледаше как подпира сгъваемата стълба до стената.

— Какво ще кажеш да изстържа тези стени и след това да ги боядисам? Това място ще стане поне два пъти по-приятливо, когато свърша.

Сърцето ѝ почти спря, когато той се извърна към нея със своето невъзмутимо и кухо изражение.

— Откажи се, Рейчъл. Няма да те наема. След като не си пожелала да си заминеш с колата на пътната помощ, сега се обадих на един човек, който ще дойде да те вземе. Иди и чакай на пътя.

Въобще не му пукаше за нея. В него просто нямаше нищо човешко.

Едуард стоеше до нея, стискаше я здраво за полата, а на лицето му бе изписана тревога като при възрастен човек. Тя почувства, че нещо в нея сякаш се счупва. Би жертвала всичко, абсолютно всичко, само за да му осигури безопасност.

Когато проговори, гласът ѝ звучеше дрезгаво и глухо.

— Моля те, Бонър. Имам нужда от работа. — Тя замълча, мразейки се за това, че се моли. — Бих направила всичко за теб.

Той бавно вдигна глава и докато светлосребристите му очи я оглеждаха, си даде сметка за разрошената си коса и мръсната си рокля. Но почувства и още нещо — много ясно усещане за него като за мъж. Почувства се така, сякаш се връща обратно в мотел „Доминион“. Точно както се бе чувствала преди шест дни.

Гласът му този път беше приглушен, едва се чуваше.

— Много сериозно се съмнявам в това.

Това беше мъж, на когото не му пука от нищо, и въпреки това нещо горещо и опасно изпълваше въздуха. В погледа, с който я оглеждаше, не се забелязваше похот, но в същото време някаква примитивна бдителност в начина, по който я наблюдаваше ѝ подсказва, че не е съвсем права. Всъщност явно имаше поне едно нещо, от което се интересуваше.

Завладя я чувство за някаква неизбежност, чувство, че всичките битки, които бе водила досега, в крайна сметка я бяха довели до този момент. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, а устата си чувстваше като направена от памук. Беше се борила със съдбата достатъчно дълго. Време бе да се откаже.

Прокара език по изсъхналите си устни, като в същото време не отделяше поглед от Гейбриъл Бонър.

— Едуард, миличък, трябва да поговоря с господин Бонър насаме. Ти иди си играй на костенурката.

— Не искам.

— Без разпавии! — Тя се извърна и поведе Едуард към вратата. Когато го изведе навън, му се усмихна не особено уверено. — Хайде, глупаче. Ей сега ще дойда да те взема.

Той се отдалечи неохотно. В очите ѝ започнаха да щипят сълзи, но бе твърдо решена да не позволи на нито една от тях да падне. Нямаше време за това. Нямаше и смисъл.

Затвори вратата на снекбара, сложи резето и се обърна с лице към Бонър. С усилие на волята вдигна гордо брадичката си. Нека да разбере, че тя не е ничия жертва.

— Имам нужда от редовен доход и ще направя всичко, което се иска от мен, за да го получавам.

Звукът, който издаде Бонър, би могъл да мине и за смях, само че абсолютно равнодушен.

— Сигурно нямаш предвид точно това, което казваш.

— Напротив, точно това имам предвид. — Гласът ѝ потрепери.
— Честна дума!

Тя вдигна пръсти към копчетата на роклята си, макар отдолу да нямаше нищо друго, освен чифт сини найлонови бикини. Малките ѝ гърди не оправдаваха разхода по покупката на сутиен.

Едно по едно разкопчаваше копчетата, а той само я наблюдаваше.

Чудеше се дали е женен. Ако се вземе предвид възрастта му и безспорната му мъжественост, най-вероятно беше така. Тя успя само наум да изкаже едно мълчаливо извинение към непознатата жена, която в момента нараняваше.

Макар явно да работеше доста, под ноктите му не се забелязваше събрана мръсотия, не се виждаха и петна от пот по ризата му в областта на подмишниците и тя се опита да изпита благодарност, че поне е чист. Сигурно и дъхът му нямаше да мирише на препържен лук и развалени зъби. И въпреки това някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че би била в по-голяма безопасност, ако се бе поддала на мерациите на Клайд Рорш.

Устните му едва се помръднаха.

— Къде отиде гордостта ти?

— Няма я. — Последното копче бе разкопчано.

Тя плъзна леко синята рокля по раменете си и с мек звук тя падна в краката ѝ.

Неговите празни, сребърни очи се забиха в малките ѝ, високи гърди и ребрата, които се открояваха ясно под тях. Ниско скроените ѝ бикини не можеха да скрият остротата на кълките ѝ, нито пък следите, които се виждаха малко над ластика.

— Облечи се.

Тя стъпи извън роклята и тръгна към него, само по бикини. Държеше главата си гордо вдигната нагоре, решена да запази достойнството си непокътнато.

— Готова съм да работя и по две смени, Бонър. Ден и нощ. Няма да можеш да намериш мъж, който би направил това.

С мрачна решителност тя се пресегна и хвана ръката му.

— Не ме докосвай! — Той се изви назад, сякаш го беше ударила, и в очите му вече я нямаше познатата празнота. Вместо това те

притъмняха от гняв, толкова дълбок, че тя инстинктивно отстъпи назад.

Той грабна роклята и я бутна в ръцете ѝ.

— Облечи я!

Поражението я накара да отпусне безпомощно рамене. Беше загубила. В момента, в който ръката ѝ докосна меката синя тъкан, очите ѝ срещнаха образа на Г. Дуейн Сноупс, втрещен в нея от аления одрипан плакат, висящ на стената.

Тя навлече роклята си, докато Бонър се отправи към вратата и я отключи. Но не я отвори. Вместо това постави ръце на хълбоците си и наведе замислено глава. Раменете му се повдигаха и спускаха, сякаш дишаше много дълбоко.

Нейните вдървени и разранени пръсти тъкмо бяха успели да закопчечат и най-горното копче, когато вратата на снекбара се отвори широко.

— Здравсти, Гейб, получих съобщението ти. Къде...

Отец Итън Бонър замръзна на мястото си, когато я видя. Той бе рус и приказно красив мъж, с много фини черти и меки очи — пълна противоположност на брат си.

Тя усети точно момента, в който я разпозна. Меките му устни се присвиха, иначе благите му очи сега изразяваха само презрение.

— Така, така. И това ако не е вдовицата Сноупс...

ТРЕТА ГЛАВА

Гейб се извърна при думите на брат си.

— Какво искаш да кажеш?

Рейчъл усети нещо покровителствено в начина, по който Итън погледна към Гейб. Той се приближи към него, сякаш искаше да го предпази, абсурдна идея, като се вземе предвид, че Гейб бе по-едър и по-мускулест от брат си.

— Тя не ти ли каза коя е? — Итън я изгледа с явно осъдителен поглед. — Да, доколкото знам, семейството на Сноупс никога не е било известно със способността си да говори истината.

— Аз не съм от семейството на Сноупс — отвърна Рейчъл вдървено.

— Всички онези нещастни хора, които изпращаха пари, за да те поддържат, биха били изненадани да чуят това.

Погледът на Гейб се премести от нея към брат му.

— Тя каза, че името ѝ е Рейчъл Стоун.

— Не вярвай на нищо, което казва. — Итън се обърна към Гейб с мек глас, който хората обикновено използват, когато разговарят с болен човек. — Това е вдовицата на покойния, но едва ли за оплакване Г. Дуейн Сноупс.

Итън влезе навътре в снекбара. Носеше добре изгладена синя оксфордска риза, панталони с идеални ръбове и чифт добре излъскани обувки. Русата му коса, сините очи и правилните черти контрастираха ярко с много по-грубо изглеждащия му брат. Итън някак си приличаше на ангел небесен, докато Гейбриъл, въпреки името си, би бил по-подходящ за управник на някое по-мрачно царство.

— Г. Дуейн умря преди около три години — продължи Итън, отново използвайки този гальовен глас, сякаш седеше до леглото на някой смъртно болен. — Ти тогава живееше в Джорджия. В деня на смъртта си той бе на път да напусне страната, опитвайки се да избяга от законите, заедно с няколко милиона долара, които не бяха негови.

— Спомням си, че бях чул нещо такова — отговорът на Гейб прозвуча повече като нещо, казано по навик, а не предизвикано от някаква заинтересованост към споменатата история.

Рейчъл се чудеше дали въобще нещо го интересува. Ако имаше такова, нейният стриптийз със сигурност не беше го развълнувал. Тя потрепери и се опита да не мисли за това, което бе направила.

— Самолетът му се повреди и падна в океана. Откриха тялото му, но парите все още са някъде на дъното на Атлантика.

Гейб се облегна на барплота и бавно извърна глава към нея. Тя откри, че не е в състояние да срещне погледа му.

— Г. Дуейн си живееше твърде почтено, преди да се ожени за нея — продължи Итън. — Но госпожа Сноупс обича скъпи коли и модни дрехи. Той ставаше все по-алчен, с цел да задоволи прищевките ѝ и постепенно неговите кампании за набиране на средства станаха толкова абсурдни, че в крайна сметка доведоха до пълния му крах.

— Май не е първият телеевангелист, на когото се случва това — отбеляза Гейб.

Устните на Итън се присвиха.

— Дуейн проповядваше теологията на благоденствието: *Дай това, което можеш да дадеш от себе си. Раздели се с това, което имаш, дори и да е последният ти долар, и ще получиш обратно сто долара.* Сноупс описваше Бог като някаква всемогъща ротативка и хората му се доверяваха безрезервно. Той получаваше чекове дори и от службите за социално осигуряване, пари, предназначени за най-бедните. Имаше една жена от Южна Каролина, която бе диабетичка, но изпрати на Сноупс парите, от които се нуждаеше, за да си набави инсулин. Вместо да ѝ ги върне обратно, Дуейн прочете писмото ѝ по ефира, като пример, който всеки би трябвало да последва. Това наистина бе един от златните моменти на телеевангелизма.

Итън изгледа Рейчъл така, сякаш бе някакъв боклук.

— Камерите показваха как госпожа Сноупс седи на първия ред в „Храма на Спасението“ и как сълзи на признателност се стичат по напудреното ѝ с руж лице. Малко по-късно един репортер от „Шарлот обзървър“ се поразровил из нещата и открил, че същата онази жена изпаднала в диабетична кома и умряла.

Рейчъл сведе очи. Сълзите ѝ от оня ден бяха сълзи на срам и безпомощност, но никой не би могъл да знае това. При всяко предаване

тя бе длъжна да седи там, на първия ред, с безупречно направена прическа, прекалено много грим по лицето и дрехи в ярки цветове. Всичко това в комбинация, представляваше представата на Дуейн за женска красота. В началото на съвместния им живот тя действително се бе съобразявала с желанията на съпруга си, но впоследствие, когато бе открила неговата поквареност, се бе опитала да се отдръпне. Обаче бременността ѝ бе направила това невъзможно.

Когато корупцията в духовенството на Дуейн бе станала публично достояние, съпругът ѝ организира цяла серия от прочувствени телевизионни признания, имащи за цел да спасят кожата му. Използвайки безброй цитати от Ева и Далила, той говореше как е бил отклонен от правия път от една слаба и грешна жена. Беше достатъчно хитър, за да поеме вината лично върху себе си, но посланието му бе повече от ясно: Ако не бе била алчността на съпругата му, той никога не би се отклонил от правия път.

Не всички бяха повярвали на това представление, но повечето се бяха хванали и тя вече бе престанала да брои колко пъти през последните три години бе разпознавана на публични места и публично заклеявана. Отначало се бе опитвала да обяснява, че екстравагантният им начин на живот бе избор на Дуейн, не неин, но никой не си бе направил труда дори да я изслуша, затова се бе научила да си държи устата затворена.

Вратата на снекбара се отвори едва-едва, колкото през нея да се провере тялото на едно малко момче и да се затича към майка си. Тя не искаше Едуард да става свидетел на тази сцена, затова му се тросна ядосано.

— Казах ти да стоиш отвън.

Едуард наведе глава и каза тихо, толкова тихо, че тя едва го чу.

— Там беше онова... онова голямо куче.

Тя се усъмни в думите му, но все пак го стисна успокоително за рамото. В същото време изгледа Итън с яростната решителност на вълчица, мълчаливо предупреждавайки го да внимава какво говори пред детето ѝ.

Итън се вгледа в Едуард.

— Бях забравил, че вие с Дуейн имате син.

— Това е Едуард — каза тя, преструвайки се, че всичко е наред.

— Едуард, кажи здрасти на отец Бонър.

— Здравсти. — Той не откъсваше поглед от маратонките си. След това се обърна към майка си с шепот, който обаче бе чул от всички: — И той ли е *шарлот тан*!

Тя срещна неразбиращия поглед на Итън и обясни:

— Иска да знае дали и ти си шарлатанин. — Гласът ѝ стана дрезгав. — Чувал е това много пъти за баща си.

За един кратък миг Итън изглеждаше объркан, но след това бързо се окопити.

— Аз не съм шарлатанин, Едуард.

— Отец Бонър е истински свещеник, хлапенце. Честно. Той се страхува от Бога. — Тя срещна погледа на Итън. — Мъж, който не раздава присъди и е изпълнен със състрадание към хората, на които не им върви в живота.

Но също като брат си, отецът не отстъпваше лесно и нейния опит да го предположи претърпя пълен провал.

— Дори и не си помисляйте да се установите отново тук, госпожо Сноупс. Не сте желана. — Той се обърна към Гейб: — Имам среща, трябва да се връщам в града. Искаш ли да вечеряме заедно тази вечер?

Бонър посочи с глава към жената.

— Какво смяташ да правиш с тях?

Итън се поколеба за момент.

— Съжалявам, Гейб. Знаеш, че бих направил всичко за теб, но точно в този случай не мога да ти помогна. Салвейшън не се нуждае от госпожа Сноупс и аз определено няма да бъда човекът, който ще ѝ помогне да се установи отново в града. — Той потупа брат си по рамото и се отправи към вратата.

Гейб изглеждаше объркан.

— Итън! Чакай малко — извика той и се завтече след него.

Едуард изгледа майка си изотдолу.

— Никой не ни харесва нас, а?

Тя преглътна буцата, застанала на гърлото ѝ.

— Ние сме най-добрите, агънцето ми, и всеки, който не може да проумее това, просто не заслужава нашето внимание.

Тя чу ругатня и на вратата отново се появи Гейб, свил устни в ядна гримаса. Той постави ръце на хълбоците си и докато я гледаше втренчено, Рейчъл все по-ясно осъзнаваше внушителните му размери.

Тя бе висока към един и седемдесет, но той я караше да се чувства малка и тревожно беззащитна.

— През всичките години, през които съм познавал брат си, за първи път го виждам да откаже помощ някому.

— От личен опит знам, Бонър, че дори и най-добрите християни си имат някакъв лимит. И за много от тях, изглежда, точно аз съм този лимит.

— Не те искам тук!

— Е, това вече е новина.

Той се намръщи още повече.

— Това място не е подходящо за дете. Той не може да се мотае тук.

Дали не омекваше? Тя бързо измисли една лъжа.

— Имам къде да го оставя.

Едуард се зарови по-дълбоко в полата й.

— Дори и да те назнача, това ще бъде за не повече от два-три дни, докато намеря някой друг.

— Разбрано. — Тя едва успя да прикрие вълнението си.

— Добре тогава — тросна се той. — Утре в осем. И наистина се пригответи да си скъсаш задника от работа.

— Така ще направя.

— И не е мое задължение да ти осигуря място за спане.

— Имам къде да спя.

Той я изгледа подозрително.

— Къде?

— Не е твоя работа. Не съм толкова безпомощна, Бонър, просто се нуждая от работа.

Телефонът на стената иззвъня. Той отиде да го вдигне и тя се заслуша в разговора, от който чуваше само едната страна и който бе във връзка с някакъв проблем по доставка.

— Ще дойда на място и ще уточним всичко — заяви в заключение господин Чаровника.

Той затвори телефона, приближи се до вратата и я отвори. Не го направи от любезност, Рейчъл го знаеше, а само колкото да се отърве от нея.

— Трябва да отида до града. Ще говорим къде ще останеш, след като се върна.

— Казах ти, това вече е уредено.

— Ще говорим, когато се върна — тросна ѝ се той. — Чакай ме до детската площадка. И измисли какво ще правиш с хлапето си! — Той бързо излезе навън.

Рейчъл нямаше намерение да стои там достатъчно дълго, за да може той да открие, че спят в колата, затова след като чу шума от отдалечаващата се кола, тя се отправи към нейната импала. Докато Едуард подремваше на задната седалка, тя се изми, а след това се захвана да изпере мръсните им дрехи в един малък приток на Френч брод ривър, който преминаваше през горичката. След това се преоблече в опърпаните си джинси и жълтеникава тениска. Едуард се събуди и двамата започнаха да си пеят глуповати песнички и да си разказват стари вицове, докато простираха мокрото пране по клоните на дърветата, които бяха най-близо до колата.

Сенките на късния следобед все повече се уголемяваха. Не им беше останала никаква храна и не можеше повече да отлага отиването до града. Хванала Едуард за ръката, тя пое покрай пътя, докато не се отдалечиха малко от киното, след това, виждайки приближаването на един новичък парк авеню, тя вдигна ръка за автостоп.

В колата се намираше възрастна двойка от Сейнт Питърсбърг, която прекарва лятото в Салвейшън. Те започнаха сладко да си бърбят с нея и бяха много мили с Едуард. Рейчъл ги помоли да ги оставят при супермаркета на Ингълс, в самия край на града, и те ѝ помахаха приятелски, докато се отдалечаваха с колата. Беше много благодарна, че не бяха я разпознали като ужасната Вдовица Сноупс.

Късметът ѝ обаче не продължи дълго. Беше в магазина само от няколко минути, когато забеляза, че един от работниците, подреждащи щандовете, се бе вторачил в нея. Тя концентрира вниманието си върху избора на круша, която да не е напълно изгнила, от щанда за намалени цени. С крайчеца на окото си видя някаква беловласа жена да шепне нещо на съпруга си.

Рейчъл се бе променила толкова много, че вече не я разпознаваха толкова често, колкото през първата година след скандала, но това тук бе Салвейшън и тези хора я бяха виждали лично, а не само на телевизионния екран. Дори и без прическа и обувки на високи токчета, те знаеха коя е. Тя бързо пое към съседния щанд.

Близо до рафта за хляб една жена на около четиридесет години с много късо подстригана и боядисана в черно коса остави пакета, който държеше в ръката си, и се втренчи в Рейчъл така, сякаш бе видяла самия дявол.

— Ти — изплю тя една-единствена дума.

Рейчъл веднага си спомни за Керъл Денис. Беше започнала като доброволка в „Храма на Спасението“ и постепенно се бе издигнала до върха, спечелвайки си позицията на човек от много ограничения кръг на лоялни последователи, които изпълняваха ролята на помощници на Дуейн. Дълбоко религиозна, Керъл го обожаваше, като същевременно се отнасяше към него с някакъв покровителствен маниер.

Когато проблемите му бяха станали обществено достояние, Керъл така и не успя да приеме факта, че човек, който с такава страст проповядваше Евангелието, би могъл да бъде покварен, затова и стовари цялата вина за падението му върху Рейчъл.

Тя бе почти неестествено слаба, с остър нос и издадена брадичка. Очите ѝ бяха толкова черни, колкото и боядисаната ѝ коса, а кожата ѝ бе тънка и бледа.

— Не мога да повярвам, че си се върнала.

— Това е свободна страна — тросна ѝ се Рейчъл.

— Как можеш да показваш лицето си тук?

Желанието ѝ да се защитава изведнъж изчезна. Тя подаде на Едуард един малък самун хляб.

— Вземи това, моля те — и започна да се отдалечава.

Жената забеляза Едуард и лицето ѝ омекна. Тя пристъпи напред и се наведе към него.

— Не съм те виждала откакто беше бебе. А какъв хубав млад мъж си станал вече. Сигурна съм, че много ти липсва татко ти.

Едуард и преди бе заговарян от непознати и това никак не му харесваше. Затова само сви глава между раменете си.

Рейчъл се опита да продължи, но Керъл бързо бутна количката си така, че да препречи целия проход между редовете.

— Господ ни учи, че би трябвало да обичаме грешника и да мразим греха, но в твоя случай това е изключително трудно.

— Сигурна съм, че все пак ще успееш, Керъл, толкова набожна жена като теб.

— Никога няма да научиш колко много пъти съм се молила за теб.

— Спести си молитвите за някой, който наистина ги желае.

— Ти не си желана тук, Рейчъл. Много от нас посветиха живота си на „Храма“. Ние вярвахме и страдахме по начин, който ти никога не би могла да разбереш. Нашата памет е дълга и ако си мислиш, че ще стоим безучастно и ще допуснем отново да се установиш тук, значи много грешиш.

Рейчъл знаеше, че е по-добре да не отговаря, но все пак не се стърпя да се защити.

— Аз също вярвах. Но никой от вас не успя да разбере това.

— Ти вярваше в себе си, в собствените си нужди.

— Ти не знаеш нищо за мен.

— Ако беше показала някакво разкаяние, всички ние бихме могли да ти простим, но ти все още не изпитваш никакъв срам, нали, Рейчъл?

— Няма нищо, за което да се срамувам.

— Той призна греховете си, но ти никога няма да го направиш. Твоят съпруг бе човек на Бога, а ти го провали.

— Дуюейн се провали единствено по негова вина... — Тя бутна количката, която ѝ препречваше пътя, и поведе Едуард напред.

Преди да успее да се отдалечи достатъчно обаче, някакъв тийнейджър излезе иззад съседния рафт, държейки в ръка няколко пакета с картофен чипс и пакет от шест кутийки с оранжада. Изглеждаше доста хилав, с мръсна русолява коса и три обеци. Джинсите му стояха като торба, а разгърдената му и измачкана риза откриваше черна тениска отдолу. Когато видя Рейчъл, той се спря на място. В първия момент лицето му не изразяваше нищо, след което на него се появи явно враждебна гримаса.

— Какво прави тая тук?

— Рейчъл се е завърнала в Салвейшън — отвърна студено Керъл.

Рейчъл си спомни, че Керъл е разведена и има син, но никога не би могла да разпознае в това момче тихото и скромно изглеждащо дете, което смътно си спомняше.

Тийнейджърът се вторачи в нея. Той в никакъв случай нямаше вид на религиозно отдаден като майка си и Рейчъл просто не можеше да проумее неговата неприкрита враждебност към нея.

Тя бързо се извърна и когато вече вървеше по съседния ред, установи, че цялата трепери. Преди да се бе отдалечила много, тя чу сърдития глас на Керъл:

— Не си въобразявай, че ще ти купя всичките тези боклуци.

— Тогава ще си ги купя сам!

— Не, няма. И въобще не се надявай, че тази вечер ще излезеш с онези твои приятели нехранимайковци.

— Просто ще ходим на кино и ти не можеш да ме спреш.

— Не ме лъжи, Боби! Дъхът ти миришеше на алкохол последния път, когато се прибра след подобно излизане. Много добре знам какво правите с твоите приятели.

— Не знаеш нищо, по дяволите!

Едуард погледна към Рейчъл, в очите му се четеше някакво безпокойство.

— Това майката на момчето ли е?

Рейчъл кимна и забърза към края на реда.

— Те не се ли обичат?

— Сигурна съм, че се обичат. Но си имат проблеми, мъниче.

Докато приключваше с пазаруването, тя осезаемо усещаше вниманието, което привлича. А то варираше от объркани погледи, до осъдително мърморене. Макар да не бе очаквала да я приветстват с добре дошла, мащабите на враждебността, с която се сблъска, я разстроиха. Бяха минали три години, но хората от Салвейшън, Северна Каролина, не бяха забравили нищо.

Докато заедно с Едуард вървяха покрай пътя, носейки скромните си хранителни запаси, тя се опитваше да проумее поведението на Боби Денис спрямо нея. Двамата с майка му явно не се разбираха добре, затова тя се съмняваше, че неговата реакция е просто отражение на чувствата на Керъл. Освен това неговата враждебност изглеждаше някак си по-персонална.

Тя спря да мисли за Боби в момента, в който видя по пътя да се задава някаква огромна кола с регистрационен номер от Флорида, и вдигна красноречиво ръка. Някаква вдовица от Клиъруотър, шофираща вишневочервен краун виктория, спря и ги закара обратно до киното. Когато слизаше от колата, Рейчъл стъпи накриво и изтънелите каишки на десния ѝ сандал се скъсаха. Сега вече тези сандали не можеха да се

поправят, което означаваше, че ѝ остават един-единствен чифт обувки. Още една загуба.

Едуард заспа малко преди девет часа. Тя седеше боса върху багажника на импалата, беше наметнала раменете си със стара плажна хавлия и се беше втренчила в старото списание, което я бе накарало да се върне обратно тук. Внимателно го разгърна, включи фенерчето, което носеше със себе си, и се загледа в лицето на по-стария брат на Гейб, Кал, който я гледаше от една снимка.

Макар доста да си приличаха, острите черти на Кал бяха смекчени от почти глуповат вид на щастие и тя се зачуди дали за това заслуга имаше съпругата му, привлекателна руса жена, която също бе на снимката до него. Бяха фотографирани в старата къща на Рейчъл, една огромна и доста претрупана резиденция в другия край на Салвейшън. Тя бе конфискувана от федералното правителство, за да се покрият неплатените данъци на Дуейн, и бе стояла празна, докато не я бе купил Кал заедно с обзавеждането по случай сватбата си.

Снимката бе направена в някогашния кабинет на Дуейн, но не сантименталността бе привлякла вниманието ѝ върху нея. Истинската причина бе обектът, който бе забелязала във фона на фотографията. Поставена върху книгите, точно зад главата на Кал Бонър, се виждаше една малка кожена ракличка, обкована с желязо. Размерите ѝ не надвишаваха тези на половин хляб.

Дуейн бе купил тази кутийка преди около три години и половина от търговец, който държеше в тайна скъпите покупки на нейния съпруг. Дуейн я бе харесал, защото навремето била принадлежала на Джон Ф. Кенеди — не че Дуейн бе някакъв почитател на Кенеди, той просто обичаше всичко, което по някакъв начин би могло да се свърже с живота на богатите и известните. В седмиците преди смъртта му, докато примката на правосъдието се стягаше все повече около врата му, тя често го бе засичала да се взира в кутията.

Един следобед ѝ се бе обадил от някакво малко летище на север от града и с паникьосан глас ѝ бе съобщил, че всеки момент ще го арестуват.

— Аз... аз си мислех, че разполагам с повече време — бе казал той, — но те ще дойдат да ме приберат от къщи тази вечер, затова трябва да напусна страната. Рейчъл, та аз не съм подготвен за това!

Доведи ми Едуард, за да се сбогувам с него, преди да замина. Трябва да кажа сбогом на сина си. Трябва да направиш това за мен!

Беше усетила отчаянието в гласа му и знаеше, че се страхува, че тя няма да изпълни молбата му поради неодобрението ѝ на начина, по който той бе игнорирал тяхното дете. Като се изключи телевизионното предаване на кръщенето на Едуард, което се бе превърнало в най-гледаното предаване в историята на храмовото духовенство, Дуейн не бе проявил почти никакъв интерес към ролята си на баща.

Нейното разочарование от съпруга ѝ бе започнало малко след като се ожениха, но едва когато забременя, тя откри размерите на неговата поквареност. Той бе оправдавал своята алчност, казвайки ѝ, че трябва да накара света да види богатствата, които Бог изсипва върху вярващите. И въпреки всичко тя не можеше да му откаже това, което може би щеше да бъде последната му среща със сина си.

— Добре. Ще дойда възможно най-бързо.

— И освен това... искам да взема нещо от къщи със себе си, за спомен. Вземи със себе си и раклата на Кенеди. Също и Библията ми.

Тя можеше да разбере за Библията, тъй като знаеше, че това е подарък от майка му, когато е била на смъртно легло. Но Рейчъл вече не бе наивното момиченце от вътрешността на щата Индиана, за което той навремето се беше оженил, и заръката му за раклата на Кенеди веднага я направи подозрителна. Нямаше и следа от поне пет милиона долара от духовенството на „Храма“ и едва след като счупи малката медна ключалка и се увери, че раклата е празна, тя реши да изпълни желанието му.

Беше шофирала с бясна скорост по планинските пътища заедно с двегодишния Едуард, който бе завързан в своето столче и съсредоточено смучеше ухото на Хорс. Библията, някога принадлежала на майката на Дуейн, лежеше на седалката до нея, а малката кожена ракличка бе поставена на пода на колата. Когато пристигна обаче, вече бе прекалено късно, за да се види със съпруга си.

Органите на реда бяха решили да не чакат до вечерта, за да го арестуват, и, действайки по сигнал, местните полицаи заедно с шерифа на областта се бяха отправили към летището. Но Дуейн бе забелязал приближаването им и бе излетял. Двамата заместници на шерифа я накараха да излезе от мерцедеса и конфискуваха всичко, дори и

детското столче на Едуард. След което единият от тях я закара до вкъщи с полицейска кола.

Едва на следващата сутрин тя научи, че съпругът ѝ е загинал при самолетна катастрофа.

Не след дълго бе принудена да освободи къщата, като не ѝ разрешиха да вземе със себе си нищо друго, освен дрехи. Това бе и първият ѝ урок, колко жесток може да бъде светът към вдовицата на един телеенвагелист мошеник.

Не бе виждала раклата на Кенеди оттогава, допреди пет дни, когато случайно бе попаднала на снимката на Кал Бонър и съпругата му в списанието „Пийпъл“, забравено върху една автоматична пералня. В продължение на три години тя се бе чудила каква е била съдбата на тази ракла. Когато бе счупила ключалката, тя бе хвърлила само един бегъл поглед на вътрешността на кутията. Но впоследствие си бе спомнила колко много тежеше на пръв поглед малката ракличка и се запита дали не беше с двойно дъно. А може би под меката зелена подплата лежеше ключ за някой банков сейф?

Придърпвайки старата плажна хавлия по-плътно към раменете си, за да се предпази от нощния хлад, тя изпита някаква горчивина. Нейният син спеше на задната седалка на една бричка, след като бе вечерял филия, намазана с фъстъчено масло, и презряла круша, а в същото време някъде се губеха пет милиона долара. Това бяха пари, които ѝ принадлежаха.

Дори и да платеше на всички кредитори на Дуейн, пак щяха да останат няколко милиона и тя възнамеряваше да използва тези пари, за да купи сигурност за сина си. Вместо за яхти и бижута тя мечтаеше за малка къща в някой добър квартал. Искаше да вижда как Едуард яде истинска храна и носи дрехи, които не са втора употреба. Би го записала в добро училище и би му купила велосипед.

Но тя не би могла да осъществи нито една от тези мечти, без съдействието на Гейб Бонър. Последните три години я бяха научили никога да не пренебрегва реалността, независимо колко неприятна е тя, и тя знаеше, че може би ще са ѝ необходими няколко седмици, докато успее да се вмъкне в старата си къща и да се добере до раклата. А дотогава трябваше да преживява някак си, което означаваше, че трябва на всяка цена да запази работата си.

Листата над главата ѝ прошумоляха. Тя потрепери и си спомни как същия този ден се бе съблякла чисто гола пред един непознат. Прилежното и вярващо в Бога момиче от Индиана, каквото тя някога беше, не би могло да намери извинение за тази постъпка, но чувството ѝ за отговорност към детето ѝ я бе накарало да остави скрупулите зад гърба си, както и своята непорочност. В този момент тя се зарече да направи абсолютно всичко необходимо, за да запази благоразположението на Гейбриъл Бонър.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Гейб пристигна с камионетката си в осем без петнадесет на следващата сутрин, Рейчъл вече бе изчистила по-голямата част от плевелите в централната част на двора на киносалона. Косата ѝ бе надеждно прибрана назад с помощта на едно парче медна тел, което бе намерила близо до мястото за събиране на боклук. Тя само се надяваше, че изтърканата задна част на джинсите ѝ няма да се спуска при многобройните навеждания.

След като вече сандалите ѝ не ставаха за нищо, тя бе принудена да използва единствените ѝ останали обувки — чифт груби черни оксфордски, които една от младите ѝ колежки ѝ бе подарила, след като им беше минала модата. Обувките бяха удобни, но прекалено топли и тежки за лятно време. И все пак бяха по-практични за тежка работа, отколкото паянтовите ѝ сандали, и тя бе благодарна, че ги има.

Рейчъл се бе надявала, че нейната усърдност от ранни зори ще се понарави на Гейб, но се оказа, че съвсем не е права. Пикапът спря точно до нея и Гейб слезе, като остави мотора да работи.

— Казах ти да си тук в осем.

— И ще бъда — отвърна тя с най-дружелюбния си глас, опитвайки се да не си спомня как се бе събличала за него предния ден. — Имам още петнадесет минути.

Той бе облечен с чиста бяла тениска и поизтъркани джинси. Беше гладко избръснат, а тъмната му коса бе още влажна от сутрешния душ. В разстояние на няколко кратки мига предишния ден тя бе видяла маската да се изплъзва от лицето му, но сега тя отново беше там: мрачен, груб, безчувствен.

— Не искам да идваш тук, когато мен ме няма.

Всичките ѝ добри намерения да бъде уважителна и изпълнителна сякаш се изпариха.

— Стига, Бонър! Всичко, което притежаваш и което си струва да се открадне, е прекалено голямо, за да мога да си го откъсна просто така.

— Чу какво ти казах.

— Аз пък си мислех, че може би си непоносим само следобедите.

— Не, може да се каже, че съм на денонощен ритъм. — Отговорът му би трябвало да прозвучи шеговито, но тези безчувствени сребърни очи не позволяваха да се получи такъв ефект. — Къде снощи?

— При една приятелка. Защото все пак са ми останали няколко приятелки — излъга тя.

Дуейн ѝ бе забранил да поддържа всякакви контакти, освен най-официалните, с хората от Салвейшън.

Гейб извади чифт жълти работни ръкавици от задния си джоб и ѝ ги подхвърли.

— Използвай ги.

— Мили боже, трогната съм... — Тя притисна ръкавиците към гърдите си и се зарече да не казва нищо повече.

Още преди да е свършил денят, трябваше да му се примири да ѝ даде аванс и затова не можеше да си позволи да го антагонизира. Но той изглеждаше толкова отнесен докато се настаняваше обратно зад волана, че Рейчъл не успя да се стърпи да не го подкачи.

— Хей, Бонър, знаеш ли, че малко кафе може да ти пооправи настроението. С удоволствие бих направила една каничка и за двамата.

— Аз ще си направя сам.

— Чудесно. Донеси ми една чаша, когато е готово.

Той затръшна вратата и потегли рязко към снекбара, оставяйки я сред облак прах. Задник! Тя напъха изранените си ръце в ръкавиците и отново се захвана за работа, макар всеки мускул в тялото ѝ да протестираше.

Не можеше да си спомни някога да е била по-изморена. Единственото нещо, за което си мечтаеше в момента, бе да легне под някоя сянка и да спи сто години. Не беше трудно да проумее защо бе толкова изтощена: недостатъчно сън и прекалено много тревоги. Тя с копнеж си спомни за прилива на енергия, който обикновено придобиваше с чаша сутрешно кафе.

Кафе... Бяха минали седмици, откакто не бе пила. Обичаше всичко в него: вкуса, аромата, топлината му. Тя затвори очи и само за миг си позволи да си представи как течността се плъзга по езика ѝ.

Взрив от ужасен рок се разнесе откъм снекбара и сложи край на мечтите ѝ. Тя погледна към детската площадка, където Едуард тъкмо се измъкваше изпод бетонната костенурка. След като Бонър бе проявил такова недоволство задето бе дошла по-рано на работа, какво ли щеше да направи, когато забележи Едуард?

Веднага след като бе дошла тук сутринта, тя бе почистила детската площадка от всякакви парчета стъкло и ръждясали тенекиени кутийки от напитки, всичко, с което едно дете би могло да се нарани, след което включи и Едуард в работата, възлагайки му да събира боклуци в една голяма торба за смет. В храстите точно под огромния екран бе оставила запас от храна и вода, както и една плажна хавлия, с която да завие момчето, ако заспи.

— Бас хващам, че няма да успееш да се криеш цял ден от господин Бонър — беше му казала тя.

— Ще успея.

— Хайде да видим. — Тя го бе целунала и се бе захванала за работа.

Рано или късно Бонър щеше да го забележи и тогава нямаше да е никак приятно. Фактът, че трябваше да крие скъпоценното си дете, сякаш беше нещо отблъскващо, я караше да изпитва омраза към Гейб Бонър. Чудеше се дали е толкова враждебно настроен към всички деца, или просто изпитва антипатия към нейното.

След един час Гейб ѝ пъкна един чувал за смет в ръцете и ѝ нареди да събере боклуците около входа, така че мястото да не изглежда толкова зле откъм пътя. Това бе много по-лесна работа, отколкото събирането на плевели, и тя се зарадва на промяната. След като Гейб влезе вътре, Едуард се присламчи към нея и двамата свършиха работата за нула време.

Тя отново се върна към плевенето, но едва беше започнала, когато с периферното си зрение забеляза близо до нея чифт изцапани с боя ботуши.

— Мисля, че ти казах да събереш боклуците около входа.

Искаше ѝ се да отговори учтиво, но езикът ѝ просто не я послуша.

— Вече е свършено, Коменданте. Всяко ваше желание е заповед за мен.

Очите му се присвиха.

— Влез вътре и започни да чистиш дамската тоалетна, за да мога след това да я боядисам.

— О, получавам повишение! А е едва първият ми работен ден...

Той я изгледа продължително и в този момент ѝ се прииска да има някакъв чеп подръка, с който да запуши устата си.

— Внимавай, Рейчъл! Недей забравя, че поначало не те исках тук.

Преди да успее да отговори, той вече бе заминал.

Хвърляйки крадлив поглед настрани, колкото да се увери, че Едуард я вижда къде отива, тя се отправи към сградата. В едно килерче се намираха пособията и препаратите, които щяха да ѝ бъдат необходими за чистенето, но в момента тя бе много по-заинтересувана от каната с кафе, която беше съвсем близо до нея. Освен ако Бонър не беше много голям кафеджия, изглеждаше, че е направил достатъчно и за двамата, и тя си напълни една пластмасова чашка чак до горе. Не успя да намери мляко или сметана, а кафето беше много силно, но въпреки това тя се наслаждаваше на всяка глътка, отправяйки се с чаша в ръка към дамската тоалетна.

Водопроводните тръби бяха стари и плесенявали, но все още годни за използване. Тя реши първо да свърши с най-неприятната част и започна да почиства кабините, стържейки вече хванали кора мръсотии, за чийто произход дори не ѝ се и помисляше. След малко чу зад себе си приближаването на нечий крака, обути в маратонки.

— Какъв ужас!

— Ти го казваш.

— Спомням си, когато бяхме богати.

— Ти беше само на две години. Не би могъл да си спомняш.

— Аха. По стените на моята стая имаше нарисувани влакчета.

Рейчъл бе поставяла сама синьо-белите тапети на ивици, с нарисувани по тях цветни влакчета. Детската и нейната спалня бяха единствените стаи в онази ужасна къща, които бе имала възможността да обзаведе по собствен избор, и тя бе посветила голяма част от времето си на това.

— Аз ще изляза навън — промърмори Едуард.

— Напълно те разбирам.

— Той още не ме е видял.

— Много си ловък, приятелче.

Той се изхили доволно, провря глава навън, за да се увери, че Задника не се вижда наоколо и изчезна.

Рейчъл се усмихна и отново се захвана за работа.

Много отдавна не беше чувала сина си да се смее. Явно му харесваше тази игра на криеница, а и това, че стоеше на чист въздух, бе много добре за него.

До един часа бе изчистила всичките шест кабинки, като междуременно бе проверявала къде е Едуард поне десетина пъти. Беше толкова изморена, че ѝ се виеше свят. Точно зад себе си чу един груб глас.

— Няма да имам никаква полза от теб, ако пак припаднеш. Почини си.

Тя инстинктивно се стегна и се обърна, за да види силуета на Бонър, очертан на входната врата.

— Ще си почина, когато се изморя. Но това още не се е случило.

— Добре, добре. В снекбара има един сандвич и малко пържени картофи за теб. Ако държиш на здравето си, най-добре ги изяж. — Той се обърна и след малко се чу звукът от ботушите му, изкачващи металните стъпала, които водеха към прожекционната кабина над снекбара.

Тя нетърпеливо изми ръцете си и се отправи към снекбара, където върху барплота бе поставен един плик на „Макдоналдс“. В продължение на няколко мига стоя неподвижно, наслаждавайки се на така познатия аромат, който се носеше от него. Беше работила от шест часа сутринта на празен стомах и наистина трябваше да хапне нещо, но не и това. Беше прекалено ценно.

Оглеждайки се предпазливо за Бонър, тя понесе безценния си товар към скривалището на детската площадка, където я чакаше Едуард.

— Изненада, момчето ми. Днес имаш щастлив ден.

— Макдоналдс!

— Само най-доброто.

Тя се засмя, когато видя как Едуард разкъсва торбичката и се нахвърля върху хамбургера. Докато той ядеше, тя си намаза много тънък слой фъстъчено масло от скритите им запаси върху една филия хляб, сгъна я на две и я приближи към устата си. Беше ѝ много съвестно, че трябва да вземе част от скромните им запаси за себе си.

Вече се чувстваше виновна пред детето си по толкова много причини, а яденето от неговата храна я караше да изпитва още по-голяма вина. За щастие не ѝ бе необходимо кой знае колко, за да може да поддържа енергията в себе си.

— Искаш ли малко пържени картофи?

Устата ѝ се напълни със слюнка.

— Не, благодаря. Пържената храна не е здравословна за жена на моята възраст. — Тя отхапа още един залък от своя сандвич и мислено си обеща, че когато намери петте милиона на Дуейн, никога повече няма да яде фъстъчено масло.

След два часа вече бе приключила с почистването на дамската тоалетна и беше започнала да стърже боята от очуканите метални врати на кабините, когато чу гневен вик.

— Рейчъл!

Какво ли пък бе направила сега? Пред очите ѝ се замержеляха звездички, когато се наведе прекалено рязко, за да остави шпатулата на пода. Вместо да ѝ минава, отпадналостта ѝ ставаше все по-голяма.

— Рейчъл! Ела веднага тук!

Тя се отправи към външната врата. В първия момент слънцето я заслепи, но когато очите ѝ привикнаха с ярката светлина, тя издаде приглушен вик.

Едуард бе провиснал в ръката на Бонър, който го бе хванал за старата му оранжева тениска. Прашните му черни маратонки се поклащаха безпомощно във въздуха, а ризата му се беше събрала под мишниците, откривайки малкото му хилаво тяло и синята мрежа от вени, които прозираха през тънката кожа. Хорс лежеше на земята, точно под краката му.

Бонър беше пребледнял от гняв.

— Казах ти да го държиш далеч оттук.

Тя се втурна напред, изведнъж забравила изтощението си.

— Пусни го на земята! Плашиш го така!

— Аз те предупредих! Казах ти да не го водиш тук. Прекалено опасно е. — Той го пусна на земята.

Едуард бе свободен, но стоеше като замръзнал на мястото си, за пореден път станал жертва на силата на възрастните, сила, която нито можеше да разбере, нито пък да контролира. Неговата безпомощност накара сърцето ѝ да се свие от болка. Тя вдигна Хорс, прегърна детето

и го притисна към гърдите си. След това зарови буза в правата му кестенява коса, която беше все още топла от слънцето.

— Какво според теб трябваше да направя с него? — тросна се тя.

— Това не е мой проблем.

— Говориш като човек, който никога не е носил отговорност за дете!

Чувайки думите ѝ, Гейб сякаш се вкамени на мястото си. Минаха доста секунди, преди устните му да се помръднат.

— Уволнена си. Махай се отгук.

Едуард обви ръце около врата ѝ и започна да плаче.

— Съжалявам, мамо. Опитах се да се скрия, но той ме хвана.

Сърцето ѝ биеше учестено, а краката ѝ бяха като гумени. Искаше ѝ се да се разкреци на Бонър, задето така е изплашил сина ѝ, но това сигурно би разстроило момчето още повече. А и какъв ли смисъл имаше? Само един поглед към безизразното лице на Бонър бе достатъчен, за да разбере, че решението му е окончателно.

Той измъкна портфейла от задния си джоб, отброи няколко банкноти и ѝ ги подаде.

— Вземи.

Рейчъл погледна надолу към парите. Беше жертвала всичко заради детето си. Но трябваше ли да се откаже също и от последната ѝ останала гордост?

Тя бавно взе парите и усети как една малка част от нея умира. Едуард дишаше учестено.

— Шшш... — Тя прокара устни по косата му. — Не е твоя вината.

— Но той ме хвана.

— Да, но чак сега. Той е толкова тъп, че му трябваше един цял ден, за да те намери. Ти се справи много добре.

Без да погледне повече назад, тя понесе Едуард към детската площадка, където двамата си събраха нещата.

Примигвайки често в опит да сдържи сълзите си, тя стисна скромните си вещи в една ръка и хвана с другата сина си. Що за човек би постъпил така с тях? Само човек, който не може да изпитва абсолютно никакви чувства.

Докато излизаха от „Гордостта на Каролина“, на Рейчъл ѝ се искаше да отиде до края на света и да се хвърли оттам.

Гейбриъл Бонър, човекът без чувства, плачеше в съня си тази нощ. Той се стресна, събуди се към три часа сутринта, намери едно мокро петно на възглавницата и усети ужасния металически вкус на мъка в устата си.

Отново ги беше сънувал тази нощ, Чери и Джейми, неговите жена и син. Но този път милото лице на Чери някак си все преминаваше в слабото и упорито лице на Рейчъл Стоун. А синът му държеше опърпан сив заек, лежейки в ковчега си.

Той праметна крака отстрани на леглото и дълго време стоя неподвижно, с отпуснати рамене и лице, заровено в шепите. Накрая отвори едно чекмедже и извади един „Смит и Уесън“, калибър 38.

Револверът изглеждаше топъл и тежък в ръцете му. Просто го направи! Сложи го в устата си и дръпни спусъка. Той докосна дулото до устните си и затвори очи. Чувстваше студената стомана като целувка на любовница и му хареса звукът, който се чу, когато леко удари предните си зъби с него.

Но не можеше да натисне спусъка и в този момент мразеше цялото си семейство, задето не му дава възможност да се отдаде на отшелничеството, за което мечтаеше. Единствено тяхната упорита и дълбока обич го караше все още да се държи за този живот.

Той мушна обратно пистолета в чекмеджето и извади оттам една снимка в рамка. Чери му се усмихваше от нея, неговата красива жена, която го обичаше, която се беше смяла заедно с него и която бе всичко, за което би могъл да си мечтае един мъж. И Джейми.

Гейб погали рамката с палец и усети как сърцето му се свива от мъка. Това, което преминаваше през него, не беше кръв, а някаква гъста, подобна на жлъчка течност, която течеше по вените му, превърнали се в реки от болка, носейки неизмерим товар от мъка. *Моят син.*

Всички му бяха казвали, че по-лесно ще понася мъката, след като мине първата година, но го бяха излъгали. Бяха изминали повече от две години, откакто съпругата и синът му бяха убити от някакъв пиян шофьор, преминаващ на червено, а болката ставаше все по-голяма.

Беше прекарал по-голямата част от тези две години в Мексико, консумирайки най-вече текила. И след това, преди четири месеца,

братята му бяха дошли да го вземат. Той бе напсувал Итън, дори бе ударил един юмрук на Кал, но и това не помогна. Така или иначе, те бяха успели да го върнат обратно, и когато направиха така, че да изтрезнее, в него вече не бяха останали никакви чувства. Абсолютно никакви.

До вчера.

Гледката на стройното и голо тяло на Рейчъл се появи пред очите му. Тя бе кожа и кости и абсолютно отчаяна, когато му се беше предложила, за да получи работа. И той се беше възбудил. Все още не можеше да повярва, че това се е случило.

Откакто Чери бе умряла, той бе виждал гола само още една жена. Една мексиканска проститутка с разкошно тяло и сладка усмивка. Беше се надявал, че в нея би могъл да погребее поне една малка част от мъката си, но нищо не се беше получило. Твърде много хапчета, прекалено много алкохол, прекалено много болка. Беше я отпратил, без да я докосне, след това се беше напил до смърт.

Дори не беше си спомнял за нея до вчера. Опитната мексиканска проститутка не бе успяла да го накара да се възбуди, но Рейчъл Стоун със своето кльоцаво тяло и непокорни очи по някакъв начин бе успяла да проникне през стената, която той сам бе издигнал около себе си.

Спомняше си начина, по който Чери обичаше да се сгушва в ръцете му, след като се бяха любили, играейки си с космите по гърдите му. *Обичам ласките ти, Гейб. Ти си най-милият мъж, когото някога съм познавала.*

Сега той не беше мил. Тази способност бе изгоряла в него. Постава снимката обратно в чекмеджето, отиде гол до прозореца и се загледа в мрака навън.

Рейчъл Стоун не би могла да го знае, но уволнението бе най-доброто нещо, което можеше да ѝ се случи.

ПЕТА ГЛАВА

— Не можете да постъпите така с нас! — възкликна Рейчъл. — Ние не правим нищо лошо.

Полицаят, на чиято значка бе изписано името Армстронг, се направи, че не я е чул, и се обърна към шофьора на камионетката за теглене на коли.

— Хайде, Дийли, разкарай този боклук оттук.

Изпитвайки чувство, че сънува някакъв кошмар, Рейчъл наблюдаваше как камионетката дава на заден и се приближава до нейната кола. Бяха изминали почти двадесет и четири часа, откакто Бонър я беше уволнил. Чувстваше се толкова слаба и изтощена, че не успя да събере енергия за нищо друго, освен просто да си стои до колата. Преди около половин час един полицай, минаващ по близкия път, бе забелязал отражението на слънцето в предното стъкло на автомобила ѝ и беше дошъл да разбере какво става.

Още в момента, в който го видя, тя вече знаеше, че ще си има неприятности. Беше ѝ хвърлил един бегъл поглед, процеждайки през зъби:

— Керъл Денис ми каза, че сте се върнала обратно в града. А това никак не е умно, госпожо Сноупс.

Беше му казала, че фамилното ѝ име е Стоун — официално си беше възвърнала моминското име след смъртта на Дуейн — и въпреки че дори му показва шофьорската си книжка, той отказа да се обръща към нея с друго име, освен Сноупс. Беше ѝ заповядал да премести импалата и когато му бе обяснила, че тя вече не е в движение, полицаят се беше обадил за пътна помощ.

Тя видя как Дийли слиза от пикапа си и се отправя към задната броня на импалата, оглеждайки къде да закачи куката. Пусна ръката на Едуард и скочи напред с намерението да препречи пътя на мъжа.

— Недей! Моля те! Ние не правим нищо лошо.

Той се поколеба и погледна назад към Армстронг. Но жилавият сламенорус полицай с мазно лице и малки, враждебни очи остана

невъзмутим.

— Дръпнете се от пътя, госпожо Сноупс. Това е частна земя, а не място за паркиране.

— Знам, но ние няма да останем тук дълго. Моля ви! Толкова ли не можете да ме разберете?

— Отдръпнете се настрани, госпожо Сноупс, иначе ще се наложи да ви арестувам за престъпно навлизане в чужда собственост.

Рейчъл видя, че той се наслаждава на нейната безпомощност и знаеше, че няма да може да го разубеди.

— Вече ви казах, името ми е Стоун.

Едуард отново пъкна ръката си в нейната и двамата се загледаха как Дийли намества куката към задната броня на колата ѝ.

— Да, но преди няколко години не искахте да се обръщат към вас с нещо друго, освен с името Сноупс — изсумтя Армстронг. — Аз и жена ми бяхме едни от най-редовните посетители на „Храма“. Шелби дори предостави наследството, което получи след смъртта на майка си, за да помогне за отглеждането на онези сираци. Не бяха кой знае колко пари, но за нея означаваша много и досега не е успяла да забрави начина, по който бе измамена.

— Аз... аз съжалявам за това, но сам виждате, че двамата със сина ми по никакъв начин не сме се облагодетелствали от всичко това.

— Но все някой се е облажил, нали...

— Проблеми ли има, Джейк?

Сърцето ѝ за миг спря да бие, когато чу мекия, беззвучен глас, който вече познаваше толкова добре.

Едуард инстинктивно се притисна към нея. Беше се надявала, че предния ден завинаги се е разделила с Бонър, и сега се чудеше каква ли неприятност се готви да ѝ причини отново.

Той огледа мястото с безизразните си сребърни очи. Беше му казала, че е отседнала при приятелка, но сега за него бе ясно, че го е излъгала. Видя закачената на въжето импала и заразглежда жалката купчина вещи, захвърлени на земята.

Не можеше да понася да ѝ разглеждат нещата по този начин. Не искаше той да види колко малко ѝ е останало.

Армстронг леко кимна за поздрав.

— Гейб, изглежда, че Вдовицата Сноупс си е направила бивак върху частна земя.

— О, така ли?

Докато Гейб ги гледаше мълчаливо, полицаят отново започна да я разпитва. Сега, след като имаше и публика, маниерът му стана още по-префърцунен.

— Имате ли работа, госпожо Сноупс?

Тя не искаше да погледне към Гейб. Вместо това наблюдаваше как импалата ѝ потегля, теглена на буксир.

— В момента не. И името ми е Стоун.

— Нямате работа, а като гледам така, нямате и пари. — Армстронг потърка брадичка с opakото на ръката си. Кожата му беше румена, забеляза Рейчъл, кожа на човек, който изгаря много лесно, но който е прекалено глупав, за да се сети, че трябва да не се излага на слънцето. — Може би ще трябва да ви арестувам за скитничество. Е, няма ли това да бъде топ новина за всички вестници. Шикозната съпруга на Г. Дуетин Сноупс арестувана за скитничество.

Беше очевидно, че е очарован от едно такова развитие на нещата. Едуард притисна буза към бедрото ѝ тя го потупа успокоително.

— Аз не съм скитница.

— Аз пък много се съмнявам в това. Ако не сте скитница, кажете ми как издържате това ваше дете?

Паническа тръпка премина през нея, желание да грабне Едуард в ръце и да побегне. Една искрица в малките и тъмни очи на Армстронг ѝ даде да разбере, че той бе забелязал страха ѝ.

— Имам пари — избъбри бързо тя.

— Направо ще ти повярвам — изхихика полицаят.

Без да поглежда към Гейб, тя пхна ръка в джоба на роклята си и извади парите, които ѝ беше дал, сто долара.

Армстронг пристъпи напред и погледна това, което бе в ръката ѝ.

— Тези пари едва ли ще ти стигнат, за да платиш за пътната помощ на Дийли. И какво възнамеряваш да правиш след това?

— Ще си намеря работа.

— Не и в Салвейшън. Хората тук не харесват никой, който се опитва да се скрие зад името на Всевишния с цел бързо забогатяване. Жена ми съвсем не е единствената, която загуби една голяма част от спестяванията си. Заблуждаваш се, ако си мислиш, че някой ще те вземе на работа.

— В такъв случай ще отида някъде другаде.

— Влачейки детето със себе си, предполагам. — На лицето му се появи лукаво изражение. — Струва ми се, че социалните работници ще има какво да кажат по въпроса.

Тя цялата се вдърви. Полицаят бе забелязал страха ѝ и вече знаеше къде е най-уязвима. Свободната ръка на Едуард се хвана здраво за полата ѝ и тя трябваше да напрегне цялата си воля, за да успее да запази самообладание.

— На моя син му е добре с мен.

— Може би, а може би не. Виж сега какво, ще дойдеш с мене в града и аз ще се обадя на социалната служба. Нека те да решат какво трябва да се направи с детето.

— Това въобще не е ваша работа! — Тя притисна Едуард още по-силно към себе си. — И не можете да ме отведете никъде.

— Аз пък съм сигурен, че мога.

Тя отстъпи назад заедно с Едуард.

— Не. Няма да ви позволя.

— Виж сега, госпожо Сноупс, предлагам да не прибавяме съпротива при опит за арестуване към всичко останало.

Рейчъл почувства как ѝ се завива свят от ужас.

— Не съм направила нищо лошо и няма да позволя да постъпите така с мен!

Едуард издаде тих, ужасен звук, когато Армстронг извади от колана си чифт белезници.

— Всичко зависи от вас, госпожо Сноупс. Идвате ли доброволно, или не?

Не можеше да му позволи да я арестува. Не и когато знаеше, че могат да ѝ отнемат сина. Тя грабна Едуард на ръце и се приготви да бяга.

Точно в този момент Бонър пристъпи напред с каменно лице.

— Няма нужда да я арестуващ, Джейк. Тя не е скитница.

Ръцете ѝ се стегнаха около бедрата на Едуард и той се сгуши в нея. Това някакъв номер ли беше?

Армстронг се намръщи, явно намесата на Гейб никак не му се понрави.

— Тя няма жилище, няма пари, няма и работа.

— Тя не е скитница — повтори Гейб.

Армстронг прехвърли белезниците от едната си ръка в другата.

— Гейб, знам, че си израсъл в Салвейшън, но ти все пак не беше тук, когато Г. Дуейн изтръгна сърцето на този град, да не говорим за областта. Най-добре остави на мен да се погрижа за всичко това.

— Аз си мислех, че става въпрос дали Рейчъл в момента е скитница, а не за миналото.

— Стой настрана от това, Гейб...

— Тя има работа. Работи за мен.

— Откога?

— От вчера сутринта.

Сърцето на Рейчъл застана на гърлото, докато гледаше как двамата мъже се борят с погледи. Бонър се представи забележително и Армстронг в крайна сметка отмести очи настрана. Явно недоволен, че не е успял да осъществи намеренията си, той неохотно пъкна белезниците обратно в колана си.

— Имам намерение да ти направя някои проверки, госпожо Сноупс, и отсега те предупреждавам да внимаваш какво правиш. Съпругът ти наруши почти всички съществуващи в книгите закони и на всичкото отгоре успя да се измъкне, но, повярвай ми, ти няма да извадиш такъв късмет.

Тя го гледаше как се отдалечава и едва когато изчезна от погледа ѝ, пусна Едуард и го остави да се свлече на земята. Сега, след като кризата вече бе отминала, тялото ѝ изведнъж я предаде. Направи няколко неуверени крачки и се подпря на стъблото на едно кленово дърво, за да не падне. Макар да знаеше, че дължи благодарност на Бонър, думите сякаш се заклециха на гърлото ѝ.

— Каза ми, че спиш при приятелка — произнесе той.

— Не исках да разбереш, че живеем в колата.

— Тръгвай към киното веднага... — Той се обърна и се запъти натам.

Гейб беше бесен. Ако не се бе намесил, тя щеше да побегне и тогава Джейк щеше да има пълно основание да я арестува. В момента му се искаше да бе станало точно така. Чу стъпките ѝ зад себе си, докато се приближаваше към киносалона. Един порив на вятъра донесе до него гласа на момчето:

— А сега, мамо? Сега ще умрем ли?

Болезнена тръпка премина през него. Беше започнал да вярва, че е станал абсолютно безчувствен, точно както го искаше, но тези

двамата отново отвориха наскоро позарасналите рани.

Той ускори ход. Тази жена нямаше право да нахлува в живота му по този начин, когато всичко, което искаше, бе да го оставят на мира. Това бе и основната причина, поради която бе купил проклетия киносалон. За да може да се преструва, че живее като другите, и в същото време да си е сам.

Отправи се към пикапа, който бе паркиран на слънцето точно до вратата на снекбара. Камионетката не беше заключена и стъклата на вратите бяха спуснати надолу. Отвори вратата, дръпна ръчната спирачка, след което се обърна, за да види приближаването им.

Веднага след като осъзна, че е наблюдавана, Рейчъл се изпъчи и се запъти право към него. Но момчето бе доста по-предпазливо. То се движеше все по-бавно и по-бавно, докато накрая съвсем спря.

Тя се наведе, за да го окуражи, и косата ѝ се отметна напред като някаква преплетена огнена завеса. Един порив на вятъра прилепи извехтялата рокля към тънките ѝ бедра. Краката ѝ изглеждаха хилави на фона на огромните мъжки обувки, които носеше. И въпреки това той почувства неочаквано вълнение в слабините, вълнение, което още повече засили чувството на отвращение, което изпитваше към себе си.

Той кимна с глава към пикапа.

— Качи се вътре, момче. Ще стоиш тук и няма да правиш нищо, докато разговарям с майка ти.

Долната устна на Едуард се разтрепери и Гейб отново почувства силна болка дълбоко в себе си. Той си спомняше за едно друго малко момче, което понякога загубваше контрол над долната си устна, и в разстояние на един ужасен миг си помисли, че може би няма да успее да запази самообладание.

Но при Рейчъл явно нямаше такава опасност. Въпреки враждебността му и всичко, което се беше случило, тя стоеше здраво на краката си и го гледаше предизвикателно.

— Той ще остане с мен — обяви решително тя.

Нейното предизвикателно поведение изведнъж го вбеси. Тя бе сама и отчаяна. Нима не разбираше своята безпомощност? Нима не разбираше, че нищо не ѝ е останало?

Нещо тъмно и ужасно се превъртя в него в момента, в който най-после прие истината, която се бе опитвал да пренебрегне. Рейчъл Стоун бе по-жилава от него самия.

— Можем да проведем разговора си насаме, а може да го направим и пред него. Избирай.

Наблюдаваше я как се опитва да спести ругатните, които напиреха на устата ѝ. Накрая кимна успокоително на детето и лекичко го побутна към пикапа.

Джейми би се метнал на седалката само с един ентузиазиран скок, но на нейното дете явно му беше трудно да се качи на стъпенката. Беше му казала, че е на пет години, възрастта, на която бе и Джейми, когато умря, но неговият син бе силен и висок, с искряща кожа, весели очи и силно изразен уклон към правене на бели. Синът на Рейчъл бе хилав и кротък.

Тя затвори вратата на камионетката и се облегна на прозорчето. Гърдите ѝ се притиснаха към страничната ламарина и Гейб просто не можеше да отмести погледа си от тях.

— Почакай тук, миличък. Ще дойда да те взема само след няколко минути.

Искаше му се да изплаче, когато видя разбирането върху момчешкото лице, но това би означавало още болка, затова грубо се обърна към нея.

— Стига си му гугукала, Рейчъл, влизай вътре.

Тя се изправи и вдигна високо брадичката си. Беше бясна, но дори и не погледна към него. Запъти се към снекбара с походката на кралица, оставяйки го да подтичва след нея.

Подобно на някаква личинка, злобата го разяждаше отвътре, поразявайки вече и места, които все още бяха здрави. Рейчъл бе победена, но не искаше да го признае, а това бе непоносимо. Той се нуждаеше да я види сразена. Искаше да види как и последната искрица надежда изчезва от очите ѝ, докато душата ѝ стане също толкова пуста, колкото и неговата. Искаше му се да стои отстрани и да я наблюдава как приема това, което той вече бе открил за себе си. Че някои неща в живота не могат да бъдат преживени.

Той затвори вратата и пусна резето.

— Прекалено много го глезиш сина си. Какво искаш? Да имаш едно мамино детенце, което никога няма да се отдели от полата ти?

Тя се извърна рязко към него.

— Това, което правя със сина си, въобще не те засяга.

— Точно тук бъркаш. Всичко, което правиш, ме засяга. Не забравяй, че мога да те пратя в затвора само с едно обаждане по телефона.

— Ах ти, мръсник такъв!

Той почувства непозната досега горещина в гърдите си и разбра, че злобата, която изпитваше, бе започнала да гори самото му сърце. Ако не оставеше тази жена на мира, цялото му сърце щеше да изгори, докато не остане нищо повече от една купчина пепел. Тази мисъл направо го побъркваше.

— Искам си обратно парите.

— Какво?

— Ти не си ги изработила и аз си ги искам обратно. Още сега. — Въобще не му пукаше за парите, но в този момент една от камерите на сърцето му експлодира. Добре. Това означаваше, че са останали само три.

Тя бръкна в джоба на роклята си и запрати малката купчина пари към него. Те полетяха меко към земята, като някакви несбъднати мечти.

— Надявам се да се задавиш с тях.

— Събери ги.

Тя замахна с малката си ръка и го удари с всичката сила, която имаше. Това, което не ѝ достигаше като физическа сила, бе компенсирано от яда ѝ и главата му видимо се отметна встрани. Ударът накара кръвта в цялото му тяло да се раздвижи, свежа кръв, която той не искаше. Тя подновяваше вече изпепелените клетки, пречейки му да постигне това, което си бе наумил, и отпушвайки една нова вълна на болка.

— Съблечи се. — Думите, родени в мрачното и празно място, където обикновено се намираще душата му, дойдоха неочаквано. Те го накараха да се отвори от себе си, но нямаше намерение да си ги взема обратно. Всичко, което трябваше да направи Рейчъл, бе да покаже страх и тогава той щеше да я остави на мира. Тя просто трябваше да се предаде.

Но вместо да се предава, тя ставаше все по-гневна.

— Върви по дяволите!

Нима не разбираше, че в момента са откъснати от външния свят? Беше заключена в една уединена постройка с мъж, който можеше да

наложи силата си над нея само за няколко секунди. Защо не я беше страх?

Той осъзна, че най-после беше намерил начин да се убие. Ако продължаваше в същия дух, много скоро щеше да се пръсне от злоба.

— Прави каквото ти казвам.

— Защо?

Къде беше страхът ѝ? Той я хвана за раменете и я притисна към стената, само за да чуе гласа на Чери да шепне в ухото му: *Обичам ласките ти, Гейб. Ти си най-милият мъж, когото някога съм познавала.*

Знаеше, че този глас може да го разкъса на парчета и затова се опита да го заглуши. Пъхна ръката си под роклята на Рейчъл и я хвана за вътрешната страна на бедрото.

— Какво всъщност искаш от мен? — Гневът ѝ беше изчезнал и на негово място се усещаше някакво объркване.

Той усети едва забележим мирис на лято в косата ѝ — сладък, възбуждащ, пълен с живот.

Сълзи, нещо, което досега бе свършено непознато за него, започнаха да напират в очите му.

— Секс.

Погледът ѝ срещна неговия и зелените ѝ очи го накараха да изтръпне до мозъка на костите си.

— Не. Не е това.

— Напротив, точно това е! — Въпреки всичко той бе възбуден.

Макар мозъкът му да бе мъртъв за похотта, тялото му явно не искаше да се съобрази с това положение. Той се притисна към нея, за да ѝ докаже, че не е права, и усети острите ръбове на хълбоците ѝ. Божичко, тя наистина беше много слаба!

Мръдна ръката си нагоре и докосна найлоновите ѝ бикини. Преди два дни бяха сини, спомни си той.

Целият беше облян в пот. Под задебелите му длани кожата ѝ му се струваше крехка като мембраната на яйце. Плъзна ръката си между бедрата ѝ, чак до най-горе.

— Предаваш ли се? — избоботи той и едва когато думите излязоха от устата му, осъзна, че прозвучаха така, сякаш двамата с нея си играеха на някаква детска игра.

Почувства едва забележимата тръпка, която премина през тялото ѝ.

— Нямам намерение да се боря с теб. Не ми пука чак толкова много.

Той все още не я беше сломил. Всъщност май всичко, което беше постигнал, бе да ѝ осигури работа. Събери боклуците. Почисти тоалетните. Разтвори си краката, за да те изчукам. Нейното примирение го вбеси още повече и той ядно вдигна роклята ѝ до кръста.

— По дяволите! Толкова ли си глупава, че не разбираш какво имам намерение да направя с теб?

Очите ѝ се зачиха в неговите без дори да потрепнат.

— А ти толкова ли си глупав, че още не си разбрал, че това няма значение?

Гейб направо онемя. Лицето му се изкриви и дишането му стана още по-учестено. В този момент погледна дявола в очите и там видя собственото си отражение.

Изруга грубо и се отблъсна от нея. Видя частица от розови бикини, след това се чу мекото изшумяване на роклята, която се спусна обратно на мястото си. Всичкият огън в тялото му беше изчезнал.

Отдръпна се от нея възможно най-далече, чак зад тезгяха, и когато проговори, не успя да изтръгне от устата си нищо повече от прегракнал шепот.

— Чакай вънка.

Друга жена би хукнала навън моментално след подобна сцена, но тя не го направи. Просто се отправи към вратата бавно, с високо вдигната глава.

— Вземи парите — подвижна той след нея.

Дори и в този момент я беше подценил. Очакваше да му каже да върви по дяволите и да затръшне вратата след себе си. Но Рейчъл Стоун не страдаше от фалшива гордост. Тя се обърна, събра всичките банкноти и едва тогава излезе от помещението.

Когато вратата зад нея се затвори, той се свлече по тезгяха и седна на пода, обвиняйки коленете си с ръце. Взираше се сяпо пред себе си, докато последните две години преминаваха през главата му като някаква стара черно-бяла лента. Едва сега осъзнаваше, че всичко,

което се бе случило през тези две години, го бе водило към днешния ден. Хапчетата, пиенето, изолацията.

Преди две години смъртта му бе отнела семейството, а днес го бе лишила и от човечността му. И сега се чудеше дали е прекалено късно, за да си я върне обратно.

ШЕСТА ГЛАВА

Работата на Итън Бонър предполагаше, че трябва да обича всички, и въпреки това той презираше жената, която в момента седеше до него на предната седалка на неговата тойота. Докато завиваше от алеята, водеща към киносалона по пътя за града, той хвърли един поглед на прекалено слабото ѝ тяло и хлътнолите бузи, по които нямаше и следа от някогашния грим. Разрошената маса от тъмнокестенява коса нямаше нищо общо с перфектната прическа, която той си спомняше отпреди три години, когато телевизионните камери я бяха показвали да седи на първия ред в „Храма на Спасението“.

Външният ѝ вид тогава му бе напомнял на някаква комбинация между Присила Пресли по време на ерата на Елвис и старомодна кънтри певица от вътрешността на страната. Но вместо с модерни дрехи, сега тя бе облечена в една избеляла рокля, на която дори едно от копчетата бе пришито допълнително. Изглеждаше едновременно с години по-млада и с десетилетия по-стара от жената, която си спомняше. Само фините ѝ правилни черти и перфектната линия на профила ѝ си бяха все същите.

Зачуди се какво всъщност се е случило между нея и Гейб. И това накара гнева му към нея да се засили още повече. На Гейб и без това му се беше събрало твърде много, в никакъв случай не биваше да се нагърбва и с нейните проблеми.

Погледна в огледалото за обратно виждане и срещна погледа на малкия ѝ син, настанен сред жалката купчина от неща, представляващи покъщината им: стар куфар, два стари коша за пране със счупени дръжки и картонена кутия, която бе цялата облепена с тиксо.

Тази гледка предизвика в него едновременно яд и чувство за вина. Той още веднъж се беше оказал слаб. *Ти знаеше от самото начало, че не съм подходящ за свещеник, но не искаше да го признаеш. Не и ти. Не и Всезнаещия. Е, сега се надявам, че си доволен.*

Един глас, който много приличаше на гласа на Клинт Истууд, проехтя в главата на Итън. *Стига си се надувал, глупако. Ти си човекът, които се държеше като негодник само преди два дни и отказа да ѝ помогнеш. Така че недей да обвиняваш мен.*

Страхотно! Тъкмо когато се беше надявал на поне малко състрадание от страна на Марион Кънингам, в главата му проехтяваше Истууд. Изпитвайки някакво примирение, той се запита, защо ли въобще се изненадва.

Итън рядко чуваше онзи Бог, който му се искаше да чуе. Ето и сега, в този момент той се надяваше да чуе госпожа Кънингам, великата Майка Богиня. Но вместо това чуваше Истууд. Бог Истууд бе строгият Нов Завет. *Ти се издъни, глупако, и сега ще си платиш за това.*

Ако трябваше въобще да чува някакви гласове, защо ли те не идваха от по-достойни люде? Например от Албърт Швайцър. Или от Майка Тереза. Защо не можеше да получи вдъхновението си от Мартин Лутър Кинг или от Махатма Ганди? За нещастие Итън бе продукт на своята култура и винаги бе харесвал филми и телевизия. Ето защо явно беше обречен да се кланя на икони, наложени от тези институции.

— Студено ли ти е? — попита той, опитвайки се да преодолее враждебността си. — Ако искаш, мога да спра климатика.

— Добре съм, отче.

Безгрижният ѝ отговор го накара да изскърца тихичко със зъби и безмълвно да наругае Гейб, който го беше замесил в тази история. Но брат му изглеждаше толкова отчаян, когато се бе обадил по телефона преди час, че на Итън не му бе дало сърце да му откаже.

Когато беше пристигнал в „Гордостта на Каролина“, той бе заварил снекбара заключен, а Рейчъл и синът ѝ седяха върху костенурката на детската площадка. Нямаше и помен от Гейб. Беше им помогнал да натоварят оскъдния си багаж на колата му и сега ги караше към планината Хартейк и вилата на Ани.

Рейчъл го изгледа с любопитство отстрани.

— Защо ми помагаш?

Той си я спомняше като доста затворена и нейната прямота в първия момент го обърка, също както и преди два дни.

— Защото Гейб ме помоли.

— Той те помоли и онзи ден, но ти отказа.

Итън не отговори нищо. Поради някаква причина, която не бе съвсем ясна дори и на самия него, той презираше тази жена дори повече отколкото бе презирал Г. Дуейн. Съпругът ѝ беше един явен мошеник, докато тя беше много по-прикрита такава.

Рейчъл се засмя уморено.

— Няма проблеми, отче. Не ти се сърдя, че ме мразиш толкова.

— Не те мразя. Аз не мразя никого — това прозвуча кухо и помпозно.

— Колко благородно!

Сарказмът ѝ го ядоса. Какво право имаше тя се държи така снизходително след всичко, което бяха направили заедно със съпруга си?

Никой от останалите духовници в областта не бе бил в състояние да се мери с богатствата, които притежаваше „Храма на Спасението“. Те не разполагаха със специално украсените тоги за членовете на хора, нито пък с лазери, осигуряващи какви ли не ефекти при църковните служби. „Храмът“ бе предлагал стила на Лас Вегас в името на Исус Христос и много от местните членове на църквата не можеха да устоят на комбинацията между блясъка на шоубизнеса и лесните отговори, предлагани от Г. Дуейн Сноупс.

За нещастие, много хора напуснаха дотогавашните си конгрегации и, разбира се, спираха да правят вноските, благодарение на които се формираха фондовете, използвани за различни благородни каузи. Не след дълго една регионална програма за борба с наркотиците бе прекратена, след това бе силно ограничено и раздаването на безплатна храна. Но най-голямата загуба бе областната медицинска клиника, едно начинание на няколко църкви, което бе гордостта на местното духовенство. Безпомощно бяха наблюдавали как парите, които биха похарчили техните църкви, за да помогнат на бедните, се озоваваха в бездънните джобове на Г. Дуейн Сноупс. И Рейчъл бе неразделна част от всичко това.

Спомняше си деня, когато съвсем импулсивно ѝ се беше представил, виждайки я да излиза от банката. Беше ѝ казал за клиниката, която е била принудена да затвори врати, и бе окуражен от това, което тогава бе изтълкувал като искрена загриженост в очите ѝ.

— Много съжалявам да чуя това, отец Бонър.

— Не искам да обвинявам никого — бе продължил той, — но „Храма на Спасението“ вече е отнел толкова много членове от нашите местни конгрегации, че църквите са принудени да изоставят почти всички свои благородни начинания.

Беше се намръщила и той бе разбрал, че я е накарал да премине в отбрана.

— Не можете да вините „Храма“ за всичко това.

Може би трябваше да покаже по-голяма тактичност, но в този момент един от сапфирите в обещаните й бе отразил слънчевата светлина и той си бе помислил, как дори само един такъв камък би могъл да помогне клиниката да заработи отново.

— Ще си призная, че бих се радвал, ако видя „Храма“ да проявява малко по-голяма отговорност към обществото.

— „Храмът“ вече е налял стотици хиляди долари в нашата община.

— В бизнес кръговете — да, но не и за благотворителни цели.

— Вие явно не сте наш редовен зрител, отец Бонър, иначе щяхте да знаете, че „Храма“ върши чудесна работа. Сиропиталища във всички краища на Африка разчитат на нашата помощ.

Итън си бе направил труда да открие тези сиропиталища, както и да се запознае с цялостното финансово състояние на „Храма“, затова нямаше намерение да позволи на тази префърцунена жена, накичена с всевъзможни бижута и качена на прекалено високите си токове, да се измъкне по този начин.

— Как мислите, госпожо Сноупс, дали аз съм единственият, който се чуди каква част от милионите, които събира вашият съпруг, действително стига до онези сиропиталища в Африка?

Зелените й очи изведнъж се бяха превърнали в две кубчета лед и тя му се беше троснала:

— Не бива да вините съпруга ми за това, че има енергията и въображението, необходими, за да запълва всичките места в своя храм в неделя сутрин.

Той не успя да скрие гнева си.

— Аз никога няма да превърна моята служба в евтино представление за никого.

Ако му бе отвърнала също толкова саркастично, може би той щеше да забрави за разговора им, но нейният глас бе омекнал и в него

се чувстваше нещо подобно на състрадание.

— Може би точно в това бъркате, отец Бонър. Това не е вашата служба. Тя принадлежи на Бога.

Докато Рейчъл се отдалечаваше, той с неохота осъзна горчивата истина, срещу която се беше изправил. Грандиозният успех на „Храма“ чисто и просто правеше така, че да изпъкват неговите собствени недостатъци.

Макар проповедите му да бяха дълбокомислени и чистосърдечни, те не бяха драматични. Той никога не беше разчувствал богомолците си до сълзи със страстта на своите послания. Той не можеше да лекува болните, нито пък да накара парализираните да проходим и стените на неговата църква никога не се пукаха по шевове от препълване, дори и преди пристигането на Г. Дуейн Сноупс в Салвейшън.

Може би точно затова неприязънта, която изпитваше към Рейчъл Сноупс, бе толкова лична. Тя бе извадила огледало и го бе накарала да види в него това, което не му се искаше да види — неговата непригодност да бъде свещеник.

Итън зави от магистралата по тесния път, който водеше нагоре към Хартейк и вилата на Ани. Тя се намиреше на по-малко от два километра от входа на киносалона.

Рейчъл прибра един кичур коса зад ухото си.

— Съжалявам за баба ти. Ани Глайд бе страхотна жена.

— Ти си я познавала?

— За жалост. Тя изпитваше неприязън към Дуейн още от самото начало и тъй като не можеше да се промъкне покрай бодигардовете му, за да му каже какво мисли за него, го каза на мен.

— Ани беше жена с много ясно изразено мнение за повечето неща.

— Кога почина?

— Преди около пет месеца. Сърцето ѝ не издържа. Изживя живота си чудесно, но въпреки това на нас много ни липсва.

— Оттогава ли е празна къщата ѝ?

— До неотдавна бе необитаема. Моята секретарка, Кристи Браун, живее в нея от две седмици. Договорът ѝ за наем изтече, преди да е готово новото ѝ жилище, затова сега живее тук временно.

Рейчъл сбърчи чело.

— Сигурна съм, че няма да е очарована, че двама непознати се настаняват при нея.

— Това ще бъде само за няколко вечери — отвърна той натъртено.

Рейчъл разбра намека, но реши да го игнорира. Няколко вечери. Щеше да ѝ трябва повечко време, за да се добере до раклата на Кенеди.

Помисли си за жената, която щеше да бъде принудена да приеме в жилището си една непозната заедно със сина ѝ. И то не каква да е непозната, а жената с най-лоша репутация в града. Почувства болка в главата и инстинктивно докосна с пръсти слепоочието си.

Итън изви рязко, за да избегне една дупка, и тя удари рамото си във вратата. Погледна назад, за да се увери, че е Едуард е добре, и видя, че е хванал Хорс за шията. В този момент си спомни за начина, по който я беше хванал Бонър, когато бе плъзнал ръка между бедрата ѝ.

Неговата жестокост бе пресметната и преднамерена, но тогава, защо тя не се беше изплашила? Вече не бе сигурна в нищо, нито в чувствата си, нито дори в объркващата комбинация от самоотвращение и страдание, която си мислеше, че е видяла в очите му. Би трябвало да е бясна от това, което се беше случило, но единственото, което изпитваше в момента, бе изтощение.

Взеха последния завой и колата спря пред една вила с тенекиен покрив, с буренясала градина от едната страна и един ред дървета от другата. Къщата очевидно бе много стара, но наскоро бе боядисана в бяло. Имаше тъмозелени жалузи на прозорците и каменен комин. Две дървени стъпала водеха към входната портичка.

Съвсем неочаквано в очите на Рейчъл започнаха да парят сълзи. Това поизоставено, старо място ѝ се струваше като самото олицетворение на думата дом. То изразяваше стабилността, корените, всичко, което искаше заради детето си.

Итън разтовари багажа им до портичката, след това отключи входната врата и се дръпна настрани, за да могат да влязат. Тя затаи дъх. През прозорците проникваха лъчите на късното следобедно слънце, огрявайки стария дървен под и уютната каменна камина. Обзавеждането бе просто: кафяви плетени столове с възглавнички, дървена мивка, над която имаше малка лампа. Един античен шкаф от борово дърво изпълняваше ролята на масичка за кафе. Някой бе

напълнил една малка метална лейка с диви цветя и я беше поставил по средата. Беше красиво.

— Ани обичаше да събира какви ли не боклуци, но аз и моите родители изхвърлихме повечето от тях, след като умря. Държахме да остане обзаведена, така че Гейб да се нанесе тук, ако поиска, но за него това място крие прекалено много спомени.

Тя понечи да попита какви спомени, но в същия момент Итън сви вляво и мина през една врата, която водеше към кухнята. След миг отново се появи, държейки в ръката си връзка ключове.

— Гейб ми заръча да ти дам това.

Рейчъл погледна към ключовете и разбра какво всъщност представлява тази връзка — знак за гузната му съвест. Отново си спомни грозната сцена между тях. Струваше ѝ се, че Гейб атакува по-скоро самия себе си, а не нея. Потрепери незабележимо, чудейки се какви ли други начини за самоунищожение си е измислил.

С Едуард по петите ѝ, тя последва Итън в кухнята, в която се намираше една очукана дървена маса, обградена от четири стола от дъбово дърво с тръстикови седалки. Семпла муселинена завеса падаше над прозореца, а един старинен кухненски бюфет бе поставен точно срещу емайлирана газова печка още от ерата на Голямата депресия^[1]. Тя види характерния мирис на старо дърво и хиляди семейни ястия и ѝ се прииска да заплаче.

Итън ги изведе навън през задната врата и минавайки отстрани на вилата, те се отправиха към един стар гараж. Едното крило на двойната врата заора в пръста, когато се опита да го отвори. Рейчъл го последва вътре и видя очукан червен форд ескорт хечбек, чиято възраст бе невъзможно да се определи.

— Това принадлежи на моята етърва. Тя има нова кола, но не позволява на никого да изхвърли тая. Гейб каза, че можеш да я ползваш за няколко дни.

Рейчъл си спомни за русокосата жена от снимката в Пийпъл. Не можеше да си представи, че това е кола, която някога е принадлежала на доктор Джейн Дарлингтън Бонър, но нямаше намерение да влиза в спорове, особено сега, когато май най-после късметът ѝ беше проработил. Леко шокирана, тя осъзна, че изведнъж ѝ е дадено всичко, от което се нуждаеше: работа, покрив, превозно средство. И дължеше всичко това на Гейб Бонър и неговата гузна съвест.

Даваше си обаче сметка, че в момента, в който се отърси от тази си гузност, той най-вероятно ще ѝ отнеме всичко това, и знаеше, че трябва да действа бързо. По някакъв начин трябваше да се добере до раклата на Кенеди, и то колкото се може по-скоро.

— Не ти ли минава през ум, че може да побягна с колата на етърва ти и тя никога повече няма да я види?

Итън изгледа с презрение раздрънкания ескорт и ѝ подаде ключовете.

— Ех, де да имахме такъв късмет...

Тя го наблюдаваше как се отдалечава, след това чу шума от мотора на колата му.

Едуард се приближи зад нея.

— Той наистина ли ни дава тази кола?

— Само временно. — Въпреки състоянието си, на нея ѝ се струваше, че това е най-красивото транспортно средство, което някога е виждала.

Едуард погледна към къщата. Почеса задната част на глезена си с маратонката на другия крак, наблюдавайки как някаква птичка полетя от една стара магнолия и кацна точно на върха на тенекиения покрив. Очите му бяха изпълнени с копнеж.

— Наистина ли ще останем тук?

Тя си помисли за мистериозната Кристи Браун.

— Поне за малко. Една жена вече живее тук и не знам как ще реагира, когато разбере, че двамата с теб сме се нанесли в къщата, затова ще трябва да изчакаме и да видим какво ще се получи.

— Мислиш ли, че и тя ще бъде злобна като него? — намръщи се Едуард.

Нямаше нужда да пита за кого става въпрос.

— Никой не би могъл да бъде по-лош от него. — Тя леко го щипна по бузата. — Хайде да отидем да си приберем нещата.

Хванати за ръка, те прекосиха малката тревна площ, която ги разделяше от къщата.

В допълнение към всекидневната и старомодната кухня вилата разполагаше и с три спални. Едната от тях бе съвсем малка стаичка, в която имаше само едно тясно желязно легло и стара, черна шевна машина марка „Сингер“. Тя настани Едуард в нея, въпреки протестите му, че иска да спи при нея.

Думите на Бонър, че превръща сина си в мамино детенце я бяха засегнали. Той, разбира се, нямаше представа за болестите, които бе прекарал Едуард, нито за начина, по който хаотичният им начин на живот се отразяваше върху сина ѝ. И в същото време си даваше сметка, че Едуард е незрял за възрастта си и се надяваше, че ако има своя собствена стая, дори и само за няколко седмици, това би оказало благоприятно въздействие върху самочувствието му.

Самата Рейчъл се нанесе в другата необитаема спалня. Тя бе също семпло обзаведена, с легло, направено от кленово дърво, и дървен шкаф с няколко чекмеджета. На пода имаше овален килим, малко пораздърпан по краищата. Едуард също влезе при нея, за да разопаковат нещата.

Тъкмо беше приключила, когато чу, че входната врата се отваря. Затвори очи за момент, за да мобилизира силите си, след това докосна Едуард по ръката.

— Стой тука, миличък, докато избира подходящ момент да те представя.

Една дребна и доста строго изглеждаща жена стоеше точно до входната врата. Изглеждаше само няколко години по-голяма от Рейчъл, вероятно в началото на тридесетте. Бе скромно облечена в бежова блуза, закопчана чак до горе, и права кафява пола. Нямаше никакъв грим и тъмнокестенявата ѝ коса бе права, стигаща почти до раменете.

Когато Рейчъл се приближи по-близо, тя установи, че жената не беше никак грозна, а просто доста сива. Имаше меки, правилни черти и стройни крака, но в нея се усещаше някаква суровост, която засенчваше тези ѝ атрибути и я правеше да изглежда доста по-възрастна от годините си.

— Здравейте — поздрави Рейчъл. — Вие сигурно сте госпожица Браун.

— Аз съм Кристи. — Жената не изглеждаше враждебно настроена.

По-скоро имаше усещането, че е дълбоко резервирана. Рейчъл почувства, че дланите ѝ се изпотяват. Опитвайки се да ги изтрие незабелязано в крачолите на джинсите си, тя, без да иска пъхна показалеца си в едно от скъсаните места. Бързо го отдръпна, преди да е направила по-голяма беля.

— Аз наистина съжалявам, че се получи така. Отец Бонър все повтаряше, че не бихте имали нищо против да останем тук, но...

— Всичко е наред. — Кристи влезе във всекидневната и остави книжната торба, която носеше, върху масата, точно до лейката с диви цветя, след което постави дамската си чанта върху един от кафявите плетени столове.

— Не, не е наред. Знам, че това е ужасно нахално, но просто няма къде другаде да отида в момента.

— Разбирам.

Рейчъл я изгледа подозрително. Тази жена не би могла да бъде доволна, че ще живее под един покрив с най-мразената персона в Салвейшън, но изражението ѝ бе почти непроницаемо.

— Вие знаете коя съм, нали?

— Да, вдовицата на Дуейн Сноупс. — Тя оправи покривката на диванчето с ефикасност на движението, която явно бе характерна за всичко, което прави.

Рейчъл забеляза, че ръцете ѝ са малки и грациозни, а добре оформените ѝ овални нокти са покрити с безцветен лак.

— Живеенето под един покрив с мен няма да ви направи много популярна в местното общество.

— Опитвам се да правя това, което е правилно. — Думите ѝ прозвучаха малко престорено, може би защото ги изрече доста вдървено.

— Аз се настаних в свободната стая и сложих сина си в шивалнята. Надявам се, че не съм объркала нещо. Ще се опитаме да не ви се пречкаме колкото се може по-малко.

— Не се притеснявайте. — Тя погледна към кухнята. — Къде е синчето ви?

Рейчъл се извърна по посока на спалнята.

— Едуард, ела тук, моля те. Малко е срамежлив... — Надяваше се, че това обяснение ще накара Кристи да не очаква прекалено много от него.

Едуард се появи на вратата. Беше затъкнал Хорс с главата надолу в ластика на шортите си и се бе втренчил в носовете на маратонките си, сякаш бе направил някаква беля.

— Кристи, това е моят син Едуард. Едуард, ако обичаш, запознай се с госпожица Браун.

— Здравсти... — Той така и не вдигна поглед от краката си.

За голямо раздразнение на Рейчъл, Кристи не си направи труда да каже нищо, което би могло да го предразположи към нея, просто стоеше втрънчена в него. Май щеше да се получи дори по-зле, отколкото бе очаквала. Последното нещо, от което се нуждаеше Едуард, бе още един враждебно настроен човек около него.

Момчето най-сетне вдигна очи, явно любопитен, защо не беше получил отговор.

Устните на Кристи се разтегнаха в широка усмивка.

— Здравей, Едуард. Пастор Итън ми каза, че ще бъдеш тук. Радвам се да се запозная с теб.

Едуард ѝ се усмихна в отговор.

Кристи взе пакета от масата и се приближи до него.

— Когато разбрах, че ще останеш тук, реших да ти донеса нещо. Надявам се да ти хареса.

Рейчъл наблюдаваше как Кристи коленичи на пода, така че очите им застанаха на едно ниво.

— Донесла си ми подарък? — Едуард бе истински изненадан.

— Нищо особено. Не бях сигурна какво точно харесваш. — Тя му подаде торбичката.

Момчето я отвори и очите му се разшириха.

— Книга! Нова книга! — Изведнъж изражението му се помрачи. — Наистина ли е за мен?

Рейчъл почувства как сърцето ѝ се свива болезнено. Имаше толкова много лоши неща в живота на това дете, че то просто не можеше да повярва, че му се случва нещо хубаво.

— Разбира се, че е за теб. Казва се „Стелалуна“ и в нея се разправя за едно малко прилепче. Искаш ли да ти почета?

Едуард кимна, двамата се наместиха на дивана и Кристи започна да чете. Рейчъл ги наблюдаваше и чувстваше как някаква буца се уголемява все повече на гърлото ѝ. Той прекъсваше Кристи с въпроси, на които тя търпеливо отговаряше, и с напредването на четенето нейната сивота постепенно изчезваше. Смееше се на бърборенето му, очите ѝ искряха и вече изглеждаше почти красива.

Това общуване продължи и по време на вечерята, която Кристи настоя да прекарат заедно. Рейчъл ядеше пестеливо, тъй като не искаше да лишава Едуард дори от една хапка от пилешкото роле, което

той лакомо поглъщаше. С чувство на изключително задоволство тя наблюдаваше как храната изчезва в устата му.

След вечеря Рейчъл настоя да почисти кухнята, но Кристи не искаше да ѝ позволи да го направи сама. Докато Едуард седеше на пътната врата със скъпоценната си книга, двете жени работеха в някаква напрегната тишина.

Най-накрая Кристи наруши мълчанието.

— Мислила ли си да дадеш Едуард на детска градина? Към църквата разполагаме с такава, с всички удобства в нея.

Бузите на Рейчъл поруменияха. Едуард действително имаше нужда да бъде с други деца, а и би му се отразило много добре да бъде отделен от нея поне за малко време.

— Страхувам се, че точно сега не мога да си позволя такова нещо.

Кристи се поколеба.

— Но това няма да ти струва нищо. Разполагаме с известна сума, предназначена за стипендии, и съм сигурна, че той ще удовлетвори условията за такава помощ.

— Стипендия ли?

Кристи избягна погледа ѝ.

— Нека да го взема с мен, когато отивам на работа утре. Ще уредя всичко.

Нямаше никакви стипендии. Това си беше чиста благотворителност и на Рейчъл страшно много ѝ се искаше да откаже. Но не можеше да си позволи да демонстрира гордост за нещо, което засягаше сина ѝ.

— Благодаря — промълви тихо тя. — Ще ти бъда много признателна.

Състраданието, което видя в погледа на Кристи, я накара да се изчерви от срам.

Същата тази нощ, след като Едуард беше заспал, тя излезе тихо през задната врата и се насочи към дървените стълби. Те изскърцаха в момента, в който светна с фенерчето, което се беше сетила да вземе от жабката на импалата, преди колата да бъде откарана. Макар да беше толкова уморена, че краката ѝ се подкосяваха, имаше нещо, което трябваше да свърши, преди да си позволи да спи.

Държейки светлината ниско към земята, тя прекоси линията, която образуваха дърветата зад къщата, и тръгна по една тясна пътечка, която се виеше нагоре към гората. Тръгна по нея, осветявайки препятствията пред себе си, за да не се спъне някъде.

Някакъв клон я зашлеви по бузата, след това чу гукането на нощна птица. Беше израснала в селски район и обичаше да бъде навън през нощта, да бъде сама в тишината. Сега обаче едва успяваше да се концентрира дотолкова, че да поставя единия си крак пред другия и да се придвижва напред.

Вилата на Ани Глайд бе разположена високо в планината Хартейк, на по-малко от километър от мястото, накъдето се беше запътила Рейчъл, но въпреки това тя трябваше да спира на няколко пъти, за да си почива. В крайна сметка ѝ бе необходим почти половин час, докато достигне до билото. Когато най-после стигна, тя се строполи върху една малка скала и погледна надолу към другата страна на планината. Надолу, към къщата, в която бе живяла с Г. Дуейн Сноупс.

Тя си седеше все така в долината пред нея, построена с кървави пари и измама. Прозорците бяха тъмни и на лунната светлина можеше да се видят контурите на цялата сграда, но не и детайлите ѝ. Но на Рейчъл не ѝ беше необходима светлина, за да си спомни колко грозна бе тази къща, колко претрупана и фалшива бе тя, също като Дуейн.

Безвкусно построената сграда олицетворяваше представата му за южна плантация. Пътната врата бе направена от ковано желязо, украсено със златни молещи се ръце, а екстериорът на къщата включваше шест бели масивни колони и балкон, украсен с грозна златна решетка. Вътре къщата бе изпълнена с напомнящ за гробници черен мрамор, претрупани полилеи, гирлянди, пискюли и огледала, като върха на всичко това бе един мраморен фонтан във фойето, оборудван с разноцветни светлини, по средата на който се издигаше статуята на гръцка девица с гърди на звезда от шоубизнеса. Зачуди се дали Кал Бонър и жена му имаха достатъчно добър вкус, за да махнат фонтана, но пък не можеше да си представи, че някой, притежаващ добър вкус, въобще би купил тази ужасна къща.

Пътят надолу бе стръмен, но тя го бе минавала много пъти през четирите години, когато бе живяла там, докато се опитваше да избяга от потисничеството на брака си чрез утринните си разходки. Една част

от нея искаше да тръгне по този път още тази нощ, но тя си наложи да бъде по-предпазлива. Не само че не разполагаше с необходимите ѝ за това сили, но трябваше да бъде и значително по-добре подготвена.

Скоро. Скоро ще се спусне по планината Хартейк и ще си възвърне това, което принадлежеше на сина ѝ.

[1] Голямата икономическа криза в САЩ в края на двадесетте и началото на тридесетте години на двадесетия век. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

След инцидента в снекбара, Рейчъл мразеше да се изправя отново лице в лице с Гейб, но през следващите няколко дни той не правеше нищо друго, освен да я затрупва със заповеди, след което сякаш забравяше за нея, докато се занимаваше със собствената си работа. Говореше малко, никога не я гледаше в очите и като цяло ѝ напомняше за човек, който изтърпява някакво тежко наказание.

През нощта тя се отдаваше на дълбок сън, който бе естествена последица от изтощението ѝ. Беше се надявала, че редовното физическо натоварване ще подобри кондицията ѝ, но виенето на свят и отпадналостта продължаваха. В петък следобед, докато боядисваше вътрешността на билетната будка, тя почти припадна.

Пикапът на Бонър зави от пътя по алеята към киното точно в момента, в който тя с огромни усилия се изправяше на крака. Сърцето ѝ затуптя учестено, когато чу, че автомобилът намалява скорост. Опита се да разбере какво е забелязал, но каменното изражение на лицето му не ѝ даде никаква информация. Тя грабна четката и направи неприязнена гримаса по негов адрес, сякаш прекъсваше работата ѝ и той отмина.

Кристи прояви желание да се грижи за Едуард в събота, когато също трябваше да работи, и Рейчъл прие с благодарност. В същото време си даваше сметка, че не бива да продължава да утежнява живота на съквартирантката си. Ако имаше достатъчно късмет следващата събота да е все още в Салвейшън, реши, че ще вземе детето със себе си, независимо дали това би се понавило на Бонър, или не.

За нещастие плановете ѝ да се спусне надолу по планината и да се промъкне в бившата си къща на следващата нощ, след като бе ходила на разузнаване бяха осуетени от силна буря, придружена с проливен дъжд. Ако можеше да отиде дотам с кола, всичко би било много по-лесно, но заключените пътни врати правеха това невъзможно. В понеделник, точно една седмица след като колата ѝ се

бе счупила пред „Гордостта на Каролина“, тя си обеща, че ще осъществи това, което бе замислила, на следващата нощ.

Денят бе облачен, но сух и в късната утрин се появиха дори слънчеви лъчи. През цялата сутрин тя бе боядисвала металните стени на кабинките в тоалетните с емайлова боя, като същевременно кроеше планове как точно ще се промъкне в къщата. Работата не беше тежка и ако не беше виенето на свят и постоянната умора, която изпитваше дори и след почивния си ден, тя дори би й доставяла удоволствие.

Наведе се напред, като с едната си ръка придържаше синята си рокля, докато с другата потапяше валяка за боядисване в легена с боята. Да боядисваш, облечен в рокля, бе идиотско, но тя просто нямаше избор. В събота джинсите й окончателно се бяха разпрали на седалото, и то така, че повече не можеха да бъдат закърпени.

— Донесох ти обяд.

Тя се извърна и видя Бонър, застанал на входната врата. В ръката си държеше торбичка, явно изпратена от ресторант за бързо хранене. Рейчъл го изглежда подозрително. Беше се държал много резервирано след онази случка в снекбара миналата сряда. Защо ли сега се опитваше да скъси дистанцията?

— От сега нататък искам да си носиш обяд. И да прекъсваш работа за достатъчно дълго време, за да го изяждаш — продължи той намръщено.

Тя се застави да срещне погледа на мъртвите му сребърни очи, с което искаше да му покаже, че държанието му в стил Джак Изкормвача никак не я е уплашило.

— На кого му трябва храна? Твоята усмивка е достатъчна, за да ме държи сита в продължение на седмици.

Той не обърна внимание на сарказма й и остави торбичката в една от мивките. Рейчъл очакваше да си тръгне, но той се приближи към нея, за да огледа работата й.

— Ще трябва да се мине повторно — каза тя, стараейки се да звучи бодро. — Тези стари графити се заличават много трудно.

Той кимна към вратата, която току-що бе боядисана.

— Гледай да пазиш тези нови панти. Не искам да се зацапват с боя.

Рейчъл остави валяка в легена и избърса ръцете си в един парцал.

— Така и не мога да проумея, защо не си избрал чисто бяла боя вместо това бозаво сиво. — Въобще не й пукаше за цвета.

Единственото нещо, което имаше значение, бе да си запази работата и да не му позволи да разбере колко малко енергия й бе останала дори и за най-елементарните задачи.

— Харесвам сивото.

— Много подхожда на личността ти. Не, вземам си думите назад. Твоята личност е поне с десет нюанса по-тъмна от сиво.

Думите й явно никак не го впечатлиха. Той се облегна на все още небоядисаната стена на кабинката и я изгледа от глава до пети.

— Знаеш ли, Рейчъл, може и да помисля дали да не ти увелича заплатата в някой от близките векове, ако започнеш да се ограничаваш до четири думи, когато разговарям с теб. Да, сър. Не, сър.

„Остави го на мира — примоли се тя на себе си. — Не го дразни повече.“

— Би трябвало да бъде огромно увеличение, Бонър. Ти си най-доброто развлечение, което съм имала след Дуейн. А сега, ако обичаш, имам работа за вършене и ти само ме разсейваш.

Той не се помръдна и вместо това продължи да я гледа съсредоточено.

— Ако измършавееш още малко, няма да имаш сили да повдигнеш дори и валяка, с който боядисваш.

— Добре, добре, не се притеснявай за това, разбра ли? — Тя се наведе, за да вземе парцала, но главата й изведнъж заплува и се наложи да се подпре на пода, за да не падне.

Гейб я хвана за ръката.

— Хайде, грабвай обяда си. Току-що реших, че ще те наблюдавам докато го изядеш.

Тя издърпа ръката си от неговата.

— Не съм гладна. Ще ям после.

С върха на ботуша си той избута легена с боята настрани.

— Ще ядеш сега. Измий се.

Рейчъл го изгледа ядосано, докато отиваше да вземе торбичката с храна. Беше планирала да я скрие в задната част на хладилника в снейкбара и да запази храната за Едуард, но не би могла да направи това, ако Гейб я наблюдаваше.

— Ще те чакам на детската площадка — подхвърли той, минавайки през входната врата, и изчезна от погледа ѝ.

Тя отиде до мивката и започна да търка ръцете си чак до лактите, пръскайки вода и върху изцапаната с боя долна част на роклята си. След това се отправи към площадката.

Той седеше облегнат на една от вертикалните пръчки на висилката и държеше кутийка с лимонада в едната си ръка. Единият му крак бе протегнат напред, а другият — свит. Облечен бе с морскосиня тениска, затъкната в джинси, които имаха малка дупка на едното коляно, но въпреки това бяха хиляди пъти по-запазени от онези, които се бе наложило да изхвърли преди два дни. На главата си носеше рекламна шапка на „Чикаго Старс“.

Тя си избра място на няколко метра от него, точно до бетонната костенурка. Гейб ѝ подаде плика с обяда и тя забеляза, че ръцете му бяха идеално измити. Дори и бинтът около палеца му бе съвсем нов. Как успяваше човек, който работи толкова усилено, да се поддържа толкова чист?

Сложи плика в скута си и извади отвътре торбичка с пържени картофи. Ароматът им бе толкова апетитен, че трябваше да напрегне волята си, за да не ги награби с пълна шепа. Вместо това тя едва-едва захапа едно резенче и облиза солта от устните си.

Гейб отвори кутийката с лимонада, погледна надолу към нея, а след това и към Рейчъл.

— Трябва да ти се извиня за случилото се онзи ден.

Тя бе толкова изненадана, че чак изгърва едно от скъпоценните картофени резенчета в тревата. Значи заради това бе този малък и съблазнителен обяд. Гузната му съвест най-последно е заговорила. Беше ѝ приятно да установи, че все пак притежава съвест.

Той изглеждаше нащрек и Рейчъл предположи, че очаква някакъв истеричен изблик от нейна страна. Е, нямаше да му достави това удоволствие.

— Не ме разбирай погрешно, Бонър, но ти се държа толкова глупаво тогава, че едвам се сдържах да не се разсмея.

— Така ли?

Очакваше лицето му да стане още по-мрачно, но вместо това той видимо се отпусна.

— Това бе непростимо. Никога няма да се повтори. — Той замълча, с поглед забит в земята. — Бях пил.

Рейчъл си спомни момента, в който бе усетила дъха му — свеж, без никаква следа от алкохол. И пак изпита чувството, че поведението му бе насочено по-скоро срещу него самия, а не срещу нея.

— Ами може би ще трябва да откажеш алкохола. Държа се като абсолютен задник.

— Знам.

— Като цар на задниците.

Той вдигна за миг очи към нея и тя за момент си помисли, че видя някаква весела искрица в твърдите му, сребърни очи. Беше ли това възможно?

— Искаш да ме накараш да се гърча от срам, нали?

— Като червей.

— Нещо би ли могло да запуши тази твоя уста? — Устните му се разтегнаха в нещо, което почти приличаше на усмивка, и тя беше толкова сащисана, че ѝ трябваша няколко секунди, за да може да отговори.

— Неуважението е част от чара ми.

— Който ти е казал това, те е излъгал.

— Наричаш Били Греъм лъжец?

За миг единият край на устата му отново се разтегна в пестелива усмивка, но след това обичайното му мрачно изражение се върна на мястото си. Явно времето му за гърчене бе приключило.

Той посочи към нея с лимонадената кутия.

— Нямах ли някакви джинси? Каж ми, що за идиот трябва да си, за да вършиш подобна работа в рокля?

Някой, който няма какво друго да облече, помисли си тя. Нямаше намерение да похарчи дори и едно пени за облекло за себе си, не и когато на Едуард всичките дрехи непрекъснато му отесняваха.

— Много обичам роклите, Бонър. Те ме карат да се чувствам сладка и женствена.

— В комбинация с тези обувки ли? — Той огледа грубите ѝ черни оксфордски с презрение.

— Какво да ти кажа... Просто робувам на модата.

— Дрън-дрън. Онези, старите ти джинси се разпраха, нали? Ами купи си някакви нови тогава. Не, аз ще ти ги купя. Ще приемем, че

това е работната ти униформа.

Вече я бе виждал на няколко пъти да преглъща гордостта си, но това винаги бе в случаите, когато ставаше въпрос за сина ѝ. А сега не беше така и затова тя дори не направи усилие да скрие презрението си.

— Ако ти ги купиш, ти ще си ги и носиш.

Минаха няколко секунди, през които той сякаш ѝ вземаше мерките.

— Ти си много жилава, нали?

— Най-жилавата.

— Толкова жилава, че дори не се нуждаеш от храна. — Погледът му се спря на пакета в скута ѝ. — Имаш ли намерение да ги ядеш тези картофи, или само ще си играеш с тях?

— Казах ти вече, не съм гладна.

— Това сигурно обяснява, защо изглеждаш като скелет. Страдаш от анорексия, нали?

— Бедните хора не боледуват от анорексия. — Тя набута второ парче картоф в устата си.

Толкова беше хубаво, че ѝ се прииска да напъха целия пакет. В същото време изпитваше вина заедно лишава Едуард дори и само от една част от храна, на която той толкова би се зарадвал.

— Кристи ми каза, че почти нищо не ядеш.

Доста се подразни от факта, че Кристи явно докладва на Гейб зад гърба ѝ.

— Това не е нейна работа.

— И така, защо не се храниш?

— Добре, прав си. Страдам от анорексия. А сега нека да приключим с тази тема, искаш ли?

— Бедните хора не боледуват от анорексия.

Тя не каза нищо и лапна още един картоф.

— Опитай и хамбургера.

— Вегетарианка съм.

— Но с Кристи си яла месо.

— Абе ти да не би да си хранителна полиция?

— Не мога да разбера. Освен ако... — Той я изгледа с пронизателен поглед. — Още първия ден, когато припадна, аз ти дадох парче кейк, а ти се опита да го дадеш на сина си.

Тя се вдърви.

— Това е обяснението, нали? Даваш храната си на хлапето.

— Името му е Едуард и това, което правя с храната, си е начело на списъка на нещата, които въобще не са твоя работа.

Той я изгледа втренчено и поклати глава.

— Това е лудост. И ти го знаеш, нали? Момчето ти получава достатъчно много храна. А ти си тази, която гладува до смърт.

— Няма да говоря повече за това.

— По дяволите, Рейчъл! Ти наистина не си с всичкия си...

— Не, не е така!

— Обясни ми го тогава.

— Няма какво да ти обяснявам. Освен това ти си последният човек, който може да ми говори за подобни неща. Ако случайно не си го осъзнал, си прекосил границата между нормалното и ненормалното много по-рано от мен.

— Може би това е причината да се разбираме толкова добре.

Каза го толкова меко, че тя почти се засмя. Погледна отгатык екрана към Хартейк и си спомни колко много бе обичала тази планина, когато Дуейн за пръв път я беше довел тук. Когато бе гледала към зелената безбрежност от прозореца на спалнята си, тя се бе чувствала така, сякаш се докосва до лицето на Бога.

Погледна към Гейб и за един много кратък миг видя пред себе си едно човешко същество, а не враг. Видя човек, който бе толкова отчаян от живота, колкото и тя самата, и също толкова решен да не го показва.

Гейб отпусна глава върху металната пръчка зад себе си и погледна към нея.

— Момчето ти... Той получава добра храна всяка вечер, нали?

Чувството за съпричастност изведнъж изчезна.

— Пак ли се връщаме на това?

— Просто отговори на въпроса ми. Получава ли добра вечеря?

Тя кимна неохотно.

— А закуска? — продължи той.

— Предполагам.

— В детската градина им дават сандвичи и обилен обяд. Бас хващам, че или ти или Кристи всеки ден му връчват по един сандвич, когато се прибере вкъщи.

Но какво ще стане следващия месец, мислеше си тя. Ами следващата година?

Изведнъж през нея премина тръпка. Той я буташе към нещо опасно.

— Рейчъл — продължи тихо Гейб, — на тази история с лишаването ти от храна трябва да се сложи край.

— Ти въобще нямаш представа за какво говориш.

— Тогава обясни ми.

Ако беше го изрекъл грубо, всичко би било наред, но защитата ѝ срещу този тих, премерен тон бе много слаба. Все пак събра колкото можа сили и се хвърли в атака.

— Аз съм отговорна за него, Бонър. Аз! Няма кой друг. Аз съм отговорна за храната му, за дрехите му, за инжекциите, които му слагат, за всичко.

— Точно затова може би трябва да се погрижиш по-добре и за себе си.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Недей да ми казваш какво трябва да правя.

— Хората със сходни съдби трябва да се поддържат един друг.

Думите му, подсилени от явното разбиране, което прочете в очите му, накараха дъхът ѝ да секне. Искаше ѝ се да го нападне отново, но просто не можеше да събере мислите си. Той подхващаше тема, над която трябваше да се замисли сериозно още преди доста време, но просто не бе в състояние да застане лице в лице с истината.

— Не искам да говоря за това.

— Добре. Яж тогава.

Пръстите ѝ конвулсивно сграбчиха хартиената торбичка в скута ѝ и тя се насили да се изправи пред реалността, която не искаше да приеме.

Колкото и да се лишаваше от всичко, не би могла да даде гаранция, че Едуард ще бъде в безопасност.

Почувства прилив на безпомощност, толкова силен, че заплашваше да я сломи окончателно. Искаше ѝ се да складира всичко за него, не само храна, но и сигурност, самочувствие, здраво тяло, добро образование, къща, в която да живее. А никакви самолишения нямаше да са достатъчни за всичко това. Можеше да се лишава от храна, докато заприлича на скелет, но това пак нямаше да бъде гаранция, че стомахът на Едуард ще е пълен.

За нейно безкрайно учудване очите ѝ помръкнаха и една сълза се плъзна по долния ѝ клепач, а след това и по бузата. Не можеше да понесе мисълта, че Бонър я е видял да плаче, затова го изгледа свирепо.

— Да не си посмял да кажеш и една дума!

Той вдигна ръце, преструвайки се, че се предава, и отпи глътка от лимонадата си.

Една силна тръпка мина по цялото ѝ тяло. Бонър беше прав. Борбата за оцеляване, която водеше през последните няколко месеца, наистина я беше подлудила. И само някой също толкова луд можеше да види тази истина.

Тя реши да погледне най-после истината в очите. Едуард нямаше никого друго на този свят, освен нея, а тя не се грижеше добре за себе си. Като подлагаше тялото си на глад, тя поставяше и без това несигурното им съществуване в още по-голяма опасност. Настървено грабна хамбургера от пакета.

— Ти си кучи син!

Гейб се намести по-удобно на мястото си и бутна козирката на шапката си над очите, сякаш се приготвяше да си подремне сладко.

Тя натъпка хамбургера в устата си, преглъщайки го заедно със сълзите си.

— И все пак не мога да проумея, как може да имаш нахалството да ме наричаш луда. — Тя отхапа още един голям залък и вкусът му беше толкова хубав, че чак потрепери. — Що за ненормалник трябва да си, за да отвориш кино за автомобилисти? Ако случайно не си забелязал, Бонър, тези кина са мъртви от около тридесет години. Ще банкрутираш още преди да е свършило лятото.

Устните му едва се помръднаха под ръба на козирката.

— А сега ме попитай дали ми пука.

— Ти си поне десет пъти по-луд от мен.

— Продължавай да ядеш.

Тя избърса очи с опакото на ръката си, след това заръфа отново сандвича. Това бе най-вкусният хамбургер, който някога бе яла. Заговори отново, с препълнена уста.

— Защо всъщност правиш това?

— Защото не мога да измисля нещо друго, с което да запълня времето си.

Тя облиза една капка кетчуп от пръста си.

— И с какво си се занимавал, преди да си изгубиш ума?

— Бях убиец на мафията. Свърши ли с плаченето вече?

— Не съм плакала! И наистина ми се иска да си убиец, тъй като ако имах пари, още в тази минута бих те наела да очистиш сам себе си.

Той леко повдигна козирката на шапката и я погледна равнодушно.

— Просто се опитай да скъташ някъде всичката тази дълбока, искрена омраза към мен и ще се разбираме чудесно.

Рейчъл не му обърна внимание и започна да яде картофките по три наведнъж.

— И как се залюби с Г. Дуейн?

Въпросът дойде неочаквано — вероятно събеседникът ѝ просто искаше да смени темата на разговор, но след като досега не ѝ бе дал никаква информация за себе си, то и тя не възнамеряваше да му дава такава за нея.

— Срецнах го в един бар за стриптийз, където изпълнявах екзотични танци.

— Вече съм виждал тялото ти, Рейчъл, и освен ако не си имала много повече плът по кокалите си тогава, не би могла да си купиш и една дъвка с това, което си изработвала като стриптийзьорка.

Тя се опита да се засегне от думите му, но май не ѝ беше останала достатъчно много суетност.

— Те не обичат да ги наричат стриптийзьорки. Знам го, защото с една от тях живеехме в съседни стаи преди няколко години. Обичаше да ходи на солариум всеки ден преди представлението.

— Наистина?

— Бас хващам, мислиш си, че екзотичните танцьорки се пекат чисто голи, но не е така. Обличат си много тънки ремъци и така се получават едни много остри, бели линии. Тя казваше, че тези ремъци правят това, което показват, да изглежда по-интимно.

— Правилно ли усещам някакво възхищение в гласа ти?

— Тя си живееше много добре, Бонър.

Той изсумтя. Стомахът ѝ бе започнал да се пълни и едновременно с това нарастваше и любопитството ѝ.

— А ти с какво се занимаваше. Само че наистина.

— Не е някаква тайна. Бях ветеринарен лекар.

— Ветеринарен?

— Точно това казах, нали? — В гласа му се усещаше войнствена нотка.

Рейчъл осъзна, че е любопитна да узнае повече за него. Кристи бе живяла в Салвейшън през целия си живот и сигурно би могла да ѝ даде някаква информация. Реши да я поразпита.

— Не ми приличаш много на жена, по която би си паднал един телеевангелист — продължаваше той собственото си разследване. — По-скоро си мисля, че Г. Дуейн би си избрал една от онези набожни църковни дами.

— Аз бях най-набожната от всички. — Тя не позволи в гласа ѝ да се прокрадне дори и частица от горчивината ѝ. — Запознах се с Дуейн, когато бях доброволка при един от неговите походи в Индианаполис. Той просто ме омагьоса с чара си. Може и да не ти се вярва, но навремето бях голяма романтичка.

— Той бе доста по-стар от теб, нали?

— С осемнадесет години. Идеалната представа за баща на едно сираче.

Той я изгледа въпросително.

— Бях отгледана от баба ми, в една ферма в Централна Индиана. Тя беше много набожна. Богомолците от местната църква ѝ бяха като семейство, впоследствие станаха и мое семейство. Религията беше строга, но за разлика от тази на Дуейн, и справедлива.

— Какво се е случило с родителите ти?

— Майка ми беше хипи. И дори не знаеше кой е баща ми.

— Хипи ли?

— Родена съм в една комуна, в Орегон.

— Сигурно се шегуваш.

— Живяла съм при нея до двегодишна възраст, но тя била наркоманка и на третата ми година умряла от свръхдоза. За мое щастие изпратили ме при баба ми. — Тя се усмихна. — Бабицката беше много семпла дама. Вярваше в Бог, в Съединените американски щати, в ябълков пай, направен с подръчни средства, и в Г. Дуейн Сноупс. Беше на седмото небе от щастие, когато се омъжих за него.

— Явно не го е познавала добре.

— Смяташе го за велик човек, изпратен от Бога. Добре че умря, преди да разбере истината. — След като бе приключила с храната и

стомахът ѝ беше толкова пълен, че чак я заболя, тя насочи вниманието си към шоколадовия шейк, който също бе част от обяда ѝ. До този момент само тя бе разказвала, а в замяна не бе получила нищо. — Кажете ми, как се чувства човек, когото смятат за черната овца в семейството.

— Какво те кара да мислиш, че аз съм черната овца? — попита той равнодушно.

— Родителите ти са едни от лидерите в местното общество, помалкият ти брат е Господин Перфектност, по-големият пък е мултимиллионер. И в същото време ти си един намръщен, пообеднял особняк, който притежава едно скапано кино за автомобилисти и се репчи на малките деца.

— Кой ти е казал, че съм обеднял?

Стори ѝ се интересно, че това бе единствената част от описанието, което му бе направила, с която май не бе съгласен.

— Ами това място. Колата ти. Мизерната надница, която ми плащаш. Може и да пропускам нещо, но определено не виждам никакви признаци на големи пари наоколо.

— Плащам ти мизерна надница, за да напуснеш, Рейчъл, а не защото не мога да си позволя повече.

— О, така ли...

— Освен това много обичам пикапа си.

— Значи не си беден?

Последва тишина и тя си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Не, не съм беден — каза накрая той.

— И точно колко не си беден?

— Баба ти не те ли е научила, че не е прието да се задават подобни въпроси на хората?

— Ти не си хората, Бонър. Дори не съм сигурна дали въобще си човешко същество.

— Мога да си намеря и по-смислени занимания, вместо да седя тук и да се оставя да ме обиждаш. — Той рязко се изправи. — Хайде на работа...

Тя го наблюдаваше как се отдалечава и се чудеше дали наистина го е засегнала. Определено изглеждаше обиден. Усмихна се доволно и отново насочи вниманието си към шоколадовия шейк.

Итън излезе от офиса си и тръгна по посока на детските викове откъм площадката в задната част на църквата, където децата очакваха родителите си да дойдат и да ги приберат. Каза си, че това е един добър начин да поддържа връзка с хората, които не се числяха към неговата конгрегация, но истината бе, че искаше да види Лора Деллапино.

Точно когато стъпи на площадката, близнаците на семейство Бригс зарязаха играчките, които яздеха дотогава, и се затичаха радостно към него. Той ги прегърна от двете си страни и те в един глас започнаха да му разправят как е преминал денят им. Итън обичаше деца и вече в продължение на доста години се надяваше един ден да има свои собствени. Синът на Гейб, Джейми, бе негов любимец. Дори и сега, две години след ужасната им смърт, все още не му беше лесно да възприеме това, което се бе случило с племенника му и с Чери, неговата добродушна и весела етърва.

Той почти бе зарязал свещеничеството след тяхната безсмислена смърт, но все пак се бе окопитил най-бързо от цялото семейство. Трагедията бе станала причина за възникването на сериозна криза в отношенията между родителите му, която едва не беше довела до развод. Кал пък бе зарязал абсолютно всичко в живота си, с изключение на печеленето на футболни мачове.

За щастие, след кратка раздяла, бракът на неговите родители бе преживял нова трансформация, вследствие на която Джим и Лин Бонър бяха започнали да се държат почти като младоженци, а така също бе променила и целия им живот. В момента двамата бяха в Южна Америка, където баща му се бе записал като лекар в една доброволческа мисия, докато майка му се занимаваше със създаването на нещо като кооперация, чиято цел бе да се намери пазар за произведенията на местните хора на изкуството.

Колкото до Кал, в живота му се бе появила една изключително умна жена на име доктор Джейн Дарлингтън и семейството им вече имаше второ бебе, осеммесечната Роузи, една синеока сладурана, която отсега въртеше всички около себе си на малкия си пръст.

Никой от тях обаче не беше преживял трагедията толкова тежко, колкото Гейб. Понякога на Итън му беше трудно да си припомни благия церител, който някога бе брат му. През детството им все някъде в домакинството им се намираще по някое наранено животно: птица

със счупено крило в кухнята, бездомно куче, което бе лекувано в гаража, бебе скункс, прекалено малък, за да оживее сам, скрит в килера до спалнята на Гейб.

През целия си живот Гейб бе мечтал да стане ветеринар и никога и през ум не му бе минавало, че един ден ще бъде мултимилionер. Неочакваното му забогатяване бе развеселило всички в семейството, тъй като Гейб бе всеизвестен с безразличието си към парите. Всичко стана съвсем случайно.

Любопитството на Гейб бе безкрайно и той винаги бе обичал да поправя или просто да човърка нещо. Няколко години след като бе отворил ветеринарния си кабинет във вътрешността на Джорджия, той бе разработил специализирана ортопедична шина, която използваше за лечението на един кон от чистокръвна порода, собственост на местен коняр. Шината бе дала толкова добър ефект, че бързо бе възприета от заможните хора от областта, които се занимаваха с отглеждане на коне, и Гейб бе натрупал цяло състояние от патента.

Винаги бе бил най-трудният от тримата братя. Докато Кал бе агресивен и конфликтен, бързо се палеше и също толкова бързо прощаваше, Гейб пазеше чувствата си дълбоко в себе си. И въпреки това той бе първият човек, при когото отиваше Итън, когато се бе наранявал като дете. Спокойният му глас и малко ленивите му движения можеха да успокоят едно развълнувано дете по същия начин, по който успокояваха и някое изплашено животно. Но сега неговият благ и спокоен брат се бе превърнал в кисел, циничен самотник.

Итън бе откъснат от мислите си от пристигането на Лора Делапино, най-новата разведена жена в града. Беше наметнала тънка зеленикава блуза върху черната си фланелка, която носеше в комбинация с прилепнали по нея бели къси панталони. Дългите ѝ нокти бяха лакирани със същото червено, с което и ноктите на краката ѝ, видими през ремъчетата на сребърните ѝ сандалки. Гърдите ѝ бяха разкошни, краката ѝ — безкрайни, косата — бухнала и дълга. Тя просто излъчваше секс и на Итън много му се искаше да опита от него.

Лора Делапино се наведе, за да каже нещо на малката си щерка, и той видя очертанята на дантелени бикини под стегнатите ѝ бели панталонки. Изведнъж почувства, че нещо започна да му пари в слабините. Гърдите на Лора напираха под памучната ѝ фланелка,

докато стоеше наведена напред, разглеждайки рисунката на дъщеря си. По дяволите! Явно безбрачието не беше за него.

Той си спомни онези луди времена, когато бе двадесетинагодишен. Красивите, предизвикателни жени, нощите, изпълнени с горещ, освободен от всякакви задръжки секс — как правеха абсолютно всичко, което им дойде на ума. О, господи...

Не искаше да мисли повече за това. Как би могъл да се наслаждава на тялото на Лора, след като Бог му забраняваше това? Извърна се настрани, искаше му се да може да съветва тийнейджърите по въпросите на безбрачието, да проповядва светостта на брачния обет, без самият той да изпълнява тези канони, но това просто не беше присъщо за него.

Той поздрави Трейси Лонгбен и Сара Къртис, и с двете беше връстник, след това изказа съчувствието си на Остин Лонгбен заради счупената му китка и се възхити на новите розови маратонки на Тейлър Къртис. С крайчеца на окото си забеляза, че най-отстрани самотно е застанал Едуард Сноупс.

Стоун, напомни си той, не Сноупс. Фамилното име на момчето бе официално променено. Жалко, че Рейчъл не бе направила нещо и за първото му име. Защо ли не го наричаше Еди или Тед?

Почувства, че нещо гризе съвестта му. Момчето беше вече за трети ден в детската градина, а Итън дори веднъж не се бе приближил до него. В края на краищата не беше грешка на Едуард това, че родителите му са измамници, и Итън нямаше никакво основание да го пренебрегва, ако се изключи безпочвения му гняв.

Спомни си за вчерашното телефонно обаждане на Керъл Денис. Неговият гняв беше нищо в сравнение с нейния. Беше бясна, че е разрешил на Рейчъл да остане във вилата на Ани, а той пък не искаше да замесва Гейб във всичко това, затова и не ѝ каза, че това е било решение на брат му.

Беше се опитал да разговаря спокойно с нея, меко напомняйки ѝ, че трябва да са много внимателни, когато осъждат някого, дори и да е умрял преди много време, но тя не искаше и да чуе аргументите му.

Никак не му се искаше да влиза в конфликт с Керъл. Макар религията, която тя изповядваше, да бе по-ограничителна от неговата, това бе една дълбоко набожна жена, допринесла много за доброто на града.

— Ако ѝ разрешите да остане по-дълго в тази къща, пасторе — бе му казала тя, — това неминуемо ще рефлектира върху авторитета ви, а аз не мисля, че бихте желали това.

Макар че беше права, поведението ѝ го беше подразнило.

— Е, ще гледам да се оправя някак си, ако се стигне дотам — бе отговорил той колкото може по-меко.

Сега се запъти към Едуард и му се усмихна.

— Здравсти, приятел. Как мина денят ти?

— Добре.

Детето вдигна към него големите си кафяви очи. Имаше малко лунички по кожата около носа си, но иначе бе доста хубаво хлапе и Итън реши, че го харесва.

— Имаш ли си вече приятели?

Едуард не отговори.

— Може би на другите деца ще им трябва известно време, за да свикнат с теб, но рано или късно и това ще се случи.

Момчето отново погледна към него и примигна.

— Мислиш ли, че Кристи може да е забравила да дойде да ме вземе?

— Кристи никога нищо не забравя, Едуард. На нея винаги може да се разчита.

Кристи дочу думите на Итън, тъй като точно в този момент се приближаваше откъм гърба им. Да се разчита. Това бе всичко, което значеше тя за Итън Бонър. Добрата стара Кристи Браун, на която винаги може да се разчита. Кристи ще направи това. Кристи ще се погрижи за онова.

Тя въздъхна незабележимо. А какво очакваше? Трябваше ли да се надява Итън да я гледа с очите, с които гледаше Лора Делапино само преди няколко секунди? Никак не бе вероятно. Лора бе красива и надарена и Кристи въобще не можеше да се сравнява с нея. Тя обаче си имаше своята гордост и с течение на годините се бе научила да скрива болезнената си срамежливост зад една почти брутална работоспособност. Можеше да свърши всичко, което имаше за вършене. Всичко, освен да спечели сърцето на Итън Бонър.

— Кристи!

Лицето на Едуард светна, когато я видя, и тя почувства как по тялото ѝ се разлива топлина. Обичаше децата. Можеше да се отпусне с

тях и да бъда такава, каквато е. Би предпочела да работи в детската градина, отколкото да е църковна секретарка и щеше да напусне тази работа още преди години, ако не се нуждаеше толкова отчаяно да бъде близо до Итън Бонър. След като не можеше да ѝ бъде любовник, бе се задоволила и с това да изпълнява ролята на секретарка.

Докато прилякаше, за да се възхити на колажа, нарисуван от Едуард през деня, тя си помисли, че бе влюбена в Итън вече повече от двадесет години. Ясно си спомняше как го бе наблюдавала от прозореца на класната си стая, когато бе още третокласничка, как той излиза в междучасие с четвъртокласниците. Тогава той бе също толкова ослепителен колкото и сега, най-красивото момче, което някога бе виждала. Винаги се бе държал любезно с нея, но всъщност той се бе държал по същия начин с всички около себе си. Дори и още като дете Итън бе по-различен от останалите — по-чувствителен, по-малко склонен към закачки.

Не беше и буен, това бе характерно само за по-големия му брат. Още си спомняше деня, в който Итън се бе сбил с Д. Ж. Лоубах, един от най-големите побойници в училището, и му беше разкървавил носа. След това обаче се бе почувствал гузен и бе отишъл в дома на Д. Ж., за да се сдобрят. Последният все още обичаше да разказва тази история на срещите на дяконите.

Докато се изправяше и хващаше Едуард за ръката, тя почувства полъха на тежък, чувствен парфюм.

— Здравсти, Ит.

— Здравей, Лора.

Лора се усмихна приятелски на Кристи и тя почувства как сърцето ѝ се свива от завист. Как бе възможно някои жени да са с такава самочувствие?

Помисли си за Рейчъл Стоун и се зачуди откъде ли извира куражът ѝ. Въпреки всичките ужасни неща, които се разправяха в града за нея, Кристи я харесваше, дори ѝ се възхищаваше. Беше сигурна, че никога не би имала дързостта да се изправи срещу хората по начина, по който го правеше Рейчъл.

Вече бе чула за срещата на съквартирантката си с Керъл Денис в супермаркета, а вчера Рейчъл се бе изправила и срещу Гари Прет в аптеката. Мащабите на хорската враждебност разстройваха Кристи. Тя лично не вярваше, че Рейчъл е била виновна за алчността на Дуейн

Сноупс и не можеше да проумее как хора, които наричаха себе си християни, могат да са толкова враждебни и отмъстителни.

Чудеше се какво ли си мисли Рейчъл за нея. Вероятно нищо. Хората забелязваха съществуването ѝ, само когато нещо трябваше да се свърши. През другото време тя беше като бял тапет.

— Хей, Ит — обади се в този момент Лора, — защо не наминеш тази вечер към нас да хапнем по една пържола. — Тя присви леко устни, сякаш за да заглади червилото си.

За частица от секундата очите на Итън се задържаха върху устата ѝ, след което той ѝ се усмихна по същия открит, приятелски начин, по който се усмихваше и на възрастните жени от конгрегацията си.

— О, бих дошъл с голямо удоволствие, но се налага да поработя над утрешната си проповед.

Лора настоя, но той все пак успя да отклони поканата ѝ без кой знае какво усилие. Кристи подозираше, че той просто не може да се довери на себе си и да остане насаме с Лора.

Нещо болезнено жегна сърцето ѝ. Итън винаги се доверяваше на себе си да остане насаме с нея.

ОСМА ГЛАВА

Рейчъл държеше лъча на фенерчето ниско. Когато наближи задната част на къщата, в която бе изтърпяла толкова много унижения, тя облече пуловера, който дотогава бе само наметнала, опитвайки се да се спаси от студа, който идваше както от хладния нощен бриз, така и отвътре, от самата нея. Къщата бе напълно тъмна, също толкова тъмна беше навремето и душата на Дуейн Сноупс.

Макар нощта да беше облачна и видимостта много малка, тя много добре знаеше накъде върви и дори откъслечните проблясъци на сивата лунна светлина ѝ бяха достатъчни, за да се ориентира по виещата се планинска пътека. Изпоцапаната с боя долна част на роклята ѝ се закачи в някакви храсти. Докато се освобождаваше от бодлите, си помисли, че скоро наистина ще трябва да си купи някаква дреха. Но решителността ѝ да полага по-големи грижи за себе си не се простираше чак до такива луксове като облекло, затова реши засега да отложи тази покупка.

Просто не можеше да повярва колко различно се чувстваше, когато бе сита. Днес беше нейният ред да приготви вечерята и бе изяла една цяла порция. Макар все още да чувстваше умората, виенето на свят бе престанало и тя се чувстваше много по-силна.

Къщата се извиси отпред ѝ. Тя се запъти към задната врата и загаси фенерчето. Тази врата водеше към пералното помещение, а оттам към кухнята. Надяваше се, че Кал Бонър не е инсталирал охранителна система. Когато двамата с Дуейн живееха тук, единственият им проблем бяха прекалено фанатизираните последователи, но масивните врати с дистанционно управление откъм пътя ги бяха опазвали от тях.

Надяваше се и че не са сменили ключалките. Пъхна ръка в джоба на пуловера си и извади един ключ, нанизан на лилава пластмасова гривна, която навремето слагаше на ръката си винаги когато отиваше на разходка нагоре в планината. Това ѝ беше резервният ключ, единственият, който полицаите не бяха ѝ отнели. Бе го намерила

няколко седмици след като я бяха изхвърлили от къщата, в джоба на същия този пуловер. Ако ключалката бе сменена, щеше да се наложи да счупи едно от стъклата на задните прозорци.

Но ключът ставаше. Ключалката се запъна леко на същото място, на което си спомняше, че го правеше и преди, и след като леко размърда ключа, превъртя. Някакво чувство на нереалност я завладя в мига, в който влезе в помещението. Миришеше на влага, а тъмнината бе толкова непрогледна, че трябваше да се придържа към стената, за да се придвижи до отсрещната врата. Отвори я и влезе в кухнята.

Винаги бе мразила тази стая с нейния черен мраморен под, гранитен тезгях и кристален полилей, който би бил много по-подходящ за главната зала на някоя опера, отколкото за една кухня. Перфектният външен вид на Дуейн и заучените му маниери прикриваха човек, който се е родил беден и се нуждае от разкош и разточителство около себе си, за да се чувства важен. Ето защо той винаги бе харесвал тази безвкусна къща.

Макар да беше тъмно, тя познаваше тази стая достатъчно добре, за да намери пътя покрай барплота до другата врата, която вече водеше към всекидневната. Макар къщата да беше пуста, тя се движеше колкото се може по-тихо, толкова безшумно, колкото позволяваха грубите ѝ обувки. Откъм плъзгащите се стъклени врати влизаше достатъчно лунна светлина, за да може да установи, че и тук нищо не е променено. В потискащата тишина на празната къща тя прекоси стаята към задния коридор, и вече с помощта на фенерчето, се приближи към кабинета на Дуейн.

Това бе една огромна стая с готическа мебелировка и тежки завеси, която отразяваше представата на Дуейн за нещо, което би било достойно за ползване от член на британското кралско семейство. Една бърза разходка с лъча на фенерчето по стените показва, че ловните трофеи, закачени по стените, бяха изчезнали. Нямаше я и раклата на Кенеди.

И сега какво? Тя реши да рискува и да включи настолната лампа на бюрото. То бе почистено от всякакви документи и на него бяха наредени нов телефон, компютър и факс апарат. Тя се обърна към рафта, където бе видяла раклата на Кенеди на снимката, и зърна само купчина книги.

Сърцето ѝ се сви. Започна да претърсва стаята, но не ѝ бе необходимо много време, за да се убеди, че раклата е изчезнала. Загаси лампата на бюрото и се тръшна на кушетката, на която бяха фотографирани Кал Бонър и съпругата му. Защо си бе мислила, че ще се справи лесно, след като всичко ѝ вървеше наопаки? Щеше да се наложи да претърси цялата къща, надявайки се, че ракличката просто е била преместена някъде другаде, а не изнесена оттук.

Използвайки лъча на фенерчето, тя бързо претърси всекидневната и трапезарията, след това прекоси фоайето, минавайки покрай мраморния фонтан, който, слава богу, не беше осветен. Пред спалните на горния етаж имаше вътрешен балкон, чийто парапет бе направен от позлатено ковано желязо. Докато се изкачваше по витото стълбище, тя се почувства някак си странно дезориентирана, сякаш въобще не бяха изминали три години и Дуейн бе още жив.

Беше се запознала с него, когато той бе на първия си поход в Средния запад. Индианаполис бе една от спирките му в турнето от осемнадесет града, което бе предприел, за да разшири телевизионната си аудитория. Повечето от членовете на нейната малка църква бяха проявили желание да помогнат на начинанието му и Рейчъл бе определена да бъде една от тези, които излизаха заедно с него на сцената, роля, която, както бе научила впоследствие, винаги бе възлагана на най-атрактивните доброволки.

По онова време бе на двадесет години и просто не можа да повярва на късмета си, когато един от членовете на екипа му ѝ беше възложил да занесе на Дуейн тесте предварително подбрани молитвени талони. Тя щеше да се срещне с известния евангелист очи в очи! Ръката ѝ трепереше, когато почука на вратата на гримьорната му.

— Влез.

Тя колебливо бе отворила вратата, достатъчно, за да види Г. Дуейн Сноупс, застанал пред добре осветеното огледало. Прокарваше една посребрена четка през гъстата си руса коса, толкова привлекателно побеляла по слепоочията. Той ѝ се усмихна в огледалото и Рейчъл почувства с пълна сила обаянието, което излъчваше този човек.

— Влез, скъпа.

Пулсът ѝ се учести и дланите ѝ овлажняха. Беше много развълнувана. Той се обърна, усмивката му стана още по-широка и тя

дори забрави да диша.

Знаеше историята на Дуейн Сноупс. Бивш тютюнев брокер от Северна Каролина, който получил просветление преди около десет години и тръгнал да обикаля страната като пътуващ евангелист. Сега бе на тридесет и седем, и благодарение на кабелната телевизия се бе превърнал в най-известния евангелист в страната.

Неговият магнетичен глас, привлекателната му външност, чаровната му усмивка и обаятелната му личност бяха направени като по поръчка за телевизията. Жените моментално се влюбваха в него; мъжете го приемаха като свой човек. Бедните и възрастните, които съставляваха основната част от аудиторията му, вярваха безрезервно, когато им обещаваха здраве, благополучие и щастие. И за разлика от низвергнатите телеевангелисти от осемдесетте години, всички го смятаха за човек, на когото могат да се доверят.

Как би могъл да не вярваш на човек, който толкова открито говори за собствените си недостатъци? С момчешка сериозност той бе признал за слабостта си към алкохола, която бе преодолял преди десет години, когато получил просветлението. Доверяваше също, че го привличат красивите жени и че непрекъснато се бори с този си недостатък. По собствените му признания, първият му брак се бил провалил заради многобройните му флиртове и той молеше телевизионната си аудитория да се моли за него, за да успее да се пребори с женкарството си. Този човек бе някаква комбинация между емоционалните, заклеяващи молитви на Джими Суогарт и кротките, изпълнени с любов към Бога проповеди на Джим Бекър. А това бе една непобедима комбинация.

— Хайде, влизай, сладурано — повтори той. — Няма да те изям. Във всеки случай не и преди да сме се помолили за това. — Неговата момчешка закачливост веднага спечели сърцето ѝ.

Тя му подаде молитвените талони.

— Аз... трябва да ви дам това.

Той не обърна никакво внимание на талоните, гледаше само нея.

— Как се казваш, мила?

— Рейчъл. Рейчъл Стоун.

— Бог със сигурност е с мен днес — усмихна ѝ се той.

Това беше началото. Тя не се качи на автобуса заедно с останалите членове на конгрегацията същата тази вечер. Вместо това

един от помощниците на Дуейн се бе свързал с баба ѝ по-рано през деня, за да ѝ съобщи новината, че известният телеевангелист е получил съобщение от Бог, според което Рейчъл трябва да го придружи като помощничка в останалата част от турнето му.

Бабата на Рейчъл от известно време никак не бе в добро здраве и тъй като знаеше колко много се нуждае от помощта ѝ, Рейчъл бе отказала стипендия в университета в Индиана, за да си остане вкъщи и да се грижи за нея. Никак не беше лесно да задоволи интелектуалните си потребности, като взема само по няколко курса всеки семестър в местния колеж, но баба ѝ значеше всичко за нея и тя никога не бе съжалявала за така направения избор.

Беше казала на помощника на Дуейн, че няма възможност да пътува с тях, дори и за кратко време, но баба ѝ я беше убедила да се съгласи. Вестта от Бога не можеше да се игнорира току-така.

През следващите няколко седмици Дуейн я обгради с цялото си внимание и тя бе напълно омаяна от него. Всяка сутрин и вечер коленичеше до него докато се моли, така че да може да стане свидетел на непоколебимото му отдаване на работата по спасяването на грешните души. Щяха да са ѝ необходими години, преди да разбере колко сложни са демоните, които бушуваха в душата на същия този човек и които той умело прикриваше с вярата си в Бога.

Тя не можеше да проумее какво го е привлякло в нея. Беше стройна, с хубави крака и червеникава коса, хубава в най-общия смисъл на думата, но не и красива. Не ѝ бе предлагал никакви интимни отношения и когато малко преди края на турнето я запита дали ще се омъжи за него, тя бе шокирана.

— Защо точно аз, Дуейн? Ти можеш да притежаваш всяка жена, която пожелаеш.

— Защото те обичам, Рейчъл! Обичам твоята невинност. Твоята доброта. Искам винаги да бъдеш до мен. — Същите сълзи, които понякога изпълваха очите му по време на проповед, заблестяха срещу нея. — Ти ще ми помогнеш да не се отклонявам от пътя, начертан от Бог. Ти ще бъдеш моя паспорт за небесата.

Тогава Рейчъл не бе проумяла зловещата страна на думите му, факта, че той не вярваше, че е спасен и се нуждаеше от някой друг, който да направи това за него. Едва по време на бременността ѝ с Едуард, две години по-късно, Рейчъл се раздели и с последните си

илузии по отношение на личността на Дуейн и го видя такъв, какъвто бе в действителност.

Въпреки че вярата му в Бог бе дълбока и непоклатима, той бе човек с ограничен интелект и не проявяваше никакъв интерес към по-фините детайли на теологията. Познаваше Библията си, но отказваше да признае противоречията ѝ, нито пък имаше желание да разгадае най-сложните мисли в нея. Вместо това просто измъкваше някои стихове, лишаваше ги от контекста им и ги нагаждаше така, че да могат да оправдаят действията му.

Знаеше, че е грешен, но в същото време вярваше, че е изпратен на земята, за да спасява души, и никога не се съмняваше в моралността на методите, които използваше. Беше твърдо убеден, че всевъзможните му начинания за набиране на средства, екстравагантният му начин на живот и съмнителните му способности да лекува чрез проповеди са утвърдени от Бога.

Славата му нарастваше с всеки изминал ден и никой, освен Рейчъл, не знаеше, че публичният му образ прикриваше дълбоко стаена убеденост, че той е персонално проклет от същия този Бог, който проповядваше. Той би могъл да спаси всеки друг, но не и себе си. Това трябваше да бъде нейна задача и така и не можа да ѝ прости, че не я е изпълнила.

Лъчът на фенерчето се спря върху вратата на основната спалня. Беше прекарала много малко време в тази стая. Нейната ненаситна сексуалност бе недостатък в очите на Дуейн. Той се бе оженил за нея заради невинността ѝ. Желалаше я, но не искаше тя да му отговаря със същото. Имаше други жени, които можеше да използва, за да задоволи жаждата си.

Тя се опита да загърби неприятните спомени и натисна дръжката.

След като Кал Бонър и съпругата му живеяха в Чапъл Хил, къщата би трябвало да е празна, но в мига, в който пристъпи в стаята, Рейчъл вече знаеше, че не е така. Чу се изскърцване на легло, някой се размърда... Изплашена до смърт, тя бързо обходи стаята с лъча на фенерчето. След секунда той се спря в бледосребристите очи на Гейбриъл Бонър.

Беше гол. Чаршафът, с който бе завит, се бе смъкнал надолу и откриваше стегнат корем и мускулестото му бедро. Тъмната му,

прекалено дълга коса бе разрошена, а иначе гладките му бузи бяха брадясали. Той се надигна на лакът и впери очи право в светлината срещу него.

— Какво искаш? — Гласът му бе малко дрезгав и сънен, но погледът му не помръдваше.

Как не беше помислила, че той може би живее тук? Итън ѝ беше казал, че във вилата на Ани има прекалено много спомени за него. А от тази къща не би могъл да има никакви спомени, обаче така и не бе ѝ минало през ума, че може да се е нанесъл тук. Вероятно мисловните ѝ способности бяха отслабнали заедно с недохраненото ѝ тяло.

Опита се да измисли някаква лъжа, която да обясни нахълтването ѝ в къщата. Очите му се присвиха, сякаш искаше да надникне по-навътре в лъча светлина, и тя изведнъж осъзна, че в момента той е заслепен и не би могъл да я види.

За нейна изненада, Гейб се извърна към часовника на нощното шкафче и погледна фосфоресциращия циферблат.

— По дяволите. Спал съм само един час.

Рейчъл не можеше да проумее какво говори. Отстъпи крачка назад, като продължаваше да държи светлината закована върху очите му. Той се надигна и седна в леглото.

— Имаш ли пистолет?

Тя не отвърна нищо. Определено беше гол, вече бе сигурна в това, но лъчът на фенерчето бе фокусиран прекалено високо, за да може да го разгледа по-подробно.

— Хайде, застреляй ме, какво чакаш. — Той се втренчи право в нея.

В очите му нямаше никакъв страх, бяха съвършено празни. Явно въобще не му пукаше дали човекът, който го осветяваше, е въоръжен, или не, дали ще го застреля, или ще го остави на мира. Що за човек трябва да си, за да не се страхуваш от смъртта?

— Хайде! Направи го. Или го направи, или се разкарай оттук.

Яростта в гласа му я изплаши толкова много, че ѝ се прииска да се обърне и да хукне с всички сили навън. Изгаси фенерчето, завъртя се кръгом и побягна по коридора. Мракът я обграждаше отвсякъде. Намери слепешком парапета на балкона и придържайки се за него, се запъти към стълбите.

Той я хвана още на първото стъпало.

— Копеле такава... — Грабвайки я за ръката, той я тръшна в стената.

Рейчъл удари първо рамото, а след това и главата си. Силна болка преряза ръката и бедрото ѝ, но ударът в главата я зашемети достатъчно, за да я притъпи. Краката ѝ се подкосиха, пред очите ѝ се появиха искри и тя се свлече на пода.

Той се хвърли отгоре ѝ. Почувства голата му кожа и твърдите му сухожилия, а след миг ръката му се вплете в дългата ѝ коса.

За един миг той замръзна, след това изпсува ожесточено и се изправи на крака. Само след миг стълбището бе облято от светлината на двуметровия полилей, който бе закачен над фойето. Все още зашеметена, тя го изгледа от долу нагоре и се убеди, че не се е излъгала. Беше съвършено гол. Колкото и да беше зашеметена, тя откри, че очите ѝ са привлечени от най-голата част от него, и точно когато всичките ѝ сили би следвало да са насочени към това как да се измъкне от положението, в което се намираше, тя изведнъж се отнесе.

Той беше красив. По-голям, отколкото на Дуейн. И по-дебел. Искаше ѝ се да го докосне.

Дуейн никога не ѝ бе позволявал да задоволи сексуалното си любопитство. Интимните удоволствия бяха запазени за него, не за нея. Тя бе портиерка на вратата към рая, беше предопределена за благочестие, а не за страст, и никога не ѝ бе разрешавано да го гали или да прави всичките онези неща, за които понякога си фантазираше. Трябваше само да лежи тихо и да се моли за неговото спасение, докато той проникваше в нея.

Бонър приклепна до нея и с това си движение ѝ скри гледката.

— Колко?

— Един — успя да промълви тя.

— Опитай да фокусираш погледа си, Рейчъл. Колко пръста ти показвам сега?

Пръсти ли? Той говорел за пръсти!

— Махай се — изсумтя тя.

Той се отдалечи, но след момент се върна обратно, държейки в ръка фенерчето. Отново клекна до нея, включи светлината, повдигна клепачите ѝ и насочи лъча право в очите ѝ. Тя се опита да се извърне настрани.

— Стой мирно.

— Остави ме на мира.

— Зениците ти реагират. Явно нямаш наранявания по главата. — Той загаси светлината.

— Ти пък какво разбираш от тези работи. Нали си ветеринарен доктор. — Гол доктор, помисли си тя и изсумтя отново, опитвайки се да се изправи.

Гейб я бутна обратно на пода.

— Недей да бързаш толкова, съвземи се. Искам да си напълно възстановена, когато се обадя на полицията, за да дойдат да те арестуват.

— Пука ми!

Той я изгледа подозрително и въздъхна.

— Ти наистина се нуждаеш от коренна промяна в поведението си.

— Начукай си го, Бонър. Няма да се обадиш да ме арестуват, и двамата го знаем, така че просто престани да ме заплашваш.

— И какво те кара да мислиш така?

— Фактът, че не ти пука дотолкова, че да се занимаваш с полицията.

— Мислиш, че не ми пука, че си влязла с взлом в тази къща посред нощ?

— Може би само малко, но не достатъчно. Теб не те е грижа за нищо на този свят. И защо е така, между другото? — Не бе изненадана, когато не получи отговор. Главата ѝ сякаш започваше да се оправя. — Слушай, защо не вземеш да си облечеш нещо?

Той се погледна, сякаш напълно бе забравил, че е гол, и бавно се изправи на крака.

— Това притеснява ли те?

— Никак даже. — Тя преглътна мъчително, а погледът ѝ оставаше прикован на най-привлекателната част от тялото му. Дали си въобразяваше, или пенисът му наистина се уголемяваше? Почувства, че отново ѝ се завива свят. Може би пък наистина имаше някакво нараняване на главата. Само дето това, което чувстваше в момента, го чувстваше в краката си. В стомаха си. В гърдите си.

— Рейчъл.

— Какво?

— Къде гледаш?

Тя рязко вдигна глава, усети, че се изчервява, и това страшно я ядоса. Но ядът ѝ нарасна още повече, когато видя едва забележимата усмивка на устните му и осъзна, че нещо най-последно е успяло да развълнува една много деликатна част от тялото на Господин Киселия. И това нещо бе тя.

Решително се изправи до седнало положение.

— Просто си облечи дрехите, ако обичаш. Направо ми се повдига като те гледам гол.

Той сложи ръце на кръста си.

— Ти си тази, която нахълта тук. Аз сладко си спях, когато нахлу в спалнята ми. А сега кажи ми какво търсиш?

Тя се изправи на крака.

— Трябва да тръгвам.

— Сигурно е така.

— Наистина, Бонър. Вече е много късно, прекарах си чудесно, разглеждайки голото ти тяло, но...

— Ела тук. — Той я забута към спалнята си.

Още един кристален полилей хвърли обилна светлина, когато Бонър щракна ключа.

— Не прави това.

— Млъквай! — Той я бутна на огромното легло, след това грабна чифт джинси от облегалката на един стол, който навремето бе в нейната спалня.

Тя наблюдаваше всяко негово движение, докато пъхаше в тях единия си крак, а след това и другия. Не пропусна да забележи, че той не си направи труда да облече някакво бельо. Навремето Дуетин използваше копринени боксерки, специално поръчани от Лондон. Тя едва успя да потисне въздишката си на съжаление в момента, в който Бонър вдигна ципа на джинсите. Може и да беше негодник, но тялото му бе страхотно.

Степента на сексуална чувственост, която изпитваше в негово присъствие, започваше да я безпокои. Тялото ѝ бе мъртво за света вече толкова дълго време. Защо ли се опитваше да се върне към живот точно сега? И защо точно с него?

Тя си наложи да отмести погледа си и бързо огледа стаята. Раклата на Кенеди не се виждаше никъде, но иначе обзавеждането си беше същото, каквото го беше оставила. Червени кадифени завеси,

украсени с черни и златни пискюли, закриваха прозорците. Макар никога да не бе посещавала публичен дом, винаги бе вярвала, че тази стая много би подхождала за едно такова заведение.

Най-ужасната мебел бе огледалото над леглото, обградено от балдахин, също направен от червено кадифе. Тъй като Дуейн никога не бе водил други жени тук и понеже винаги държеше лампите да са изгасени, когато имаше полово сношение с нея, тя само можеше да си представя какви ли чудати емоции му е носело това огледало. В крайна сметка бе започнала да подозира, че той има нужда да види образа си още в момента, в който се събуди, за да се увери, че и през изминалата нощ Бог не го е изпратил в ада.

— И така, Рейчъл, ще ми кажеш ли най-после какво търсиш тук?

Има мъже, помисли си тя, които е много по-хубаво да гледаш, отколкото да слушаш.

— Късно е вече. Може би някой друг път. — Той се приближи към нея и Рейчъл отново почувства как потреперва при вида на перфектното му тяло. — Сега наистина не се чувствам добре. Може би имам някакво нараняване на главата все пак.

Той прекара ръка по лицето ѝ.

— Носът ти е студен. Нищо ти няма.

— Дори и така да е, какво правя тук, теб не те засяга. Свързано е с миналото ми, а ти нямаш нищо общо с него.

— Стига си го увъртала. Няма да те пусна да излезеш оттук, докато не ми кажеш истината.

— Изпитвах носталгия, това е всичко. И си мислех, че къщата е празна.

Той посочи с палец към огледалото над леглото.

— Имаш множество хубави спомени оттук, така ли?

— Това бе спалнята на Дуейн, не моята.

— Твоята сигурно е била съседната стая.

Тя кимна и си спомни за уютното убежище, което си беше спретнала в съседната стая: мебелите, направени от черешово дърво, плетения килим, светлосините стени с тебеширено бяло по краищата. Само нейната спалня и детската стая не носеха отпечатъка на Дуейн.

— Как влезе тук?

— Задната врата не беше заключена.

— Ти си лъжкия. Аз лично я заключих.

— Добре де, отворих ключалката с една фиба.

— Твоята коса не е виждала фиба от месеци.

— Хубаво де, Бонър, след като се правиш на толкова умен, как мислиш, че съм влязла?

— Да отключваш ключалки с фиба е много разпространено във филмите, но в реалния живот не е чак толкова практично. — Той я изгледа критично и след това с толкова бързо движение, че тя въобще не успя да реагира, прокара ръцете си отстрани по тялото ѝ. Трябваше му само секунда, за да намери ключа в джоба на пуловера ѝ, след което победоносно го разклати пред очите ѝ. — Мисля, че си имала ключ, който случайно си забравила да върнеш, когато си била изгонена от тази къща.

— Дай ми го.

— Как ли пък не — отвърна той саркастично. — Брат ми направо обожава да ограбват къщата му.

— Наистина ли мислиш, че в тази къща има нещо, което ще искам да открадна? — Тя отново наметна пуловера си и изохка болезнено, когато силна болка преряза ръката ѝ от горе надолу.

— Какво ти има?

— Какво трябва да ми има според теб? Ти ме блъсна с всички сили в стената, грубиянино! Ръката ме боли ужасно!

На лицето му се появи нещо като съжаление.

— По дяволите, откъде можех да зная, че си ти?

— Това не е извинение. — Тя изохка отново, когато Гейб започна изненадващо внимателно да опипва ръката ѝ, опитвайки се да установи дали има някакво нараняване.

— Ако знаех, че си ти, щях да те хвърля направо през балкона. Тук боли ли?

— Да, боли!

— По дяволите, ти си била голяма ревла.

Тя вдигна крак и го фрасна по пищяла, но бе прекалено близо до него, за да може да му нанесе някакво сериозно поражение.

Без да обръща внимание на опита ѝ, той ѝ пусна ръката.

— Вероятно само е ожулена, но за да си сигурна, че няма нещо по-сериозно, най-добре ще е да си направиш рентгенова снимка.

Сякаш можеше да си позволи подобно нещо.

— Ако не се оправи до ден-два, ще си направя.

— Поне я дръж превързана през рамото.

— Да, и да ме уволниш, тъй като няма да мога да си върша работата? Не, благодаря.

Той си пое дълбоко дъх, сякаш се опитваше да мобилизира последните остатъци от търпението си, и изрече с равен глас:

— Няма да те уволнявам.

— Нямам нужда от милосърдието ти!

— Ти си направо невъзможна! Опитвам се да се държа добре, а всичко, което получавам в отговор, е една огромна уста.

Може би беше заради думата „уста“, но споменът за начина, по който бе изглеждал, преди да си obuе джинсите, изведнъж отново се появи в главата ѝ. Осъзна, че пак се е втренчила в него, както и той в нея и облиза пресъхналите си устни.

Неговите устни също се размърдаха, сякаш имаше намерение да каже нещо, но след това е забравил какво. Тя не можеше повече да изтърпи това неочаквано и необяснимо напрежение, затова рязко стана от леглото.

— Хайде, ела. Ще ти покажа къщата.

— Аз живея тук. От къде на къде ти ще ме развеждаш из тази къща?

— За да научиш повече за историята ѝ. — И, разбира се, защото по този начин щеше да може да огледа и останалите стаи, надявайки се някъде да зърне липсващата ракличка.

— Това да не е връх Върнън.

— Хайде, Бонър! Страшно ми се иска да разгледам отново бившето си жилище, а и ти май няма какво друго да правиш.

Очакваше да ѝ отговори, че може да си легне да спи, но той не го направи и Рейчъл си спомни думите му, когато беше погледнал към часовника.

— Една обиколка на къщата посред нощ ще ти се отрази много добре на безсънието.

— Откъде знаеш, че страдам от безсъние?

Значи все пак предположението ѝ се бе оказало вярно.

— Аз съм психолог.

Тя се запъти към съседната стаичка, която бе изпълнявала ролята на гардеробна на Дуейн, и преди Бонър да се опита да се възпротиви, отвори широко вратата ѝ. Очите ѝ се плъзнаха по добре подредените

рафтове и по наполовина празните закачалки. Имаше само няколко мъжки костюма и тя се запита дали бяха на Гейб, или на брат му. Видя и няколко чифта тъмни панталони и дънкови работни ризи, които със сигурност принадлежаха на Гейб. На единия рафт бяха подредени само джинсови панталони. На друг — тениски. От раклата нямаше и следа.

Бонър се приближи откъм гърба ѝ, но преди да успее да протестира срещу надничането в гардероба му, тя каза:

— Дуейн пълнеше това място с маркови костюми, стодоларови копринени вратовръзки и толкова чифта обувки, направени по поръчка, колкото нямаше да може да износи и за два живота. Винаги се обличаше официално, дори и когато отмаряше вкъщи. Не че това се случваше често, той си беше работохолик.

— Не че искам да наранявам чувствата ти, Рейчъл, но трябва да ти кажа, че въобще не се интересувам от живота на Дуейн.

Нито пък тя.

— Разходката едва сега започва.

Тя се запъти към коридора, след това го поведе към спалните за гости, назовавайки мимоходом имената на важни политически фигури, които са спали във всяка от тях. Някои от нещата, които му бърбореше, дори бяха истина. Гейб вървеше след нея, без да каже дума, само я гледаше изпитателно. Явно се беше досетил, че посещениято ѝ има някаква конкретна цел, но все още не знаеше каква е тя.

Бяха останали необходими само две стаи — нейната спалня и детската — а тя все още не бе открила раклата. Приближи се към вратата на детската, но ръката му светкавично се протегна и покри нейната още преди да е успяла да натисне дръжката.

— Обиколката приключи.

— Но това бе стаята на Едуард. Искам да я видя. — Както ѝ се искаше да види и бившата си спалня.

— Ще те закарам до вкъщи.

— По-късно.

— Не, сега.

— Добре.

Той изглеждаше учуден, че се е предала толкова бързо. Поколеба се за миг и кимна с глава.

— Изчакай само да си облека още някаква дреха.

— Няма нужда да бързаш.

Той се извърна и влезе в спалнята, а тя моментално хвана дръжката на вратата на детската стая.

— Казах ти, че обиколката е приключена — обади се той зад нея.

— Държиш се като абсолютен кретен! Имам толкова много хубави спомени от тази стая и искам да я видя отново.

— Толкова съм трогнат, че направо ще се разплача — избоботи той. — Хайде, ела да ми помогнеш да се облека. — Той затръшна вратата на детската, преди да е успяла да хвърли дори и един поглед вътре, и започна да я бутва по посока на неговата спалня.

— Не си прави труда. Ще се прибера пеш.

— Е, кажи ми сега, кой е кретен?

Прав беше, разбира се, но тя бе толкова разстроена от факта, че не успя да огледа цялата къща. След като влязоха в спалнята, той затвори вратата зад гърба си и се отправи към гардеробната.

В този момент тя забеляза ключа, който ѝ беше отнел преди малко. Беше го оставил на нощното шкафче и тя бързо и безшумно го грабна и го пъхна в джоба си. След това се облегна небрежно на таблата на леглото.

— Мога ли поне да погледна бившата си стая?

Той се появи откъм малката стаичка, закопчавайки една дънкова риза.

— Не. Етърва ми я използва за офис, когато остава тук, и мисля, че никак няма да ѝ хареса да се ровиш в нещата ѝ.

— Кой ти е споменавал за ровене? Искам просто да я погледна.

— Няма да стане. — Той вдигна чифт чорапи от пода и напъха краката си в тях.

Докато обуваше обувките си, тя погледна към отсрещната стена, зад която се намиреше банята, свързваща тази стая с нейната.

— Брат ти и жена му често ли идват тук?

— Не много често. — Той се изправи. — Те не харесват много тази къща.

— Тогава защо са я купили?

— Защото търсеха уединение. Живяха тук в продължение на три месеца веднага след като се ожениха, но оттогава почти не са идвали. Кал и без това все още бе в договорни отношения с „Чикаго Старс“.

— И с какво се занимават сега?

— Той основа медицинско училище към университета на Северна Каролина, а тя преподава в него. В близко време възнамеряват да направят основен ремонт на къщата. А вие с Дуейн защо не спяхте в една и съща стая?

— Той много хъркаше.

— Престани с глупостите, Рейчъл! Мислиш ли, че можеш да го направиш? Мислиш ли, че можеш да престанеш да дрънкаш измишльотини за достатъчно дълго време, че да можем да проведем един нормален разговор? Или вече лъжеш толкова отдавна, че просто си забравила как се казва истината?

— Мога да те уверя, че аз съм една много почтена жена!

— Дрън-дрън.

— Не спяхме в една и съща стая, тъй като той не искаше да бъде съблазняван.

— Съблазняван да прави какво?

— Ти какво мислиш?

— Ти си била негова съпруга.

— Да, неговата девствена половинка.

— Но вие имате дете, Рейчъл.

— Това е цяло чудо, като се вземе предвид, че...

— Аз си мислех, че Г. Дуейн е бил някакъв жребец в леглото. Да не би да искаш да ми кажеш, че не е обичал секса?

— Напротив, много го обичаше. Но когато го прави с други жени. Съпругата му трябваше да си остане непокътната.

— Това е идиотско.

— Така е, но такъв беше и Дуейн.

Той се изхили, точно в момента, в който би могъл да покаже поне малко съчувствие.

— Хайде, Бонър! Не мога да повярвам, че ще излезеш такъв негодник и няма да ме пуснеш да погледна стаята на Едуард.

— Животът е несправедлив. — Той посочи с глава към вратата. — Да тръгваме.

Нямаше смисъл да спори, особено след като си беше прибрала ключа и можеше да се върне, когато е сигурна, че в къщата няма никой. Последва го в гаража, в който се намираха един огромен тъмносин мерцедес и мръсния, стар пикап на Гейб.

Тя кимна към мерцедеса.

— На брат ти ли е?

— Мой.

— Мили боже, ти май наистина си богат!

Гейб изсумтя и се качи на пикапа. След малко вече се спускаха по алеята към вратите, украсени с молеци се ръце.

Беше почти два часа през нощта, пътят беше пуст и тя се чувстваше абсолютно изтощена. Отпусна главата си назад и си позволи няколко безценни минути на самосъжаление. Не бе помръднала и крачка напред в сравнение с момента, в който бе видяла снимката в списанието. Все още нямаше представа дали раклата се намира в къщата, но поне бе успяла да си вземе обратно ключа. След колко ли време Гейб щеше да се сети, че го е прибрала?

— По дяволите! — Гейб рязко натисна спирачките и тялото ѝ се понесе напред.

Тесният планински път, виещ се към къщата на Ани, бе блокиран от някаква геометрична форма, висока почти два метра. Гледката бе толкова неочаквана, че мозъкът ѝ в първия момент не можа да асимилира какво е това. Но тази парализа не продължи дълго и разумът ѝ в крайна сметка бе принуден да идентифицира това, което виждаха очите ѝ.

Глеещите остатъци на огромен дървен кръст.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ледена тръпка премина по гръбнака на Рейчъл.

— Запалили са този кръст, за да ме сплашат — прошепна тя.

Гейб отвори вратата на камионетката и изскочи навън. В светлината на фаровете Рейчъл го наблюдаваше как ритна кръста, който се срина на земята, разпръсквайки множество искри. С подкосени крака и тя слезе от колата. Усети, че дланите на ръцете ѝ са влажни. Гейб взе една лопата от багажника и започна да разбива на парчета все още димящите остатъци.

— Повече ми харесва, когато ме посрещат за добре дошла с шоколадов кейк — отрони тихо тя.

— Не мисля, че е време за шеги... — Гейб започна да избутва овъглените късове към периферията на пътя.

Тя захапа силно долната си устна.

— Налага се да се шегувам, Бонър. Защото за алтернативата дори не ми се и помисля.

Ръцете му застинаха върху дръжката на лопатата, а на лицето му се появи някакво вълнение. Когато заговори, гласът му прозвуча меко и мрачно, също като нощта, която ги обграждаше отвъд светлината от фаровете.

— Как го правиш, Рейчъл? Как успяваш да вървиш напред?

Тя скръсти ръце на гърдите си. Може би причината бе в нощта и в преживяния шок от гледката на горящия кръст, но въпросът му не ѝ се стори странен.

— Гледам да не мисля. И не разчитам на никой друг, освен на себе си.

— Господи... — Той поклати глава и въздъхна.

— Господ е мъртъв, Бонър — тя се изсмя горчиво. — Още ли не си го разбрал?

— Наистина ли го вярваш?

Тя усети как нещо в нея се пречупва.

— Аз правех всичко както трябва! Живеех според правилата! Два пъти в седмицата ходех на църква, падах на колене и се молех. Съчувствах на болните, помагах на бедните! Не правех мръсотии на съседите си, а не получих абсолютно нищо срещу всички тези усилия.

— Ти да не би да бъркаш Господ с Дядо Коледа?

— Не се опитвай да ме поучаваш! Въобще не се опитвай, по дяволите!

Тя стоеше пред него в синкавобялата светлина на фаровете със свити юмруци и Гейб си помисли, че никога досега не бе виждал някого толкова ядосан и примитивен. Високата ѝ фигура изглеждаше много крехка, а зелените ѝ очи сякаш поглъщаха цялото ѝ лице. Устата ѝ бе малка, а устните ѝ изпъкваха като узрял плод. Разрошената ѝ коса формираше нещо като ореол около лицето ѝ.

Би трябвало да изглежда абсурдно. Измачканата ѝ, оклепана с боя рокля, която висеше като на закачалка върху тънката ѝ снага, и огромните ѝ груби обувки изглеждаха необичайно на фона на тънките ѝ фини глезени. Но тя се държеше с такава яростна гордост, че Гейб усети как нещо го привлича към нея, нещо толкова първобитно, че той повече не можеше да му устои. Желаяше я така, както не бе желал нищо друго, освен смъртта, откакто бе загубил семейството си.

Не си спомняше кога е реагирал, но следващото нещо, което осъзна, бе, че тя се намира в ръцете му и той чувстваше тялото ѝ с дланите си. Беше слаба и крехка, но не и пречупена по начина, по който бе пречупен той. Искаше му се да я закриля и да я чука, да я успокои и да я сломи едновременно. Хаосът от емоциите му се събра в болката, която изпитваше, задълбочавайки още повече агонията.

Тя заби нокти в мускулите на ръцете му, причинявайки му болка. Гейб я хвана за бедрата, притисна я към себе си и долепи устни до нейните. Бяха меки и сладки. След това отдръпна глава назад.

— Желая те — прошепна ѝ задъхано.

Главата ѝ се помръдна и той разбра, че е кимнала. Бързото ѝ съгласие изведнъж го разгневи. Хвана я за брадичката и рязко вдигна главата ѝ нагоре, втренчвайки се в тези измъчени зелени очи.

— Още веднъж благородната Вдовица Сноупс се жертва заради детето си — процеди саркастично той. — Е, няма да стане.

Тя го изгледа с каменно лице, когато я освободи от прегръдката си. Гейб отново грабна лопатата и се зае с доразчистването на пътя.

Беше казал, че няма да се държи повече по този начин с нея. След онази мрачна за душата му нощ, когато се бе опитал да я унищожи, той си бе обещал, че никога повече няма да я докосне.

— А може би това не би било саможертва...

Той я изгледа изпитателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това твое страхотно тяло — повдигна рамене тя. — Просто няма как да не го забележа.

— Не прави това, Рейчъл. Престани да се опитваш да се защитаваш като се правиш на много отворена. Просто ми кажи какво имаш предвид.

Долната ѝ устна отново потрепери, но тя бе прекалено жилава, за да се поддаде на емоциите си. Пое си дълбоко дъх и малките ѝ гърди за миг се откриха под ужасно изглеждащата ѝ рокля.

— Може би искам да знам какво означава да бъдеш с мъж, който не иска да има в леглото си светица.

Значи това беше то.

— Аз съм на двадесет и седем години и досега съм била само с един-единствен мъж, който така и не успя да ме доведе до оргазъм. Много забавно, какво ще кажеш?

На него никак не му се стори забавно. Напротив, почувства някакъв ирационален гняв.

— И сега искаш да наваксваш, така ли? А аз, се предполага, че трябва да бъда опитното свинче в сексуалното ти развитие?

Това вече бе нещо, което засегна бурния ѝ темперамент.

— Ти си този, който ми се натресе, негодник такъв!

— Моментна слабост.

Наблюдаваше я как събира сили, за да го атакува, и никак не бе изненадан, когато на устните ѝ се появи убийствена усмивка.

— Хей, надявам се, че не е точно така. Стига стаята да е тъмна и да не говориш, бих могла да се преструвам, че си някой друг. Може пък да ми хареса да си имам собствен жребец.

Всичкият гняв го напусна толкова бързо, колкото бързо го беше завладял. Тя наистина беше страхотна, решена на всичко, за да не отстъпи дори на сантиметър. Настроението му изведнъж се подобри и единствената причина за това бе фактът, че въпреки всичко не бе успял да я нарани.

Той хвърли лопатата обратно в багажника. По-късно, на връщане, щеше да спре и да доизчисти пътя от овъглените дървени парчета.

— Хайде, тръгваме — подкани я дрезгаво.

Ръс Скудър наблюдаваше как фаровете на пикапа на Бонър се отдалечават по посока на вилата на Глайд.

— Той я целуваше — обади се Дани Брагелмън, размърдвайки се до него.

— Да, видях.

Двамата мъже седяха в една малка горичка, на тридесетина метра от пътя, твърде далеч, за да могат да чуят какво си говорят Гейб и вдовицата Сноупс, но достатъчно близо, за да видят това, което правеха на светлината на фаровете.

След като Ръс бе подпалил кръста, двамата с Дани бяха седнали да го наблюдават как гори, докато си пиеха втория пакет от шест бири за тази нощ. Когато камионетката на Гейб се бе появила, те тъкмо се приготвяха да тръгват, но за техен късмет имаха удоволствието да видят колко разстроена бе Рейчъл Сноупс.

— Тя е курва — каза Ръс. — Знаех, че е курва още първия път, когато я видях.

Всъщност не беше знаел нищо подобно. Навремето, когато работеше като охранител в „Храма“, той я бе виждал предимно с детето ѝ. Винаги се държеше добре с него и той дори я бе харесвал. Но това бе преди светът около него да рухне.

В началото всичко бе страхотно за Ръс. Човекът, който отговаряше за охраната на „Храма“, го бе наел да бъде неговата дясна ръка. Докато Ръс охраняваше Г. Дуейн и отговаряше за сигурността в сградата, той се чувстваше така, сякаш най-последно вършеше нещо важно и хората от Салвейшън бяха престанали да гледат на него като на неудачник.

Но когато Г. Дуейн се провали, той повлече със себе си и Ръс. Никой не искаше да го вземе на работа, тъй като всички го свързваха с „Храма“, а от друга страна, семейството му бе тук, не можеше да избяга нанякъде и затова се чувстваше като в капан. В крайна сметка жена му го изхвърли от къщи — в последно време дори не му

позволяваше да вижда и детето — и целият му живот бе станал един ад.

— Братле, мисля, че добре я подредихме — обади се Дани.

Дани Брагелмън бе единственият приятел, който бе останал на Ръс, и бе по-голям неудачник дори и от него. Дани притежаваше навика да се хили в най-неподходящия възможен момент и да се хваща за пакета на публични места, но пък имаше постоянна работа при Амоко и Ръс можеше да взема от него пари назаем. Освен това можеше да навие Дани почти за всичко, включително и да му помогне за кръста тази нощ.

Ръсел искаше Рейчъл Сноупс да се разкара оттук и се надяваше, че гледката на горящия кръст я е изплашила достатъчно много. Тази жена бе неразделна част от „Храма“ и той не можеше да понесе факта, че се е върнала тук, сякаш нищо не е било, не и след всичко, което се беше случило с него. А фактът, че Гейб Бонър ѝ беше дал бившата работа на Ръс бе капката, която наистина преля чашата на търпението му. През изминалата седмица не беше мислил за нищо друго, освен за това.

Ръс се бе пазарил да работи за Гейб веднага след като последният бе купил киното. Беше много шибана работа, най-вече понеже Гейб бе винаги кисел и груб. Беше го уволнил след две седмици, и само заради няколко закъснения. Гад.

— Определено добре я подредихме — повтори като латерна Дани, почесвайки се по слабините. — Мислиш ли, че сега, когато знае, че никой не я ще тука, тази курва ще се разкара?

— Ако не го направи, ще съжалява — процеди Ръс.

Три дни по-късно Рейчъл боядисваше висилката на детската площадка със синя антикорозионна боя, а погледът ѝ непрекъснато се отклоняваше към покрива на снекбара, където Гейб бе зает с поставянето на катранена хартия. Бе съблякъл ризата си и бе завързал около главата си червена кърпа. Потта по гърдите му блестеше на слънчевите лъчи.

Почувства как устата ѝ пресъхва, докато наблюдаваше силните мускули на гърба и ръцете му — много добре оформени и стегнати. Искаше ѝ се да прокара пръсти по тях, нищо че бяха потънали в пот.

Може би причината бе в храната. Откакто бе започнала да се храни нормално, тялото ѝ отново се беше върнало към живот. Вероятно затова не можеше да се нагледа на Гейб. Явно бе от храната.

Потопи четката в легена с боята и реши, че трябва да престане да се самозаблуждава. Онази прегръдка, която бяха споделили там, на пътя, бе променила нещо между тях. Оттогава винаги когато бяха близо един до друг, въздухът сякаш бе изпълнен със сексуално напрежение. Правеха всичко възможно да се избягват, но напрежението си оставаше.

Беше ѝ горещо и тя разкопча още едно копче в горната част на тъмнозеления си домашен халат. Кристи бе открила няколко кутии със старомодни халати, прибрани в един шкаф в шивалнята, и ги бе предложила на Рейчъл, която с благодарност ги прие. В комбинация с тромавите ѝ черни оксфордски те изглеждаха почти модерни и тя бе предволна да попълни изключително оскъдния си гардероб, без да похарчи дори и пени. И въпреки всичко не можеше да спре да си мисли как ли би реагирала Ани Глайд, ако разбереше, че печално известната вдовица Сноупс носи старите ѝ дрехи.

В момента обаче тази домашна рокля направо ѝ действаше задущаващо. Или може би причината бе гледката на мускулите на Гейб, изпъкнали под тежестта на една голяма ролка катранена хартия. Той се спря за малко и ръката ѝ застина върху четката. Видя го как потърква гърди с опакото на ръката си и поглежда към нея. Беше твърде далеч, за да може да види очите му, но въпреки това почувства как опипват тялото ѝ като сребърен дим.

Кожата ѝ настръхна и двамата отместиха погледите си. С мрачна решителност тя отново насочи вниманието си към боядисването. През останалата част от следобеда Рейчъл си наложи да мисли по-малко за похот и повече за това как ще проникне отново в бившия си дом и ще открие раклата на Кенеди.

Ръката на Рейчъл застина върху дървената лъжица, с която разбъркваше домашната маринара, която щеше да бъде вечерята им за днес. Беше предполагала, че ще чуе нещо неприятно, но не очакваше да е чак толкова ужасно.

— Загинаха на място. — Кристи вдигна очи от марулята, която режеше в една дълбока бледорозова купа. — Беше ужасно.

Погледът на Рейчъл се замъгли от напирещите в очите ѝ сълзи. Нямахше нищо чудно в това, че Гейб е толкова кисел.

— Джейми бе само на пет години — продължи Кристи с треперещ глас. — Беше миниатюрно копие на Гейб. Двата бяха неразделни. Чери също бе великолепна. Оттогава Гейб не е същият човек.

В продължение на няколко секунди Рейчъл спря да диша. Не можеше да си представи мащабите на мъката, която изпитваше Гейб, и цялата ѝ душа бе изпълнена със съчувствие към него.

— Има ли някой вкъщи?

При звука на гласа на Итън Бонър, Кристи изгърва ножа, който държеше в ръката си. Пое си дълбоко дъх, бързо го взе и отново го изгърва.

Рейчъл бе толкова развълнувана от това, което бе научила току-що, че ѝ отне известно време, за да си даде сметка за странното поведение на Кристи. Итън ѝ бе началник и тя го виждаше всеки ден. Защо тогава бе реагирала по този начин?

Съквартиратката ѝ си оставаше загадка за нея. Едуард я обожаваше и чувствата им бяха взаимни, но иначе Кристи бе толкова затворена и потайна, че Рейчъл така и не бе успяла да си състави някаква ясна представа за личността, която се криеше зад тази сива и много ефективна фасада.

Кристи така и не отговори на почукването на Итън, затова Рейчъл му извика да влезе. С крайчеца на окото си видя как Кристи отново си поема дълбоко дъх и се превръща в познатата спокойна и затворена жена, която върши всичко толкова добре.

— Тъкмо се приготвихме да вечеряме, Итън — каза тя, когато свещеникът се появи на вратата на кухнята. — Искаш ли да хапнеш с нас?

— Ами-и... май не бива. — Той кимна хладно на Рейчъл.

Тя огледа светлосинята му оксфордска риза, грижливо запасана в чифт бежови панталони, които имаха ръб не по-малко остър от нож. Русата му коса бе идеално подстригана, нито много дълго, нито много късо. Със своя ръст, сините си очи и фините си черти той би могъл да

бъде манекен от някое модно списание вместо представител на духовенството.

— Отбих се само да ти оставя материала за бюлетина — обърна се той към Кристи. — Нали каза, че ще го сглобяваш още сутринта, а аз няма да дойда на работа преди два следобед.

Кристи пое папката с документи и я остави настрана.

— Измий се докато сложим масата. Рейчъл е приготвила страхотна домашна маринара.

Итън се опита да се възпротиви, но го направи съвсем формално и скоро всички бяха седнали около масата. Докато се хранеше, той разговаряше само с Едуард и Кристи. Момчето подробно заразправя за заниманията си през деня, най-вълнуващото, от които бе храненето на Снагълс, морското свинче на детската градина, и Рейчъл установи, че двамата с Итън поддържаха връзка, за която тя нищо не знаеше. Беше много доволна, че Итън не е прехвърлил враждебността си и към нейния син.

В същото време забеляза, че Кристи се държеше с Итън така, сякаш му е майка, а той е леко поизостанало в умственото си развитие десетгодишно хлапе. Избра соса за салатата му, сложи му подправки в спагетите и като цяло правеше всичко вместо него, като се изключи разрязването на храната.

Той от своя страна не изглеждаше да забелязва нейното внимание, нито пък жадния поглед в очите ѝ, когато погледнеше към него.

Така, помисли си Рейчъл, ето каква била работата.

Кристи отказа на предложението му да им помогне да приберат масата и Итън си тръгна малко след като се бяха навечеряли. Рейчъл изпрати Едуард навън да лови светулки, докато двете с Кристи измият чиниите.

Докато бършеше със суха кърпа чинията, която ѝ бе подала Кристи, Рейчъл реши да се поразрови малко.

— Отдавна ли познаваш Итън?

— Почти откакто се помня.

— Хм... И бас хващам, че си била влюбена в него през повечето време.

Купата, която държеше Кристи, се изплъзна от пръстите ѝ и падна на застлания с балатум под, счупвайки се на две съвършено

еднакви части.

Рейчъл погледна надолу.

— Мили боже! Ти дори и чупиш нещата съвършено.

— Защо казваш това? За Итън. Какво имаш предвид?

Рейчъл се наведе, за да вдигне счупената купа.

— Няма значение. Май съм прекалено любопитна, а твоят интимен живот въобще не е моя работа.

— Моят интимен живот? — Кристи издаде звук, подобен на грухтене, който никак не подхождаше на една дама, и ядно захвърли гъбата в мивката. — Сякаш имам такъв.

— Тогава, защо не направиш нещо по въпроса?

— Да направя нещо ли? — Тя взе счупените парчета от Рейчъл и ги пусна в кофата за отпадъци под мивката.

— Очевидно е, че това те измъчва.

Кристи обикновено се държеше толкова резервирано, че Рейчъл очакваше да отрече, но тя не го направи.

— Не е толкова просто. Итън Бонър е най-хубавият мъж в Салвейшън, може би и в цяла Северна Каролина, и на всичко отгоре има слабост към красиви жени, окичени с бижута и облечени в модни дрехи.

— Тогава сложи си и ти бижута и модни дрехи. Поне ще те забележи.

Тънките вежди на Кристи скокнаха нагоре.

— Мене!?

— Защо не?

— Мен? Мене? — почти запелтечи тя. — Ти мислиш, че... жена като мен... ааа... една обикновена църковна секретарка... аз съм... аз съм... грозна.

— Кой го казва?

— Никога не бих направила такова нещо. Никога.

— Добре.

Кристи решително поклати глава.

— Бих изглеждала като абсолютна глупачка.

Рейчъл приседна на кухненската маса.

— Ти никак не си грозна, Кристи, въпреки доста сивия ти гардероб. — Рейчъл се усмихна и погледна надолу към роклята от

петдесетте години, с която бе пременена в момента. — Не че аз съм човекът, който може да говори за тези неща...

— Според теб аз не съм грозна? — Кристи я изгледа с такава надежда, че на Рейчъл изведнъж ѝ стана много мила.

Може би най-после бе намерила начин да се отблагодари на тази интелигентна, несигурна жена за нейното добро отношение към тях.

— Хайде, ела. — Тя поведе съквартирантката си към всекидневната, където и двете се настаниха на кушетката. — Определено не смятам, че си грозна. Имаш много хубави черти. Миньонче си, нещо, което, изглежда, се харесва на повечето мъже. Освен това изглежда имаш хубави гърди, скрити обаче зад тази блуза.

— Наистина ли мислиш, че имам хубави гърди?

Рейчъл не успя да сдържи усмивката си.

— Мисля, че ти знаеш това по-добре от мен, Кристи. Това, което мисля, е, че ти много отдавна си решила, че не си привлекателна и повече никога не си си направила труда да се погледнеш в огледалото.

Кристи се отпусна назад на дивана. На лицето ѝ бяха изписани недоверие, надежда и объркване. Рейчъл реши да я остави да се съвземе малко, като междувременно обхождаше с поглед семплата, недодялана всекидневна, мислейки си колко много ѝ харесва. Бризът, нахлуващ през входната врата, миришеше на борова гора. Отвън видя Едуард да тича след една светулка и се зачуди дали някога Гейб е седял тук и е наблюдавал сина си да се забавлява по същия начин. Но това бе нещо, за което ѝ бе прекалено болезнено да мисли, затова тя решително се отърси от него.

— Добре, и какво според теб трябва да направя?

— Не знам. Може би да си смениш външния вид.

— Да си сменя външния вид?

— Иди в някой добър фризьорски салон и ги накарай да ти направят прическа и да те гримират. Посети моден бутик и си купи нещо от последните колекции.

За момент Кристи изглеждаше обнадеждена, но след това лицето ѝ се помрачи.

— Какъв е смисълът? Дори и да вляза чисто гола в офиса на Итън, той пак няма да ме забележи.

— И това може да опитаме — засмя се Рейчъл. — Но нека първо да си смениш външността.

Кристи я изгледа шокирано, а след това се разсмя.

Рейчъл реши, че може би сега е моментът да отиде докрай.

— Има още едно нещо. Трябва да престанеш да трепериш над него.

— Какво имаш предвид?

— Как очакваш Итън да те приеме като жена, като любовница, когато ти се държиш с него така, сякаш си му майка?

— Не е вярно!

— Ти сложи соса на салатата му!

— Понякога забравя.

— Ами остави го да забравя тогава. Отнасяш се към него като с бебе, Кристи. Няма да умре, ако си изяде салатата без сос.

— Не би било честно. Аз работя за него и да се грижа за него е част от задълженията ми.

— От колко време си на тази работа?

— От осем години. Откакто той стана пастор.

— И си се справяла добре, нали? Мисля, че няма да сгреша, ако предположа, че ти си най-добрата секретарка, която някой би могъл да си намери. Можеш да четеш мислите му и знаеш какво иска още преди да го е казал с думи, нали?

Кристи кимна.

— Но какво ти е донесло всичко това, като се изключи заплатата?

Устните на Кристи се свиха болезнено.

— Нищо. Нищо не ми е донесло, аз дори не харесвам тази работа. Напоследък все по-често си мисля, че трябва да замина за Флорида, родителите ми отдавна ме убеждават да го направя. Те заминаха за там, когато се пенсионираха, но явно им е доскучало, затова отвориха малък магазин за сувенири в Клиъруотър. Откога ми говорят да отида при тях и да им помагам в работата.

— А ти какво искаш да правиш?

— Да работя с деца.

— Тогава прави го.

— Не е толкова лесно. — Кристи изглеждаше обърквана. — При сегашното положение поне мога да съм близо до него.

— Това ли е начинът, по който искаш да протече животът ти? Като стоиш близо до Итън Бонър?

— Ти не разбираш...

— Може би разбирам повече, отколкото си мислиш. — Тя си пое дълбоко въздух. — Дуейн ме обличаше като проститутка и очакваше от мен да се държа като светица. Опитвах се да бъда всичко, което очакваше от мен, но то никога не бе достатъчно. — Кристи съчувствено сложи ръка на коляното ѝ.

Рейчъл леко сниши гласа си.

— Вместо да мислиш как да живееш за Итън Бонър, може би е време да започнеш да мислиш как да живееш заради самата себе си.

Изречението на Кристи бе умилителна комбинация от копнеж и разочарование.

— Няма ли да си сменям външността?

— Ще си я смениш, но само ако не си щастлива с начина, по който изглеждаш сега.

— Не съм — въздъхна тя.

— Тогава давай напред! Но го направи за себе си, Кристи, не заради Итън.

Те се усмигнаха една на друга и Рейчъл разбра, че нещо се беше променило между тях. До тази вечер те бяха просто познати. А сега вече бяха приятелки.

През следващите няколко дни тялото на Рейчъл окончателно се върна към живота, и то как. Чувстваше се млада и изпълнена с еротика. Времето през втората половина на юни бе приятно, с ниска влажност и температури, които само понякога надминаваха двадесет и седем, но тя винаги се чувстваше така, сякаш нещо я гори отвътре.

Докато работеше, държеше копчетата на домашните си рокли разкопчани в горната част, така че бризът да може да докосва колкото се може по-голяма част от тялото ѝ. Влажната, но изтъркана памучна тъкан се прилепваше към гърдите ѝ, очертавайки техните малки, високо разположени форми по начин, който я караше да се чувства сластолюбива и секси. Вдигна косата си на кок и започна да прави вятър на бедрата си с полите на роклята, опитвайки се да се спаси от жегата. И през цялото време усещаше как очите му я поглъщат.

Той за миг вдигаше поглед от работата си, изтриваше ръце в джинсите си и се вторачваше в нея. Цялата ѝ кожа настръхваше. Това бе лудост. Чувстваше се отмаляла и в същото време напрегната.

Понякога той ѝ излайваше по някоя заповед или прикрита обида, но тя почти не чуваше думите му, тъй като сетивата ѝ трансформираха всичко, което чуеше от него, в думи, които той действително имаше предвид.

Желяя те.

Тя също го желяеше. За секс, казваше си тя. Само заради секса. Нищо повече. Без интимни обвързвания, без размяна на чувства, само секс.

Когато тялото ѝ се нагорещяваше до такава степен, че се плашеше да не избухне в пламъци, тя си налагаше да мисли за други неща: за все по-задълбочаващото ѝ се приятелство с Кристи, за вълнението на Едуард, докато ѝ разказваше как е минал денят му, а също и за раклата на Кенеди.

Всяка нощ отиваше до билото на планината Хартейк и се взираше в къщата, в която някога бе живяла. Трябваше да се вмъкне вътре и да поднови търсенето на ракличката, но не можеше да поеме риска отново да се сблъска с него. Не беше казал нищо за липсващия ключ и тъй като отварянето на киното бе планирано за след две седмици, тя силно се надяваше, че е забравил за него. Нали щеше да каже нещо, ако не беше така. Понякога ѝ се искаше да се разкрещи от напрежение. Само ако можеше Гейб да замине нанякъде, така че да се вмъкне в къщата...

Девет дни след като за първи път бе проникнала в къщата на брат му, най-после ѝ се отдаде възможността, която очакваше.

Гейб се приближи до нея тъкмо когато монтираше новите хромирани дръжки на шкафовете в снекбара. Дори преди да чуе стъпките му, тя усети миризмата на боров одеколон и прах за пране, и се зачуди как този човек, който се занимаваше с физически труд, успява винаги да се поддържа толкова чист.

— С Итън трябва да свършим нещо. Няма да съм тук през остатъка от деня, така че заключи, когато привършиш работа.

Тя кимна, а сърцето ѝ се разтуптя. Докато Гейб беше зает с брат си, тя най-после щеше да успее да се вмъкне в къщата.

Завърши работата си за рекордно кратко време, след това подкара към вилата на Ани. Когато пристигна, измъкна ключа от скривалището му, в дъното на едно чекмедже, и бързо се отправи към планината. Когато наближи къщата, вече бе започнало да вали лек дъжд.

Полите на роклята, която бе облякла този ден, поизтъркана бледорозова дреха с избродирани по нея тюркоазни завъртулки, бяха станали влажни от дъжда. Същото се отнасяше и за тежките ѝ обувки и чорапите ѝ. Тя ги събу в пералното помещение, тъй като не искаше да оставя никакви следи, и се запъти боса по стълбището на безмълвната къща.

Първо претърси детската стая, решително потискайки изблиците на носталгия, които я караха да ѝ се иска да се свие на старото люлеещо се легло, стоящо все така до прозореца, и да си спомни чувството, което бе изпитвала при допира на малката бебешка главичка на Едуард до гърдите ѝ. Не намери раклата в тази стая и се отправи към някогашната си спалня.

Тази стая бе най-променена в сравнение с всички останали и докато се вираше в последните технически нововъведения, подредени върху модерната работна маса във формата на буквата „L“, тя си мислеше за доктор Джейн Дарлингтън Бонър, етървата на Гейб. Дали бе толкова щастлива с брака си, колкото изглеждаше на онази снимка в списанието?

Бързо претърси бюрото и прилежащия към стаята килер, но не откри нищо. Голямото чекмедже в най-долната част на бюрото бе единственото място, където не бе надникнала, но идеята да рови по този начин в нещата на абсолютно непознат човек ѝ се струваше най-недискретното нещо, което някога бе правила. И все пак трябваше да провери навсякъде, затова решително отвори чекмеджето и дъхът ѝ спря, когато видя, че в дъното му се намираше раклата, която търсеше.

Почувства, че нещо в нея се размества, докато я вадеше от чекмеджето. Дишането ѝ се учести, когато вдигна малкия капак и видя, че вътре се намираше малка купчина от компютърни дискети. Извади ги, остави ги в дъното на чекмеджето, след това пъхна ракличката под мишница и се втурна към стълбището. Чувстваше се така, сякаш щеше да полети от облекчение. Веднага след като се добереше обратно до вилата, щеше да претърси на спокойствие кутията, ако трябва, ще я разглоби на части.

В момента, в който стъпи на най-горното стъпало, входната врата се отвори и на прага ѝ застана Итън Бонър. Рейчъл замръзна на мястото си, но вече бе прекалено късно. Той я забеля на момента.

— Прибавяш кражба към останалите си грехове ли? — процеди отчето с каменно изражение.

— Здравсти, Итън. Гейб ме изпрати да взема това.

— Така ли?

Тя се насили да се усмихне, докато слизаше по стълбите с боси крака. Нищо не бе в състояние да я накара да се раздели с тази ракла.

— Не ме питай защо го иска. Аз съм просто една наемна работничка и той не ми дава никакви обяснения.

— А може би ще обясни на мен, ако го попитам.

— О, няма нужда...

— Гейб! — Итън наклони глава навън. — Ела тук, ако обичаш.

Рейчъл бе обзета от мигновена паника.

— Всичко е наред. Ще говоря с него, когато се видим на работа. — С весело помахване тя затъкна раклата колкото се може по-високо под мишницата си и хукна по студения мраморен под към задната част на къщата.

Итън я настигна още преди да е пресякла фоайето и я сграбчи за ръката с повече сила, отколкото отиваше на един божи служител.

— Почакай малко.

В този момент на вратата се появи Гейб.

— Ит? Какво става... Рейчъл? — В продължение на няколко секунди той стоеше като закован. След това влезе и затвори вратата след себе си. — Чудех се кога отново ще се опиташ да използваш ключа.

— Дал си й ключ? — възкликна Итън.

— Не съвсем. Да кажем, че знаех, че си има резервен.

Беше й направил капан и това я разгневи.

— След като си знаел, че е в мен, защо не каза нищо? И какво правиш тук всъщност?

Фактът, че се бе хвърлила в атака при сегашното си положение, накара Итън да зяпне от изненада, но Гейб само повдигна рамене.

— Кал каза на Итън, че може да вземе масата от трапезарията за общата стая в църквата. Тъкмо я натоварихме в пикапа.

Очите му се отпавиха надолу, към влажната й розова рокля, изцапаните с кал прасци и боси крака. Рейчъл си каза, че сигурно хладният въздух е причина кожата й да настръхне.

— Ти каза, че отиваш по работа. Това не е работа. Това е местене на мебели.

Гейб не отвърна нищо, но Итън най-сетне се беше осеферил.

— Не мога да повярвам на ушите си! Наистина ли ще стоиш и ще я оставяш да те атакува по този начин? Тя е тази, която е нахълтала в къщата.

— Понякога е по-добре да й дадеш време да освободи енергията си, преди да се опиташ да разговаряш с нея — каза Гейб с ниския си, беззвучен глас.

— Какво всъщност става между вас двамата? — Лицето на Итън видимо почервения. — Защо въобще я слушаш? Тя е една лъжкиня и измамничка.

— И точно това са добрите й черти. — Гейб посочи към краката й. — Да не би да си загубила някъде сексапилните си обувки?

— Просто не исках да вкарвам кал.

— Оценявам го.

Итън се обърна и се запъти към телефона.

— Това е кутията, в която Джейн държи компютърните си дискети. Ще се обадя на полицията. От самото начало си мислех, че има нещо странно в появяването на Рейчъл отново тук.

— Недей да се палиш, аз ще се погрижа за всичко. Дай ми кутията, Рейчъл.

— Начукай си го.

Той леко повдигна едната си вежда.

— Вземи камионетката, Ит. Покрил съм масата с брезент, така че няма да се намокри.

— Няма да мръдна оттук. След всичко, което си преживял, не бива в никакъв случай да се замесваш в подобни истории. Аз ще се погрижа за това.

За кой ли път малкият брат бе скокнал, за да защити големия. Рейчъл изсумтя отвратено. Итън я чу и се извърна с лице към нея.

— Какво? — попита той наежено.

— Трагедиите невинаги правят хората безпомощни — каза назидателно тя. — Така че стига си го глезотил.

Тези й думи успяха да шокират дори и Гейб. Той никога не й бе говорил за загубата си, макар да не бе трудно да предположи, че Кристи вече й е казала нещо по въпроса.

Враждебността на Итън ставаше все по-ярко изразена.

— Какво право имаш ти да вземаш отношение за каквото и да било между брат ми и мен? Гейб, не мога да разбера... Мислех си, че тя просто работи за теб, но...

— Продължавай, Ит.

— Мисля, че не бива да оставаш насаме с нея — добави тихо Итън.

— Няма да бъда сам. — Гейб леко ѝ се подсмихна. — Ще си имам за компания крясъците ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Итън си тръгна от къщата с явно нежелание. Рейчъл си даваше сметка, че са ѝ необходими само няколко минути насаме с раклата, няколко минути, през които да надникне под тапицерията отвътре и след това можеше да си тръгне.

Тя хвана още по-здраво кутийката, която сега стискаше в ръката си, и реши, че трябва да спечели малко време.

— Брат ти е голям мърморко. Предполагам, че е семейна черта.

Гейб скръсти ръце на гърдите си и се облегна на една от елегантните колони, които водеха към всекидневната.

— Учуден съм, че не си съблече роклята и не му предложи да го изчукаш, за да си осигуриш мълчанието му.

— Да, всичко се случи толкова бързо и неочаквано, че просто не ми хрумна за това.

Той повдигна вежди и пристъпи лениво към нея.

— Дай ми го.

Рейчъл почувства, че сърцето ѝ се откъсва от мястото си и тръгва нагоре към гърлото.

— Няма начин, хубавецо. Това си е мое. Беше ми подарък от баба по случай шестия ми рожден ден.

— Казах дай ми го.

— Тя работи на полето едно цяло лято, за да ми го купи, и когато ми го подаряваше, ме накара да се закълна, че винаги ще го пазя.

— Можеш да го дадеш доброволно или ще те принудя със сила, изборът е твой.

Тя мъчително преглътна.

— Добре, добре, печелиш, ще ти го дам. Но първо искам да се подсуша, цялата съм мокра. — Тя понечи да се отдалечи от него по посока на всекидневната.

Гейб се изпречи пред нея, блокирайки пътя ѝ.

— Добър опит. — И с едно бързо движение той измъкна раклата от ръката ѝ.

След това, без да обръща внимание на възмутеното ѝ възклицание, бавно се отпрати към стълбището.

— Хайде, иди се облечи, докато аз прибера това. А след това ще ми дадеш ключа.

— Чакай! — Не можеше да позволи да стане така и бързо се завтече след него по мраморния под. — Ти си един садистичен задник! Защо просто не ме оставиш да погледна в него.

— Защо?

— Защото може би съм оставила нещо вътре.

— Например какво?

— Едно старо любовно писмо от Дуейн — изрече тя сред кратко колебание.

Той я изгледа с отвращение и отново заизкачва стълбите.

— Спри!

Той продължи нагоре.

— Чакай! — Тя го хвана за ръката, след това ѝ се прииска да не беше го докосвала и бързо го пусна. — Добре де, може би Дуейн е оставил нещо вътре.

Гейб се поспря, с единия крак вече на най-горното стъпало.

— Например какво?

— Ами... — Мозъкът ѝ препускаше на пълни обороти. — Кичур от косата на Едуард като бебе.

— Ще трябва да измислиш нещо значително по-добро от това. — Той отново се извърна.

— Добре! Ще ти кажа истината.

Тя се опита да измисли някаква друга лъжа, но не се сещаше за нищо, което да е поне малко убедително. Трябваше или да му каже истината, или да го остави да отнесе раклата със себе си. Но всъщност нямаше никакъв избор. Не можеше да позволи раклата да изчезне отново, преди да е погледнала в нея, затова трябваше да поеме риска и да му каже всичко.

— Става въпрос за отговора на въпроса къде е скрил петте милиона долара.

Това явно събуди интереса му.

— Сега вече май си говорим по същество.

Тя го изгледа и преглътна мъчително.

— Парите са мои, Бонър. Това е наследството на Едуард. Наистина има още няколко борча за изплащане, но останалото принадлежи на него. Аз съм изработила всяко пени от тези пари.

— И как точно е станало това?

Тя се приготви за атака — искаше да му даде най-нахакания възможен отговор. Но тогава, точно преди думите да излязат от устата ѝ, нещо стана в гърлото ѝ и гласът ѝ изведнъж секна.

— Защото продадох душата си — успя да прошепне тя.

За момент Гейб не каза нищо. След това леко наклони глава към балкона, към който водеха стълбите.

— Ще ти намеря някаква суха дреха. Зъбите ти май тракат от студ.

Половин час по-късно тя седеше срещу него в кухнята, облечена в неговия виненочервен домашен халат и се взираше в раклата на Кенеди, поставена пред нея. Очите ѝ бяха сухи — никога повече нямаше да си позволи да плаче пред него, но вътре в себе си се чувстваше по-отчаяна от всякога.

— А бях толкова сигурна... — Тя поклати глава, все още неможеща да повярва, че в раклата нямаше нищо.

Бяха изследвали всеки сантиметър от нея и не бяха открили нищо: нито тайник, съдържащ ключ за банков сейф, нито номер на банкова сметка в швейцарска банка, зашит под подплатата, нито карта или микрофилм, или пък компютърна парола.

Искаше ѝ се да заудря с юмруци по масата, но вместо това си наложи да разсъждава трезво.

— Областният шериф беше тук заедно с полицаи от Салвейшън, имаше доста представители на властта. Някой от тях е погледнал в раклата, когато е била описвана за конфискуване, и вероятно е открил нещо. Някой от тях притежава това, което търся.

— Не се връзва. — Гейб взе чашата ѝ за кафе, отиде до мивката и я напълни отново от един кафеник на тезгяха. — Казваш, че си проверила кутията, преди да се качиш на колата. Погледнала си и не си видяла нищо, така че, защо мислиш, че те са видели? Освен това, ако шерифът или пък някой от местните полицаи се бяха натъкнали на такова богатство, досега сигурно щяхме да забележим някаква

промяна в начина им на живот, а единственият човек в областта, който наистина е харчил големи пари, е Кал.

— Може би той...

— Дори не си го и помисляй. Кал направи милиони, докато беше в Националната футболна лига. Освен това, ако той или Джейн бяха намерили нещо в тази кутия, те нямаше да го запазят в тайна.

Той, разбира се, беше прав. Рейчъл се отпусна уморено на тапицираното с червено кадифе канапе в ъгъла на кухнята, предназначен за хранене. По нейно време стените на този ъгъл бяха облепени с ужасни тапети на разцъфтели металически рози, които сега бяха подменени пак с тапети, но изобразяващи малки жълти розови пъпки. Те бяха толкова неподходящи, че Рейчъл би могла да си ги обясни само с някаква странна шега на сегашните собственици на къщата.

Гейб постави току-що напълнената чаша пред нея и прокара ръка по рамото ѝ с един изненадващо нежен жест. Искаше ѝ се да наклони глава към дланта му, но той я отдръпна, преди да е успяла да се поддаде на импулса.

— Рейчъл, най-вероятно парите са на дъното на океана.

Тя поклати недоверчиво глава.

— Дуюейн трябваше да напусне страната прекалено бързо, за да има време да извърши каквато и да било трансакция на такава голяма сума. А и не би могъл да вземе със себе си толкова пари за толкова кратък период от време.

Гейб седеше точно срещу нея, поставил ръцете си на масата. Погледът ѝ се насочи към тях. Дланите му бяха силни и загорели, с малки тъмни косъмчета по тях.

— Разкажи ми отново какво точно каза той през онзи ден.

Тя повтори отново цялата история, без да скрива нищо. Когато привърши, тя също преплете ръцете си върху масата.

— Искаше ми се да му вярвам, когато ми каза, че иска да се сбогува с Едуард, но в същото време знаех, че нещо не е наред. Предполагам, че е обичал сина си по някакъв абстрактен начин, но не и истински. Той бе прекалено егоцентричен, за да е добър баща.

— Тогава, защо просто не ти е казал да му занесеш раклата? Защо въобще е трябвало да те кара да водиш Едуард при него?

— Защото по това време ние вече почти не си говорехме и той си е давал сметка, че единственият начин да не му откажа, е, ако поиска да се сбогува с Едуард. — Тя обгърна чашата си с ръце. — Още по време на бременността окончателно осъзнах какво всъщност става в „Храма“ и бях решила да го напусна. Но когато му го казах, той направо подивя. Не заради някакви чувства, а понеже по онова време бях прекалено популярна сред електронното му паство. — Устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. — Каза ми, че ще ми отнеме Едуард, ако се опитам да го напусна. Трябваше да си стоя на задника, да се показвам по телевизията с него при всяко предаване и да не давам абсолютно никакъв признак, че съм нещастна. Заплаши ме, че в противен случай ще намери мъже, които да свидетелстват, че съм ги съблазнявала, и по този начин ще докаже, че не съм добра майка.

— Мръсник!

— Не и според неговите разсъждения. Той си имаше аргументи, които оправдаваха поведението му.

— Казваш, че е поискал да занесеш и библията му.

— Тя бе подарък от майка му. Беше много чувствителен относно... — Тя изведнъж се сепна и закова поглед в него. — Мислиш ли, че това, което търся, би могло да се намира в библията?

— Не мисля, че въобще съществува някакво разковниче. Парите са в океана.

— Не вярвам! Нямах представа колко отчаян звучеше онази вечер по телефона.

— Всеки момент е очаквал да го арестуват и се е приготвял да избяга от страната. Това би извадило всеки от равновесие.

— Добре! Щом искаш, не ми вярвай. — Тя рязко се изправи.

Трябваше да открие тази библия. Намирането на парите бе единствената надежда, която ѝ беше останала, но на него явно не му пукаше за това.

Носът ѝ бе потекъл от прекалено много емоции и тя подсмръкна няколко пъти, докато отиваше към пералното, за да си вземе роклята, поставена в сушилната машина там.

Чу гласа му зад себе си, мек като дъжда, който ръмеше навън.

— Рейчъл. Аз съм на твоя страна.

Не бе подготвена за подобно изявление и вече толкова се беше изтощила от борбата, че думите му накараха краката ѝ да се подкосят.

Прииска ѝ се да се облегне на него, дори и само за момент, и да остави тези широки рамене да поемат поне част от товара, който носеше на плещите си. Желанието ѝ бе толкова силно, че чак я ужаси. Защото знаеше, че може да разчита единствено на самата себе си.

— Направо ще ме разплачеш — подхвърли презрително тя, твърдо решена да постави бариера между тях, която да е толкова голяма, че Гейб никога да не може да я прекрачи.

Но той не реагира на предизвикателството ѝ.

— Наистина го мисля.

— Благодаря, но няма нужда. — Тя се извърна ядосано към него. — Кого се опитваш да заблуждаваш? След всичко, което се е случило със семейството ти, ти си толкова объркан, че не би могъл да помогнеш дори и на себе си, камо ли на мен.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато се осъзна и дъхът ѝ секна. Какво ставаше с нея? Не бе искала да прозвучи толкова жестоко и тя изпита чувство на неприязън към жената с толкова остър език, в каквато се беше превърнала.

Той не отвърна нищо, само безмълвно се извърна настрана.

Дори и отчаяние като нейното не би могло да бъде извинение за ужасното поведение, което току-що бе демонстрирала. Пъхна ръце в джобовете на халата и го последва в кухнята.

— Гейб, съжалявам. Не биваше да се нахвърлям върху теб по този начин.

— Забрави го. — Той грабна ключовете си от кухненската маса. — Обличай се, ще те закарам до вас.

— Не исках да се държа като неблагодарница. — Тя се приближи до него. — Ти веднъж се опита да бъдеш добър с мен, а аз се нахвърлих отгоре ти. Наистина съжалявам.

Той остана безмълвен. Часовникът на сушилната машина забръмча и Рейчъл знаеше, че не би могла да каже нищо повече. Той или щеше да приеме извинението ѝ, или щеше да го отхвърли.

Върна се в пералното и извади розовата си рокля от машината. Беше невероятно измачкана, но тъй като нямаше нищо друго подръка, Рейчъл затвори вратата на помещението, съблече халата на Гейб и започна да облича роклята, стараяйки се да не обръща внимание на състоянието ѝ.

Тъкмо вдигаше горната ѝ част към раменете си, когато вратата се отвори. Тя придърпа дрехата към гърдите си и се извърна към него.

Изглеждаше враждебен и мрачен: свъсени вежди, присвити устни, с ръце напъхани в джобовете на джинсите.

— Искам да ти кажа само едно нещо. Не се нуждая от съчувствието на никого, най-малко пък от твоето.

Тя наведе очи към копчетата си, тъй като това бе значително по-лесно, отколкото да срещне погледа му, и започна да се закопчава.

— Всъщност аз не ти съчувствам. Ти си прекалено самоуверен, за да предизвикваш съчувствие. Но фактът, че знам, че си изгубил съпругата и сина си, ме кара да изтръпвам от ужас.

Той не отговори нищо, но когато Рейчъл вдигна поглед към него, видя, че жилите на врата му се бяха отпуснали. Извади ръце от джобовете си, очите му се насочиха към гърдите ѝ и тя си даде сметка, че пръстите ѝ бяха застинали на най-горното конче. Дозакопча го.

— Какво имаше предвид, когато каза, че Итън ме глези?

— Нищо. Просто си изтървах устата.

— За бога, Рейчъл, можеш ли поне веднъж да бъдеш откровена с мен? — Той излезе бързо от стаята.

Кисел е като лимон, помисли си Рейчъл. Последва го в кухнята, където той вече бе нахлупил рекламната шапка на „Чикаго Старс“ и тъкмо си слагаше слънчевите очила, явно забравил, че навън вали дъжд.

Тя се приближи към него. Широка част на роклята ѝ се отърка в крачолите на джинсите му и тя с усилие устоя на желанието да обвие кръста му с ръка.

— Хората говорят с теб така, сякаш си готов да се разпаднеш на съставните си части във всеки един момент. Не мисля, че това е добре за теб, то ти пречи да вървиш напред. Ти си силен мъж. И всеки трябва да помни това, включително и ти самият.

— Силен! — Той рязко свали очилата и ги захвърли ядосано на масата. — Ти ли ми го казваш? — Шапката му също полетя към масата, но само се удари в нея и падна на пода.

Но тя не искаше да отстъпи.

— Такъв си, Гейб. Наистина си силен.

— Не ме бъркай със себе си!

Стъпките му отекнаха по мраморния под, когато мина покрай нея и се отправи към всекидневната.

Но Рейчъл бе оставала насаме с болката си прекалено често, за да го остави на мира. Всекидневната беше празна, но плъзгащите се врати, които водеха към верандата, бяха широко отворени. Приблужи се към тях и го видя застанал там, хванал с две ръце перилата, с поглед зареян в планината Хартейк.

Дъждът се беше усилил, но той сякаш не забелязваше, че се мокри. Капчици вода се стичаха по косата му и потъмняваха тениската му по раменете. Рейчъл никога не бе виждала човек, който да изглежда по-самотен и затова излезе при него във на дъжда.

Гейб не даде никакъв признак, че е чул приближаването ѝ, и тя не беше никак подготвена, когато ѝ заговори.

— Под леглото си държа един пистолет, Рейчъл. И той не е там, за да се отбранявам.

— О, Гейб...

Всяка нейна фибра копнееше да се докосне до него и да му донесе някакво успокоение, но той сякаш бе обграден от някаква невидима бариера, бариера, която тя се страхуваше да пресече. Вместо това застана до него и също сложи ръце върху мокрия парапет.

— Болката не отшумява ли поне малко?

— За известно време бе отшумяла. След това се появи ти.

— И съм направила живота ти по-труден?

Той се поколеба за момент.

— И аз не знам вече. Но ти определено промени доста неща.

— А на теб не ти харесва това, така ли?

— Може би ми харесва прекалено много. — Той най-сетне се извърна към нея. — Мисля, че последните две седмици бяха доста по-различни от предишните. Малко се разсеях благодарение на теб.

— Много се радвам да го чуя. — Тя му се усмихна меко.

Той се намръщи, но в гримасата му не се четеше яд.

— Не съм казал, че си била добро разсейване. Просто разсейване.

— Разбирам. — Дъждът просмукуваше роклята ѝ, но тук бе значително по-топло отколкото вътре, където работеше климатикът, и на Рейчъл въобще не ѝ беше студено.

— Тя ми липсва през цялото време. — Очите му пробягаха по лицето ѝ, а гласът му стана по-дълбок и пресипнал. — Тогава, защо те желая толкова силно, че чак изпитвам болка от това?

Отгласът от далечна гръмотевица придружи думите му, сякаш бе част от тях. Рейчъл усети как цялата изтръпва.

— Мисля си... мисля си, че двамата сме привлечени един към друг от отчаянието.

— Аз не мога да ти дам нищо повече от един гол секс.

— А може би точно от това се нуждая.

— Не вярвам наистина да мислиш така.

— Ти не можеш да знаеш какво мисля.

Близостта с него изведнъж ѝ се стори опасна и тя му обърна гръб. Скръсти ръце на гърдите си и отиде в другия край на верандата. Небето бе надвиснало много ниско над тях, а по планината отсреща се движеха сивкави кълбета мъгла.

— На мен ми беше отнета женствеността, Гейб. В първата ми брачна нощ той ми изнесе лекция, сякаш написана през деветнадесети век, за това как тялото ми принадлежало на Бога и как той щял да го безпокои колкото се може по-малко. Накара ме да легна. Не докосваше гърдите ми, нито ме милваше. Просто влезе в мен. Болеше ужасно и аз започнах да плача. Колкото повече плачех, толкова по-щастлив ставаше той, тъй като това бе доказателство за моята добродетел, доказателство, че аз не съм изтъкана от плът като него. Но това не бе вярно. Откакто се помня, винаги съм била привличана от секса. Така че не се опитвай да ми казваш какво искам.

— Добре, няма.

Дълбокото съчувствие в гласа му бе нещо, което Рейчъл не можеше да приеме. Тя се извърна към него и направи гримаса.

— Не знам, защо въобще говоря с теб за всичко това, защо дори си помислям, че бих могла да си легна с теб. Като се има предвид какъв късмет съм имала с мъжете досега, ти вероятно си същия чуқан в леглото, какъвто беше и той.

Единият край на устата му се повдигна в лека усмивка.

— Може би.

Тя се подпря на парапета зад себе си.

— Беше ли верен на жена си?

— Да.

— Спал ли си с много жени?

— Не. Влюбих се в жена си още когато бях на четиринадесет години.

Той я погледна в очите и Рейчъл се опита да разбере какво искаше да ѝ каже.

— Да не би да...

— Една жена, Рейчъл. В живота ми е имало една-единствена жена.

— Дори и след като е починала?

— Веднъж бях извикал една проститутка в Мексико, но я отпратих веднага след като си свали дрехите. Може и да си права за това, че съм чуван.

Тя се усмихна, чувствайки се някак си окрилена.

— И никой друг?

— Никой. — Той се приближи към нея. — И мисля да приключа с отговорите на въпросите ти засега.

— Аз ти разказах цялата си сексуална история, колкото и патетична да е тя. Така че би могъл да бъдеш малко по-подробен.

— Почти не съм и помислял за секс откакто... през последните няколко години. Поне не и докато ти не направи онзи стриптийз.

Той се спря пред нея и Рейчъл се опита да не издаде колко неудобно се чувства.

— Бях отчаяна. Знам, че вече не хващам окото, но преди бях доста хубава.

Гейб я докосна за пръв път, взе един мокър кичур коса между пръстите си и го прибра зад ухото ѝ.

— Ти си хубава, Рейчъл. Особено, след като започна да се храниш. Вече дори бузите ти се зачервиха.

Тя се почувства така, сякаш Гейб изпиваше лицето ѝ с очи и това я накара да се изчерви.

— Да не говорим пък за сополивия ми нос. Не се притеснявай, няма нужда да ми правиш комплименти. Това, което исках да кажа, е, че навремето изглеждах доста по-добре отсега.

— Но аз наистина ти правех комплимент.

— Кое точно беше комплиментът? Сополивият нос ли?

— Не съм споменавал нищо за носа ти, ти го каза. Аз... ти си най-влюбяващата жена и дори не мога да си обясня защо толкова много

ми харесва да съм с теб.

— Това е нещо, над което би било добре да се замислиш, Бонър. Ако начинът, по който се отнасяш с мен, е израз на привързаност, може би ще е най-добре да преразгледаш своите методи на общуване с околните.

Той ѝ се усмихна.

— Ти цялата трепериш.

— Студено ми е — излъга късо.

— Мисля, че мога да се погрижа за това. — Ръката му отново докосна косата ѝ. Отмести я настрана, след това наведе глава и докосна с устни мястото, което бе открил.

Тялото му се притисна към нейното. Тя почувства устните му върху бузата си и ръцете ѝ се обвиха около кръста му, привличайки го по-близо. Да, да... Попиваше близостта му, начина, по който мускулите на гърба му реагираха при допира на дланите ѝ, топлината на гърдите му срещаща студенината на нейните, ерекцията му. Под почти прозрачната ѝ кожа кръвта ѝ забушува с невероятна сила.

Устните му докоснаха ухото ѝ и тя отчетливо чу учестеното му дишане. Очите ѝ се затвориха. В момента се намираше в много трудна ситуация. Ако оставеше всичко това да продължи, щяха да стигнат много далече. Но с този човек не можеше да се надява на някакъв нежен роман. Само на секс. Дали би могла да изостави мечтите си за перфектната любов?

Но в същия момент осъзна, че бе изоставила тези фантазии още преди много време. Целият ѝ живот напоследък бе прекалено спартански, за да може да си позволи някакви мечти. Беше свела съществуването си до борбата за набавяне на нещата от първа необходимост, без да си позволява дори и най-малкия лукс. Дали би било прекалено ужасно, ако можеше да грабне нещичко и за самата себе си? Нещо, което би ѝ донесло удоволствие?

Той леко се отдръпна от нея и дланите му се озоваха върху гърдите ѝ. Докато топлината му се разливаше по кожата ѝ, тя почувства как отпадат и последните въпросителни.

Палците му погалиха зърната на гърдите ѝ, а гласът му премина в пресипнал шепот съвсем близо до ухото ѝ.

— Искане ми се да те докосна по гърдите от момента, в който влязох в къщата и те видях да стоиш на стълбите облечена в тази

розова рокля.

Той прокара ноктите на палците си по твърдите ѝ зърна и Рейчъл издаде въздишка на удоволствие. Беше толкова хубаво. Толкова перфектно.

Ноктите на палците му продължаваха да се движат напред-назад, възбуждайки я през мократа памучна тъкан. Чувстваше как желанието всеки момент ще експлодира в нея. Горещи спираловидни вълни преминаваха през тялото ѝ и я караха да иска още и още.

Тя го докосна по джинсите, отначало предпазливо, след това започна да го гали все по-агресивно, опитвайки се да определи точната му форма под дебелия дънков плат.

Дишането му се учести още повече и тя посегна към ципа.

Гейб отстъпи крачка назад, сякаш го бе наранила. Дишаше тежко и задавено проговори:

— Може би ще е по-добре, ако позабавим малко темпото.

Само преди секунди тя цялата гореше, но сега някаква студена вълна премина през нея. Почувства някаква предпазливост в гласа му, толкова позната от брачните ѝ преживявания.

— Не искам да те подтиквам към нищо, за което още не си готова.

Това ужасно съображение. Тази омразна, сковаваща загриженост, сякаш тя не бе способна сама да вземе решение, сякаш бе нещо чупливо, нещо, което не биваше да бъде докосвано. Нещо, но в никакъв случай жена.

Бе готова да му се отдаде изцяло, а той не беше разбрал нищо.

— За теб все пак това е нещо ново. — Той леко увеличи дистанцията между тях и разсеяно прокара ръка по тениската си, сякаш искаше да я приглади. — Хайде да влезем вътре.

Искаше ѝ се да го цапардоса, да му се разкреци и да избухне в сълзи, всичко това едновременно. Защо бе очаквала, че ще я разбере? Просто не можеше да не даде израз на разочарованието си.

— Аз не съм девица! И няма такова нещо, което би могъл да ми направиш и което да е прекалено ново за мен, не можеш ли да го разбереш? Нищо чак толкова чудато. Ти развали всичко, Бонър, и нямам никакво намерение да ти позволя да ме докоснеш отново! — Ядът ѝ изригна и след това сякаш изведнъж се уталожил. — Всъщност най-добре върви по дяволите!

Тя се обърна кръгом и се устреми към хлъзгавите дървени стъпала, водещи към моравата, която бе цялата буренясала. Около главната алея бяха избуяли храсталаци, а на самата поляна тревата стигаше до глезените ѝ.

— Рейчъл!

Беше оставила обувките си в пералното помещение, но не искаше да се връща. По-скоро щеше да изкачи планината Хартейк боса, отколкото да разреши на още един мъж да се отнася с нея така, сякаш е някаква безлична сексуална икона.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато осъзна, че всъщност не иска да бяга никъде. Това, което наистина ѝ се искаше да стори, бе да се върне обратно при него и да му обясни какъв безчувствен задник е!

Тя отново се обърна на сто и осемдесет градуса и в мига, в който понечи да тръгне обратно, видя, че той се приближава към нея.

— Не мислиш ли, че малко преиграваш? — процеди Гейб през стиснати зъби.

Искаше да му изкрещи нещо обидно в лицето, но в момента нищо такова не ѝ идваше на ума. Трябваша ѝ само още няколко седмици в неговата компания обаче, и сигурно щеше да стане професионалистка в това отношение.

— Начукай си го.

Бяха му достатъчни само три широки крачки, за да се озове пред нея. Сграбчи предницата на роклята ѝ и започна да разкопчава копчетата. Изглеждаше отегчен, раздразнен, но не и истински ядосан. След като приключи с копчетата, той решително разтвори роклята.

— Искаш нещо чудато? Ще ти покажа какво означава това. Знаеш ли, че има мъже на този свят, които изпитват най-силно удоволствие да докарат една жена до оргазъм и точно в мига, в който свършва, да я удушат!

Той свали роклята ѝ надолу, разголвайки я до кръста, като в същото време обездвижи ръцете ѝ в плата. След това наведе глава и я ухапа по вътрешната страна на едната ѝ гърда.

— Ох! Заболя ме!

— Така. Ако продължаваш да ми създаваш неприятности, ще го направя отново.

Устните му поеха навлажненото ѝ зърно и гневът ѝ изведнъж се изпари.

— И така, докъде бяхме стигнали? — попита той.

Тя потрепери от дрезгавостта на гласа му и от топлината на дъха му върху хладната ѝ кожа.

— О, Гейб... Какво ще стане, ако пак объркаш нещо?

— Тогава, предполагам, че ще трябва да ме преследваш дотогава, докато го направя както трябва.

Предполагам... — тя въздъхна и отпусна глава на гърдите му.

— А междувременно може и да си помислиш, колко широко би могла да разтвориш краката си, тъй като възнамерявам да прекарам доста време между тях.

Тя простена. Може би най-сетне се бе сетил какво трябва да прави.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъкмо бе започнала да се отпуска и да си мисли, че този път може би ще се получи, когато той отново се отдръпна от нея.

— Знам, че сигурно ще ми издереш очите заради това, но си мисля, че една жена, която е решила да се отдаде на удоволствия, все пак трябва да се грижи по-добре за себе си.

— Какво означава пък това?

— Откакто сме сами тук, ти ми зададе десетки въпроси, но така и не се сети да се поинтересуваш дали нося презерватив в себе си.

Този път беше прав. Не си бе и помисляла за предпазни средства, тъй като просто досега не бе имала нужда от тях. Освен това бе отнело толкова време, за да забременее с Едуард, че по едно време дори бе започнала да си мисли, че е стерилна.

— Имаш ли? Глупости, разбира се, че не. Как би могъл да знаеш... — Тя навлече отново роклята си и го изглежда мрачно. — Сексът е нещо толкова елементарно за някои жени. Защо ли при мен се получава толкова трудно?

Гейб погали скулата ѝ с кокалчетата на ръката си и ѝ се усмихна.

— Всъщност имам.

— Имаш ли?

Той плъзна ръката си покрай яката на роклята ѝ и я хвана нежно за шията.

— През последната седмица атмосферата между нас бе толкова наелектризирана, че в понеделник реших да си купя от този артикул. И не си мисли, че всички в града са научили за това. Ходих чак до Бревърд, така че всичко да си остане само между нас двамата. — Той замълча за секунда. — Не бих искал да ти причиня неприятности, скъпа.

Тя почувства последните му думи като някакъв топъл сироп, който се разля по сърцето ѝ. Гласът му стана още по-мек и гальовен.

— А сега готова ли си да се отпуснеш, за да можем да се насладим на преживяването, или ще си говорим още сто години?

Несигурността, която изпитваше дълбоко в себе си, изчезна само за миг.

— Готова съм — усмихна му се тя. — Да влезем вътре.

Той я изгледа замислено.

— Не съм съгласен. Ако беше почтена дама, бих те занесъл на ръце до къщата. Но на лека жена като теб не ѝ трябва легло. — Той отново свали роклята ѝ до кръста и хвана гърдите ѝ с длани.

В следващия момент те вече бяха на колене в тревата, а роклята ѝ почти се бе изхлузила от талията ѝ. През мъглявината на все нарастващото си желание тя си помисли, че така и не бяха се целунали. Искаше ѝ се да разбере как ще се почувства, ако се отдаде на една дълга и страстна целувка с него. Отдръпна се леко назад, за да види по-добре тази негова упорита уста, след което отново наклони глава към него и затвори очи.

Устните ѝ докоснаха неговите, но кичур коса застана на пътя между тях. Понечи да посегне и да го отстрани, но усети, че се залюлява и пада по гръб.

Той се стовари до нея, пъкна ръка под полите на роклята и прокара длан по вътрешната страна на бедрото ѝ. Кичур влажна, тъмна коса застана на челото му. Бялата му тениска бе станала прозрачна от дъжда и Рейчъл можеше да види плътта под нея. Пръстите му докоснаха копринения чатал на бикините ѝ.

— Ти си толкова мека — прошепна той.

Рейчъл лежеше полугола върху високата, мокра трева и би трябвало да ѝ е студено, но всъщност цялата гореше. Загуби дар слово, когато той започна да я дразни през копринената материя на бикините ѝ, като едва-едва докосваше мястото, където най-ѝ се искаше да бъде докосвана.

— Прекалено много дрехи — успя да каже тя, сграбчвайки мократа му тениска в едната си ръка.

— И аз същото си помислих.

Дори и когато отново се изправиха на колене, той продължи да я докосва и да я гали. Краката ѝ останаха разтворени, а дишането ѝ все повече се учестяваше. Тя издърпа тениската от джинсите и изхлузи влажната тъкан нагоре през главата му.

Гейб пъкна пръста си под отвора на бикините ѝ и го плъзна вътре в нея.

Тя изпъшка и се притисна към него.

— Не се мърдай — прошепна той.

След това изкара пръста си навън, направи няколко кръгови движения и отново влезе в нея. Отново го отдръпна. Последва това влудяващо въртеливо движение. Още едно влизане.

— О, не... — изстена тя.

Той постави ухото ѝ между устните си и я накара да застане неподвижно, като някакво огромно мъжко животно, което държи женската си в едно положение, докато се наслади на удоволствието си.

Рейчъл опипом намери копчето на джинсите, нетърпеливо разкопча ципа, пхна ръката си вътре и го сграбчи страстно.

Сега той бе този, който простена.

— Не...

Гейб отдръпна леко пръста си и след това го заби още по-навътре.

— Не... — изпъшка тя и продължи да го гали.

Те потръпнаха едновременно, всеки на ръба на пропастта, но без все още да са готови да се хвърлят в нея.

Той отдръпна ръката си. И тя отдръпна ръката си.

Изправиха се едновременно и той ѝ позволи да приключи със свалянето на дрехите му. Направиха си легло от роклята, джинсите и тениската. Той събу жълтите ѝ миниатюрни бикини и ги хвърли върху останалите дрехи, след това се отдръпна крачка назад, за да я огледа. Дъждът формираше малки поточета, които се стичаха по раменете ѝ и между луничките по гърдите ѝ.

Докато Гейб се беше втренчил в нея, тя също не си губеше времето. Гръдният му кош бе изтъкан от мускули вследствие на усилната физическа работа, коремът му бе плосък и също мускулист. Дъждът матираше растителността по слабините му, като по този начин правеше ерекцията му да изглежда още по-внушителна. Повече не можеше да се сдържи да не го докосне.

— Недей да бързаш. — Той пое дълбоко въздух и гласът му стана малко по-дрезгав. — Давам ти цели пет секунди.

Отпусна ѝ повече, макар и не много повече, след което тя отново почувства, че пада назад, докато Гейб я полагаше на импровизираното легло, направено сред влажната трева на Каролина.

Той разтвори краката ѝ и Рейчъл знаеше, че се готви да направи нещо много нестандартно. Докато вдигаше краката ѝ нагоре, тя затвори очи в очакване.

— О, Бонър, моля те не ме разочаровай...

— Това, което ще направя, е много хубаво — прошепна той с почти прилепени към вътрешната част на бедрото ѝ устни.

— Ааах...

Тя не бе очаквала, че Гейб ще се бави толкова, докато разтваря краката ѝ, докато я разглежда, докато я докосва тук и там с пръст, с устни, с език... Когато почувства първото леко проникване, тя започна да стене.

Гейб разбра и не спря дотам. Тя започна цялата да се тресе.

Когато започна да се възстановява, почувства, че очите ѝ се изпълват със сълзи.

— Благодаря, Бонър — прошепна тя.

— За мен беше удоволствие.

Той посегна да си вземе портфейла, който бе изпаднал от джоба на джинсите му, но тя го хвана за ръката.

— Не още, моля те.

Той изсумтя и отново легна до нея. Харесваше ѝ това, че той явно бе готов да ѝ предостави инициативата и сега тя бе тази, която докосваше и изучаваше, задоволявайки любопитство, което датираше от години.

Без никакво предупреждение в един момент тя отново се озова по гръб. Той бе прибрал портфейла си и прошепна в ухото ѝ:

— Съжалявам, скъпа. Знаем, че това е важно за теб, но повярвай ми, ще си прекараш още по-хубаво, ако ме оставиш да поема нещата в свои ръце.

— Добре — усмихна му се тя.

Той също ѝ се усмихна, но само за секунда. Рейчъл отбеляза точния момент, когато сянката на спомените премина през очите му, видя и как се опитваше да се пребори с тези спомени. Затвори очи и тя знаеше, че се опитва да забрави, че жената, която лежеше под него, не е неговата съпруга. Но и не искаше да му позволи да се преструва, че е с някоя друга, затова прокара пръсти по устните му и тихо каза:

— Не се отвличай, хубавецо, или ще трябва да те захвърля и да си потърся някой по-млад жребец.

Той рязко отвори очи.

Рейчъл му се усмихна и взе кондома от ръката му.

— Аз ще свърша това.

Той го грабна обратно.

— Не, няма.

Бе успяла да премахне тъмнината в очите му и само след няколко секунди той вече се бе наместил между бедрата ѝ.

Чувстваше го толкова добре там. Тежък, солиден. Влагата бе проникнала през импровизираното им легло и мократа трева шляпаше под гърба ѝ. Би трябвало да ѝ е неудобно, но тя бе готова да стои така в продължение на хиляда години, чувствайки се в безопасност, защитена от силното му тяло.

Никога не бе си представяла, че може да бъде възбудена и в същото време да ѝ се плаче. Притисна се към него, желаейки го още. Той също се притисна към нея, но Рейчъл изведнъж установи, че тялото ѝ не бе толкова жадно за него, колкото мозъкът ѝ.

— Съжалявам — едва изрече тя, искайки ѝ се да избухне в сълзи.

— Това бе доста дълго време за теб — отвърна Гейб, без въобще да изглежда разочарован. След това отново започна бавно да я изследва. Макар дишането му да бе неравномерно и тя да усещаше напрежението в тялото му, той не искаше да бърза.

Но тя въобще не беше толкова търпелива. И вината за това бе негова. Беше прекалено голям, беше прекалено... Тя се изви срещу него и се сгърчи, в буквалния смисъл на думата се сгърчи, не можеше да се сдържи, тъй като трябваше да... просто трябваше да...

— Спокойно... Спокойно...

— Не! — Тя се притисна към него, правейки всичко възможно да се набие колкото се може повече на кола му. Нуждаеща се... искаща...

Той пхна ръка между телата им. Какво ли пък искаше да направи сега? Идиот! Тъпак! Толкова ли не можеше да се ограничи да пъха само по едно нещо в нея? Не можеше ли...

Тя експлодира на милион парчета при докосването му и той отново влезе в нея.

Над тях небето сякаш се продънваше, потапяйки във вода голите им тела. Тя обви крака около неговите и заби ръце в раменете му, искайки го близо, още по-близо. Зарови глава във врата му, чувствайки

как се потапя в някакъв щорм, как се потапя в море от емоции, толкова завладяващи, че не искаше бурята никога да свършва.

Гейб седеше на края на леглото, облечен само с джинсите си. Зад гърба си чуваше бръмченето на сешоара на Джейн, с който Рейчъл подсушаваше гъстата си кестенява коса.

Той зарови лице в ръцете си. Току-що бе загубил още една част от Чери. Вече не можеше да каже, че е правил любов само с една жена. Това вече бе минало.

Но може би най-объркващото бе това, колко много му бе харесало да бъде с Рейчъл. Тя бе шумна и претенциозна, весела и страстна. И го беше накарала да забрави съпругата, която все още носеше в душата си.

— Гейб...

Рейчъл стоеше на вратата, която водеше от спалнята към банята. Беше облечена с една стара негова тениска и с джинсите на етърва му, които явно бяха прекалено големи за нея. В банята явно бе намерила някакъв ластик, с който бе привързала косата си на опашка, но няколко влажни кестеняви къдрици непокорно се спускаха около малкото ѝ лице. Не беше си слагала грим и нямаше нищо, което да скрива луничките по носа ѝ, нищо, което да развали ефекта от тези зелени очи, които виждаха прекалено много.

— Гейб?

Не му се искаше да говори с нея сега. Беше твърде умърлушен, за да влиза в някой от техните надпревари по остроумие, а и дори за момент не можеше да повярва, че правенето на любов по някакъв начин бе притъпило острия ѝ език. Защо просто не си тръгне, искаше му се да остане сам.

Но тя не си тръгваше. Приблужи се, докосна го по рамото и го погледна с такова разбиране, че гърлото му се сви.

— Всичко е наред, Гейб. Знаем, че ти липсва, но ти не си направил нищо лошо.

Гърдите му горяха. Нейното съчувствие го правеше беззащитен. Само преди секунди той с омраза си мислеше за нейния остър като на оса език, а в този момент би дал всичко, за да бъде препариран с някоя от пиперливите ѝ забележки.

— Чери някога ядосвала ли ти се е?

Името ѝ. Някой бе изрекъл нейното име. Никой не го правеше вече.

Знаеше, че семейството и приятелите му се опитват да го щадят, но в същото време бе започнал да си мисли, че тя вече е изтрита от паметта на всеки друг, с изключение на него. И сега желанието му да говори за нея бе просто неустоймо.

— Тя... Чери не беше много темпераментна. Обикновено просто ставаше необичайно тиха. Това бе начинът, по който разбирах, че нещо съм сгазил лука.

Рейчъл кимна.

Той вдигна поглед към нея и почувства, че гледа някаква рядкост, една жена, изпълнена с толкова дух, колкото всезнаеща бе и устата ѝ, и за един кратък момент имаше чувството, че тя го разбира по-добре от всеки друг на този свят. Но пък това бе невъзможно. Рейчъл почти не го познаваше, не и така, както го познаваха родителите му, братята му, хората, с които бе израснал.

Тя го стисна за рамото, след това се наведе и го целуна по бузата. Малката ѝ, подобна на розова пъпка уста изглеждаше червена, сякаш бе гризала ягода.

— Искам да си тръгвам.

Той бавно кимна, изправи се и си облече ризата. Пригответи се за излизане, без да ѝ даде да разбере, че би искал отново да си легнат и да се любят.

Тази вечер, след като изми чиниите, Рейчъл реши да заведе Едуард в града и да го почерпи със сладолед. От няколко месеца насам това бе първият път, когато можеше да си позволи подобно разточителство. Докато бе женена за Дуейн, тя не обръщаше почти никакво внимание на парите, но сега броеше всяко пени и сумата, която бе заделила за тази вечер, бе направо скъпоценна.

Едуард се друсаше на седалката, доколкото предпазният колан на ескорта позволяваше това, като в същото време продължаваше монолога си относно предимствата на шоколадовия сладолед пред ваниловия. Рейчъл бе поканила и Кристи да дойде с тях, но тя бе

отказала. Може би усещаше, че за Рейчъл е важно да остане насаме със сина си. А също и насаме с мислите си.

Докато Едуард сладко си бърбореше, спомените от следобеда изгаряха съзнанието ѝ: дъжда, тялото на Гейб, собствената ѝ безпътица. Някога си бе представяла, че правенето на любов е подобно на това, което бе изпитала днес, но отдавна бе изоставила всякаква надежда, че нещо такова би могло да се случи на нея.

Дори и само мисълта за Гейб караше тялото ѝ да се сгорещява. Копнееше физически за него със сила, която я плашеше, но той я привличаше и по други причини. Харесваше мрачността му, бруталната му откровеност и тромавата му любезност. Той изглежда не си даваше сметка, че е единственият човек в града, който не съдеше за нея по миналото ѝ.

Започна да си мисли за вариант, при който Гейб не би бил толкова изстрадал човек, но бързо прогони тези мисли. Беше прекалено умна, за да се влюбва в него, дори и само във фантазиите си. Над него имаше прекалено много сенки. И ако тези сенки изобщо се отместеха някой ден от него, за да може да се влюби отново, той несъмнено би се спрял на някоя по-мила жена от Рейчъл, някоя, която няма лоша репутация, добре образована. И жена, която нямаше да се хвърля в словесни спорове с него винаги когато ѝ се отдаде и най-малката възможност за това.

Навремето не би могла дори и да си помисли за секс с мъж, за който не възнамерява да се омъжи, но някогашната романтична мечтателка отдавна я нямаше. Тя се нуждаеше от това емоционално прегрешение. И доколкото не забравяше, че Гейб е само за секс и за нищо друго, какво толкова лошо имаше в това? Той ще бъде нейното греховно удоволствие, едно малко, егоистично преживяване, което ще си позволи, за да направи живота си поне малко по-поносим.

Докато пресичаше улицата, хванала за ръка Едуард, тя видя, че пред щанда за продажба на сладолед, разположен в единия край на сладкарницата „Петикоут“, има доста хора. Тридесетинагодишна жена, държаща в ръцете си бебе, застина на мястото си, когато ги видя да се приближават, след това каза нещо на тъмнокосата жена до себе си. Жената се обърна и Рейчъл видя, че това бе Керъл Денис.

Устните ѝ се раздвижиха, но Рейчъл все още бе твърде далеч, за да чуе какво казва. Тези около нея обаче я чува. Още една глава се

извърна, след нея още една. Вече почти стигнала до масите им, Рейчъл чу някакво тихо мърморене, което продължи не повече от пет секунди. Последва тишина.

Тя намали крачки с разтуптяно сърце. За един момент всички стояха неподвижно, след което Керъл Денис ѝ обърна гръб. Без да каже и дума, младата жена до нея направи същото. Една двойка на средна възраст последва примера им, след това и двама възрастни хора. Един по един гражданите на Салвейшън ѝ обръщаха гърбовете си. Това бе техният старомоден начин да ѝ дадат да разбере, че не я желаят сред себе си.

Искаше ѝ се да избяга, но не можеше да го направи. Ръката ѝ стисна още по-силно тази на Едуард и двамата се приближиха към витрината.

— Е, какво да бъде? — попита го тя. — Шоколад или ванилия?

Той не отвърна нищо. Усети го, че се дърпа назад, но продължи да го дърпа към витрината, твърдо решена да не покаже никаква слабост пред тези хора.

— Бас хващам, че ще предпочетеш шоколадовия.

Младият продавач с рядка коса и нездрав цвят на лицето се втренчи в нея объркано.

— Два малки сладоледа — каза тя. — Единият ванилия, другият шоколадов.

В този момент зад гърба на младежа се появи един по-възрастен човек. Рейчъл си го спомняше като Дон Брейди, собственик на кафенето и някогашен голям поддръжник на „Храма“.

Той избута продавача настрана и я изгледа с презрение.

— Щандът е затворен.

— Не можете да постъпите така, господин Брейди.

— За такива като теб мога — и той с трясък спусна дървената жалуза.

Рейчъл се почувства ужасно — не толкова заради себе си, колкото заради Едуард. Как можеха да направят такова нещо пред едно дете?

— Всички ни мразят — прошепна Едуард отстриани.

— Кой ли се интересува от мнението им? — отвърна тя високо.

— И без това тук продават най-лошия сладолед. Знам едно място, където ще ни предложат нещо наистина хубаво.

Тя дръпна Едуард за ръката и се отправи обратно към ескорта, налагайки си да върви бавно, така че никой да не може да каже, че е избягала. Отвори вратата на Едуард и се наведе да му помогне да си закопчее колана, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва успя да улучи дупката.

Някой я потупа по рамото. Тя се извърна и видя зад себе си една закръглена жена на средна възраст, облечена в светлозелени панталони и бяла блуза. На яката си имаше зелена брошка, а ушите ѝ бяха украсени с много фино изработени дървени обеци. Лицето ѝ беше кръгло, чертите ѝ малко груби. Носеше големи очила с широки рамки.

— Моля ви, госпожо Сноупс, трябва да говоря с вас.

Рейчъл очакваше да забележи някаква враждебност на лицето ѝ, но това, което видя, бе единствено тревога.

— Аз вече не съм госпожа Сноупс.

Но жената сякаш въобще не я чу.

— Нуждая се от вас, за да излекувате внучката ми.

Рейчъл бе толкова изненадана, че дори не успя да отговори.

— Моля ви, госпожо Сноупс. Името ѝ е Емили. Само на четири години е и има левкемия. В продължение на шест месеца състоянието ѝ се беше подобрило, но сега... — Очите на жената се напълниха със сълзи. — Не мога да си представя какво ще правим, ако я загубим.

Това бе сто пъти по-лошо от кошмара пред щанда за сладолед.

— Аз... съжалявам за внучката ви, но не бих могла да направя нищо за нея.

— Просто си сложете ръцете върху нея.

— Но аз не съм такъв лечител.

— Можете да го направите. Знам, че можете. Навремето ви гледах редовно по телевизията и пет пари не давам какво разправят хората. Знам, че сте велика жена, изпратена от Бога. Вие сте последната ни надежда, госпожо Сноупс. Емили се нуждае от някакво чудо.

Ако жената беше враждебно настроена, за Рейчъл щеше да бъде много по-лесно да понесе всичко това. Но на лицето ѝ бе изписана такава огромна мъка.

— Вие сте! Знам, че сте вие!

— Моля ви... Съжалявам... — Рейчъл се отдръпна и се забърза към другата страна на колата.

— Поне се молете за нея — каза жената, явно изгубила надежда.
— Молете се за нашето малко момиченце.

Рейчъл само кимна в отговор. Как би могла да каже на тази жена, че вече никога не се молеше, че не ѝ е останала никаква вяра.

Тя бързо подкара обратно към Хартейк, а в стомаха си чувстваше някаква топка. Стари спомени за лекуването с вяра, практикувано от Дуейн, нахлуха в главата ѝ. Спомни си за една жена, чийто крак бе по-дълъг от другия, и ясно виждаше как Дуейн коленичи пред нея и я хваща за по-дългия крак, близо до обувката.

В името на Исус Христос, цери, цери, казах!

И всеки телевизионен зрител видя как кракът става по-къс.

Това, което зрителите не бяха видели, бе малката хитрост, която бе извършил Дуейн веднага след като бе коленичил пред жената. Докато повдигаше по-дългия ѝ крак, той незабелязано бе приплъзнал задната част на обувката ѝ надолу към петата, а когато бе отправил призива си към небесата, просто бе бутнал обувката обратно. Но на телевизионния екран всичко изглеждаше така, сякаш кракът ѝ наистина се смалява.

Рейчъл си спомняше точния момент, в който обичта ѝ към съпруга ѝ се бе превърнала в презрение. Това стана през нощта, когато откри, че той носи миниатюрен радиопредавател в ухото си по време на лечебните сеанси. Един от помощниците му стоеше зад кулисите и му шепнеше подробности за различни болести, посочени от присъстващите в залата върху предварително попълнени анкетни листи. Дуейн назоваваше имена на хора, които никога не бе виждал, както и точни данни за болестите им и по този начин славата му на лечител чрез вярата се разпространяваше все по-широко.

Явно бе стигнала и до тази отчаяна жена, която по някакъв начин вярваше, че вдовицата на Дуейн Сноупс би могла да изцери умиращата ѝ внучка.

Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно волана. Само преди малко си бе мечтала отново да се люби с Гейб, но реалността я бе зашлевила през лицето. Трябваше да се измъкне от този град колкото се може по-скоро, иначе сигурно ще полудее. От ракличката не беше излязло нищо. Сега трябваше да се концентрира върху намирането на библията на Дуейн и да се моли, че в нея ще открие това, което търси.

Само дето тя вече не се молеше.

Тихата въздишка на Едуард я върна към действителността. Бяха спрели пред вилата. Едва сега осъзна, че бе напълно забравила за сладоледа и изгледа виновно сина си.

— О, миличък, съвсем забравих. Съжалявам.

Той се бе втренчил право пред себе си, без да протестира, без да каже нищо. За пореден път приемаше факта, че животът му бе поднесъл част от горчилката си.

— Ще се върнем обратно.

— Няма нужда. Всичко е наред.

Но не беше. Тя направи обратен завой и потегли към супермаркета на „Ингълс“, където му купи един голям „Dove“. Едуард пусна обвивката в едно кошче за отпадъци и нетърпеливо започна да ближе шоколадовата обвивка. Те се отправиха през паркинга към колата си.

Когато я приближиха, Рейчъл видя, че всичките ѝ гуми са нарязани.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл стана малко преди шест часа на следващата сутрин, макар да не беше спала добре. Босонога и само по нощница тя влезе в кухнята.

Докато приготвяше каната с кафе, наблюдаваше първите лъчи на утринната светлина, които проникваха през задните прозорци. По тревата блещукаше роса и цветята се събуждаха за новия ден.

След неприятностите на предишната вечер очите ѝ инстинктивно се наслаждаваха на красотата около нея.

Благодаря ти, Ани Глайд, за вълшебната ти къща.

Ако можеше тази красота да ѝ оправи и проблемите... Нямаше достатъчно пари, за да купи нови гуми за ескорта, нямаше и представа как ще се справи с тази ситуация. Ходенето на работа нямаше да бъде проблем. Разстоянието не беше малко, но все пак можеше да го извърви. Но какво ще прави с Едуард? Предната вечер Кристи бе дошла да ги прибере и всеки ден пак тя го водеше и го връщаше от детската градина, но скоро нейният апартамент щеше бъде завършен и тогава какво?

Трябваше да открие онази библия.

Утринта бе прекалено ценна, за да я разваля с тревогите си, още повече като знаеше, че ще има предостатъчно време да мисли за тях по-късно през деня, докато работеше. Кафето бе готово, наля си една пълна догоре чаша, след това я понесе към предната част на къщата.

Това бе любимото ѝ време от деня, преди Едуард още да се е събудил и когато всичко бе ново и свежо. Да отпива от кафето си, седнала на стария люлеещ се стол близо до входната врата, докато останалият свят все още спи, бе по-ценно за нея, отколкото всичките луксове, които ѝ осигуряваше някогашният ѝ живот с Дуетн. По това време можеше да се отдаде на новите си мечти, които бяха съвсем скромни. Малък двор, където Едуард и приятелите му могат да си играят, може би градинка, и куче. Искаше ѝ се синът ѝ да си има домашен любимец.

Вдигна резето със свободната си ръка, натисна дръжката и отвори плъзгащата се входна врата. Когато стъпи навън и вдъхна дълбоко от чистия планински въздух, я завладя чувство на почти неописуемо блаженство. Каквото и да се случеше по-късно, тя си имаше този момент.

Извърна се към люлеещия се стол и еуфорията ѝ мигом изчезна. Чашата ѝ издрънча на дървения под, разпръсквайки горещо кафе по босите ѝ крака, но тя почти не обърна внимание на това. Единственото, което виждаше, бе една дума, която някой бе написал с червена боя отпред на къщата, точно между прозорците.

Грешница.

Кристи бързо излезе отвътре, дългата ѝ памучна нощница се преплиташе в краката ѝ.

— Какво има? Чух, че... О, не...

— Изроди! — изсъска Рейчъл.

Кристи се хвана за гърлото.

— Толкова е грозно! Как може човек от този град да извърши нещо толкова грозно!

— Те ме мразят и не ме искат тук.

— Ще се обадя на Гейб.

— Не!

Но Кристи вече тичаше към телефона.

Хубавата утрин се бе превърнала в кошмар. Рейчъл почисти разлятото кафе с една стара кърпа за подсушаване на чинии и вече се бе запътила навътре, за да се облече, когато пикапът на Гейб се появи с рев на алеята към къщата, изхвърляйки чакъл изпод гумите си. Той паркира под остър ъгъл с къщата и изскочи от кабината точно когато Кристи се появи на входната врата, вече облечена с пенъоар.

Гейб явно се беше обличал много набързо. Косата му бе разрошена, обут бе в чифт измачкани бели панталони, бос.

— Гейб, добре че дойде — извика Кристи. — Погледни това!

Но той вече бе видял грозния надпис и сега го изгледа така, сякаш силата на погледа му трябваше да бъде в състояние да го заличи на момента.

— Двамата с теб ще посетим Одел Хечър тази сутрин, Рейчъл. — Очите му се спряха на разголените ѝ крака и му трябваша няколко

секунди, за да се върне към мисълта си. — Ще поискам полицията да патрулира около къщата.

— Този град все повече се озлобява — каза тихо Кристи.

Докато Рейчъл стоеше безмълвно, тя му разказа за срязаните гуми и какво се бе случило в кафенето „Петикоут“.

— Излиза така, че Дуейн Сноупс е разбил сърцата на хората и единственият начин, по който могат да му отмъстят, е да си го изкарат на Рейчъл.

— Полицията никак няма да се трогне — обади се Рейчъл. — Те искат да се махна отгук, също като всички останали.

— Ще видим — изръмжа мрачно Гейб.

— Аз не искам да се махаш отгук — намеси се Кристи.

— А трябва. Аз бях такава егоистка. Не осъзнавах... Всичко това ще се разрасне и ще засегне и двама ви.

Очите на Кристи проблеснаха гневно.

— Въобще не ми пука.

— Ти се тревожи за себе си, не за нас — добави Гейб.

Възнамеряваше да спори с тях, но в този момент входната врата изскърца и на прага се появи Едуард. С едната си ръка държеше Хорс за ухото, а с юмрука на другата търкаше очите си. Избелялата му синя пижама вече бе прекалено къса, а картинката с боксиращи се далматинци на гърдите му бе толкова протъркана, че Рейчъл се почувства засрамена, че не полага по-добри грижи за него.

— Чух някакъв мъжки глас.

Тя бързо се приближи до него.

— Всичко е наред, миличък. Господин Бонър е тук. Ние просто си говорехме.

Едва сега детето забеляза Гейб и устните му инстинктивно се свиха.

— Той говори прекалено високо.

Рейчъл бързо го поведе навътре.

— Хайде, ела да се облечем.

Той й позволи да го хване за ръката, но когато вече минаваха през плъзгащата се врата, Едуард измърмори една дума, която майка му искрено се надяваше, че не е стигнала до ушите на Гейб.

— Задник.

Докато двамата с Едуард се облекат, Гейб изчезна някъде, но когато Рейчъл влезе в кухнята, за да помогне на Едуард за закуската, тя го забеляза близо до входната врата с кутия боя в едната си ръка и с четка в другата. Наля млякото на Едуард, след това излезе при него.

— Няма нужда да правиш това.

— Напротив, има. — Вече бе покрил графитите, но те все още прозираха отдолу. — Ще му трябва още една ръка, ще го довърша довечера.

— Аз ще се погрижа за това.

— Не, няма.

Тя знаеше, че трябва да настоява, но нямаше достатъчно сили за това и подозираше, че Гейб го разбира.

— Благодаря.

Малко по-късно той надникна в къщата и я повика да се качва в пикапа.

— Отиваме при Одел Хечър — каза ѝ на тръгване.

Двадесетина минути по-късно те вече седяха пред шефа на полицията в Салвейшън. Изключително слаб, с рядка коса и гърбав нос, Хечър оглеждаше Рейчъл над рамките на пластмасовите си очила, докато слушаше информацията, предоставяна му от Гейб.

— Ще проучим случая — промърмори той, когато Гейб приключи.

Но тя видя искрица на задоволство в очите му и предположи, че този човек няма да направи нищо по въпроса. Съпругата на Хечър бе член на „Храма“, нещо, което без съмнение го е поставило в неприятно положение, след като избухна скандалът за корупция.

Рейчъл реши, че е крайно време да премине в настъпление.

— Господин Хечър, вашите хора конфискуваха колата ми в същия ден, в който избяга Дуейн. Вътре имаше една библия и бих искала да знам какво е станало с нея. Това е семеен спомен, който не би могъл да представлява някаква ценност за никой друг, затова искам да си я получа обратно.

— Колата, както и всичко, което се намираше в нея, бяха използвани, за да се покрият дълговете на Дуейн.

— Разбирам това, но все пак искам да знам къде се намира библията сега.

Чудесно разбираше, че Хечър няма желание дори и пръста си да помръдне за нея, само че едно бе да пренебрегнеш вдовицата на телеевангелиста, но съвсем друго да направиш това в присъствието на член на най-влиятелното семейство в Салвейшън.

— Ще проверя — отвърна той, кимайки студено.

— Благодаря.

Одел излезе. Гейб се изправи и се приближи до единствения прозорец в стаята, гледащ към една странична уличка, на която имаше ателие за химическо чистене и магазин за автомобилни части.

— Тревожа се за теб, Рейчъл. — Гласът му бе тих и неспокоен.

— Защо?

— Защото си безразсъдна. Хвърляш се в разни начинания, без да помислиш за евентуалните последици.

Тя се зачуди дали говореше за предния ден. До този момент никой от тях не бе се връщал към случилото се.

— Ти си твърде импулсивна, а това може да е опасно. Засега никой още не се е опитал да нарани теб самата, но кой знае дали и това няма да се случи.

— Няма да остана дълго тук. Веднъж да намеря парите, ще напусна Салвейшън толкова бързо, че...

— Ако намериш парите.

— Ще ги намеря. И тогава ще отида толкова далече оттук, колкото е възможно. Вероятно в Сиатъл. Ще си купя кола, която върви, една купчина книги и играчки за Едуард и малка къща, в която ще се чувствам у дома си. Тогава ще...

Тя млъкна, тъй като шефът на полицията влезе в стаята и постави пред нея един официално изглеждащ документ.

— Това е списъкът на всичко, което сме намерили в колата.

Рейчъл се втренчи в старателно подредената колонка пред себе си: пособие за стържене на леда от стъклата, регистрационни документи, малка ракла, червило. И така продължаваше надолу, описвайки всичко, което е било в колата. Тя стигна до края.

— Някой е направил грешка. Тук никъде не се споменава за библията.

— Значи не е била в колата — отвърна доволно Хечър.

— Напротив, беше. Аз лично я сложих там.

— Това е било преди три години. Понякога паметта на хората изневерява.

— Не и моята памет. Настоявам да разбере какво се е случило с тази библия!

— Нямам представа. Не е била в колата, иначе щеше да е включена в този списък. — Хечър я изгледа с малките си студени очи. — Нали си спомняте, че бяхте подложена на значителен стрес през онзи ден.

— Това няма нищо общо със стреса! — Искаше ѝ се да му се разкрещи с цяло гърло, но си пое дълбоко дъх и с огромно усилие на волята си наложи да се успокои. — Раклата, която е била в колата... — Тя посочи към списъка. — Как е станало така, че отново се е озовала в къщата?

— Вероятно е сметено, че е част от обзавеждането на домакинството. Колата бе продадена отделно, на търг.

— Аз поставих раклата и библията в колата в един и същ момент. Някой от вашия отдел явно е извършил злоупотреба.

Това вече никак не му се понара.

— Ще наредя на подчинените си да патрулират покрай вилата на Глайд, госпожо Сноупс, но това няма да промени начина, по който гледат на вас хората от този град. Послушайте съвета ми и си намерете някое друго място за живеене.

— Тя има също толкова право да живее тук, колкото и всеки друг — обади се тихо Гейб.

Хечър смъкна очилата си и ги постави на бюрото.

— Аз просто заявявам фактите. Ти не беше тук, когато госпожа Сноупс и нейният съпруг почти подлудиха нашия град. Въобще не се интересуваха от кого вземат пари, стига те да отиват в техните джобове. Знам, че в последно време си преживял много, Гейб, и мога само да предполагам, че не разсъждаваш съвсем рационално. Иначе би бил по-внимателен при избора си на приятели.

Безцеремонният начин, по който я изгледа, ясно говореше, че според него Гейб ѝ дава подкрепата си в замяна на сексуални услуги от нейна страна. Но тъй като точно това бе предложила тя самата на Гейб преди известно време, помисли си, че не би трябвало да се чувства прекалено обидена.

— Може би ще е по-добре да помислиш за собственото си семейство, Гейб — продължи полицаят. — Много се съмнявам, че родителите ти ще се зарадват, когато научат, че си се хванал с вдовицата Сноупс.

Устните на Гейб едва се помръднаха.

— Името ѝ е Стоун и след като казва, че библията е била в колата, значи наистина е била там.

Но Одел Хечър не бе готов на никакви отстъпки повече. Той бе човек, който вярва в бюрокрацията, и след като този рапорт показваше, че нещо не съществува, значи то наистина не съществуваше.

По-късно през деня Рейчъл привършваше боядисването на детската площадка и се опитваше да намери утеха в подкрепата, която ѝ бе дал Гейб, макар той самият да смяташе, че тя гони вятъра. Погледна към паркинга, където Гейб заедно с някакъв електротехник инсталираше осветлението. Той явно почувства погледа ѝ върху себе си, тъй като веднага вдигна очи към нея.

Тялото ѝ се напрегна в очакване. В същото време се чудеше, какви ли ще са правилата между тях сега, след като отношенията им се бяха променили радикално. За първи път си даде сметка, колко трудно би било да се направи дори и най-елементарната уговорка да бъдат отново заедно.

Към края на деня той ѝ съобщи, че ще я закара до дома. Рейчъл не разполагаше с кола и никак не ѝ се вървеше пеша немалкото разстояние до планината Хартейк, затова с благодарност прие. Беше работила много усилено през целия ден. Не че се оплакваше. Започваше да си мисли, че вече държи повече на киносалона, отколкото Гейб. Определено бе по-развълнувана от предстоящото отваряне в сравнение със собственика му.

Още докато Гейб подкарваше пикапа, тя усети, че напрежението, което се усещаше между тях през целия ден, осезаемо се усилва. Спусна стъклото от нейната страна и едва тогава осъзна, че климатикът е включен.

— Горещо ли ти е? — Той я изглежда лакомо, но тя бе прекалено нервна в момента и се престори, че не е забелязала погледа му.

— Днес беше доста топло. Направо горещо.

Той сложи ръка на бедрото ѝ и леко я притисна, окуражавайки я да се приближи към него, но наместо това тя се обърна на другата страна и вдигна стъклото. Гейб отдръпна ръката си.

Не искаше да си помисли, че се прави на интересна, особено пък след като самата тя го желаше толкова много. Затова реши, че трябва да му каже.

— Гейб, от тази сутрин съм неразположена.

Той извърна глава и я изгледа продължително.

— Периодът ми — уточни тя.

Той изведнъж се изсмя остро.

— Много добре знам какво означава да си неразположена, Рейчъл. Но не мога да разбера, защо си мислиш, че това би могло да ме интересува.

Тя се изчерви и това я накара да се ядоса на себе си.

— Не мисля, че ще се чувствам удобно...

— Скъпа, ако наистина си решила да ставаш лека жена, ще трябва да се освободиш от задръжките си.

— Това не са задръжки. Става въпрос за елементарна хигиена.

— Глупости. Говорим точно за една голяма задръжка. — Той се засмя сухо и излезе на главния път.

— Добре, продължавай, подигравай ми се — каза тя обидено. — Така или иначе този проблем ще отmine след няколко дни. Но другият проблем никак не е толкова лесен.

— И какъв е той?

Тя проследи една синя резка по полата на мандариненобялата рокля, която бе заделила за работа с боя.

— Нямам никаква представа как ние двамата ще се справим с нашия... нали разбираш. С нашия флирт?

— Флирт? — попита той засегнато. — Така ли го наричаш?

Влязоха в един завой на пътя и тя примига срещу залязващото слънце.

— Във всеки случай не мога да го нарека връзка. — Тя замълча. — Връзка звучи прекалено сериозно. Това си е флирт и работата е там, че аз не виждам как ще продължим с него.

— Не мисля, че ще имаме никакви проблеми.

— Ако наистина вярваш в това, значи не си премислил достатъчно добре ситуацията. Искам да кажа, че ние не можем просто

да се измъкнем посред бял ден и... и...

— Да флиртуваме?

Тя кимна.

— Не разбирам, защо не. — Той взе слънчевите си очила от арматурното табло и ги сложи.

Рейчъл се зачуди дали с тях искаше да се предпази от слънцето, или от нея.

— Ти май нарочно се правиш на глупак.

— Не, аз просто не виждам какъв е проблемът. Или да не би все още да говориш за този твой период?

— Не! — Тя рязко спусна сенника пред себе си. — Говоря по принцип. Наистина ли мислиш, че двамата просто ще го правим посред бял ден?

— Стига да искаме.

— И къде бихме отишли?

— Където си искаме. След това, което се случи вчера, не мисля, че някой от нас ще бъде прекалено претенциозен.

Той погледна към нея и Рейчъл видя миниатюрното си отражение в стъклата на очилата му. Изглеждаше малка, незначителна, сякаш готова да се разпадне на парчета при първото подухване на вятъра.

— Ако тезгяхът в снекбара не ти е по вкуса, бихме могли да отидем и до къщата — додаде той.

— Ти нищо не разбираш.

— Ами тогава най-добре да ми обясниш. — Говореше като човек, чието търпение всеки момент ще бъде изчерпано, и тя разбра, че все пак ще трябва да му каже това, което мисли.

— Ти ми плащаш на час.

— Каква връзка има пък това?

— Какво ще стане през часа... през часовете... през които ние... флиртуваме?

Той я изгледа изпитателно.

— Това е някакъв подвеждащ въпрос, нали?

— Не.

— Не знам. Нищо няма да стане.

— Но нещо ще се случи с моята заплата.

— Това няма нищо общо с твоята заплата.

Явно трябваше да му го каже в прав текст.

— Ще ми плащаш ли за часовете, през които флиртуваме, или не?

Той отново я изглежда невярващо.

— Не! Отговорът ми е не! Разбира се, че няма да ти плащам.

— Аз едва свързвам двата края дори и при сегашното положение. Нуждая се от всяко пени, което изкарвам! Вчерашният следобед ми костваше парите, с които щях да си купя храна за половин седмица.

Последва дълга тишина.

— Няма да мога да се преборя с теб, а?

— Не разбираш ли? Нищо не може да се случи, докато работим заедно, дори и да искаме, тъй като ти контролираш заплатата ми. А след работа аз имам едно петгодишно дете, за което трябва да се грижа. Нашата сексуална връзка е обречена още преди да е започнала.

— Това е абсурдно, Рейчъл! И нямам никакво намерение да ти възстановявам надницата за вчера.

— Да, но би трябвало!

— Слушай, мисля, че правиш от мухата слон. Ако искаме да се любим и има условия за това, тогава ще се любим. Това просто няма нищо общо с надниците ти.

Можеше и да се прави, че не разбира, но знаеше много добре за какво става въпрос. Поне бе достатъчно тактичен, за да не ѝ напомни, че преди време му бе предложила секс в замяна на същите тези пари, за които спореха сега.

Той отново насочи вниманието си към пътя и изминаха повече от километър, преди да проговори отново.

— Ти наистина говориш сериозно, а? Това е проблем за теб.

— Да.

— Добре. В такъв случай и двамата ще помислим по въпроса и ще вземем някакво решение докато продължава този твой период. — Ръката му отново се озова на бедрото ѝ. — Иначе добре ли си? След вчера?

Изглеждаше толкова загрижен, че тя не съдържа усмивката си.

— Чувствам се страхотно, Бонър. Светът е в краката ми.

— Добре. — Той я стисна за коляното.

— А ти?

В смеха му се прокрадна някаква суха нотка, сякаш не го бе използвал много дълго време.

— Не би могло да бъде по-добре.

— Радвам се да го чуя. — Тя погледна навън. — Току-що подмина отбивката за нагоре.

— Знам.

— Мислех си, че ще ме закараш вкъщи.

— И там ще стигнем. — Той свали очилата си.

Влязоха в Салвейшън и тъкмо когато приближаваха центъра, той спря пред сервиза на Дийли. Докато Гейб паркираше, Рейчъл видя ескорта да стои малко встрани от гаража.

— О, Гейб... — Тя бързо отвори вратата, затича се към колата и моментално избухна в сълзи.

— Няма нищо по-добро от комплект нови гуми, което да разчувства сърцето на една дама — отбеляза сухо той, приближавайки се зад нея.

След това плъзна ръката си през кръста ѝ и я притегли към себе си.

— Това е чудесно. Но аз нямам... нямам достатъчно пари, за да ти се и-издължа.

— Да съм ти искал да се издължаваш? — попита той малко възмутено. — Застраховката на Кал ще покрие разходите. — Той я хвана за лакътя и я поведе към пикапа. — Ще се върнем да я вземем малко по-късно. Преди това трябва да свършим още нещо.

Докато потегляха отново, тя усещаше как чувствата се преплитат в нея, сякаш някой си играеше както си иска с тях. Той бе груб и нежен, показваше абсолютно безхаберие за някои неща и несъмнена мъдрост за други и тя го желаше толкова много, че чак я заболяха зъбите.

Той подкара към центъра на града и спря на един паркинг точно срещу кафенето „Петикоут“.

— Хайде. Ела да си купим сладолед.

Тя го хвана за ръката, преди да е успял да отвори вратата си. Щандът за сладолед отново се радваше на многобройна клиентела и тя веднага разбра какво възнамеряваше да направи Гейб. Първо гумите, а сега и това. Беше прекалено много. Усети познатата буца на гърлото си.

— Благодаря ти, Гейб, но предпочитам сама да печеля битките си.

Той обаче никак не бе впечатлен от демонстрацията ѝ на независимост. Челюстите му се стегнаха и той я изгледа решително.

— Свали си задника от този пикап незабавно. Ще ядеш сладолед дори и ако се наложи да ти държа устата отворена и да ти го тикам насила в гърлото.

Беше много внимателен, няма що. Нямахше кой знае какъв избор, затова покорно отвори вратата си.

— Това си е мой проблем и мога сама да се справя с него.

Той обаче сякаш не я чу.

— Искам повишение на заплатата — тросна му се тя. — След като можеш да пръскаш пари за гуми и за сладолед, значи можеш и да ми плащаш малко по-добре от тази робска надница.

— А сега се усмихни на тези мили хора.

Тя почувства погледите на хората около тях — майки с малки деца, двама работници от пътното управление в мръсни тениски, бизнес дама, притиснала мобилния си телефон към ухото. Само една малка групичка момчета със скейтбордове не изглеждаше заинтересована от факта, че проклетата вдовица Сноупс тъпче свещената земя на Салвейшън.

Гейб се приближи към тийнейджърката, която стоеше зад щанда.

— Шефът ти ту ли е?

Момичето премлясна с дъвката си и кимна.

— Иди го извикай, ако обичаш.

Докато чакаха, Рейчъл забеляза една пластмасова касичка, поставена в единия край на щанда, пред която имаше надпис „Дарения за Емили“, и снимка на усмихнато момиченце с къдрава руса коса. Текстът под нея молеше за помощ, за да се платят медицинските разходи на детето в борбата му с левкемията. Тя веднага си спомни за жената, която я бе заговорила предния ден.

Вие сте последната ни надежда, госпожо Сноупс. Емили се нуждае от някакво чудо.

В продължение на няколко секунди ѝ бе трудно да диша. Опита се да концентрира вниманието си другаде, отвори чантата си, извади една скъпоценна петдоларова банкнота и я постави в касичката.

В този момент зад щанда се появи Дон Брейди.

— Здравсти, Гейб, как... — Той млъкна, забелязвайки Рейчъл. Гейб се престори, че нищо не е забелязал.

— Тъкмо разправях на Рейчъл, че тук се продава най-хубавият сладолед в града. Хайде да ни напълниш две кофички, а? Големи.

Дон се поколеба и Рейчъл разбра, че се опитва да намери начин да се измъкне. Не искаше да я обслужва, но в същото време не беше и подготвен да откаже на човек като Гейб.

— Тъъ... Разбира се, Гейб.

След минута те се отдалечиха от щанда с по една кофичка сладолед в ръка, като на нито един от двамата не му се ядеше от нея. Докато вървяха към камионетката на Гейб, никой от тях не си направи труда да погледне към отсрещната страна на улицата. Ако бяха го направили, може би щяха да забележат един дребен, жилав мъж, който пушеше цигара под едно дърво и ги наблюдаваше.

Ръс Скудър изгаси цигарата си. „Бонър явно я чука“, помисли си той. Иначе нямаше да смени нарязаните гуми толкова бързо. Това обясняваше и защо я беше взел на работа. За да я чука, разбира се.

Ръс пъкна свитите си в юмруци ръце и си помисли за жена си. Беше отишъл да я види предния ден, но тя дори не бе пожелала да говори с него. Господи, колко му липсваше... Само ако можеше да си намери работа, може би тогава би бил в състояние да си я върне, но Рейчъл Сноупс вече бе заела единственото работно място, което някой в града му бе предлагал.

Беше много доволен, че нарязал гумите й снощи. Не беше го планирал предварително, просто видя колата й, наоколо нямаше никого, а след това се беше почувствал толкова добре. Беше толкова хубаво и да отиде до къщата на Глайд няколко часа по-късно с флакон боя и да напише „Грешница“ на стената, също като някой пратеник от небесата. Може би сега тя най-после ще проумее, че не е желана тук.

Помисли си, че старият Г. Дуейн сигурно би одобрил действията му от предишната вечер. Въпреки ролекса си и супермодерните дрехи, с които се обличаше, Дуейн си беше хубав човек. Той никога не бе желал злото на никого и Ръс със сигурност знаеше, че се молеше много и обичаше Бог. Рейчъл бе тази, която го бе развалила. Дуейн просто

искаше да задоволява всичките ѝ капризи и това бе причината да започне да бърка все по-дълбоко в банковите сметки на „Храма“.

Алчността на Рейчъл бе основната причина, която бе довела до провала на „Храма“ и на Дуейн Сноупс. Същата тази алчност бе довела и до провала на Ръс, защото ако не беше заради нея, той все още щеше да работи като охрана на „Храма“, все още щеше да заема длъжността, която го беше накарала да се почувства като истински мъж.

И сега тази жена се опитваше да се засели отново в Салвейшън, все едно че нищо не се е случило. Сега тя използваше Гейб по същия начин, по който навремето беше използвала Дуейн, но шантавото копеле бе прекалено глупаво, за да разбере какво става.

Ръс се беше опитал да разговаря с бившата си съпруга за Рейчъл и за това, че тя е виновна за всичко лошо, което му се е случило, но тя не го разбираше. Не можеше да разбере, че Ръс нямаше вина за нищо.

Почувства необходимост да пийне нещо и се отправи към Дани. Едно-две питиета сигурно ще го накарат да се отпусне. Щяха да го накарат да забрави, че няма работа, че жена му го е изхвърлила от къщи и че поради тази причина не може да се грижи добре за детето си.

— Той ще бъде ли тук? — попита Едуард в събота сутринта, докато Рейчъл паркираше ескорта зад снекбара.

Нямаше нужда да пита за кого става въпрос.

— Господин Бонър не е толкова лош, колкото си мислехме. Той ми даде работа и ни разреши да живеем във вилата. Освен това ни осигури и кола.

— Пастор Итън ни даде вилата и колата.

— Да, но защото господин Бонър го помоли за това.

Но Гейб си оставаше враг на Едуард и той не искаше да си променя отношението. В същото време силно се бе привързал към Итън, с когото явно редовно се срещаше в детската градина към църквата. Рейчъл си напомни, че ще трябва да му благодари за това, макар да имаше вероятност да се позадави при произнасянето на думите си.

Заниманията в детската градина се отразяваха много добре на сина ѝ. Все още нямаше близки приятели, но поне бе станал малко по-разговорлив, малко по-взискателен — макар при Едуард това да бе нещо много относително. Вече на два пъти, когато му бе казвала, че е време за сън, той бе отвърщал: „Наистина ли трябва да си лягам?“. Като се вземе предвид досегашното му поведение, това си беше чисто неподчинение.

— Почакай само да видиш детската площадка. — Тя му връчи една торба, пълна с играчки, които би трябвало да запълнят времето му през деня, след това взе една чанта, в която се намираше обядът им, както и няколко сандвича.

Докато вървяха към площадката, тя забеляза колко по-силен изглежда синът ѝ. Краката и ръцете му бяха загорели от слънцето и в движенията му се забелязваше енергичност, каквато не бе виждала от времето преди да се разболе.

— На площадката вече всичко е готово — каза тя. — Виж, поставихме и няколко маси за пикник, така че има къде да седнеш и да си рисуващ.

Беше му купила нов комплект от бои за рисуване, който включваше цели четиридесет и осем цвята, вместо досегашните жалки двадесет и четири. Купи му и нови панталони, както и пижама, на която бяха нарисувани състезателни автомобили. Когато му бе позволила да си избере сам скъпа тениска, той бе подминал тези с детински рисунки на герои от анимационни филми и се бе спрял на една с надпис „Macho Man“.

Тя погледна към собствените си дрехи. Почистваше мръсотииите и боята от черните си оксфордски всеки ден и те все още бяха в доста добро състояние. Благодарение на гардероба от стари дрехи на Ани Глайд досега не беше ѝ се наложило да изхарчи дори и пени за себе си.

Пикапът на Гейб се появи иззад завоя и се отправи към паркинга, придружен от облак прах. Едуард се присламчи към костенурката, където, поне така предполагаше Рейчъл, имаше намерение да се скрие, доколкото може от Бонър. Тя се отправи към камионетката, наблюдавайки как Гейб слиза от нея с типичните си мързеливи движения.

Вчера ѝ беше дал ключа за къщата на Кал, за да може да търси библията, докато той бе на вечеря с Итън. Не я бе открила, но все пак

оценяваше жеста му.

Той я погали с поглед докато се приближаваше и на нея почти ѝ се зави свят при спомена за това как го чувстваше вътре в себе си само преди два дни.

— Добро утро. — Гласът му бе плътен и леко пресипнал от сексуално желание.

Бризът повдигна полите на роклята ѝ и те докоснаха джинсите му.

— Добро утро и на теб. — Чувстваше, че езикът ѝ е някак си тромав.

Той плъзна ръка под косата ѝ и я хвана за задната част на шията.

— Днес няма да има секс.

Но те не бяха сами, тя бе неразположена, той не знаеше за Едуард, а и все още контролиреше заплатата ѝ. Отдръпна се от него с въздишка на съжаление.

— Не мога да си позволя да те имам.

— Пак ли се връщаме на това?

— Страхувам се, че да.

Гейб не каза нищо. Само се намръщи при вида на изцапаната ѝ с боя рокля и обувки, което явно го дразнеше все повече с всеки изминал ден.

— Оставила си онези джинси на Джейн в къщата, след като си търсила библията. Защо не ги взе със себе си?

— Защото не са мои.

— Кълна се, че днес вече ще ти купя нови.

— Не искам да ми купуваш нищо. — Тя повдигна вежди към него. — По-добре ми увеличи надницата.

— Няма да стане.

Една хубава разправия бе нещото, от което се нуждаеше, за да се разсее, и тя войнствено сложи ръце на кръста.

— Съдирам си задника да работя за теб, Бонър. Няма мъж на този свят, който би свършил толкова работа колкото мен при тази мизерна надница.

— Вярно е — отвърна той добродушно. — Ти си най-изгодният работник в града. И не забравяй, че получаваш точно толкова, колкото се бяхме разбрали още в началото.

Всъщност много повече, ако вземеше предвид допълнителните придобивки под формата на кола и подслон. И въпреки това, ако продължаваше така, тя нямаше да бъде в състояние да задели абсолютно нищо настрана, а ако не успее да открие тази библия, двамата с Едуард щяха да останат заклещени в Салвейшън завинаги.

Трябваше да му каже, че днес е взела Едуард със себе си, и въпреки че работодателят ѝ в последно време не ѝ се зъбеше често, тя все пак не гореше от желание да му съобщи новината. В продължение на няколко секунди се занимаваше с косата си, привързвайки я на опашки с ластика.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, но днес е събота и трябваше да взема Едуард с мен.

На лицето му се изписа предпазливо изражение.

— Не го виждам.

Тя посочи с глава към площадката.

— Крие се. Страх го е от теб.

— Но аз не съм му направил нищо лошо.

Това, разбира се, въобще не беше вярно, но на Рейчъл не ѝ се искаше да влиза в спорове на тази тема.

— Бях ти казал да не го водиш тук. — Той я изглежда продължително.

— Казах ти вече, събота е и няма къде да го оставя.

— Мислех си, че Кристи се грижи за него в съботите.

— Прави го от добро сърце, но аз не искам повече да ѝ утежнявам живота. Освен това тя скоро ще се мести в новото си жилище и има да върши достатъчно много други неща.

Гейб погледна към площадката, но Едуард все така не се виждаше. Неприязънта му към сина ѝ много я засягаше. Толкова ли не можеше да разбере колко специален бе Едуард? Как бе възможно един интелигентен човек да се запознае с Едуард и да не се влюби моментално в него?

— Добре — тросна ѝ се той. — Но го дръж под око, да не вземе да направи някоя беля.

— Това е кино, Гейб, не е магазин за китайски порцелан. Няма какво толкова да се счупи.

Без да каже нищо, Гейб се запъти към багажника на пикапа, откъдето взе една дървена макара с навит на нея кабел и влезе в

сnekбара.

Отношението му към Едуард много ѝ напомняше за някакъв вид предателство. Ако изпитваше някакви чувства към нея, би трябвало да изпитва подобни чувства и към сина ѝ. Ако той...

Тя изведнъж се сепна. Беше започнала да мисли за Гейб така, сякаш имаха някакво общо бъдеше, вместо да си спомни, че връзката ѝ с него имаше само два аспекта: той ѝ беше началник и в същото време бе нейната сексуална играчка. Това бе всичко.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Аз съм лисица, аз съм лисица, аз съм лисица.

Кристи притисна ръка към гърдите си, които едва бяха закрити от една небесносиня блузка с широко деколте, препасана в чифт бели джинси, толкова тесни, че биха показвали отпечатаците от бикините ѝ, ако тя бе обути с такива, а не с нещо, подобно на ремък, което не оставяше никакви отпечатаци.

Докато се настаняваше зад безупречно подреденото бюро в канцеларията си, сърцето ѝ биеше толкова учестено, че го усещаше чак в гърлото си. Не можеше да го усети обаче с дланта си, тъй като ѝ пречеа гърдите, великолепни гърди, станали такива най-вече благодарение на сутиена Уондърбра, сутиен, който продавачката от бутика в Ашвил горещо ѝ бе препоръчала да си купи заедно с още няколко десетки абсолютно необходими артикула. Те бяха погълнали значителна част от спестяванията, с които бе възнамерявала да обзаведе спалнята в новия си апартамент.

Беше се подготвяла за това в продължение почти на две седмици, от вечерта, когато бе споделила с Рейчъл за чувствата си към Итън. След четири дни ѝ предстоеше да се нанесе в новия апартамент и според нея точно сега бе моментът да постави едно ново начало.

Бризът, подухващ от отворения прозорец, се заигра с една къдрица от тъмната ѝ, фина коса. Сега тя бе късо подстригана и тупирана. Точно това ѝ беше казала фризьорката: „Сега ще я тупираме. Тупирането е елементарно и в същото време много ефектно“.

И сега косата ѝ я гъделичкаше по бузите и ѝ стигаше само до задната част на шията. Няколко кичура се спускаха над челото и почти влизаха в очите ѝ.

Когато вчера се прибра вкъщи след всичките си козметични промени и видя как Рейчъл зяпна от изненада, тя почти се разплака.

Рейчъл обаче бе избухнала в гръмогласен смях.

„Кристи, изглеждаш като една изключително стилна уличница! Казвам го в най-добрия смисъл на думата.“

След това Рейчъл я бе прегърнала и бе започнала да се суети около нея, карайки я да ѝ покаже всичките ѝ покупки: дрехите и бельото, новия си грим и невероятно скъпия и зноен парфюм, който бе накарал Едуард да сбърчи нос и да ѝ заяви, че мирише на списание.

След като се възхити на всичките ѝ покупки, Рейчъл ѝ каза, че изглежда страхотно, след това я изгледа с характерния си, подозрителен поглед.

— Ти правиш това заради себе си, нали, Кристи? Правиш го, защото ти искаш така, а не само защото се опитваш да привлечеш вниманието на този Итън Бонър.

— Правя го заради себе си — бе отвърнала Кристи, макар и двете да знаеха, че това е лъжа.

Ако зависеше от нея, тя би си върнала незабавно предишната дълга и права коса, старите, безлични дрехи, предишното лице, лишено от всякакви мазила, с изключение на малко червило. Ако го правеше заради себе си, тя би предпочела отново да е незабележима, тъй като така ѝ харесваше. Вече копнееше да бъде незабележима. Беше родена да бъде такава.

Но с тази си незабележимост не би имала никакъв шанс да привлече вниманието на мъжа на мечтите си.

Кръвта ѝ замръзна, когато чу уверените му стъпки в коридора. Църковната канцелария не работеше в понеделник, затова имаха много работа за наваксване днес. Мили боже, накарай го да се изпълни с похот колкото се може по-бързо, защото не знам дали ще мога да издържа в този вид дълго време.

— Добро утро — влезе той забързано в офиса. — Донеси ми доклада от събранието на мисията, ако обичаш, искам да го прегледам набързо. След това ще се опитаме най-после да уточним мероприятията за юли. — Той мина покрай бюрото ѝ и влезе в кабинета си без дори да я погледне.

Старата, добра, незабележима Кристи Браун.

Тя грабна чантичката си, взе миниатюрния флакон с парфюма и пръсна равностойността на поне десет долара върху деколтето. След това направи бърз преглед на външността си в огледалцето на новия си козметичен комплект: съвсем малко пудра, леко повдигнати вежди, дебели, опушенокафяви мигли и яркочервена уста.

Мили боже! Тази уста! Но продавачката от магазина за грим бе настоявала на този цвят червило, а и Кристи си спомни какво ѝ беше казала Рейчъл тази сутрин. „Само един поглед към устата ти, Кристи, и на преподобния отец Жребец ще му дойдат едни много срамни мисли. Не че теб би те интересувало това, нали си купила това червило заради самата себе си...“

Кристи взе старателно подредените документи, от които се нуждаеше, но в следващия миг ги изпусна от разтрепераните си ръце. Докато се навеждаше, за да ги събере, тя видя прясно лакираните си пръсти да се подават иззад каишките на елегантни златисти сандали и се почувства така, сякаш гледаше нечии чужди крака.

„Аз съм лисица. Аз съм лисица. Аз съм една глупава тупирана лисица.“

Итън бе навел замислено глава над някакъв каталог пред себе си. Днес беше облечен с бяла риза с виненочервена ивица на нея и морскосини панталони. Дългите му, добре поддържани пръсти си играеха с ръба на каталога и тя си представи как същите тези пръсти си играят с откопчалката на нейния Уондърбра.

С разтуптяно сърце тя остави поискания от него доклад на бюрото, механично подреди една купчина писма, след това седна на обичайното си място срещу него. Когато кръстоса краката си, невероятно впитите джинси почти спряха кръвообращението ѝ, но тя реши да не обръща внимание на това дребно неудобство.

Итън започна да чете доклада.

— Понякога ми се иска да ги подпаля на клада тези хора. Искам тазгодишната Кампания на Състраданието да е най-добрата, която сме провеждали досега, а събранието на мисията няма нито една оригинална идея в това отношение.

— Защо не се обърнем към класа за образование на възрастни, може би ще могат да допринесат за планирането на кампанията. — „Погледни ме най-последно! Вдигни поглед и ми дай възможност да те зашеметя!“

— Да, това е добра идея. Обади се на Мери Лу и поговори с нея.

„Почувствай ме, моля те!“ Тази мисъл я накара цялата да се изчерви. Тя се размърда и изпрати към него свежа порция парфюм.

Итън също се размърда, но така и не вдигна глава.

Тя побутна календара за юли през бюрото. Той нямаше начин да не забележи, че на ръката си имаше шест пръстена, съблазнителни малки златни и сребърни гривнички, които се гушеха една до друга също като ръцете на любовници.

Той обаче нищо не забеляза.

— На десети има голямо струпване на мероприятия. Имам заседание на синода. Или ще трябва да отложим пикника, организиран от Библейското училище, или ще трябва да минат без мен.

Искаше ѝ се да побегне от този офис, но направеше ли го сега, никога повече нямаше да може да се подложи на подобно изпитание. Изправи се почти насила на крака, заобиколи бюрото му и застана точно до него.

— Децата ще бъдат много разочаровани, ако не присъстваш. Дали да не преместим пикника в четвъртък?

Той подсмръкна. Кристи му подаде една кърпичка от кутията на бюрото и Итън избърса перфектно оформения си нос.

— Това не е ли денят, в който каним родителите на обяд?

— Не е проблем. — Тя леко притисна бедрото си към него. — Можем да го преместим по-рано през седмицата.

— Добре. — Той захвърли кърпичката в коша. — Напомни ми за всеки случай, да не би да забравя да дойда.

Не би могла да понесе повече. Сочейки нещо в календара, тя се наведе напред и завря едната от силно повдигнатите си гърди точно под очите му.

— А двадесет и трети ще е най-подходящата дата за шествието на клуба „Приятели на Исус“.

Тишина. Дълга, напрегната тишина.

Мускулите в задната част на елегантния му врат се стегнаха. Красивите му пръсти се отпуснаха на бюрото и докато Кристи чакаше мъжът на нейните мечти да вдигне поглед, сякаш целият ѝ живот премина като на кинолента пред очите ѝ, всичките тридесет скучни години.

Той бавно вдигна глава, движейки я сантиметър по сантиметър, но когато погледът му най-сетне достигна до лицето ѝ, явно беше загубил дар слово. Накрая все пак мускулите в гърлото му започнаха да работят и той преглътна мъчително.

— Кристи?

Каза си, че трябва да си представи, че е Рейчъл. Какво би направила Рейчъл в подобна ситуация? Тя наклони леко брадичка и сложи треперещата си ръка на хълбока.

— Да? — В момента, в който изрече тази единствена дума, тя почти се задави.

Никога досега не бе отговаряла на някого по този начин.

Той я гледаше втренчено.

— Нова... въз... нова блуза?

Тя кимна и се опита да изглежда отегчена, но това никак не беше лесно, тъй като за първи път в живота си усещаше, че е привлякла цялото внимание на Итън Бонър. Започна да се поти и искрено се надяваше, че не си личи.

Той не я гледаше толкова втренчено нарочно, знаеше това. По-скоро изглеждаше, че просто не може да контролира очите си. Огледа косата ѝ, грима ѝ, алените ѝ устни, гърдите и дрехите ѝ, след това отново гърдите.

След това бавно започна да се съвзема. Веждите му се склупиха и в гласа му се почувства някаква груба нотка, която никак не бе присъща на човек, обзет от похотливи желания.

— Какво си направила със себе си?

Искаше ѝ се да се разреве, но Рейчъл би я убила, ако се даде толкова лесно.

— Аз... ами-и-и, малко бях отегчена от външния си вид и реших, че е време за промяна.

— Промяна, изглеждаш като... като... — Очите му още веднъж се спряха на гърдите ѝ, след това дълбоко си пое дъх. — Можеш да обличаш каквото си искаш, когато не си на работа, но това облекло определено не е подходящо за този офис.

— Кое не е подходящо?

— Ами тези джинси например.

— Но ти почти винаги идваш на работа в джинси. Били Дейк също носи джинси, когато ме замества.

— Да, но... Добре де, джинсите са добре. Разбира се, че са добре, но... — Очите му отново се спряха на гърдите ѝ. — Червилото ти... въз... е малко... Ами прекалено ярко е.

Тя изведнъж изпита гняв. Знаеше как му текат лигите за Лора Деллапино с нейното още по-ярко червило, но тъй като сега насреща му

бе старата и надеждна Кристи Браун, той бе готов единствено да критикува. Не можеше да си представи, че Рейчъл би стояла примирено и би се оставила някой мъж да се държи по този начин с нея.

— Не харесваш червилото ми значи — изрече с равен глас тя.

— Не съм казал такова нещо. Не е моя работа да го харесвам или не. Просто си мисля, че за един църковен офис...

Рейчъл не би се оставила така. В никакъв случай. И Кристи също нямаше подобно намерение.

— Щом не го харесваш, можеш да ме уволниш.

Той я погледна шокирано.

— Кристи!

Трябваше да се измъкне оттук, преди да се е разплакала.

— Виж сега, няма нужда да се разстройваш. — Той се изкашля.

— Сигурен съм, че когато имаш време да помислиш малко за това...

— Вече съм мислила и напускам!

Тя се завтече навън, грабна чантичката си от своята канцелария и хукна към колата. Когато най-последно я отключи с трепереща ръка и се вмъкна вътре, тя се строполи върху волана и избухна в сълзи. Наистина ли беше очаквала той да се влюби в нея, само защото беше приповдигнала гърдите си? Та тя си беше все същата глупава, безинтересна жена, която бе прекарала по-голямата част от живота си в мечти за мъж, който никога не би си и помислил за нея, дори и ако живееше хиляда години. Само че сега вече беше и безработна.

През сълзите си видя задната врата да се отваря рязко и оттам тичайки да излиза Итън. Не можеше да му позволи да я види в сегашното ѝ състояние, една патетична неудачница, оплакваща мизерния си живот. Бързо постави ключа и запали колата.

— Кристи! — извика Итън, бягайки към нея.

Тя даде пълна газ и подкара към изхода на паркинга.

Той продължаваше да бяга отстрани на колата.

— Спри, Кристи! Преигравай! Нека да поговорим.

И в този момент тя направи немислимото. Свали стъклото си, извади ръка навън и показа на отец Итън Бонър средния си пръст.

Два дни бяха минали откакто Кристи се бе появила на работа облечена като уличница, а Итън все още не се бе съвзел от шока.

— Само я гледай как се държи! — Погледът му се спря на дансинга на „Маунтинърс“, където Кристи Браун танцуваше с Анди Майлс, младеж, който бе поне десет години по-млад от нея.

Движенията ѝ бяха леко преднамерени, но явно никой от насядалите по дървените маси посетители на бара не забелязваше това.

Кристи се бе появила в „Маунтинърс“ облечена в прилепнала черна пола, която свършваше доста над коленете ѝ, и с блуза в пъпешов цвят с много широко деколте, под която се виждаха гърди, за чието съществуване никой дори и не беше подозирал досега. Бе допълнила тоалета си с бляскава огърлица в черно и златно, краят на която си почиваше точно там, където се съединяваха гърдите ѝ. Фалшиви диаманти проблеснаха през къдриците на тъмнокестенявата ѝ коса, които се спускаха над лицето ѝ докато танцуваше.

Преди Кристи да влезе в бара, Итън кротко ядеше сандвич и се опитваше да измъкне от Гейб информация относно връзката му с вдовицата. Предната седмица, когато я беше заловил с ракличката, в която Джейн съхраняваше компютърните си дискове, той сериозно се беше зачудил дали между брат му и Рейчъл няма нещо по-сериозно от отношенията им работодател-работник. Тази вероятност го плашеше до смърт. Рейчъл няма начин вече да не е разбрала, че Гейб е доста богат. Брат му винаги се отнасяше нехайно по отношение на финансовите въпроси, тя пък бе абсолютна използвачка. Всеки път, когато го погледнеше, тя вероятно виждаше една ходеща и говореща машина за пари.

Но опитите му да научи повече за личния живот на Гейб бяха секнали в момента, в който пристигна Кристи.

— Тя идва тук сама — тихо възкликна Итън. — Дори не е взела някоя приятелка със себе си. — Той изгледа партньора на Кристи на дансинга. — Кълна ти се, Гейб, навремето я помня, че беше бавачка на Анди Майлс, още когато беше бебе!

— Не ми изглежда някой от тях да се сеца за това в момента — отвърна Гейб.

Кристи не за пръв път идваше в „Маунтинърс“. Тъй като в областта имаше сух режим, местните жители плащаха минимален членски внос за привилегията да принадлежат към някой от частните

бутилкови клубове. „Маунтинърс“ разполагаше с малък ресторант, където се предлагаше най-добрата храна в града, и с оживен бар в задната част, който често се използваше като място за провеждане на мероприятия от градски мащаб.

„Маунтинърс“ бе напълно почтено заведение и през последните години Кристи често бе обядвала тук или пък прекарваше вечерите си с приятели или семейството си, но никой досега не я бе виждал така. Сама. В бара. През нощта. И облечена по този начин.

Итън едва смогваше да сдържа гнева си.

— Знаеш ли какво направи тя във вторник, на паркинга, след като избяга от мен? Показа ми среден пръст. Кристи Браун!

— Мисля, че вече ми спомена за това — напомни му Гейб. — Три пъти.

— Ще се мести в новия си апартамент през този уикенд. Не мислиш ли, че човек, който цял ден е събирал багажа си, би трябвало да е прекалено уморен, за да се отдаде на веселба?

— Не ми изглежда никак уморена.

Кристи се засмя на нещо, казано от Анди, и го остави да я заведе обратно до масата си, на която седеше с двама приятели от колежа, дошли му на гости. На Итън му приличаха на банда безделници. Шапките им бяха обърнати обратно, на ушите си носеха обеци, единият имаше нещо подобно и на брадичката си.

Много добре сложени безделници обаче. Анди играеше във футболния отбор на „Норд Каролина стейт“, а размерите на останалите двама подсказваха, че вероятно са негови съиграчи.

— Всичко това е работа на Рейчъл Сноупс.

Пръстите на Гейб силно стиснаха чашата с газирана вода пред него.

— Името ѝ е Стоун. Рейчъл Стоун.

— Тя е превърнала Кристи в... пачавра.

— Стига, Ит!

— Дрехите ѝ са толкова тесни, цяло чудо е, че въобще може да се движи. Но все пак се движи. Гледай, гледай! — Кристи тъкмо се бе облегла на масата и се бе навела напред, за да чуе това, което ѝ казваше единият от футболистите. — Тя... тя... направо се завира в ръцете им!

— Просто не е за вярване, че никога досега не си забелязвал тези гърди.

— Ти пък да не би да си ги забелязвал.

— Да, но аз не съм работил с нея почти всеки ден от живота си през последните осем години.

Итън все повече се ядосваше.

— Много хубаво направи, че напусна, защото иначе щеше да се наложи да я уволнявам. Как бих могъл да допусна църковната секретарка да се държи по този начин!

— Тя не се облича по-различно от Лора Делапино или Ейми Мейджърс, а ти, мисля, че ги обожаваш и двете — вметна Гейб.

— Те не са Кристи и не мога да разбера, защо се държиш като глупак. Тя си беше съвсем нормална, докато вдовицата Сноупс не се настани при нея. Съвсем очевидно е, че развалянето на Кристи е само една част от плана на Рейчъл да разбуни отново този град.

— Мислиш, че си има план?

Итън повдигна рамене.

— Слушай ме сега, Ит. — Гейб леко сниши глас. — Рейчъл се бори с всички сили колкото да оцелее. Обиждат я на всяка крачка, нарязаха гумите ѝ, вилата на Ани стана обект на вандализъм. Така че не ми говори за нейния план да разбуни този град.

Прав беше, разбира се, но Итън в миг забрави за настоящия им разговор, виждайки как Анди надига халбата си с бира към устните на Кристи. Той рязко се изправи на крака.

— Това вече е прекалено! Ще я изведа оттук.

От отсрещната страна на бара Кристи гледаше как Итън се запътва към нея. Отново бе изгладил ризата си, забеляза тя. Беше много стара, но една от любимите му и той полагаше големи грижи за нея.

Итън винаги бе безупречно облечен. Дори беше изгладил вече съвсем избелелите си джинси. Русата му коса бе перфектно подстригана и сресана, очите му бяха кристалносини. Веднъж майка му бе доверила на Кристи, че в семейство Бонър има една огромна, с никого несподеляна тайна. Макар никой да не го бе казвал на глас, всички обичаха най-много Итън.

Е, без Кристи. Тя даже никак не го обичаше. Беше я предал и сега тя бе абсолютно безчувствена към този плъх — пропагандатор на

Евангелието, уж разговарящ с Бога.

— Кристи, бих искал да говоря с теб.

— Давай — изсумтя тя също толкова небрежно, колкото би го направила и Рейчъл, и обърна безгрижно глава.

Нямаше да му позволи да разбере колко съсипана бе била от отношението му към нея във вторник сутринта. След като бе избягала от него, и се бе прибрала право вкъщи, бе събрала всичките си нови дрехи с намерението моментално да ги изхвърли. Но в последния момент бе мярнала отражението си в голямото огледало в спалнята и това я беше спряло.

Докато се взираше в отражението си, тя най-после бе разбрала какво се опитва да ѝ втълпи Рейчъл още от самото начало. Ако искаше да прави промени със себе си, трябваше да ги направи заради самата себе си, а не с единствената цел да свали едно надутото старо момче, което се прави на свещеник, и което има емоционалната зрялост на шестнадесетгодишен хлапак. Точно тогава си каза, че е длъжна да подложи новата си външност на един безпристрастен тест и едва тогава да реши дали се харесва, или не.

— Искам да разговаряме насаме.

Явно искаше да ѝ изнесе лекция. Трябваше да мобилизира всичкия си кураж, за да дойде сама тук тази вечер, и нямаше намерение да се оставя някой да се опитва да я поучава. Тя поклати отрицателно глава.

Гласът му стана по-твърд.

— Хайде, Кристи.

— Не.

— Разкарай се оттук, задник такъв.

Беше се обадил приятелят на Анди и Кристи го изглежда шокирано. Никой не си позволяваше да разговаря с Итън по този начин. След това си спомни, че Джейсън е от Шарлот и няма представа кой е Итън.

Анди удари леко приятеля си по рамото.

— Тъъ... извинявайте, пастор Итън. Джейсън не е оттук.

Итън ги изглежда с поглед, който обещаващо вечна проклетие, след това отново насочи погледа си към нея.

— Кристина, веднага ела с мен.

От джубокса се разнесе песента „Ти не ме притежаваш“.

Стомахът на Кристи се сви на топка от нервно напрежение. Прибра една смачкана салфетка и целофана отпреди малко отворена кутия цигари и премести каната с бира към средата на масата, така че всеки да може да си сипе.

Итън се наведе към нея и заговори толкова тихо, че само тя можеше да го чуе.

— Ако не направиш това, което ти казвам, ще те хвана и ще те изведа оттук насила.

Никак не приличаше на обичайния пастор Итън, приятелят на всички, и с малко закъснение Кристи си спомни, че той все пак притежава характер. Не го демонстрираше често и винаги бе готов да прости впоследствие, но това тук не беше после, а сега, затова тя реши да не го предизвиква повече.

Изправи се с наглед невъзмутимо лице и кимна благосклонно.

— Добре, добре. Предполагам, че ще мога да ти отделя няколко минути.

Итън не стана никак по-любезен след победата си.

— Ще ми ги отделиш и още как!

Той я хвана здраво за лакътя, но още при първите си крачки Кристи усети как нервността ѝ изчезва. Над нея сякаш се бе разстлал някакъв розов облак, който я караше да се чувства спокойна и уверена. Не бе свикнала да пие и макар тази вечер да не бе довършила още втората си бира, осъзна, че това е достатъчно, за да ѝ замае главата. Чувството беше великолепно и тя си каза, че Итън може да ѝ проповядва каквото си иска и колкото си иска, просто нямаше намерение да му обръща внимание.

Итън я поведе към колата си. Когато се приближиха, той използва свободната си ръка — тази, която не беше стиснала лакътя ѝ — и се потупа по левия джоб на джинсите. След като не намери това, което търсеше, той посегна и към десния джоб, след това опипа и задните.

Пак си беше забравил ключовете. Те със сигурност се намираха на масата вътре и това бе причината тя винаги да носи резервните ключове в чантата си. Кристи механично понечи да ги извади оттам, но тогава си спомни, че в момента не е със старата си чанта с безброй джобове по нея, а с модерна малка чантичка със златна верижка. Освен

това си спомни как Рейчъл ѝ бе казала да спре да се държи с него като с дете.

— Забравил съм си ключовете. — Той протегна ръка. — Дай ми резервните.

Добрата стара благонадеждна Кристи Браун. Неговата абсолютна сигурност, че тя още носи резервните ключове за колата му — макар вече да не работеше за него — издълба една голяма дупка в розовия облак над главата ѝ и тя осъзна, че всъщност не е толкова пияна, колкото ѝ се искаше.

— Съжалявам.

Той пусна ръката ѝ. Изгледа я раздразнено, хвана дръжката на чантичката и я свали от рамото ѝ. Кристи мълчаливо го наблюдаваше как се рови в съдържанието.

— Не са тук.

— Аз не работя вече за теб, забрави ли? И не съм длъжна да нося ключовете ти със себе си.

— Разбира се, че все още работиш за... — Той изведнъж замръзна. Бавно измъкна ръка от чантичката, държейки едно малко квадратно пакетче. — Какво е това?

Тя стоеше като гръмната. Усети как цялата се изчервява и това я направи още по-нервна, но бързо се сети, че на паркинга е прекалено тъмно, за да може да се забележи руменината ѝ. Пое дълбоко дъх и се насили да отговори спокойно.

— Това е кондом, Итън. Изненадана съм, че досега не си виждал такова нещо.

— Разбира се, че съм виждал такова нещо!

— В такъв случай защо питаш?

— Защото искам да знам какво прави в твоята чанта.

Неудобството ѝ изчезна и на негово място се появи гняв.

— Това въобще не е твоя работа. — Тя го грабна от ръката му, пусна го в чантичката и отново я преметна през рамо.

От „Маунтинърс“ излязоха две двойки, едната от които бе от паството на Итън. Той отново я грабна за ръката и я задърпа към колата, но бързо спря, след като си спомни, че не могат да влязат в нея. Погледна към двойките, които тъкмо се насочваха към паркинга, и Кристи разбра, че иска да се измъкне оттук, преди да е забелязан.

„Маунтинърс“ се намираше на тиха, затворена от едната страна уличка, между бутик за детски дрехи и магазин за сувенири, и двата отдавна затворили. На отсрещната страна на улицата имаше малък парк с няколко маси за пикник и място за игра на деца. Итън вероятно реши, че ще е най-добре да се скрият в парка, тъй като я обърна с лице към улицата и с не особено нежна хватка я поведе натам.

При хубаво време местните хора често обядваха на масите за пикник, разпръснати под дърветата. Ориентирайки се по светлината на уличните лампи, Итън я поведе към най-отдалечената маса.

— Седни.

Никак не ѝ харесваше заповедническият му тон, затова вместо да седне на пейката, както ѝ бе посочил, тя стъпи на нея и седна на масата. Той нямаше намерение да я гледа от долу нагоре, затова направи същото.

Краката ѝ бяха по-дълги от неговите и затова бяха свити под поостър ъгъл. Погледна за миг към него и ѝ се стори, че е насочил погледа си към деколтето ѝ, но когато чу сърдития му глас, реши, че най-вероятно само така ѝ се е сторило.

— Аз съм твоят пастор и фактът, че сама жена от моето паство носи в чантата си презерватив, определено ми влиза в работата.

Защо ли се държи по този начин? Итън винаги бе уважавал избора на хората, дори и да не е бил съгласен с него, и тя си спомни за лекциите му пред тийнейджъри относно сексуалната отговорност. Той горещо проповядваше пълно въздържание, като в същото време бе готов да говори и за контрол над раждаемостта и предпазване от СПИН.

— Всяка сама жена от твоето паство, която е сексуално активна, е най-добре да носи едно такова нещо със себе си — отбеляза тя.

— Какво искаш да кажеш с това сексуално активна? Коя си ти...
Имам предвид, но... как...

Итън Бонър, всеизвестен с откритото си отношение към сексуалните въпроси, направо заекваше. Най-после успя да се овладее.

— Не знаех, че в живота ти има някакъв мъж.

И последните остатъци от розовия облак се изпариха и на тяхно място се появи някаква отчаяна смелост. Какво имаше да губи в края на краищата?

— Как би могъл да знаеш? Та ти не знаеш абсолютно нищо за живота ми.

Той изглеждаше искрено шокиран.

— Но ние с теб се познаваме още от началното училище. Ти си една от най-старите ми приятелки.

— Това ли е начинът, по който ме възприемаш?

— Разбира се.

— Да, прав си, аз съм ти приятелка. — Тя преглътна, набирайки кураж. — Но ти не си мой приятел, Итън. Приятелите знаят най-различни неща един за друг, а ти не знаеш нищо за мен.

— Какво говориш? Знам много неща за теб.

— Например?

— Познавам родителите ти, къщата, където израсна. Знам, че си счупи ръката преди две години. И още много други неща.

— Стотици хора знаят същите тези неща. Но те не познават мен. Коя съм аз.

— Ти си една почтена и много работлива християнка, ето коя си.

Явно нямаше смисъл. Беше се опитала да му говори откровено, но той не искаше да я чуе. Тя понечи да стане от масата.

— Трябва да тръгвам.

— Не! — Той я дръпна назад и при това движение едната ѝ гърда се опря в ръката му.

Отдръпна се така, сякаш бе докоснал радиоактивен отпадък.

— Виж, аз... аз не искам да те засягам. Сексуалният ти живот си е твоя работа, но като твой пастор аз съм длъжен да те съветвам.

Кристи много рядко избухваше, но думите му много я ядосаха.

— Не ти искам съветите, Итън, тъй като вече съм направила своя избор! Този кондом се намира в чантата ми, тъй като съм решила да направя промени в живота си и искам да бъда готова за тях.

— Сексът преди брака е грях — каза той с променен глас.

След това се размърда до нея, сякаш осъзнаваше, че е прозвучал непоносимо надутото. И отново погледът му се спря на гърдите ѝ, но след това бързо се премести оттам.

— Аз също мисля, че е грях — отвърна тя. — Но също така мисля, че има градация на греховете. Не се опитвай да ме убеждаваш, че убийството или сексуалното насилие не са много по-големи грехове,

отколкото личното решение на една тридесетгодишна жена, на която ѝ е писнало да бъде девица.

Очакваше Итън да се изненада поне малко от признанието ѝ, че е девствена, но той не го направи и настроението ѝ се развали още повече, осъзнавайки, че точно това си е и мислел.

— И с кого смяташ да го направиш?

— Не знам още, но търся. Очевидно трябва да е неженен и интелигентен. А също и чувствителен. — Нарочно наблегна на последната дума, опитвайки се да му подсказе, че това е качество, което той не притежава и никога няма да притежава.

Итън се наежи като таралеж.

— Просто не мога да повярвам, че си готова да загърбиш целия си досегашен благочестив живот заради някакви плътски удоволствия.

С всяка изминала минута ставаше все по-надут и помпозен.

— И какво ми е донесъл този благочестив живот? Аз не притежавам нищо от нещата, които са важни за мен. Нямам съпруг, нямам деца. Нямам дори и работа, която да харесвам.

— Ти не харесваш работата си? — Звучеше едновременно засегнат и учуден.

— Не, Итън. Не я харесвам.

— Защо никога досега не си ми казала това?

— Защото бях глупава, смятах, че е по-добре да бъда във вечна депресия заради начина си на живот, отколкото да предприема някакви действия.

— Рейчъл те е подтикнала към всичко това, нали?

— Защо я мразиш толкова?

— Защото тя използва Гейб.

Кристи въобще не вярваше в това, но Итън явно не бе в настроение да бъде убеждаван в обратното.

— Да, прав си, тя е причината, тъй като ми даде кураж. Това е жена, от която се възхищавам. Цялото ѝ съществуване непрекъснато е под угроза, но тя никога не се оплаква и работи повече от всеки друг.

— Гейб обаче значително ѝ улесни живота. Даде ѝ работа, кола. Настани я във вилата на Ани и дори плаща детската градина на детето ѝ.

— Това е тайна. И освен това Рейчъл е дала на Гейб сто пъти повече, отколкото той е дал на нея. Та той сякаш се е събудил за нов

живот, откакто тази жена е тук. Дори се смее понякога.

— Просто е успял да се отърси от спомените, това е всичко. И няма нищо общо с нея. Нищо!

Да спори с него на тази тема бе напълно безнадеждно. Поради някаква неизвестна причина Итън бе решил да бъде сляп и да се инати винаги когато ставаше въпрос за Рейчъл.

— Искам да ти кажа, че бих бил много благодарен, ако ми дадеш поне двуседмично предупреждение за напускане, вместо да ме изоставяш по този начин.

Тук вече бе прав. Да напуска така не бе правилно, независимо от причините. Помисли си колко трудно ще ѝ бъде да го вижда всеки ден през следващите две седмици. Но какво пък, нали бе правила това през всичките тези осем години. Какво толкова биха могли да променят още две седмици? А и ще бъде по-добре да получава някаква заплата докато си търси друга работа.

— Добре. Но само при условие, че няма да си пъхаш носа в личния ми живот. И в гардероба ми.

— Не съм искал да наранявам чувствата ти, Кристи. Всичко беше заради шока, който изпитах, когато те видях толкова различна.

Тя се изправи.

— Стана ми студено, ще се връщам вътре.

— Искан ми се да не го правиш.

— Тогава забрави за двете седмици.

— Добре, добре. Съжалявам. Хайде, можеш да седнеш при мен и Гейб.

— Не. Искан да танцувам.

— Аз ще танцувам с теб.

— Това ще е голям жест. — Той явно смяташе, че единственият начин да я спаси от грях е да се насили да танцува с нея.

— Защо се държиш по този начин?

— Защото така ми харесва. — Сърцето ѝ се разтуптя. Никак не ѝ беше присъщо да е груба, но сега просто не можеше да се сдържи и думите сами потекоха от устата ѝ. — И защото ми писна да нагаждам живота си по всевъзможни начини само и само за да направя нещата по-лесни за другите хора.

— Мен ли имаш предвид?

— Не искам да говоря повече. — Тя мина покрай него и се запъти към „Маунтинърс“, макар единственото нещо, което ѝ се искаше в момента, бе да се прибере вкъщи и да остане сама.

Итън я гледаше как се отдалечава и изведнъж се почувства виновен, макар бързо да си каза, че няма основания за гузна съвест.

— Ти имаш чудесен живот — извика той след нея. — Имаш и уважението на всички от този град.

— Е, не е ли това нещо, до което можеш да се гушнеш уютно в една студена зимна нощ — изстреля тя през рамо и в същия момент излезе точно под уличната лампа. Светлината от нея очерта фигурата ѝ по начин, който накара дланите му да се изпотят.

„Целият свят е полудял“, помисли си той. Пред собствените му очи Кристи Браун се бе превърнала в дама с ново самочувствие. Светлината я обливаше и в косата ѝ сякаш имаше танцуващи светулки. Не беше красива, чертите ѝ бяха прекалено обикновени. Макар да бяха правилни, в тях нямаше нищо изключително. Тя по-скоро бе... секси.

Притесняваше го факта, че си мисли за Кристи по този начин. Имаше нещо неестествено в това, все едно да погледне похотливо някоя монахиня. Но въпреки всичко от вторник сутринта насам той почти непрекъснато си беше мислил за тези гърди.

„Прасе!“ — обади се гласът от небесата. — „В Кристи Браун има много повече от гърдите ѝ.“

„Знам това!“ — тросна се той. — „Всичко останало в нея: тънката талия и приятно закръглените бедра, стройните ѝ крака, тази прическа, както и някаква нова уязвимост — може би това бе най-секси от всичко.“ Тя не изглеждаше вече толкова върховно компетентна и ефективна, а бе като останалите хора, със своите вълнения и тревоги.

Пъхна ръце в джобовете си и се опита да си отговори защо се вълнуваше толкова много от промените в нея. Защото губеше една адски добра секретарка, ето защо.

„Не е вярно“ — обади се гласът. — „Знаеш, че не е вярно.“

Добре де, добре! Имаше много истина в това, което бе казала Кристи тази вечер. Той наистина я възприемаше като една от най-старите си приятелки, но досега не бе осъзнавал колко егоистично е това приятелство.

Кристи бе права. Всичко бе много едностранчиво. Той знаеше за по-значимите събития в живота ѝ, но нищо повече. Не знаеше как прекарва свободното си време, кое я прави щастлива, кое я натъжава. Опита се да се сети какво обича да яде, но всичко, което си спомни, бе това, че винаги поддържа запас от люта кафява горчица в хладилника на църквата за сандвичите, които му приготвяше.

Когато си помислеше за Кристи, се сецаше за... Той направи гримаса.

Мислеше си за някаква много полезна изтривалка. Винаги насреща, винаги готова да направи всичко, за да помогне. Никога не искаща нещо за себе си, само за другите.

Итън се втрени в нощта. Какво мошеничество бе да нарича себе си свещеник. Това бе още един пример за дефектния му характер и още едно напомняне, че ще е най-добре да си намери друга професия.

Кристи бе добър човек, добър приятел, а той я беше обидил. Това означаваше, че се налага да промени някои неща. И имаше на разположение само две седмици, след което тя щеше да изчезне завинаги от живота му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейб отвори капака на картонената кутия с емблемата на „Кентъки фрайд чикън“ и я подаде на Рейчъл. Седяха на любимото си място за обедна почивка, близо до бетонната костенурка на детската площадка. Огромният бял екран се извисяваше над тях, осигурявайки им сянка от обедното слънце.

Девет дни бяха изминали от онзи дъждовен следобед, през който се бяха любили. Откриването на киното бе насрочено за след една седмица, но вместо да се концентрира върху събитието, всичко, за което си мислеше Гейб, се свеждаше до това как да има отново това сладко тяло под себе си. Само че тя май не изпитваше същото желание. Първо бе това нейно неразположение. След това не бе искал да я притеснява, тъй като знаеше колко сериозен бе финансовият проблем за нея и в същото време му се искаше тя да осъзнае колко абсурдни бяха съображенията ѝ.

Търпението му обаче бе на привършване. Не оставаха още много дни, през които щеше да има работа за нея, затова бе решил да действа.

— Сигурно ще се радваш да чуеш, че вече съм измислил отговора на нашата малка дилема.

— За коя дилема става въпрос? — Тя извади едно бутче от кутията.

Вече бе забелязал, че най харесва бутчетата. На него най му се услаждаха пилешките гърди, и докато изваждаше едно такова парче от кутията, той се наслаждаваше на това, което можеше да види от нейните гърди, надниквайки зад разкопчаните копчета на днешната ѝ рокля, червена, грозновата дреха, която си спомняше, че Ани бе носила, когато той бе толкова малък, че още седеше в скута ѝ.

Рейчъл бе издърпала полите ѝ нагоре и бе протегнала напред голите си крака. Бяха загорели от слънцето и тук-там се виждаха лунички. На едното ѝ коляно се забелязваше белег от стара рана, а на другото имаше бинт, който той лично бе поставил тази сутрин, след като тя не искаше да обърне внимание на едно охлузване. Още по-зле

бяха прасците ѝ. Виждаха се няколко ожулвания и драскотини. Тя работеше много усилено и не се задоволяваше да върши само полеката работа, която се опитваше да ѝ дава Гейб в последно време.

Прасците ѝ изглеждаха тънки и женствени, особено на фона на дебелите бели чорапи, които обгръщаха глезените ѝ, и тромавите черни обувки. Винаги ги поддържаше лъснати, вече го бе забелязал, и можеше само да си представи труда, който хвърляше, докато отстрани боята и мръсотията, която полепваше по обувките всеки ден. Отначало не можеше да проумее причината, но след това си даде сметка, че човек, който притежава само един чифт обувки, следва да полага доста грижи за тях.

Никак не му се нравеше мисълта как Рейчъл робува всяка вечер на тези грозни обувки, само и само да ги поддържа в добро състояние. Би ѝ купил десет чифта, но знаеше, че би му ги запратила право в лицето, ако го направеше.

Той се изкашля колебливо.

— Дилемата за твоята часова надница и какво можеш да правиш или да не правиш през тези часове.

— Да не би да ми повишаваш надницата?

— По дяволите, не. Нямам такова намерение.

Насили се да не се засмее, когато видя разочарованото ѝ изражение. Макар да не бе много лесно, той правеше всичко възможно да я държи с колкото се може по-малко пари в брой, като същевременно се стараяше да ѝ осигурява всичко, от което действително се нуждае. Начинът, по който трепереше над парите, му подсказваше, че ако ѝ даде малко повече от тях, тя би ги спестила. И когато преценеше, че е спестила достатъчно, щеше да напусне града.

Рано или късно трябваше да се примири с факта, че Дуейн не е оставил пет милиона долара, скрити някъде в Салвейшън, и тогава вече нямаше да има нищо, което да я задържа тук. Затова Гейб се опитваше да направи така, че тя да не може да си позволи да тръгне. Не още. Макар да си даваше сметка, че този град съвсем не е най-подходящото място за живеене за нея и детето, той не искаше и да ѝ разреши да си замине преди лично да се е убедил, че е наясно къде ще отиде и какво ще прави в бъдеще. Оцеляването ѝ все още бе толкова несигурно, че той си бе поставил за задача да не допусне тя да изпадне отново в бедствено положение.

— Заслужавам повишение и ти много добре го знаеш — изляя му гневно Рейчъл.

Правейки се, че не я чува, той продължи:

— Не знам как не се сетих за това още тогава. — Той се изтегна на тревата, подпря се на лакът и отхапа от пилето, макар в момента никак да не беше гладен. — Реших да те поставя на твърда заплата. Това означава, че независимо дали флиртуваме, или не, ти ще получаваш една и съща сума.

Очите ѝ светнаха и в тях сякаш се появи знакът на долара.

— И колко ще е тази заплата?

Каза ѝ и зачака малката ѝ, подобна на ягодка уста да се отвори и да му отхапе главата. Така и стана.

— Ти си най-стиснатият, най-свидливият, най...

— Чакай, чакай, ти ли ми говориш за стиснатост?

— Аз не съм богата като теб и трябва да си броя стотинките.

— Да получаваш твърда заплата определено ще бъде по-добре за теб. Пак ще ти плащам за извънреден труд, но пък няма да има никакви последици, ако се наложи да отсъстваш по някой друг час, докато изпълняваш друга задача. Или нещо подобно. — Той замълча и отново отхапа от пилето. — Сега би трябвало да паднеш на колене и да ми благодариш за щедростта.

— Може би трябва да намеря един железен лост за твоите колене.

— Моля? Не те разбрах.

— Няма значение.

Искаше му се да я грабне в ръцете си още в този момент. Но не можеше да го направи, не и след това, което се бе случило първия път между тях. Въпреки всичките ѝ приказки, че иска да се държи като лека жена, този път тя все пак заслужаваше легло, което обаче не биваше да бъде леглото на Г. Дуейн.

Заслужаваше и да ѝ определи среща, макар по нищо да не си личеше, че на нея ѝ минава през ума подобна мисъл. Искаше му се да я заведе в някой луксозен ресторант, дори и само за да я наблюдава как се храни.

Много му харесваше да прави това. Всеки ден намираще някакъв предлог, за да я нахрани. Сутрин си носеше закуска от „Макмъфинс“ и ѝ казваше, че не може да закусва сам. Към обяд ѝ съобщаваше, че е

толкова гладен, че не може да се концентрира, преди да е поръчал едно меню от KFC.

Към средата на следобеда обикновено измъкваше някакви плодове и сирена от хладилника на снекбара и я караше да си даде почивка и да хапне нещо. Ако всичко това продължаваше по този начин, той скоро сигурно нямаше да може да си закопчава джинсите, но пък с всеки изминал ден Рейчъл изглеждаше все по-добре.

Бузите ѝ се бяха налели доста и зелените ѝ очи вече не поглъщаха цялото ѝ лице. Торбичките под очите ѝ също бяха изчезнали. Кожата ѝ вече имаше много по-здрав цвят и още няколко лунички се бяха появили по скулите ѝ. В тяло също бе напълняла, макар и малко. В никакъв случай не бе дебела, но вече не беше и онази вейка, която бе при пристигането си тук.

Една сянка помрачи мислите му, когато си спомни как Чери се бе притеснявала за теглото си. Беше ѝ казал, че ще я обича дори и да стане сто и петдесет килограма, но така или иначе тя винаги си броеше калориите. Би я обичал дебела или слаба. Би я обичал обездвижена, стара, сбръчкана. Нямаше нещо, което би могло да се случи на тялото ѝ, което да го накара да спре да я обича. Дори и смъртта.

Той захвърли наполовина изяденото пилешко късче в торбата, опъна се по гръб на тревата и постави ръка пред очите си, сякаш искаше да подремне малко. Почувства ръката ѝ върху гърдите си и чу гласа ѝ, който вече не бе ядосан.

— Разкажи ми за тях, Гейб. За Чери и Джейми.

Кожата му настръхна. Отново се беше случило. Тя бе изрекла имената им. Дори и Итън не го правеше вече. Брат му несъмнено искаше да му спести спомените, но Гейб бе започнал да мисли, че те вече не съществуват в ничия памет, освен в неговата.

Желанието да говори бе почти неудържимо, но той се опита да се придържа към малкото остатъци благоразумие, които му бяха останали. Може и да не беше с всичкия си, но не бе и толкова луд, че да започне да разказва за добродетелите на мъртвата си съпруга на жена, с която възнамеряваше да се люби при първата удача се възможност. Освен това не искаше да дава повод на Рейчъл и на острия ѝ език да изпробват по някакъв начин остроумието си върху неговите спомени.

Мускулите на раменете му потрепнаха. Защо се опитваше да се самозаблуждава? Рейчъл би го направила на нищо заради много неща, но не и във връзка със спомените му. Не и за това. И въпреки всичко той се съпротивляваше.

Ръката ѝ все така си стоеше близо до сърцето му, а мекият ѝ дъх погали бузата му, когато заговори с нежност, каквато той отдавна не познаваше.

— Всички са прекалено тактични, за да ти го кажат, Бонър, но ти си изправен пред реалната опасност да се превърнеш в един от онези самовглъбени, самосъжаляващи се хора, които никой нормален човек не може да трае. Не че нямаш достатъчно основания за самосъжаление и ако не беше толкова млад, това дори би било разбираемо.

Кръвта му изведнъж закипя и почувства как го обзема ужасен гняв. Тя изглежда почувства конвулсията на мускулите му, тъй като успокоително го потупа с ръка по гърдите. Един косъм от косата ѝ падна върху устните му. Той усети аромата на шампоана ѝ, който му напомняше едновременно за слънчеви лъчи и за кристалночист дъжд.

— Кажи ми как се запозна с Чери.

Отново името ѝ. Гневът му се изпари и той почувства страхотна необходимост да говори за нея, да я направи отново реална. Въпреки това му трябваше известно време, за да може да подбере думите си.

— На един пикник на неделното училище. — Той изпръхтя, когато острият лакът на Рейчъл се заби в корема му.

Инстинктивно вдигна ръка и отвори очи. Тя се бе разположила удобно на гърдите му, все едно че се намираше в шезлонг, и вместо да направи една от онези съчувствени физиономии, които вече бе свикнал да вижда, когато се говореше на тази тема, тя се усмихваше.

— Били сте още хлапета! Тийнейджъри ли?

— Дори и такива не бяхме още. Само на по единадесет години и тя тъкмо бе дошла да живее в Салвейшън. — Той се настани в полуседнало положение, премествайки малко лакътя ѝ, така че да не е насочен директно към диафрагмата му. — Бягах по поляната, без въобще да внимавам през къде минавам, и разлях чаша „Куулейд“ отгоре ѝ.

— Бас хващам, че не е била очарована от това.

— Тя направи най-странното възможно нещо. Погледна ме изотдолу, усмихна се и каза: „Знам, че съжаляваш“. Само това. Знам,

че съжالياваш.

Рейчъл се засмя.

— Прилича ми на човек, който не може да се сърди.

Гейб също се усмихна.

— Такава си беше. Винаги мислеше само най-доброто за хората и не мога да ти опиша колко често това я вкарваше в неприятности.

Той се излегна отново в тревистата сянка на огромния киноекран, но този път остави спомените да го завладеят. Един след друг те се връщаха при него.

Наблизо изжува пчела. Пропя щурец. Пропитият със слънчева светлина косъм на Рейчъл помръдваше между устните му.

Клепачите му започнаха да натежават и той неусетно заспа.

На следващата вечер Рейчъл и Едуард помагаха на Кристи да си разопакова багажа. Новият ѝ двустаен апартамент бе малък и уютен, с малко балконче и компактна кухня. Тъй като се намиреше на последния етаж, на тавана също имаше прозорец, през който да влиза директно слънчевата светлина. Стените бяха прясно боядисани с бяла боя и всичко миришеше на ново.

Обзавеждането ѝ бе докарано от склада малко по-рано през деня. То се състоеше предимно от семейни мебели, които родителите ѝ бяха изоставили, когато се местеха във Флорида, и сега Кристи ги разглеждаше с видимо неудоволствие.

Говорейки тихо, така че да не може да я чуе никой друг, тя се обърна към Рейчъл:

— Знам, че нямам достатъчно пари, за да заменя всичките тези неща, но някак си... Как да кажа. Те просто не ми отиват вече. — Тя се изсмя виновно. — Слушай ме само! Едва преди пет дни си смених прическата и си купих нови дрехи, а вече си мисля, че съм друг човек. Може би просто се чувствам виновна, че не се преместих във Флорида, както искаха родителите ми.

— Последната седмица не беше никак лека за теб. — Рейчъл постави последните няколко чаши на един от рафтовете в кухненския шкаф. — И недей да се тревожиш за обзавеждането. Това са основните неща и би могла да ги освежиш с възглавници, панделки, може дори да

закачиш някакви постери. Всичко ще изглежда страхотно, когато подредиш.

Едуард излезе от спалнята.

— Трябва ни отвертка, за да монтираме леглото. Имаш ли?

Кристи се приближи към малкия, грижливо подреден комплект с инструмент, който седеше отворен на белия барплот, разделящ кухнята от всекидневната.

— Опитай с това.

С вид на много важен човек, предизвиквайки усмивката на Рейчъл, Едуард взе отвертката и се запъти обратно към спалнята, където го чакаше Итън. Итън Бонър може и да беше един от най-мразените от Кристи хора в момента, но щедростта му към Едуард караше Рейчъл да забрави за собственото си чувство на неприязън към него. За първи път синът ѝ получаваше възможност да довърши някаква истинска работа заедно с възрастен мъж и той явно бе очарован от това.

Кристи погледна към спалнята и прошепна на Рейчъл:

— Итън беше ужасен в четвъртък, когато се засякохме в „Маунтинърс“, но оттогава се държи така, сякаш нищо не се е случило.

— Предполагам обаче, че му е толкова трудно да забрави за срещата ви, колкото и на теб.

— Ха!

Рейчъл се засмя и прегърна възмутената си приятелка. Тази вечер Кристи бе пременена с яркочервена тениска в комбинация с чисто нови джинси. Гримът ѝ почти не се забелязваше и тя бе заменила златистите си сандалки с чифт стари маратонки. Нямахше нищо кой знае колко секси във външния ѝ вид, но Рейчъл бе забелязала начина, по който очите на Итън я опипваха от време на време.

— Изгубих всичките тези години да си мечтая за някакъв недозрял лицемер, но нямам никакво намерение да продължавам по този начин!

Ако Кристи заговореше малко по-силно, Итън сигурно щеше да я чуе, но Рейчъл реши, че се е намесила достатъчно много в отношенията им и не каза нищо.

— Спестявах по-голямата част от парите си, докато живеях при родителите си, така че имам достатъчно средства, за да се запиша да уча. Трябва да положа само няколко изпита, за да взема диплома за

детска учителка, и предполагам, че няма да е трудно да си намеря работа, поне като помощник-учител. Това ще ми помогне да си изплащам по-лесно и ипотеката.

— Звучи чудесно.

— Трябваше да го направя още преди години.

— Може би не си била готова за това.

— Предполагам. — Кристи се изсмя нервно. — Хубаво е, знаеш ли. За първи път през живота си не се чувствам невидима.

Рейчъл предполагаше, че всичко бе в резултат по-скоро на умствената нагласа на приятелката ѝ, отколкото на промяната във външността ѝ, но запази това мнение за себе си.

Итън се появи на вратата на спалнята, с Едуард до себе си.

— Готово е. Искаш ли сега да се захванем с библиотечката?

— Благодаря, но още не съм готова да я сложа. — Кристи говореше с безцеремонност, която граничеше с грубост.

— Добре. Тогава ще инсталираме телевизора.

— Помогна ми достатъчно, Итън. Благодаря.

Нямаше как по-ясно да му подсказже, че го освобождава, но Итън отказваше да разбере намека и да си тръгне.

— Хайде, Едуард. Ела тогава да видим какво може да се направи за тази заяждаща врата на банята.

— Строителят ще изпрати някой да се погрижи за това утре. Наистина нямам повече нужда от помощта ти, Итън. Ще се видим утре на работа.

Това вече бе прекалено директно, за да може да се пренебрегне. Итън върна инструментите в куфарчето и докато се отправяше към вратата, Рейчъл изпита съжаление към великолепия пастор Бонър.

Прозорците бяха тъмни. След инцидента с горящия кръст Гейб знаеше, че Рейчъл не бива да остава сама в планината Хартейк. И сега, след като Кристи си бе заминала, той сериозно се притесняваше.

Възнамеряваше да отиде във вилата по-рано, но при него се бе отбил Итън и му се наложи да изслуша един безкраен монолог относно това колко груба била Кристи с него, след което трябваше да се прави, че не обръща внимание на няколко доста директни подмятания, че Рейчъл иска да се добере до парите му. Това определено беше вярно,

но не и по начина, който имаше предвид Итън. Така срещата им се беше проточила и сега бе почти полунощ.

Той паркира пикапа близо до гаража и остана в кабината за известно време, чувствайки се объркан. Разговорът за Чери, който бе провел този следобед, макар и съвсем кратък, бе започнал да освобождава нещо в него. Ако Рейчъл живееше сама във вилата, нямаше да бъде чак толкова сложно да се нанесе при нея. Но трябваше да се съобразява и със сина ѝ и само мисълта да живее с това бледо, мълчаливо момче накарало настроението му отново да помръкне.

Детето, разбира се, не бе виновно за нищо и той се бе опитал да се отърси от отношението си към него вече десетки пъти, но не можеше. Винаги когато погледнеше към Едуард, се сещаше за Джейми и за това как по-ценното дете беше умряло.

Пое си дълбоко въздух. Тази мисъл бе грозна. Непростима. Опита се да я изблъска от главата си, взе куфара от багажника и се отправи към къщата. Макар нощта да бе облачна и наоколо да нямаше никакви лампи, той се ориентираше безпогрешно. Беше прекарал стотици нощи в тази вила, когато беше дете.

Колко пъти двамата с Кал се бяха измъквали през задния прозорец, след като заспеше Ани. И тръгваха да разучават околността. Итън бе прекалено малък, за да идва с тях, и сега все още се оплакваше понякога, че е изпуснал някои от най-вълнуващите приключения на двамата си по-големи братя.

Тъкмо когато се приближаваше към входната врата, в далечината се чу гласът на кукумявка. Обувките му издаваха мек, свистящ звук в тревата, а ключовете подрънкваха в ръката му.

— Стой, не мърдай!

Сянката на Рейчъл се появи на вратата, висока и решителна. Той понечи да измисли някаква шега, но в същия момент видя, че старият револвер на Ани Глайд е насочен право в гърдите му, и реши, че може би сега не е най-подходящият момент да се прави на оригинален.

— Имам пистолет и няма да се поколебая да го използвам.

— Аз съм. По дяволите, Рейчъл, държиш се като в някой второкласен детективски филм.

Тя веднага отпусна дулото на пистолета.

— Гейб? Какво правиш тук по това време? Толкова ме изплаши!

— Дойдох, за да те пазя — отвърна сухо той.

— Посред нощ?

— Щях да дойда по-рано, но изгубих доста време с Итън.

— Брат ти е пълен идиот.

— Той също е луд по тебе. — Гейб мина покрай нея и взе пистолета от ръката ѝ.

Тя се пресегна зад плъзгащата се врата и светна жълтата външна лампа. Устата му пресъхна, когато я видя да стои там, с разголени крака и със същата синя риза, която бе носила на сутринта, когато бяха открили онзи надпис. Разбърканата ѝ коса изглеждаше като някакво антично злато на светлината на лампата.

— Какво е това? — попита тя.

— Много добре виждаш, че е куфар. Ще се нанесе тук за известно време.

— Кристи ли те накара да го направиш?

— Не. Тя се безпокоеше, разбира се, но идеята беше моя. Докато тя беше тук, не мислех, че би могла да станеш обект на нещо повече от заплахи, но сега, когато Кристи си замина, ти ставаш доста по-уязвима.

Гейб влезе във всекидневната, остави куфара си на земята и провери револвера. Не беше зареден и той ѝ го върна обратно. В същото време си помисли за тридесет и осемкалибровия си пистолет, който бе заключил на сигурно място, преди да напусне къщата. Да държи зареден пистолет до леглото си, изведнъж му се бе сторило неприлично.

— Прибери го някъде.

— Според теб аз не мога да се грижа за себе си, нали? Е, искам да ти кажа, че мога, затова можеш да се метнеш обратно на пикапа си и да си вървиш.

Той не успя да сдържи усмивката си.

— Спести си хвалбите, Рейчъл. Безкрайно се радваш, че съм при теб, и много добре го знаеш. Знам го и аз.

Тя направи недоверчива гримаса.

— Наистина ли се нанасяш тук?

— Достатъчно ми е трудно да спя дори и когато не се притеснявам, да не би да се случи нещо с теб.

— На мен не ми е необходима бавачка, но бих се радвала да си имам компания.

Това без съмнение щеше да бъде най-голямото ѝ признание, че се страхува. Тя отиде да остави пистолета, а Гейб понесе куфара си по задния коридор към бившата спалня на баба си, която вече бе освободена от багажа на Кристи. Докато гледаше към старинното легло и към люлеещия се стол в ъгъла, той си спомни колко се плашеше през нощта, когато беше малък. Често това го караше да се промъква в тази стая и да се сгушва при Ани. Би могъл да отиде и при Кал, но не искаше по-големият му брат да разбере, че го е страх. Веднъж обаче пак така се беше промъкнал при баба си само за да установи, че Кал е вече там.

Чу някакъв шум зад себе си и се обърна. Рейчъл стоеше на вратата, беше разрошена и хубава. Огледа ризата, която използваше за нощница, и каза малко раздразнено:

— Толкова ли нямаш нещо друго за през нощта?

— Какво му има на това?

— Това е риза на Кал. Ако непременно искаш да си с риза, можеш да използваш някоя от моите. — Той хвърли куфара си на леглото, отвори го и извади една бяла риза. Беше чиста, но тук-там си личаха предишни лекета, които не бяха излезли от прането.

Рейчъл я взе и я огледа критично.

— Неговата е много по-хубава.

Той я изгледа разгневено и тя му се усмихна невинно в отговор.

— Но пък твоята изглежда много по-удобна.

— Адски права си.

Тя отново се усмихна и Гейб почувства как в него се разлива някакво удоволствие. Зачуди се как ли успяваше да открие нещо весело дори и в най-малките неща при този труден неин живот.

Рейчъл го погледна лукаво със зелените си очи и той трябваше да се подпре някъде. Тя постави предизвикателно ръка на хълбока си, като по този начин повдигна ризата си нагоре с още няколко сантиметра. Направо го влудяваше, но изглежда въобще не си даваше сметка за това.

— Ако очакваш от мен да готвя, ще трябва да купуваш всичката храна — заяви тя.

— Защо пък ще очаквам ти да готвиш? Аз вероятно бих се справил много по-добре с тази задача — не се стърпя да я подкачи той.

Тя се замисли за момент.

— Освен това ядеш много повече, така че не би било честно да харча парите си за твоята храна. Наистина, Гейб, ти имаш най-огромния апетит, който съм виждала някога. Непрекъснато ядеш.

Преди да реши как да отговори на това, един тънък глас прекъсна престрелката им.

— Мамо?

На вратата, малко зад Рейчъл, бе застанало момчето. Имаше нова пижама, толкова голяма, че се бе наложило да запретне ръкавите и крачолите. Това явно бе един от методите на Рейчъл да пести пари, като същевременно гледа в бъдещето.

Тя се приближи до него и когато се наведе, Гейб видя долната част на бикините ѝ. Момчето го изглежда безизразно и след това заби поглед в земята. Гейб им обърна гръб и се зае да си разопакова нещата.

— Хайде, миличък, ела да си легнеш отново — обърна се Рейчъл към сина си.

— Той какво прави тук?

Тя бързо го изблъска навън в коридора.

— Тази къща е на Гейб. И той може да идва тук, когато си поиска.

— Къщата е на пастор Итън.

— Те с Гейб са братя.

— Не са. — Гейб ги чу да влизат в бившата шивалня на Ани. Момчето каза нещо, което той не успя да чуе добре, но му прозвуча като обезглавявам — доста странна дума в устата на едно петгодишно хлапе. Момчето беше с особен характер и Гейб знаеше, че трябва да изпитва съжаление към него, но спомените изведнъж отново го завладяха.

Джейми, в пижамата си, току-що излязъл от банята, с това малко венче от тъмна, влажна коса точно на върха на главата му. Начинът, по който се сгушваше в скута му, взел любимата си книга. Понякога заспиваше много преди да са стигнали края на приказката. Седеше там със спящото дете, което все повече натежаваше в ръцете му, хванал малкия му бос крак в едната си ръка...

— Имаш ли нужда от нещо?

Не бе усетил кога се е върнала Рейчъл. Примигна с очи и кимна.

— Да. — Той шумно изпусна въздуха от дробовете си. — Нуждая се от теб.

Рейчъл веднага се приближи към него, притисна тялото си към неговото и той разбра, че цялото това чакане е било толкова мъчително за нея, колкото и за него. Плъзна ръце под ризата ѝ, всъщност ризата на брат му, и докосна меката плът отдолу. Но в следващия момент тя се откъсна от ръцете му. Гейб почувства как ледена тръпка преминава през него, но бързо осъзна, че е отишла просто да заключи вратата.

Колко пъти двамата с Чери бяха правили това? Да заключват вратата на спалнята в тяхната стара фермерска къща в Джорджия, опасявайки се, че Джейми може да ги завари. Болката отново се върна.

Рейчъл го хвана за брадичката и мекият ѝ шепот погали бузата му.

— Остани с мен, приятелю. Аз също се нуждая от теб.

Тази жена сякаш винаги успяваше да го разбере. Ръцете му отново се озоваха по топлото ѝ тяло. Тя се изви към него и започна да му съблича дрехите. Беше задъхана, искаща и малко тромавата ѝ нетърпеливост го възбуди до такава степен, че повече не можеше да разсъждава. Само след секунди беше съвсем гол, ако не се брои чорапът на единия му крак.

Беше познавал тялото на Чери толкова добре, колкото и своето собствено. Къде харесваше да бъде докосвана и как искаше да бъде галена. Но Рейчъл все още си оставаше една мистерия.

Той свали ризата ѝ, като нарочно бе достатъчно груб, за да скъса няколко от копчетата, така че Рейчъл да не се изкушава да я облича отново. След това я бутна обратно на леглото.

Тя обаче моментално се озова отгоре му.

— Кой ти е казал, че и тук ще си началник?

Той се засмя и зарови устни между гърдите ѝ, а тя го възседна. Не беше си махнала бикините и сега го измъчваше с тях, леко движейки копринената тъкан напред и назад, нагоре и надолу, карайки го да настръхва от възбуда.

Когато усети, че не може да чака повече, той я хвана за бедрата и силно я притисна към себе си.

— Край на игричките, скъпа.

Тя се отпусна напред, търкайки зърната си в косматите му гърди, и косата ѝ се накъдри около покритите ѝ с лунички рамене.

— Кой го казва? — попита тя дяволито.

Той изпъшка, пъхна пръсти под бикините ѝ и я накара да се извие от удоволствие.

След това и двамата сякаш полудяха и тъй като не можеха да вдигат никакъв шум, похотта им бе още по-безумна. Хапеше го по гърдите, след това засмука езика му. Той я опипваше по задните части и я целуваше докато не остана без дъх. Първо единият се качваше върху другия, след това си сменяха местата. Страстта им беше неописуема, огнена. Невероятна. Самите стени на стаята сякаш излъчваха секс.

Никак не му стана приятно, когато се събуди по-късно през нощта и установи, че се е върнала в собственото си легло. Една мисъл започна лекичко да го гризе отвътре. Може би трябваше да се ожени за нея. Това би решило всичките ѝ проблеми. А и той искаше да е с нея.

Но не я обичаше, не и по начина, по който бе обичал Чери. И не би могъл да отгледа сина ѝ. Не и сега. Всъщност никога.

През останалата част от нощта сънят така и не го споходи повече и на зазоряване той се отказа от опитите си да заспи и стана, за да си вземе душ. Знаеше, че и Рейчъл става рано, но когато се облече, тя още не се беше събудила. Усмихна се на себе си. Изглежда я беше поизтощил.

В кухнята цареше тишина. Гейб отвори задната врата, излезе навън и почувства как го залива една носталгична вълна. Почувства се така, сякаш се е върнал обратно в детството си.

И двамата с Кал бяха родени, когато родителите им бяха съвсем млади. Баща им беше завършил колежа и се бе записал да учи медицина. Родителите му бяха доста заможни и много разтревожени от прибързания му брак с дъщерята на долнокачественото семейство Глайд. Но Гейб и братята му бяха обикнали много баба си Глайд и бяха прекарвали почти цялото си свободно време в планината Хартейк.

Спомняше си как всяка сутрин нямаше търпение да изскочи навън, нетърпелив да посрещне новия ден. Налагаше се Ани да го заплашва с голямата дървена лъжица, за да го накара да се прибере и да си изяде закуската. Веднага след като я погълнеше, той отново хукваше навън, за да отиде при животинките, които го очакваха там: катерички и скунксове, сърнички, а понякога и някоя мечка. Сега вече почти нямаше мечки. Болестта по кестените ги бе лишила от любимата им храна и това бе довело до силното намаляване на броя им.

Липсваха му. Липсваше му работата с животните. Но не можеше да си позволи да мисли за тези неща сега. Имаше си киносалон, който да управлява.

Тази мисъл допълнително го потисна. Слезе по няколкото стъпала и се загледа към старата градина. Миналото лято майка му и съпругата на Кал се бяха грижили за нея. Това бе станало по времето, когато и двете бяха напуснали мъжете си. Отново беше буренясала, макар да забелязваше, че тук-там някой, вероятно Рейчъл, тъй като тя явно нямаше представа какво е това почивка, бе започнал да се грижи за нея.

Пронизителен писък разцепи утринната тишина. Идваше от предната страна на къщата и Гейб се завтече покрай страничната стена с разтуптяно сърце. Беше почти сигурен, че този път се е случило нещо доста по-сериозно от писането на графити.

Когато излезе отпред, той застина на място, виждайки Едуард да стои сам на входната врата. Беше все още по пижама и бе замръзнал от страх, втренчил се в нещо, което Гейб не можеше да види в момента.

Гейб хукна напред и веднага забеляза какво бе накарало момчето да изпищи. Една малка змия се бе свила точно до стената на къщата.

Достигна до нея с три бързи крачки и провирайки ръка през парапета, я хвана, преди да е успяла да избяга.

В този момент Рейчъл излетя от входната врата.

— Едуард! Какво става? Какво... — Видя провисналата от ръката на Гейб змия.

Гейб погледна свитото от страх дете с известно раздражение.

— Това е гартерова змия. — Той протегна влечугото към момчето. — Виждаш ли тази жълта ивица по гърба ѝ? По това се познава, че е безопасна. Хайде, можеш да я докоснеш.

Едуард поклати глава и отстъпи назад.

— Хайде — изкомандва Гейб. — Казах ти, нищо няма да ти направи.

Едуард отстъпи още една крачка.

В следващия момент Рейчъл вече бе до сина си и изглежда пак бе решила да се държи с него като с малко бебе.

— Всичко е наред, миличък. Гартеровите змии са съвсем безопасни. Във фермата, където съм израснала, имаше много от тях. — Тя се изправи и изгледа Гейб със студена ярост. След това взе змията

от ръката му и я прехвърли през парапета. — Виждаш ли? Сега ще я оставим да си отиде, за да може да намери семейството си.

Гейб я изгледа укорително. От това момче никога нямаше да стане мъж, ако майка му продължаваше да го покровителства по този начин. Гейб бе приближавал Джейми към змии, още когато прохождаше, старайки се да го научи да различава безобидните от отровните, и на детето много му бе харесвало да ги докосва. Здравият разум му нашепваше, че има голяма разлика между дете, което е израснало със змии, и такова, което вижда жива змия може би за пръв път в живота си, но синът му беше мъртъв и той не бе в състояние да се вслушва в здравия разум.

Едуард се притисна към нея и тя го помилва по главата.

— Какво ще кажеш за една закуска, господин Ранобуднико?

Той кимна все още притиснат към скута ѝ и Гейб едва чу думите му.

— Пастор Итън каза, че ще е хубаво днес да отида на неделното училище.

Рейчъл изглеждаше раздразнена.

— Може би някой друг път.

Гейб мислено изруга брат си, задето бе втълпил тази идея в главата на момчето. Явно не беше помислил дори за миг какво би изпитала Рейчъл, ако трябва да влезе в църквата, и то по време на служба.

— Същото каза и предната неделя — промърмори Едуард.

— Хайде да отворим новата кутия с бонбони.

— Искам този път да отида.

Гейб не можеше да понася повече ината на хлапето.

— Прави каквото ти казва майка ти.

Рейчъл се извърна към него и понечи да каже нещо, но след това се отказа и бързо вкара момчето в къщата.

Гейб се опита да избяга и от двамата, като предприе дълга разходка в гората, опитвайки се да открие мястото, където навремето си бе изградил свое собствено убежище. Още когато беше на десет или единадесет години, си бе направил няколко клетки и ги използваше, за да се грижи за всякакви ранени животни, които той или приятелите му намираха. Като си помислеше, дори се изненадваше от това колко много животни бе успял да спаси.

Този спомен му донесе само тъга. Сега дори и не искаше да се доближава до животни. Беше успял да изцери толкова много живи същества, но не бе успял да излекува себе си.

Не му се искаше да среща нито Рейчъл, нито момчето, затова когато се върна до вилата, направо се качи на пикапа и се отправи към града. Отби се в „Макдоналдс“ и си взе едно кафе. След това подкара към църквата на Итън и паркира на обичайното си място, една пресечка по-нагоре. През последните няколко недели бе посещавал редовно службата, но винаги сядаше най-отзад, идваше със закъснение и си тръгваше малко по-рано, така че да не му се налага да разговаря с никого.

Рейчъл бе обърнала гръб на Бог, но той не бе в състояние да стори същото. Вярата му не беше толкова силна, колкото на брат му, и досега не бе успяла да му помогне. Но все пак в него се бе запазило нещо и той не можеше да го остави да си отиде.

Въпреки че в последно време Итън доста го дразнеше, все пак му харесваше да го слуша как проповядва. Брат му не беше от онези афиширащи се като безкрайно праведни служители на Бога, които набиваха в съзнанието на хората всевъзможни абсолютизми и се държаха така, сякаш те контролираха единствения път към небесата. Брат му проповядваше толерантност и опрощение, справедливост и съчувствие — всичко, помисли си Гейб, което обаче не демонстрираше спрямо Рейчъл. Итън никога не бе бил лицемер и точно заради това Гейб не можеше да проумее държанието му.

Той се огледа около себе си и установи, че не е единственият закъснял. Кристи Браун тъкмо си проправяше път към едно свободно място на последния ред. Носеше жълта рокля с много къса пола и изражението ѝ буквално приканваше хората да си направят съответните изводи. Той се усмихна в себе си. Както всички останали в Салвейшън, така и той никога не бе обръщал каквото и да било внимание на Кристи, освен ако не се нуждаеше от някаква услуга. Сега обаче тя се бе превърнала в една стихия, с която всеки трябваше да се съобразява.

След службата отиде до къщата на Кал и му телефонира, за да му съобщи, че се изнася оттам за известно време. Когато чу причината, Кал не успя да сдържи яда си.

— Местиш се при вдовицата Сноупс? Итън ми каза, че ти е завъртяла главата, но аз не му повярвах. И какво, ще живееш с нея?

— Не е точно така — отвърна Гейб, макар да си даваше сметка, че не говори истината. — Тя е обект на нападки и според мен се намира в опасност.

— Тогава защо не оставиш Одел да се погрижи за това?

Гейб дочу леко изписукване, подобно на мишка, и се досети, че племенницата му сигурно е някъде близо до Кал. Роузи бе великолепно бебе, много палаво и вече проявяващо характер. За момент усети болка в гърдите си.

— Слушай, Гейб, вече разговарях с Итън. Знам, че винаги си имал слабост към ранени животни, но това ранено животно е една гърмяща змия. На човек му трябва да прекара с теб само пет минути, за да разбере, че си лесна плячка, когато става въпрос за пари и... хей!

— Гейб? — чу той гласа на етърва си.

Макар с нея да се бяха срещали само на няколко пъти, той я беше харесал много, още от самото им запознанство. Тя бе умна, упорита и почтена, точно това, от което се нуждаеше Кал след бурните си младежки години.

— Гейб, не го слушай — каза Джейн. — Не слушай и Итън. Аз харесвам вдовицата Сноупс.

Гейб се видя принуден да ѝ припомни очевидното.

— Радвам се да го чуя, но си мисля, че ти никога не си я виждала.

— Не, не съм — отвърна етърва му с деловит глас. — Но пък живях известно време в нейната ужасна къща. Когато с Кал преминавахме през онези тежки времена... знам, че звучи глупаво, но когато се уединявах в нейната спалня или пък в детската, винаги изпитвах странно сходство между нас двете. Чувстваше се някаква абсурдност в подредбата на цялата останала къща, а начинът, по който бяха подредени тези две стаи, бе съвсем различен. Винаги съм си мислела, че тя е свестен човек.

Гейб чу как брат му се изсмя скептично някъде до нея.

— Рейчъл е последната жена, която бих могъл да нарека светица, Джейн — засмя се той. — Но иначе си права. Тя е добър човек и преживява много трудни времена. Опитай се да държиш батко ми настрана от мен за известно време, моля те.

— Ще направя всичко възможно. Успех, Гейб.

Той се обади на още няколко места, включително и на Одел Хечър, след това обра продуктите от хладилника и се отправи обратно към планината Хартейк. Когато пристигна в къщата, вече бе късен следобед. Прозорците бяха отворени, входната врата — отключена, но Рейчъл и момчето не бяха вътре.

Той занесе продуктите в кухнята и ги остави в хладилника. Когато се обърна, видя, че момчето стои до задната врата. Беше влязъл толкова тихо, че Гейб въобще не го бе чул.

Спомни си начина, по който Джейми влигаше в тяхната къща в Северна Джорджия. Тряскаше врати, тропаше с обувки и обикновено крещеше с всички сили, че е намерил някакъв много специален земен червей или пък че трябва да му се поправи някаква играчка.

— Майка ти навън ли е?

Момчето стоеше, забило поглед в пода.

— Моля те, отговори ми, Едуард — каза Гейб тихо.

— Да — промърмори той.

— Да — какво?

Раменете на момчето застинаха и той продължи да гледа надолу. Това дете определено се нуждаеше от малко строяване, най-вече за негово собствено добро. Гейб се насили да говори спокойно.

— Погледни ме.

Едуард бавно вдигна глава.

— Когато говориш с мен, Едуард, искам да ми отговаряш с „Да, господине“ и „Не, господине“. „Да, госпожо“ или „Не, госпожо“, когато говориш с майка си, с Кристи, или с някоя друга дама. Сега живееш в Северна Каролина и това е начинът, по който културните деца се обръщат към възрастните тук. Разбра ли ме?

— Аха.

— Едуард... — сега вече в гласа на Гейб се прокрадна заплашителна нотка.

— Името ми не е Едуард.

— Но нали майка ти се обръща така към теб.

— На нея ѝ е позволено — отвърна той мрачно. — Но на теб — не.

— Как трябва да ти викам тогава?

— Чип — отвърна детето след моментно колебание.

— Чип ли?

— Не ми харесва Едуард. Искам всички да ми викат Чип.

Гейб се зачуди дали да му обясни, че Чип Стоун може би не би бил най-добрият избор на име, но след това се отказа. Винаги се бе разбирал добре с децата, но не и с това дете. То беше твърде странно.

— Едуард, намери ли канапа?

Задната врата се отвори и Рейчъл влезе при тях. Мръсните ѝ ръце показваха, че е работила нещо в градината. Погледът ѝ моментално се отправи към Едуард, сякаш се страхуваше, че Гейб може да му е направил нещо докато я няма. Отношението ѝ го накара да се почувства виновен, а това никак не му хареса.

— Едуард?

Момчето отиде до стария кухненски бюфет, издърпа лявото чекмедже с две ръце и извади кълбото с канап, което си седеше на това място откакто Гейб се помнеше.

— Иди и го остави в кофата, която ползвах, ако обичаш.

Той кимна, след което предпазливо погледна към Гейб.

— Да, госпожо.

Рейчъл го изглежда изпитателно, но момчето излезе навън, без да каже нищо повече.

— Защо си го кръстила Едуард? — попита Гейб, преди да се е нахвърлила върху него заради това, което се бе случило сутринта с гартеровата змия.

— На името на дядо ми. Баба ме накара да ѝ обещавам, че ще кръстя първия си син на него.

— Добре, но не можеш ли да му викаш Ед, или пък Еди? Никой не се обръща към малко дете с Едуард.

— Извинявай, но не мога да се сетя. Какво ти влиза в работата как се обръщам към сина си?

— Просто искам да ти кажа, че той не си харесва името. Каза ми да го наричам Чип.

В очите ѝ се насъбраха тъмнозелени буреносни облаци.

— Сигурен ли си, че не си ти този, който му е казал, че има нещо нередно с името му? Може би ти си му казал, че трябва да се казва Чип.

— Не.

Тя тръгна към него, с насочен към гърдите му пръст, все едно държеше пистолет.

— Остави сина ми на мира. — *Бум!* — И никога не се осмелявай да заставаш между нас по начина, по който го направи тази сутрин. — *Бум! Бум!* — Държанието ти тази сутрин бе ужасно и се надявам повече да не се повтаря. Иначе ще трябва да се изнесеш незабавно оттук.

— В случай че си забравила, това е моята къща. — Всъщност беше на майка му, но това бяха подробности.

— Нищо не съм забравила.

С крайчеца на окото си Гейб забеляза някакво движение, което привлече вниманието му. Погледна над рамото на Рейчъл и видя, че Едуард се е изправил от външната страна на плъзгащата се врата и слуша разправията им. Дори и от разстояние Гейб почувства неговата бдителност, сякаш с нея можеше да защити майка си.

— Пак ти казвам, Гейб. Остави Едуард на мира.

Той не каза нищо, просто погледна към вратата. Момчето разбра, че го е забелязал и изчезна оттам.

Решителното изражение върху лицето на Рейчъл го накара да се откаже да спори с нея. Вместо това му се искаше да я привлече в спалнята и да започнат всичко отначало. Не можеше да ѝ се насити. Но не бяха сами...

Той извади един лист хартия от задния си джоб и го разгъна. Това бе начинът, по който успокояваше гузната си съвест заради държанието си тази сутрин, но не беше необходимо тя да узнава това.

— Одел ми даде имената на всички, които са били на пистата за излитане през нощта, когато Г. Дудейн се е опитал да избяга.

Лошото ѝ настроение мигом изчезна.

— О, Гейб, благодаря ти! — Тя грабна листа от ръката му и седна на кухненската маса. — Вярно ли е това? В този списък има само десет имена. А изглеждаше така, сякаш през онази нощ там имаше поне сто души.

— Имало е четирима души от службата на шерифа. Присъствал е и целият личен състав на полицията в Салвейшън. Това е всичко.

Тя започна да чете имената, но в този момент се чу шум от приближаваща кола. Гейб бързо се запъти към всекидневната, но след миг се успокои, виждайки Кристи да слиза от хондата си. Отново беше

облечена екстравагантно, с прилепнали къси панталонки и красива зелена блуза.

Рейчъл се запъти да я посрещне. Едуард се появи откъм страничната стена на къщата и се хвърли в ръцете ѝ.

— Ти се върна!

— Нали ти казах, че ще се върна. — Тя се наведе и го целуна по върха на главата. — Уморих се да подреждам, затова реших да намина и да видя дали не искаш да отидем на големия пикник, който се организира днес следобед.

— Аууу! Може ли, мамо? Може ли?

— Разбира се. Но първо иди се измий.

Гейб се върна в кухнята и тъкмо си наливаше чаша кафе, когато двете жени влязоха при него.

— Но за какво ти е притрябвала библията на Дуейн? Какво мислиш, че... — Кристи млъкна, забелязвайки Гейб. Той знаеше, че Кристи се безпокои, че Рейчъл остава сама в къщата, и затова забеляза как на лицето ѝ се изписва облекчение. — Здравсти, Гейб.

— Здравей, Кристи.

— Искам библията заради Едуард — каза Рейчъл, без да поглежда приятелката си в очите. — Това е семеен спомен.

Така значи, помисли си Гейб. Тя криеше истината дори и от Кристи. Той бе единственият, посветен в плановете ѝ.

Кристи седна и започна да разглежда списъка.

— Един от тези мъже е откраднал библията в нощта, когато конфискуваха колата ми. — Рейчъл взе чашата, която Гейб току-що си бе напълнил с кафе, и отпи една глътка. Не можеше да си го обясни, но някак си му беше хубаво да се отнасят с него по този начин. Рейчъл май бе единственият човек, който очакваше абсолютно всякакви услуги от него.

Кристи замислено зараглежда списъка.

— Не е Пийт Мур. Той не е стъпвал в църква от години.

Рейчъл се облегна на мивката и обви чашата с пръстите на ръцете си.

— Човекът, който я е присвоил, може и да не го е направил поради религиозни причини. Много е вероятно да я е взел просто като сувенир.

В края на краищата Кристи изцяло елиминира шест имена, като уточни, че вероятността да е някой от останалите четирима е много малка. Рейчъл обаче не искаше да се обезкуражава.

— Добре, ще започна с тези четиримата, но ако не открия нищо, ще се насоча и към останалите.

Едуард влезе на бегом в стаята.

— Измих се! Ще тръгваме ли, Кристи? Ама истинско прасе ли ще пекат на пикника?

Докато Рейчъл проверяваше ръцете на Едуард, Гейб взе чашата с кафе, която бе оставила, и излезе навън през задната врата. След няколко минути чу колата на Кристи да се отдалечава.

Тишината отново се спусна над планината Хартейк. През остатъка от следобед вилата щеше да е на разположение само на тях двамата с Рейчъл. Кръвта закипя във вените му. „Бог да те благослови, Кристи Браун...“ Той затвори очи, засрамен от това колко много желаше Рейчъл, тъй като все пак не я обичаше. Не би могъл да я обича. Тази част от него просто вече не функционираше. Но му харесваше да бъде с нея. Тя му носеше някакво странно успокоение.

Чу шума от стъпките ѝ зад себе си. Обърна се и виждайки решителния поглед в очите ѝ, почувства как всичките му очаквания се изпаряват.

— Да вървим, Гейб. Трябва да намерим тази библия още сега.

Искаше му се да се възпротиви, но след това се отказа. Нямаше смисъл. Рейчъл вече бе решила.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Само си губим времето — каза Гейб, докато затваряше вратата на пикапа.

В кабината беше горещо и предпазният колан почти опари пръстите на Рейчъл, докато го премяташе през роклята, която пазеше само за специални случаи — жълта памучна дреха с високо деколте, украсена с различни по големина черно-оранжеви пеперуди.

— Остана ни само още едно име.

— Не е ли по-добре да хапнем нещо. Бих изял един хамбургер.

— Ти наистина си страшен лакомник. Нали ядохме преди един час!

— Да, но пак съм гладен. Освен това, да проверяваме Рик Нейджъл ще бъде по-голямо губене на време от всичко друго. Фактът, че е преписвал от Кристи на теста по география, когато са били в пети клас, съвсем не означава, че трябва да го заподозрем в нещо.

— Аз пък вярвам в инстинкта на Кристи.

Изпод гумите на колата се разхвърча чакъл, докато излизаха на заден ход от двора на Уорън Рой. Когато поеха по пътя, Гейб пусна климатика и я изгледа с поглед, който представляваше някаква комбинация от толерантност и раздражение. Явно си мислеше, че гонят вятъра, и вероятно беше прав. Безизразните изражения на лицата на първите двама мъже, които бяха посетили, вече я бяха убедили, че никой от тях нямаше и най-малка представа за какво става въпрос. И въпреки всичко библията все трябваше да се намира някъде.

Нещо я човъркаше отвътре още от момента, в който бе видяла списъка за пръв път, затова тя отново извади листа и започна да изучава имената. Бил Кек... Франк Кийгън... Фил Денис... Кърк Демърчънт. Не познаваше нито един от тях.

— Денис! — Погледът ѝ се стрелна обратно към листа. — Фил Денис? Дали имаше връзка с Керъл?

— Нейният девер. Защо?

Тя заби пръст в листа.

— Той е бил там онази нощ.

— В такъв случай нямаш късмет. Чух, че се е преместил да живее на запад преди две години, така че ако той е взел библията, значи тя вече е много далече оттук.

— Не и ако я е дал на Керъл.

— И защо би го направил?

— Защото тя бе една от най-верните последователки на Дуейн. И все още вярва в него. Тази библия би означавала много за нея. Може би деверът ѝ е знаел това и затова я е взел.

— А може би не.

— Знаеш ли, би могъл да бъдеш малко по-голям оптимист.

— Повече от това не мога.

Отношението му я дразнеше, но беше доволна, че поне не я изоставяше. Тя погледна към издялания му сякаш от камък профил и си помисли дали да не му разкаже някой виц, само и само за да наблюдава как лицето му се смекчава, когато се усмихне. Почувства някаква умора, а същевременно изпитваше и нужда от него, нужда, която не можеше да преодолее. Искаше ѝ се да му каже да направи обратен завой и да подкара към планината Хартейк, но не можеше да го направи, затова отново насочи вниманието си към списъка.

— Искам да се срещна с Керъл още сега.

Очакваше Гейб да протестира, но той само въздъхна.

— Сигурна ли си, че не ти се хапва хамбургер?

— Ако изям още един, сигурно ще започна да муча. Моля те, Гейб, закарай ме до къщата на Керъл.

— Бас хващам, че тя е един от видните членове на твоя фенклуб в този град — изсумтя той.

— Хм... — Нямаше нужда да му обяснява точно колко я ненавиждаше Керъл Денис.

Керъл живееше в бяла къща в колониален стил, разположена на правоъгълен парцел, в предната част на който бяха симетрично засадени два клена. От двете страни на входната врата се намираха две огромни саксии, изпълнени с алени и розови петунии. Самата врата бе боядисана в синьо и на нея бе закачен венец от лозови пръчки, украсен с жълти копринени цветя. Рейчъл тръгна пред Гейб и се приготви за

предстоящия неприятен разговор, но още преди да е натиснала звънеца, вратата се отвори и оттам излязоха две момчета на тийнейджърска възраст, следвани от Боби Денис.

Беше минал почти месец откакто го бе срещнала заедно с майка му в супермаркета, но веднага щом я зърна, на лицето му се изписа същата враждебност както преди.

— Какво искаш?

— Бих искала да разговарям с майка ти — отвърна бързо тя.

Момчето грабна цигарата, която червенокосият му приятел до него току-що бе запалил, дръпна дълбоко, след това му я върна.

— Няма я.

Рейчъл потрепери при мисълта, че един ден Едуард би могъл да заприлича на това момче.

— Знаеш ли кога ще се върне?

Той повдигна рамене и ги изгледа безочливо.

— Дори и да знаех, нямаше да ви кажа.

— Внимавай какво приказваш — промърмори Гейб с глух, почти беззвучен глас, от който по гръбнака на Рейчъл премина студена тръпка.

Макар да не бе предприел нищо заплашително, фигурата му се извисяваше много над начумерените тийнейджъри и Денис заби поглед в една от саксиите с петунии.

Червенокосият му приятел, този, от когото бе взел цигарата, нервно се размърда.

— Двете с майка ми помагат за опичането на прасето днес. Ние ще ходим малко по-късно там. Ако искате, можем да ѝ предадем съобщение.

Рейчъл реши да се намеси преди горкото хлапе да си е глътнало цигарата.

— Ние ще я намерим. Благодаря.

— Нехранимайковци — изръмжа Гейб, когато се върнаха при камионетката. Веднага след като се качиха, той се извърна към нея. — Няма да ходим там, нали?

— Знаеш ли, Бонър, откриването на тази библия е достатъчно трудна задача, затова, моля те, не ме карай да те влача след себе си като товар.

— В мига, в който хората те видят, сигурно ще те набучат на шиша и ще те поставят точно до прасето.

— Ако не ти е приятно да те виждат с мен, просто ме остави някъде наоколо. След това Кристи ще ме закара до вкъщи.

Той включи на скорост с рязко, раздражено движение и излезе обратно на улицата.

— Цялата къща бе на наше разположение този следобед. Само за двамата. Но възползвахме ли се от това? Разбира се, че не, по дяволите!

— Стига си се държал като надървен тийнейджър.

— Аз се чувствам като надървен тийнейджър.

— Така ли? — Тя се усмихна. — Аз също.

Той спря пикапа по средата на улицата, наведе се към нея и я целуна, с меко, сладко докосване по устните. Рейчъл почувства как горещи тръпки преминават през цялото ѝ тяло.

— Сигурна ли си, че не искаш да промениш намеренията си по отношение на това печено прасе? — Той облегна лакът на облегалката и я изгледа с толкова палаво изражение, че я накара да се разсмее.

— Определено ми се иска да променя намеренията си, но няма да го направя. Само още една спирка, Гейб. Искам да разговарям с Керъл Денис, след това се прибираме.

— Защо ли си мисля, че няма да е толкова просто? — С примирено изражение той подкара към града.

Печенето на прасета ставаше на едно спортно игрище в съседство с „Мемориал парк“, най-голямото обществено пространство в града. Самият парк бе много добре поддържан, имаше зелени метални пейки и идеално оформени цветни лехи, пълни с най-различни цветя. Оттатък него се виждаше спортното игрище, напечено от обедното слънце. Единствените сенки хвърляха палатките и тентите, издигнати от местните граждански организации, които използваша събитието, за да наберат средства за благотворителни цели. Във въздуха се носеше миризма на дървени въглища и на печено месо.

Рейчъл почти веднага забеляза Итън и Едуард. Стояха близо до малък павилион, пред който пееше някакъв оркестър от млади музиканти. Едуард ръфаше огромна топка захарен памук, без нито за миг да откъсва очи от музикантите, но Итън често-често поглеждаше към една тента за раздаване на храна, на десетина метра от тях. Рейчъл

проследи погледа му и видя Кристи, потънала в разговор с някакъв сламенорус мъж, който явно правеше всичко възможно, за да я впечатли.

Итън се намръщи. С русата си, искряща под слънчевите лъчи коса той напомняше на Рейчъл за някакъв мрачен млад бог. Така му се пада, помисли си тя, след като е толкова елементарен.

Докато двамата с Гейб се приближаваха, тя чувстваше погледите на хората върху себе си. Само пенсионерите от Флорида сякаш не бяха впечатлени от факта, че печално известната вдовица Сноупс се е присъединила към тях.

Когато го доближи, Едуард се извърна към нея, сякаш по телепатия.

— Мамо!

Той се затича напред, в едната си ръка все още държеше захарния памук, а в другата бе повесен Хорс. Лепкавата му уста се разтегна в широка усмивка. Изглеждаше толкова здрав, толкова щастлив. Очите ѝ запариха.

„Благодаря ти, Господи!“

Беше го помислила някак си автоматично и бързо го изблъска от съзнанието си, когато Едуард се заби в краката ѝ. Нямаше Господ.

— Пастор Итън ми купи захарен памук! — похвали се Едуард. Вниманието му бе напълно фокусирано върху нея и затова дори не забеляза Гейб, който стоеше на около метър отзад. — А Кристи ми купи хотдог, понеже аз почти се разплаках, когато видях прасето... — Лицето му се натъжи. — Не можах да се сдържа, мамо. То е мъртво и имаше дупки вместо очи и... Те го убиха и го сготвиха на огъня.

Още една стъпка по пътя към света на възрастните. Тя обърса с палец една капка кетчуп от бузата му.

— Точно на това му викат печено прасе, партньоре.

— Никога повече няма да ям прасе! — и момчето тъжно поклати глава.

Рейчъл реши, че е по-добре да не му споменава за вероятното съдържание на неговия хотдог.

— Кристи ми купи балон, беше червен, но се спуга и... — В този момент Едуард забеляза Гейб и млъкна. Придърпа Хорс към гърдите си и промяната в настроението му почти можеше да се докосне.

Рейчъл си спомни за грозната сцена със змията. Понякога си мислеше, че разбира Гейб, но грубото му държание тази сутрин бе доказало колко малко всъщност го познава.

Итън се приближи към тях, кимна ѝ студено, след това се заприказва с брат си, демонстрирайки явно пренебрежение към нея. Но тя не беше единствената, която се чувстваше пренебрегната. Усети леко движение до себе си и погледна надолу точно в момента, в който Едуард изпусна захарния си памук върху обувката на Гейб.

Гейб се опита да си отмести крака, но бе твърде късно. Лепкавата розова маса покри кафявата кожа на обувката.

— Беше случайно — бързо каза тя.

— Аз обаче не мисля така. — Той се втренчи в Едуард, който от своя страна се втренчи в него.

Кафявите очи на сина ѝ гледаха мрачно, но в тях имаше и едва забележима закачливост, която ѝ каза, че наистина съвсем не е било случайно. Той бе очаквал вниманието на Итън и сега винеше Гейб за това, че му го е отнел.

Тя бръкна в старата си платнена чантичка за салфетка, но попадна на тоалетната хартия, която използваше вместо салфетки, за да пести пари. Откъсна едно парче и му го подаде, за да си изчисти обувката.

Итън докосна хлапето по главата.

— Трябва да внимаваш с това, Едуард.

Момчето погледна от Гейб към Итън.

— Името ми е Чип.

— Чип? — усмихна се неразбиращо Итън.

Едуард кимна и заби поглед в земята.

Рейчъл изглежда яростно Гейб. Не знаеше точно защо, но някак си чувстваше, че за всичко е виновен той.

— Не ставай глупав! Името ти е Едуард и би трябвало да се гордееш с него. Спомняш ли си какво ти бях разправяла за моя дядо? Това бе неговото име.

— Едуард е глупаво име. Никой не се казва така.

Итън леко стисна момчето за рамото и погледна към брат си.

— Волейболният мач скоро ще започне. Хайде да играем.

— Ти отивай — отвърна Гейб. — С Рейчъл трябва да потърсим един човек.

Итън никак не изглеждаше доволен.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Не се безпокой за мен, става ли?

Един мускул потрепна малко над горната челюст на Итън. Рейчъл знаеше, че много му се иска да се нахвърли отгоре ѝ, но откритата враждебност просто не му бе в характера. Затова само прокара ръка по главата на Едуард.

— Ще се видим по-късно, приятел...

Едуард изглеждаше много нещастен, докато наблюдаваше как Итън се отдалечава. Беше разделен от човека, който за него бе станал като идол, и с това целият му ден бе развален.

Рейчъл го хвана за ръката.

— Страхувам се, че от захарния ти памук нищо не става вече. Искаш ли още един?

Гейб напъха и двете си ръце в джобовете и намръщеното му лице ясно показваше какво си мисли в момента. Че тя трябва да накаже Едуард за това, че нарочно бе пуснал захарния памук върху обувката му, а не да му предлага друг. Но Гейб нямаше как да разбере и да знае за всичко, което бе преживял нейният син през краткия си живот.

— Не — прошепна той.

В този момент към тях се приближи Кристи. Бузите ѝ бяха зачервени, а очите ѝ развълнувано блестяха.

— Може и да не ми повярвате, но тази вечер имам среща. Майк Рийди ме покани на вечеря. Познавам го от години, но... просто не мога да повярвам, че се съгласих. — Кристи едва бе изрекла новината, преди веждите ѝ да се сбърчат, тъй като радостното ѝ вълнение бе помрачено от несигурност. — А може би не трябваше да приемам. Ще бъда толкова нервна, че сигурно няма да мога две думи на кръст да кажа.

Преди Рейчъл да се опита да ѝ вдъхне кураж, Гейб обгърна раменете ѝ с ръка и леко я притисна към себе си.

— Това е едно от най-хубавите неща при теб, Кристи! Мъжете обичат да говорят, а ти си добър слушател.

— Наистина?

— Майк е хубав човек, сигурен съм, че ще си прекарате добре. Само не му позволявай прекалено много волности още от първата среща.

Кристи го изгледа внимателно, след това се изчерви.

— Сякаш някой въобще си е позволявал волности с мен...

— Това е точно поведението, което може да остави една жена прелъстена и изоставена.

Кристи се засмя и тримата се заприказваха за още няколко минути, след което тя се извини, че трябва да отиде да провери нещо в църковната тента. Рейчъл забеляза, че бе изчакала Итън да се махне, преди да се запъти натам.

— Искам да се прибираме вече. — Едуард изглеждаше тъжен и нещастен.

— Не още, скъпи. Първо трябва да се видя с една жена. — Тя застана между Гейб и Едуард и тръгна към палатките.

Минаха покрай големите грилове с дървени въглища за печене на царевица, осигурени от местния Ротариански клуб, след това и покрай щандчето за пуканки на Арт Гилд.

— Гейб! — Един слаб мъж с гъста, малко рошава коса излезе иззад една маса, на която очакваше дарения за фонда „Хуманно общество“.

— Здравсти, Карл. — Гейб се запъти към него, но Рейчъл усети, че го прави без желание.

Двамата с Едуард го последваха. Карл я изгледа с любопитство, но не и с враждебност, което ѝ показа, че този човек не е бил свързан с „Храма“. Двамата мъже си размениха любезности, след което Карл придоби делови вид.

— Трябва ни ветеринар за приюта, Гейб. Миналата седмица загубихме двегодишен доберман, само защото Тед Хартли не успя да дойде навреме от Бревърд.

— Съжалявам, Карл, но аз нямам лиценз за Северна Каролина.

— Предполагам, че доберманът нямаше да се интересува кой знае колко от документите ти.

Гейб повдигна рамене.

— А може би така или иначе нямаше да мога да го спася.

— Знам, но поне щеше да опиташ. Трябва ни местен ветеринар. Винаги съм мислил, че би трябвало да практикуваш, след като се завърна в Салвейшън.

Гейб явно искаше да смени темата.

— Моето кино отваря в петък вечер. Ще има фойерверки и посещението ще е бесплатно. Надявам се да дойдете със семейството си.

— Разбира се, че ще дойдем.

Те продължиха нататък, минавайки покрай една маса, на която продаваха фланелки против мускулна дистрофия. Тълпата погълна Рейчъл и тя изпусна ръката на Едуард.

Някой я блъсна в гърба и тя се залюля към Гейб. Той я хвана за ръката и я задържа докато се окопити. Рейчъл се огледа около себе си, но не забеляза нищо необичайно.

Едуард стоеше наблизко, но не я хвана отново за ръката. Сякаш искаше да постави колкото се може по-голяма дистанция между себе си и Гейб. Малко по-напред тя забеляза маса, покрита с печени курабии, а зад нея бе Керъл Денис.

— Ето я там.

— Спомням си Керъл на млади години — каза Гейб. — Беше много сладко момиче, преди да стане толкова религиозна.

— Не е ли иронично какви неща прави религията с хората.

— Мисля, че е по-иронично това, което хората правят на религията.

В този момент Керъл вдигна очи и ръцете ѝ замръзнаха върху една кутия с курабии, която тъкмо разопаковаше.

Рейчъл веднага забеляза в погледа ѝ всичките стари обвинения. Знаеше колко неприятна може да бъде тази жена и затова много ѝ се искаше Едуард да не е с нея. Добре че бе поизостанал малко назад.

Докато двамата с Гейб се приближаваха, Рейчъл си помисли, че всичко в Керъл изглежда твърде остро. Контрастът между бледата ѝ кожа и боядисаната ѝ черна коса я караше да изглежда някак си крехка, почти чуплива. Скулите ѝ бяха силно издадени напред, а острата ѝ брадичка удължаваше още повече и без това дългото ѝ лице. Изглеждаше тънка и напрегната, сякаш всичката женственост бе някак си изпита от нея. Рейчъл си спомни за намръщения ѝ син и почувства някакво съжаление и към двамата.

— Здравей, Керъл.

— Какво правиш тук?

— Искам да говоря с теб.

Керъл погледна към Гейб и Рейчъл усети нейната несигурност. Сигурно изпитваше съчувствие към него, но същевременно не би могла да му прости това, че общуваше с врага.

— Не мога да си представя за какво бихме могли да говорим. — Изражението ѝ малко се смекчи, когато Едуард се появи иззад гърба на майка си и застана до нея. — Здравей, Едуард. Искаш ли курабия? Ето, заповядай. — Тя му подаде една бяла пластмасова чиния.

Едуард заразглежда съдържанието ѝ, след това си взе една голяма захаросана курабия.

— Благодаря.

Рейчъл си пое дъх и се хвърли напред.

— Търся нещо, което мисля, че може и да е у теб.

— Така ли?

— Библията на Дуейн.

По лисичето лице на Керъл първо се появи изненада, която бързо бе заменена с предпазливост.

Рейчъл почувства тръпка на вълнение.

— И какво те кара да мислиш, че би могла да е у мен?

— Тъй като знам колко много уважаваше Дуейн. Мисля, че деверът ти е взел библията в нощта, в която Дуейн трябваше да бъде арестуван, и я е дал на теб.

— Да не би да ме обвиняваш в кражба!

Рейчъл си даваше сметка, че трябва да пипа внимателно.

— Не, сигурна съм, че си взела тази библия само за да я пазиш, и оценявам това. Но сега си я искам обратно.

— Ти си последният човек, който би трябвало да притежава библията на Дуейн.

— Не е за мен. — Рейчъл се поколеба. — За Едуард е. Той няма нищо, което да е принадлежало на баща му, и библията би трябвало да е негова. — Това поне беше вярно.

Рейчъл затаи дъх. Керъл погледна към Едуард, чиято уста бе обградена с червеникави трохи. Явно много му бе харесала курабията, затова широко ѝ се усмихна.

Керъл прехапа нервно долната си устна. Въобще не погледна към Рейчъл, заковала бе поглед в Едуард.

— Да. Добре, библията наистина е у мен. Полицайте просто щяха да я захвърлят някъде, а аз не можех да допусна това да се случи.

Те не са особено внимателни с нещата, които попадат в ръцете им.

На Рейчъл ѝ се искаше да грабне Гейб и да го завърти в кръг, докато ѝ се завие свят. Но вместо това се насили да говори спокойно:

— Много съм ти благодарна, че си се погрижила за нея.

— Въобще не ме интересува твоята благодарност — тросна ѝ се Керъл. — Направих го заради Дуейн, не заради теб.

— Разбирам — отвърна видимо спокойно Рейчъл. — Сигурна съм, че Дуейн би го оценил.

Керъл се извърна, сякаш не можеше повече да понася да бъде в компанията на Рейчъл.

— Може би ще се отбием до вас по-късно. — Рейчъл не искаше да я притиска прекалено, но същевременно бе твърдо решена да се добере до библията колкото се може по-скоро.

— Не. Ще я дам на Итън.

— Кога?

Не биваше да показва нетърпението си, тъй като това би дало възможност на Керъл да чувства, че е в ръцете ѝ, нещо, което със сигурност би ѝ харесало.

— Доколкото знам, в понеделник Итън почива. Ще я занеса в офиса на църквата във вторник.

Не можеше да си представи да чака толкова дълго, затова понечи да се възпротиви, но Гейб рязко я прекъсна.

— Много добре, Керъл, не е толкова спешно. Ще кажа на Итън да те очаква. — Той стисна силно Рейчъл за ръката и двамата се потопиха в заобикалящата ги тълпа. — Ако продължаваше да настояваш, никога нямаше да видиш тази библия.

Тя се извърна, за да се увери, че Едуард ги следва.

— Не мога да понасям тази жена. Тя съвсем целенасочено ме тормози.

— Два дни няма да променят нищо. Хайде да си вземем нещо за ядене.

— Никога ли не мислиш за нещо друго, освен за стомаха си?

Той плъзна палеца си под късия ръкав на пеперудената ѝ рокля и погали горната част на ръката ѝ.

— Понякога, и напоследък все по-често, си мисля и за други части от тялото ми.

Рейчъл почувства как кожата ѝ настръхва от желание. В същото време откри, че ѝ се иска той да изпитва към нея нещо по-трайно от обикновено сексуално привличане.

— Ти ли черпиш?

— Аз. — Той я изгледа закачливо.

Тя извърна глава и погледна през рамо.

— Хайде, Едуард, ще отидем да хапнем.

— Не съм гладен.

— Нали обичаш диня. Ще ти взема едно парче.

Докато вървяха към тентите, където се предлагаше храна, Гейб чу как момчето тътри маратонките си по земята. Помисли си каква част от заплатата на Рейчъл е отишла, за да му купи тези обувки, и му се прииска да каже на детето да вдига по-високо краката си, но знаеше, че това само ще нажежи атмосферата, затова реши да си замълчи.

Отправиха се към центъра на игрището, където няколко цели прасета се печеха на шишове над огромно огнище от жарава.

Рейчъл сбърчи нос.

— Аз май ще си взема само един захарен памук.

— Мислех си, че момичетата от провинцията като теб не изпитват сантименталности към животните.

— За мен не се отнася. Освен това ние отглеждахме соя.

Гейб също не бе голям любител на печеното прасе, затова не се опита да я убеждава да си вземат такова. След малко вече се бяха настанили на една от дългите маси за пикник с чинии, пълни с царевица с масло. Гейб бе добавил и два хотдога към своята порция, надявайки се да я накара да изяде единия, но тя категорично бе отказала и сега той се чудеше какво да прави с толкова много храна.

— Сигурен ли си, че не ти се яде още един хотдог, Едуард? Въобще не съм го докосвал моя.

Момчето само поклати глава и започна да рови в едно от парчетата диня в чинията си. Откакто бяха седнали на масата, Гейб го наблюдаваше как често-често поглежда към съседната маса, където обядваха баща и син, последният беше приблизително на възрастта на Едуард. Той отново погледна към тях и този път Рейчъл също забеляза.

— Това момче от детската градина ли е, Едуард, изглежда го познаваш.

— Аха. Казва се Кайл. — Едуард заби поглед в чинията пред себе си. — А моето име е Чип.

Рейчъл погледна отчаяно към Гейб над главата на сина си. На съседната маса момчето на име Кайл и баща му взеха хартиените си чинии и ги занесоха до един кош за отпадъци. Едуард внимателно ги наблюдаваше.

След като се освободиха от чиниите, момчето се обърна към баща си и вдигна ръце нагоре. Баща му се усмихна, взе го на ръце и го постави на раменете си.

На лицето на Едуард се появи такъв красноречив копнеж, че Гейб трепна. Това бе нещо толкова просто... Баща, носещ сина си на рамене. Но Едуард бе твърде тежък за Рейчъл, за да го носи по този начин. Твърде тежък, за да може да бъде носен от майка си, но не и от баща си.

„Вдигни ме, тате! Вдигни ме нагоре, за да мога да виждам!“

Гейб извърна очи.

Рейчъл бе наблюдавала цялата сцена и той видя болезнената ѝ реакция, предизвикана от мисълта за още едно нещо, което не можеше да направи за сина си. Тя отвори чантата си, опитвайки се да отвлече вниманието си.

— Едуард, мисля, че по себе си имаш повече храна, отколкото си изял. Дай да те избърша...

Ръцете ѝ изведнъж замръзнаха за момент, след това се потопиха в чантата и забързано започнаха да ровят в нея.

— Гейб, портфейлът ми го няма.

— Дай да видя. — Той взе чантата ѝ и погледна съдържанието ѝ.

Натъкна се на обикновената бъркотия, състояща се от химикал, касова бележка от супермаркета, малко руло тоалетна хартия, ключодържател и един тампон, който едва-едва се подаваше от обвивката си. Можеше само да си представи колко ли ненавиждаше да харчи безценните си пари за дамски превръзки.

— Може да си го оставила вкъщи.

— Не! Беше в чантата ми, когато ти дадох кърпичката, за да избършеш обувката си.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. — Тя го изгледа замислено. — Спомняш ли си, когато се облегнах на теб? Някой ме блъсна силно изотзад. Сигурно

тогава е станало.

— Колко пари имаше в себе си?

— Четиридесет и три долара. Всичките ми спестявания.

Тя изглеждаше толкова отчаяна и обърквана, че сърцето му се сви от съчувствие. Знаеше колко е силна и си каза, че сигурно скоро ще се възстанови от поредната неприятност, но в същото време се чудеше колко ли пъти едно човешко същество може да бъде поставяно на колене и то все да успява да се изправя на краката си.

— Ще отида да погледна мястото, където се случи това. Може да е паднало от чантата ти, когато са те блъснали, и някой да го е предал на щандовете.

Виждаше, че тя не вярва, че е възможно. Той самият не го вярваше. Защото късметът ѝ не бе от най-добрите.

Докато събираха съдовете си, Рейчъл се опита да скрие от Гейб колко бе разстроена от случилото се. Отчаяно се нуждаеше от тези четиридесет и три долара, за да може да изкара и следващата седмица.

Те се отдалечиха от масите за пикник и Едуард се затътри след тях. Трябваше отново да минат покрай щанда, на който работеше Керъл, вече заедно с още една по-възрастна жена, облечена в червени панталони и червена блуза с къс ръкав. Рейчъл веднага разпозна в нея бабата на Емили, малкото момиченце с левкемия. Сърцето ѝ заби, когато разбра, че жената я е забелязала.

— Госпожо Сноупс!

— Какво правиш, Фран! — Керъл се намръщи, виждайки възрастната жена да заобикаля масата и да се отправя към Рейчъл.

Жената първо се усмихна на Рейчъл, след това извърна глава към Керъл.

— Бях помолила госпожа Сноупс да отиде в къщата на дъщеря ми и да се помоли за Емили.

— Как си могла да го направиш! — кресна Керъл. — Та тя е измамничка.

— Не е вярно — отвърна меко Фран. — Знаеш колко отчаяно се нуждаем от молитви. Само чудо може да спаси Емили.

— Няма да видиш никакво чудо от нея! — Тъмните очи на Керъл се забиха в очите на Рейчъл и остриите ѝ черти се изкривиха обвинително. — Имаш ли представа колко е страдало това семейство? Как можеш да им даваш фалшиви надежди? — Рейчъл понечи да

отрече, но Керъл още не беше свършила. — И колко им вземаш за услугата? Бас хващам, че молитвите ти са доста скъпи.

— Нямам никакви молитви — отвърна искрено Рейчъл. Пое си дълбоко дъх и погледна бабата на Емили право в очите. — Съжалявам, че не мога да ви помогна, но аз вече не съм вярваща.

— Сякаш някога си била — натърти Керъл.

Но Фран само се усмихна и погледна Рейчъл с дълбоко разбиране.

— Ако погледнете вътре в сърцето си, госпожо Сноупс, ще разберете, че това не е вярно. Не ни обръщайте гръб. Моите собствени молитви ми казват, че можете да помогнете на Емили.

— Но аз не мога.

— Не бихте могла да знаете, без да сте опитали. Бихте ли дошли просто за да я видите?

— Не. Не искам да ви давам фалшиви надежди.

— Извади си чековата книжка, Фран — намеси се Керъл. — Ще видиш как ще си промени решението.

Керъл бе жена, за която се предполагаше, че трябва да е изпълнена с обичта на Бога, но в сърцето ѝ май нямаше нищо друго, освен горчилка. В миналото, когато Рейчъл все още бе в „Храма“, тя бе срещала много като Керъл, дълбоко религиозни мъже и жени, които бяха толкова закостенели в душите си, че радостите на живота сякаш бяха останали някъде далеч зад тях.

Рейчъл познаваше добре библията и разбираше какво се бе случило с хора като Керъл. Според тяхната теология, всеки един бе наследствено прокълнат и само ако си непрекъснато нащрек срещу силите на злото, за теб би могла да съществува някаква надежда за вечен живот. За такива като Керъл вярата бе станала източник на неизчерпаема загриженост.

В „Храма“ беше виждала също и такива като Фран — хора, които излъчваха някаква вътрешна светлина. На тези хора никога и през ум не им минаваше да търсят някаква прокълнатост в околните. Те бяха прекалено заети да раздават обич, съчувствие и опрощение.

По ирония на съдбата едно от най-големите притеснения на Дуейн бяха християните като Фран. Той вярваше, че те не са достатъчно бдителни в борбата с дявола и се страхуваше за техните души.

— Съжалявам — изрече тя с глас, пресипнал от вълнение. — Наистина много съжалявам.

Гейб направи крачка напред.

— Дами, ще ни извините, но трябва да потърсим портмонето на Рейчъл. Изгуби го тук някъде преди малко. — Той им кимна и я дръпна за ръката.

Рейчъл му бе благодарна. Знаеше, че не беше разбрал какво всъщност се е случило, но, както се бе случвало и преди, той бе почувствал състоянието ѝ и се беше намесил точно навреме.

— Не знаех, че познаваш Фран Танър — каза той, докато минаваха покрай огнището с жаравата.

— Това ли е фамилното ѝ име? Не беше ми го казала.

— Какво се е случило?

Тя му обясни.

— Не виждам какво ще ти коства да отидеш да видиш дъщеря ѝ — беше коментарът му, когато чу историята.

— Това би било некоректно. Не съм лицемер.

В следващия момент си помисли, че той ще се опита да спори с нея, но Гейб не го направи. Само посочи към една от тентите.

— Доколкото си спомням, бяхме някъде там, когато те бутнаха. Ще отида да поразпитам.

Върна се след няколко минути и още преди да е заговорил, тя вече знаеше, че не ѝ носи добри новини.

— Може би някой ще го предаде в полицията по-късно — промърмори той, опитвайки се да я успокои.

Рейчъл се насили и на устните ѝ се появи усмивка, за която и двамата знаеха, че е фалшива.

— Може би...

Той леко прокара длан по бузата ѝ.

— Хайде да се връщаме къщи. Мисля, че за днес ни беше достатъчно.

Тя кимна и тримата се отправиха към колата.

Докато се отдалечаваха, иззад павилиона за безалкохолни напитки се появи Ръс Скудър. Изчака, докато се изгубят от погледа му, след това измъкна портмонето на Рейчъл от една фуния за пуканки, която носеше със себе си, и извади парите.

Четиридесет и три долара. Жалко, че не бяха повече. Той се втренчи в смачканите банкноти, хвърли портмонето в най-близкия кош за боклук, след което се запъти към една от масите, на която се събираха помощи за благотворителни цели.

Карл Пинтър разговаряше с хора около масата, опитвайки се да ги убеди да направят дарения, но Ръс не обърна никакво внимание на малкия контейнер, украсен със снимката на куче с големи тъжни очи. Вместо това той пхна четиридесетте и три долара в пластмасовия цилиндър, на който пишеше „Фонд за Емили“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта Рейчъл за стотен път прочете на Едуард „Стелалуна“. Красиво илюстрираната приказка разказваше за малко прилепче, останало без майка си и отгледано от птичките, в резултат на което начинът му на живот се различавал от характерния за прилепите. Когато Рейчъл приключи с четенето, Едуард извади ухото на Хорс от устата си и я погледна разтревожено с очи, прекалено сериозни за възрастта му.

— Майката на Стелалуна е претърпяла произшествие и те не са могли да се виждат дълго време.

— Но на края все пак са се намерили.

— Да, предполагам.

Тя знаеше, че отговорът ѝ не го е задоволил. Той нямаше баща, нито къща, нито истинско семейство. И изглежда вече започваше да осъзнава, че тя е единствената му опора.

След като го сложи да си легне, тя отиде в кухнята и видя Гейб да стои до задната врата. Той се извърна, когато чу стъпките ѝ, и Рейчъл видя как едната му ръка се плъзна в джоба на панталона му. Извади няколко банкноти и ѝ ги подаде.

Тя преброи петдесет долара.

— Какво е това?

— Просто бонус. Свърши доста работа, която не ти влиза в задълженията. Заслужаваш си го.

Възстановяваше парите, откраднати от чантата ѝ, като същевременно се опитваше да не засегне гордостта ѝ. Рейчъл погледна към новичките банкноти и примигна.

— Благодаря — успя само да каже.

— Излизам за малко. Скоро ще се върна.

Не ѝ предложи да отиде с него и тя не каза нищо. Моменти като този ѝ напомняха каква огромна пропаст лежеше между тях.

По-късно, когато вече се приготвяше да си ляга, тя го чу да се връща. Доразсъблече се, след това се мушна в старата му работна риза.

Изми лицето и зъбите си и отиде отново в кухнята, където го завари приклепнал до една картонена кутия, поставена близо до готварската печка.

Приблужи се и видя, че в кутията, застлана с няколко салфетки, имаше едно мъничко врабче.

Във вторник, само три дни преди официалното откриване на киносалона, Рейчъл вече бе започнала да се притеснява, че няма да успеят да подготвят всичко навреме. В същото време бе развълнувана от мисълта за това как ще покажат обновения „Гордостта на Каролина“ на хората от околността. Фойерверките на вечерта на откриването бяха нейна идея и освен това бе убедила Гейб да украси централния вход с един дълъг ред от пъстроцветни пластмасови флагове.

За съжаление той никак не споделяше ентузиазма ѝ и незаинтересоваността му ставаше по-очевидна с всеки изминал ден. В същото време Рейчъл все повече се привързваше към това място. Когато гледаше прясно боядисаните стени, новите уреди в снекбара и почистения от плевели двор, тя изпитваше силно чувство на задоволство от добре свършена работа.

В три часа следобед телефонът в снекбара иззвъня. Тя остави парцала, с който забърсваше новата машина за пуканки, и се затича да вдигне слушалката.

— Библията е у мен — чу тя гласа на Кристи. — Синът на Керъл току-що я донесе.

Рейчъл въздъхна с огромно облекчение.

— Направо не мога да повярвам, че най-после ще я взема в ръцете си. Ще мина да я взема тази вечер.

Побъбриха още няколко минути и тъкмо когато затваряше, в снекбара влезе Гейб. Тя се завтече към него покрай тезгяха.

— Библията е у Кристи!

— Недей да хвърляш всичките си надежди в нея.

Тя го погледна в сериозните сребристи очи и не можа да устои на желанието да го докосне по бузата.

— Ти си прекалено голям песимист, младежо!

Сега вече и той се усмихна, но само за миг. Рейчъл усети, че се готви да ѝ изнесе поредната лекция, затова бързо смени темата.

— Как вървят нещата с Том?

— Мисля, че си разбира от работата.

Том Бенет бе името на кинооператора, който Гейб бе наел. След голямото откриване Гейб планираше да държи киносалона отворен четири вечери в седмицата. Том живееше в Бревърд и щеше да прихожда. Гейб щеше да продава билети и да помага на Рейчъл в снейкбара по време на антрактите заедно с още една млада жена на име Кайла.

Известно време Рейчъл се бе чудила какво ще прави с Едуард, когато започне да работи вечер, но в крайна сметка стигна до единственото възможно решение. Не можеше да си позволи да му наеме бавачка за по-голямата част от времето, през което щеше да отсъства от къщи, затова повечето вечери той щеше да идва с нея. Реши да му стъкми едно легло в офиса на Гейб, точно до прожекционната кабина, като се надяваше, че ще успява да заспи там.

Гейб я изгледа строго.

— Ти изяде ли си обяда днес?

— До последната трошичка. — Тя срещна изпълнения му с недоверие поглед и не можа да се стърпи да не се усмихне закачливо.

Беше минало много време, откакто някой си бе правил труда да се грижи за нея. Дуейн със сигурност не беше го правил, а когато Рейчъл бе още в средата на юношеските си години, здравето на баба ѝ се бе влошило дотолкова, че вече Рейчъл бе започнала да се грижи за нея. И сега този грубоват и наранен мъж, който доскоро искаше единствено да бъде оставен на мира от всички, се бе самоназначил за неин ангел-настойник.

Не искаше да се поддава на чувствата си, затова се отдръпна назад към тезгяха.

— А как е Туити?

— Все още е жив.

— Хубаво.

Той бе донесъл врабчето със себе си, за да може да го храни достатъчно често. Малко по-рано тя се бе качила до офиса му, за да го попита нещо, и го бе заварила наведен над кутията. Хранеше миниатюрното същество през една отрязана сламка.

— Къде каза, че го намери? — попита тя.

— Близо до задната врата на къщата. Обикновено лесно се открива гнездото и тогава ги връщам обратно... има една стара приказка, че малките птиченца се изоставят от майките си, ако имат мирис от докосването на човек. Но този път не можах да намеря гнездото.

Изглеждаше раздразнен, сякаш оживяването на птиченцето не му беше приятно, но тя знаеше, че не е така, и усмивката ѝ стана по-широка.

— Защо си толкова щастлива? — избуча той.

— Щастлива съм заради тебе, Бонър... — Не можа да устои да го докосне отново и този път той я привлече към себе си.

Рейчъл отпусна глава на гърдите му и се заслуша в равномерното биене на сърцето.

Палците му погалиха врата ѝ през меката тъкан на роклята и тя почувства възбудата му върху себе си.

— Хайде да се махаме оттук, скъпа, да отидем вкъщи.

— Имаме прекалено много работа. Освен това снощи се любихме, да не би да си забравил?

— Ами да. Съвсем ми излезе от ума, ще трябва да ми напомняш от време на време.

— Ще ти го напомня тази вечер.

Той се усмихна, наведе глава и я целуна. Това не бе просто бегла целувка, а съвкупление на устните им, което изведнъж ги накара да почувстват жажда един за друг. Неговите устни се разтвориха, след това и нейните. Тя усети как пръстите му се заравят в косата ѝ. Езикът му се плъзна в устата ѝ и тя се почувства опиянена от изключително еротичното чувство на мъж и жена, които постепенно губят контрол над себе си.

Целувката ставаше все по-дълбока. Той плъзна ръка под роклята ѝ и започна да ѝ събува бикините. Тя пък заопипва, за да намери ципа на джинсите му.

Чу се силно изтропване отгоре. Те подскочиха като виновни деца, след това осъзнаха, че Том просто е изпуснал нещо в прожекционната кабина.

Тя се подпря на ръба на тезгяха, а Гейб си пое дъх на пресекулки.

— Съвсем забравих, че не сме сами.

— Наистина забрави. — Рейчъл не можеше да скрие задоволството си. — Ти направо се беше забравил от похот, Бонър. Изцяло.

— Не само аз обаче. И никак не е смешно. Ако някой ни завари двамата в подобно положение, това никак няма да повлияе добре на репутацията ми. Достатъчно е дори само това, че живея при теб на вилата.

— Да-да! — Тя го изглежда игриво. — Това нещо с езика... Направи го и в събота вечерта. Много ми харесва.

Той поклати глава с привидно отчаяние, но явно също бе развеселен.

— Можеш ли да отгатнеш последния човек, с когото съм правила нещо подобно?

— Бас хващам, че не е бил Дуейн. — Той се отдалечи към машината за кафе, сякаш не можеше да се довери на себе си да стои близо до нея.

Рейчъл видя ясно очертаващата се издатина в предната част на джинсите му и изпита чувство на доволство.

— Какви ги приказваш. Той бе сух кълвач.

— Какво е бил?

— Обикновено ме възнаграждаваше с едни такива сухи кълвящи целувки, които почти никога не стигаха до устата ми. Не, последният път, когато се целувах по този начин, бе през първата ми година в гимназията, с Джефри Дилърд, в склада на неделното училище.

— И никога не си използвала езика си при целувки откакто си била първа година в гимназията?

— Тъпо, нали? Страхувах се, че ако го направя, ще отида в ада, което е едно от хубавите неща за последните няколко години от живота ми.

— Какво имаш предвид?

— Просто вече не се притеснявам от ада. Чувствам се така, сякаш вече съм била там и съм преминала през всичките му кръгове.

— Рейч...

Той изглеждаше шокиран и на нея й се прииска да си прехапе езика. Наистина мислеше това, което каза, но то явно го разстройваше.

— Само се пошегувах, Бонър. Хей, я се залавяй за работа, преди шефът да те е хванал, че се скатаваш. Той е много строг и ако не

внимаващ, сигурно ще ти отреже надницата. Аз лично се страхувам до смърт от него.

— Наистина ли?

— В този човек няма капка жалост, да не говорим, че е страшно стиснат. За щастие аз съм по-хитра от него и вече съм измислила начин да получа повишение.

— И как ще стане това? — Той отпи от кафето си.

— Ще го съблека чисто гол и ще го оближа целия.

Неговият добродушен смях я накара да изпита задоволство, което не я напусна през целия следобед.

Едуард се приведе напред, сложи длани на коленете си и впери очи в картонената кутия.

— Още не е умряло.

Песимистичното отношение на хлапето подразни Гейб, но той се опита да не го показва. Върна в хладилника сместа от мляно говеждо и жълтък, която използваше, за да храни врабчето. През цялата вечер Едуард се бе въртял около кутията, за да наблюдава врабчето, накрая се изправи, пъкна заека с главата надолу в ластика на шортите си и се отправи към всекидневната.

Гейб подаде глава през вратата.

— Остави майка си на спокойствие още малко, чу ли?

— Искам да отида при нея.

— По-късно.

Момчето извади заека от шортите, притисна го към гърдите си и изгледа негодуващо Гейб. Рейчъл се бе затворила в спалнята си с библията на Г. Дуюейн от момента, в който Кристи я беше донесла. Ако бе открила нещо, сигурно веднага щеше да изхвърчи навън, но тъй като това не се случваше, той вече предполагаше, че я очаква ново разочарование. Най-малкото, което можеше да направи, бе да се опита да занимава с нещо момчето, докато тя бе заета със задачата си.

И сега виждаше как петгодишното хлапе пренебрегваше инструкциите му и се опитваше незабелязано да се изниже към задния коридор.

— Казах ти да оставиш майка си на мира.

— Тя обеща да ми чете „Стелалуна“.

Гейб знаеше какво би трябвало да направи. Трябваше да вземе книгата и да прочете приказката на момчето, но не можеше да го стори. Просто не можеше да остави детето да седи до него, докато му чете точно тази книжка.

„Още веднъж, тате. Прочети ми «Стелалуна» още веднъж. Моля те.“

— В тази книжка се разправя за един прилеп, нали?

Едуард кимна.

— За един добър прилеп. Не за страшен.

— Хайде да излезем навън и да видим дали няма да открием някой.

— Истински прилеп?

— Разбира се. — Гейб се отправи към задната врата, отвори я и я задържа с ръка. — Вече би трябвало да са излезли. Те се хранят през нощта.

— Не ми се излиза сега. Имам си работа.

— Излез навън, Едуард. Веднага.

Момчето се провря без желание под ръката му.

— Името ми е Чип. И ти не бива да излизаш навън. Трябва да стоиш при Туити, за да не умре.

Гейб преглътна раздражението си и последва момчето навън.

— Аз се грижа за птички още от времето, когато съм бил на твоята възраст, така че много добре знам какво правя. — Не хареса грубата нотка в собствения си глас, затова пое дълбоко въздух, опитвайки се да промени тона. — Когато братята ми и аз бяхме момчета, често намирахме малки птиченца, паднали от гнездата си. Тогавя не знаехме, че трябва да ги върнем обратно, затова ги носехме къщи. Понякога умираха, но понякога успявахме да ги спасим.

Доколкото си спомняше, единствено той бе този, който ги спасяваше. Намеренията на Кал бяха добри по принцип, но редовно се случваше да се увлече в игра на баскетбол или футбол, забравяйки да нахрани птичето. А Итън бе прекалено малък, за да поема някаква отговорност.

— Ти каза на мама, че пастор Итън е твой брат.

Гейб усети обвинителната нотка в гласа на Едуард, но се постара да не ѝ обръща внимание.

— Така е.

— Не си приличате.

— Той прилича на майка ни. А брат ми Кал и аз приличаме на баща ни.

— Но вие не се държите еднакво.

— Хората са различни, дори и братята. — Гейб взе един от сгъваемите шезлонги, подпрени на стената на вилата, и го разгъна.

Едуард заби петата на едната си маратонка в меката земя под краката си и залюля заека с една ръка.

— Моят брат е също като мен.

Гейб го изглежда учудено.

— Брат ти?

Челото на Едуард се сбърчи от напрежение, което незнайно защо бе насочено към маратонките му.

— Той е страшно силен и може да набие един милион хора. Казва се... Стронгмен. Той никога не се разболява и винаги ми вика Чип, а не това другото име.

— Мисля, че нараняваш чувствата на майка си, когато казваш на хората да не ти викат Едуард — тихо каза Гейб.

На момчето това никак не му се хареса и Гейб видя как по лицето му се изписват противоречиви чувства — тъга, съмнение, инат.

— На нея ѝ е позволено да ми вика така. Но на тебе — не.

Гейб взе другия шезлонг и също го разгъна.

— Сега гледай ей към оня хълм. Там горе има пещера, в която живеят много прилепи. Може и да успееш да видиш някой от тях.

Едуард седна на шезлонга и пъкна заека до себе си. Краката му не достигаха до земята и малките му ходила стърчаха някак странно точно пред него. Гейб усети напрежението в момчето и с неудоволствие си помисли за факта, че то все още го приема като някакво чудовище.

Минаха няколко минути. Джейми, с неговата нетърпеливост на петгодишен палавник, би скочил от стола още на тридесетата секунда, но синът на Рейчъл стоеше тихо, твърде напласен от Гейб, за да опита да се възпротиви. Гейб мразеше този страх, но явно не можеше да направи нищо по въпроса. Поне засега.

Започнаха да се мяркат светулки и вечерният бриз постепенно утихна. Момчето все така не помръдваше. Гейб си помисли да подхване някакъв разговор, но в този момент проговори Едуард.

— Мисля, че това е прилеп.

— Не. Ястреб е.

Момчето привлече заека в скута си и пъкна показалеца си в една малка дупчица в шева.

— Мама ще ми се кара, ако стоя навън прекалено дълго.

— Гледай към дърветата.

Той пъкна заека под тениската си и се отпусна назад в стола, който изскърца. Момчето се наведе напред, след това отново се отпусна назад, карайки стола да изскърца отново. И отново.

— Тихо, Едуард.

— Аз не съм Ед...

— Добре, Чип, по дяволите...

Момчето го изгледа и скръсти красноречиво ръце на хилавите си гърди.

— Съжалявам — въздъхна Гейб.

— Пикае ми се.

— Добре — предаде се Гейб.

Шезлонгът се наклони на една страна, когато момчето скочи от него. В този момент откъм задната врата на къщата се чу гласът на Рейчъл.

— Време е за лягане, Едуард.

Гейб се извърна и я видя да стои в рамката на вратата, на фона на светлината от кухнята. Изглеждаше стройна, красива и някак особена и в същото време също като онези милиони майки, които викат детето си да ляга в тази топла юлска нощ.

Мисълта му се насочи към Чери и той зачака да изпита познатата болка, но това, което почувства, бе само някаква меланхолия. Може би ако не си позволяваше да мисли за Джейми, щеше да бъде в състояние да живее все пак.

Едуард се затича към задната врата, стигна при майка си и се хвана за полата ѝ.

— Беше ми казала, че не бива да ругая, нали, мамо?

— Точно така. Ругатните са лошо нещо.

— Той обаче каза една. — Едуард посочи към Гейб. — Каза ругатня.

Гейб го изгледа раздразнено. Какъв бърборко! Рейчъл подкара детето към стаята му, без да каже нищо.

Гейб нахрани врабчето, правейки всичко възможно да не го докосва, докато му даваше миниатюрни хапки храна. Ако го хранеше често от ръката си, това щеше да накара птичето да привикне с човешкия контакт и да го превърне в домашен любимец, което пък щеше да направи много по-трудно приспособяването му към свободния живот.

Искаше да бъде напълно сигурен, че Рейчъл е имала достатъчно време, за да сложи момчето да си легне, затова почисти кутията на птичето, постла я с чиста салфетка и едва тогава се запъти към всекидневната. През отворената врата я видя да седи на стъпалата пред вилата, с ръце поставени върху сгънатите ѝ колене. Той също излезе навън.

Рейчъл чу стъпките му зад себе си, но не се обърна. Дъските от пода на верандата започнаха да вибрират, докато се приближаваше към нея. Той също приседна на стъпалото.

— Нищо не намери в библията, нали?

Тя все още не бе успяла да преглътне разочарованието си.

— Не. Но голяма част от текста е подчертана и навсякъде по полетата има бележки. Ще я преровя страница по страница, сигурна съм, че все някъде ще намеря това, което търся.

— Нищо не става лесно при теб, а, Рейч...

Беше уморена и отчаяна, надеждата, която ѝ беше давала сили през целия следобед, сега вече бе изчезнала. Имаше нещо много обезпокоително, когато четеше онези стари, познати строфи отново. Усецаше как се опитваха да я придърпат, опитваха се да я привлекат отново към нещо, което тя повече не можеше да възприеме.

Очите ѝ започнаха да парят, но тя се пребори с желанието си да заплаче.

— Недей да изпадаш в сантименталности заради мен, Бонър. Мога да се справя с всичко.

Той прокара ръка по гърба ѝ и я стисна за рамото.

— Добре, мила.

Мила. Беше ѝ го казал на два пъти днес. Дали наистина бе неговата мила?

Тя се облегна на рамото му и си помисли, че не ѝ остава нищо друго, освен да приеме истината. Беше влюбена в него. Искаше ѝ се да го отрече, но нямаше никакъв смисъл.

Това, което чувстваше, бе толкова различно от любовта ѝ към Дуейн. Онова бе някаква нездравословна комбинация от благоговение пред герой и желанието на едно младо момиче да си има баща. А това сега бе една зряла любов, очите ѝ вече бяха широко отворени. Виждаше както недостатъците на Гейб, така и своите собствени. Осъзнаваше също и колко разрушително би било да си позволи да си фантазира за бъдеще с мъж, който все още бе влюбен в своята мъртва съпруга. И още по-лошо, с мъж, който не можеше да понася детето ѝ.

Враждебността между Гейб и Едуард се изостряше все повече и тя не можеше да измисли начин да подобри отношенията им. Не би могла да заповяда на Гейб да си промени отношението и да го накара да се грижи за Едуард.

Чувстваше се изморена и победена. Той беше прав. Нищо не ставаше лесно при нея.

— Опитай се да не ругаеш пред Едуард, ако обичаш.

— Просто ми се изплъзна от устата. — Той се втренчи в тъмния ред дървета, които очертаваха границата на предния двор. — Знаеш ли, Рейчъл, той е добро дете, но може би трябва да си малко по-строга с него.

— Още от утре ще започна да го бия до посиняване — отвърна саркастично тя.

— Искам само да кажа... Например този заек, който непрекъснато носи със себе си. Вече е на пет години! Другите деца сигурно го вземат на подбив.

— Той казва, че го държи в шкафчето си, когато е на училище.

— Дори и така да е. Прекалено е голям за такава играчка.

— Джейми нямаше ли нещо такова? — попита тя и видя как тялото му се вцепенява.

Разбра, че е стъпила на забранена почва. Той можеше да говори за съпругата си, но не и за детето.

— Не и когато беше на пет години.

— Виж, съжалявам, че Едуард не ти се струва достатъчно мъжествен, но последните няколко години бяха много трудни за него. Никак не му повлия добре и едномесечния му престой в болница тази пролет.

— Какво му имаше?

— Пневмония. — Тя пхна ръка в джоба на роклята си. Потискащото чувство, което я бе овладяло от момента, в който установи, че библията въобще не е готова да ѝ разкрие тайните си, сега остана на заден план. — Трябваше му много време, за да се възстанови. В един момент дори не бях сигурна дали ще оживее. Беше ужасно.

— Съжалявам.

Разговорът за Едуард бе разтворил пропаст между тях. Но вече плахо се надяваше, че Гейб иска да превъзмогне тази пропаст също толкова, колкото ѝ се искаше и на нея.

— Хайде да си лягаме, Рейчъл.

Погледна го в очите и през ум не ѝ мина да каже „не“. Той протегна ръка и я поведе към къщата.

Лунната светлина струеше над старото легло, докосвайки старите, поизносени чаршафи и позлатявайки косата на Рейчъл. Останалата част от тялото ѝ бе закрыта от Гейб, който лежеше отгоре ѝ. Нуждата, която изпитваше за нея, го плашеше. Той бе мълчалив и самотен мъж. Последните няколко години го бяха научили, че за него е най-добре да бъде сам, но сега тя променяше всичко. Подтикваше го към нещо, с което някак си подсъзнателно не искаше да се сблъсква.

Тя се размърда под него с разтворени крака и се притисна към тялото му. Нейното правене на любов бе толкова необуздано, че той самият не успяваше да се контролира. Понякога се плашеше, че би могъл да я нарани.

Вдигна ръцете ѝ над главата си и я хвана за китките с една ръка. Знаеше, че чувството за безпомощност ще я подлуди и наистина, почти веднага, тя започна да стене.

Сега имаше само една свободна ръка. Ръка, с която да я гали по гърдите, един палец, с който да опипва възбудените ѝ зърна. Той реши да замести пръста си с уста и плъзна ръка между краката ѝ.

Почувства, че цялата е овлажнена за него, очакваше го. Погали я, наслаждавайки се на чисто женствената ѝ реакция при докосването му. Как е могъл да забрави това? Как бе допуснал болката да разруши нещо, което беше толкова хубаво?

Кратките ѝ, задъхани стенания постепенно го караха да губи контрол над себе си. Тя започна да се бори с ръката, която я държеше, но не го правеше на сериозно и затова той не я пусна. Вместо това пъкна пръста си вътре в нея.

Тя издаде нисък, сподавен вик.

Не можеше да чака повече. Намести се между краката ѝ и влезе с едно дълбоко и силно движение.

— Да! — изпъшка тя.

Той покри отворената ѝ уста със своята. Зъбите им се сблъскаха, езиците се преплетоха. Той хвана всяка от китките ѝ с ръце и продължи да влиза в нея с отмерени, плавни движения.

Рейчъл разтвори още по-широко крака и ги обви около тялото му. Само миг след това, тя сякаш започна да се разпада на парчета.

Не съществуваше нищо друго, освен тази тръпнеца от удоволствие жена и лунната светлина, и сладко миришещият летен въздух, подухващ над телата им през отворения прозорец. В този момент той потъна в забравата, от която толкова много се нуждаеше.

Не му се искаше да слиза от нея. Чаршафът се беше оплел между краката им. Той притисна устни към врата ѝ, затвори очи...

Едно яростно кълбо скочи върху гърба му.

— Махай се от майка ми! Махни се от нея!

Нещо твърдо го удари по главата. Малките юмручета заваляха по него, а нокти драцеха кожата по врата му. Стаята се изпълни с отчаяни викове.

„Спри! Спри!“

Рейчъл се беше вдървила най-отдолу.

— Едуард!

Нещо доста по-тежко от юмруците на петгодишно дете отново започна да се сипе върху задната част на главата му. Детският глас излизаше от гърлото, задавен от сълзи и паника.

— Ти ѝ причиняваш болка! Престани да ѝ причиняваш болка!

Гейб се опита да избегне ударите, но възможността му за движение бе твърде ограничена. Момчето се беше метнало на гърба му и ако сега се извъртеше настрани, щеше да открие голотата на Рейчъл. Как бе влязъл в стаята? Беше сигурен, че Рейчъл заключи вратата.

— Едуард, престани! — Рейчъл се опита да придърпа чаршафа към себе си.

Гейб се извърна и успя да хване момчето за лакътя.

— Не й причинявам болка, Едуард.

Страхотен удар, много по-силен от предишните, се стовари отстрани на лицето му.

— Името ми не е...

— Чип! — изпъшка Гейб.

— Ще те убия! — изхълца хлапето, след това отново го фрасна.

— Спри веднага, Едуард Стоун! Чу ли какво ти казах? — В гласа на Рейчъл се прокрадна стоманена нотка.

Момчето бавно започна да се укротява. Тя бързо смекчи тона.

— Гейб не ме наранява, Едуард.

— Тогава какво прави?

За първи път, откакто я бе срещнал, Рейчъл изглежда не знаеше какво да каже.

Гейб извърна глава и видя разрошената коса и зачервените, покрити със сълзи бузи на момчето.

— Аз я целувах, Ед... Чип.

На детското лице се появи ужасено изражение.

— Никога повече дори и не си помисляй да го правиш.

Гейб знаеше, че тежестта му затруднява дишането на Рейчъл, но тя все пак се опита да говори колкото се може по-спокойно.

— Всичко е наред, Едуард. На мен ми харесва Гейб да ме целува.

— Не, не ти харесва!

Така явно нямаше да стигнат доникъде, затова Гейб каза строго:

— Чип, искам да отидеш в кухнята и да донесеш на майка си чаша с вода. Тя е много жадна.

Детето го погледна неразбиращо.

— Моля те, направи каквото ти казва, Едуард. Наистина се нуждаем от чаша вода.

Момчето с нежелание слезе от леглото, като в същото време изгледа Гейб с поглед, който заплашваше да го изпепели, ако пак си позволеше да заплаши майка му по някакъв начин.

В момента, в който се изгуби зад вратата, Гейб и Рейчъл скочиха от леглото и забързано започнаха да си търсят дрехите. Гейб си нахлузи джинсите, Рейчъл грабна тениската му и бързо я навлече през главата си, след това започна да търси бикините си по пода. Когато не успя да ги намери, тя obu неговите слипове. При други обстоятелства

би било смешно, но сега всичко, за което мислеха и двамата, бе да се облекат, преди да се е върнало момчето.

Той вдигна ципа на джинсите си.

— Мислех си, че си заключила вратата.

— Не, аз си мислех, че ти я заключи.

Едуард се върна за рекордно кратко време, бягаше толкова бързо, че водата се разливаше отстрани на синята пластмасова чаша.

Рейчъл направи крачка напред, за да я вземе от ръцете му, но се спъна в нещо. Гейб погледна надолу и видя, че на пода лежи „Стелалуна“. Зачуди се какво прави книгата там и в следващия момент се сети, че това бе нещото, с което Едуард го бе бил по главата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейчъл дълго време пи водата от чашата. Когато все пак приключи, тя погали Едуард по косата.

— Хайде сега обратно в леглото.

Гейб обаче пристъпи напред. Беше твърдо решен, че ситуацията трябва да се изясни, преди тя да е прибрала сина си. Изглежда дребничкото момче, спомняйки си яростта на тези малки юмруци, и за един кратък момент погледна на него като такъв, какъвто е, а не като сянка на някой друг.

— Чип, аз харесвам много майка ти и никога не бих я наранил. Искам да запомниш това. Ако отново ни видиш близо един до друг, трябва да знаеш, че това е, защото ние искаме да се докосваме, а не понеже нещо не е наред.

Едуард изглежда недоверчиво майка си.

— Как би могла да искаш да се докосваш до него?

— Знам, че ти е трудно да го разбереш, особено като се има предвид, че двамата не се разбирате много добре, но на мен ми харесва да бъда с него.

Момчето я погледна войнствено.

— Ако трябва да докосваш някого, докосвай тогава мен.

— Много ми харесва да те докосвам. — Тя му се усмихна. — Но аз съм зряла жена, Едуард, и понякога искам да се докосвам до зрял мъж.

— Тогава докосвай пастор Итън.

Рейчъл не може да сдържи смеха си.

— Не може така, глупаче! Пастор Итън е твой приятел, а Гейб — мой.

— Те не са братя, каквото и да казва той.

— Утре, когато видиш пастор Итън в градината, защо не го попиташ за това?

Гейб забеляза, че слиповете му всеки момент ще се свлекат надолу по краката ѝ.

— Хайде, Чип. Ела да нахраним още веднъж Туити, преди да си легнеш.

Но Едуард бе прекалено умен, за да бъде подмамен толкова лесно.

— Как да съм сигурен, че няма да започнеш пак да я целуваш?

— Ще я целувам — отвърна Гейб. — Но само когато майка ти ми каже, че го иска.

— Няма да го иска! — Едуард хукна към вратата. — И още утре ще кажа на пастор Итън за вас.

— Страхотно — измърмори Гейб. — Само това ни трябваше.

Пастор Итън обаче си имаше свои собствени проблеми. Беше единадесет часа сутринта, а в каната на кафеварката не бе останала и половин чаша кафе.

Не че не знаеше как да си направи. Правеше си всяка сутрин къщи. Но това тук не беше къщи. Това бе работното му място и през последните осем години Кристи неизменно бе бдяла каната с кафе винаги да е пълна.

Той грабна стъклената гарафа, мина забързано покрай бюрото ѝ и влезе в малката кухничка. Напълни гарафата, като същевременно успя да полее с вода голяма част от новата си риза. Върна се в офиса, изхвърли старото мляно кафе, сипа ново, без да брои лъжичките, наля водата и щракна копчето. Ето! Щеше да ѝ покаже, че може да се справя и без нея.

За съжаление тя бе прекалено заета, за да го забележи. Тананикаше си тихо една стара песничка на Уитни Хюстън и съсредоточено пишеше нещо на компютъра пред себе си. Беше му много трудно да реши кое е най-лошото: кафето, нейното весело тананикане или факта, че отново идва на работа със старите си дрехи.

Безформената ѝ сива рокля го подлудяваше дори повече от празната кана за кафе. Беше я виждал десетки пъти досега. Широка, удобна и абсолютно лишена от стил. Къде бяха дрехите, срещу които се беше възпротивил в първия момент? Онези прилепнали джинси, блузките с широки деколтета, глуповатите златни сандалки?

И ако бе решила да се превъплъти отново в старата Кристи, защо не бе го направила изцяло? Защо не беше прибрала косата си както

преди и не беше оставила червилото си вкъщи, заедно с този влудяващ парфюм, който го караше да мисли за черни дантели и горещи тела?

Докато пръстите ѝ летяха по клавиатурата на компютъра, миниатюрните златни и сребърни пръстени по ръцете ѝ проблясваха на слънчевата светлина, нахлуваща от прозореца зад нея. Погледът му се спря в горната част на грозната ѝ, сива рокля. Поне да не знаеше какво се крие отдолу.

Тракането на клавишите спря. Кристи се изправи до бюрото си, погледна бегло към него и излезе от стаята, запътвайки се към тоалетната в другия край на коридора.

Беше сигурен, че веднага след като се прибере вкъщи, тя ще съблече тази грозна рокля и ще се пъкне в някои от новите си къси панталонки и блузки, които показваха прекалено много. Но той нямаше да може да види нищо, тъй като Кристи му бе показала съвсем ясно, че не иска да я посещава в новия ѝ апартамент. Нямаше вече домашни гозби, нямаше вече и случайни отбивания, колкото да ѝ разкаже за неприятностите си с някой от паството. Божичко, липсваше му. Липсваха му тези контакти.

Втренчи се в празното ѝ бюро и се замисли как снощи отново беше излязла на вечеря с Майк Рийди. Това вече бе за втори път. В събота Майк я беше завел на ресторант в Кашиърс, а снощи бяха посетили „Маунтинърс“. Трима души от паството му се бяха погрижили той да научи и за двете ѝ излизания.

Все още я нямаше и той почувства как кожата му леко се изпотява. Знаеше къде си държи чантичката. В най-долното чекмедже отляво, заедно с малка кутия носни кърпички и комплект за оказване на първа помощ. През целия си живот, дори и в най-лудите си години, винаги се бе старал да се държи почтено, а това, което искаше да направи сега, в никакъв случай не беше такова, но просто не можеше да се спре.

Бързо прекоси офиса, издърпа чекмеджето и извади чантичката ѝ, същата малка черна чантичка, с която беше миналата седмица в „Маунтинърс“. Ноцта, когато бяха провели онзи ужасен разговор, в който му беше казала, че вече не ѝ е приятел.

Един истински свещеник, някой, който не беше толкова покварен, някой, който наистина работеше по призвание, никога не би направил това. Той щракна закопчалката и погледна вътре. Портмоне,

гребен, тик-так, малко грим, автомобилни ключове, брошурата „Дейли уърлд“. Нямах кондом.

В този миг дочу стъпките ѝ, бързо пъкна чантичката обратно в чекмеджето и извади комплекта за първа помощ.

— Нещо не е наред ли?

Няколко минути по-рано изражението на загриженост на лицето ѝ би подобрило настроението му, но не и сега.

— Имам главоболие.

— Иди да седнеш. Сега ще ти донеса аспирин.

Подаде ѝ комплекта за първа помощ и за първи път от повече от една седмица тя започна да се суети около него, донесе му чаша с вода, даде му аспирин, попита го дали е спал добре предната вечер. За съжаление нейната загриженост не можеше да го накара да се почувства по-добре, тъй като уж болната му глава бе изпълнена с тревожни мисли.

Какво ли е станало с този кондом? Само мисълта как го подава на Майк Рийди, го накара да му прилошее. Една част от него му казваше, че би трябвало да се радва, че най-после си е намерила някой, но не и когато се отнасяше за Майк Рийди. Всъщност той винаги бе харесвал Майк и не можеше да се сети дори и за едно нещо, което да не одобрява в него, освен това, че не бива да прави любов с Кристи Браун.

След като глътна аспирина, от който въобще не се нуждаеше, той се втренчи в нея, чудейки се, защо ли му бе отнело толкова време, за да забележи колко е хубава. Не че можеше да се похвали с някаква блестяща красота, дори и когато се пременеше с онези си нови дрехи, беше хубава по един скромнен и сладък начин.

— Нали знаеш, че киносалонът се открива в петък вечер — чу се да казва той.

— Много се надявам някой да се появи на тържеството. Много от хората в града са ядосани на Гейб заедно е помогнал на Рейчъл и вече открито се говори да го бойкотират. — Кристи изглеждаше разтревожена. — Хората понякога са толкова зли.

— Но ние и двамата искаме да присъстваме на откриването, така че искаш ли да те взема в петък в осем вечерта? — попита той, колкото се може по-непринудено.

Кристи го изгледа изпитателно.

— Искаш да отидем в киносалона заедно!

— Разбира се. Как иначе можем да покажем на Гейб нашата подкрепа?

Телефонът на бюрото му иззвъня. Кристи го погледна за миг, след това вдигна слушалката. Итън почти веднага разбра, че тя говори с Пати Уелс, координаторката на детската градина.

— Да, Итън е тук. Разбира се. Изпрати Едуард горе, Пати.

Тя остави слушалката и се намръщи.

— Цяла сутрин е настоявал да разговаря с теб. Пати се опитала да отвлече вниманието му, но той продължавал да упорства. Надявам се да не се е случило нещо лошо.

И двамата познаваха Едуард достатъчно добре, за да знаят, че той никога не искаше нищо, и това ги накара да се погледнат обезпокоено.

Кристи се върна във външния офис и след няколко минути отново влезе, вече придружена от Едуард. Погледна към Итън разтревожено, по начина, по който го бе поглеждала стотици пъти през всичките тези години, когато беше вкарвала някой разтревожен член на паството в офиса му. След това се оттегли.

— Можеш да затвориш вратата, ако искаш да говорим нещо тайно — обърна се Итън към момчето.

Едуард се поколеба и погледна навън към Кристи. Итън знаеше колко е привързан към нея и бе доста изненадан, когато Едуард внимателно затвори вратата и с двете си ръце. Това, което имаше да му казва, явно бе нещо сериозно.

Итън никога не бе харесвал да разговаря с някого през дистанцията, която създаваше бюрото, затова се отправи към едно малко кътче близо до прозореца, обзаведено с кушетка и два удобни стола.

Едуард се настани върху средната възглавница на кушетката и се отпусна назад, в резултат на което краката му щръкнаха напред. Носът на едната му маратонка беше изцапан с червена боя. Итън бе забелязал колко много се грижи Рейчъл за доста износените дрехи и обувки на сина си, затова предположи, че тази боя е от сутрешния урок по рисуване.

Едуард инстинктивно посегна към нещо до себе си и когато сграбчи само въздух, просто се почеса по лакътя. Търси си заека,

предположи Итън.

— Какво има, Едуард?

— Гейб е един голям лъжец. Казва, че ти бил брат.

Итън понечи да го поправи, но нещастният поглед в очите на детето го накара да се поколебае.

— И защо мислиш, че те лъже?

В продължение на доста години Итън бе разговарял с хора, изпаднали в депресия, и сега се опита да се абстрахира от всичко друго и да се опита да разбере какъв е проблемът, който тревожи момчето.

— Струва ми се, че никак не харесваш Гейб.

Едуард решително поклати глава.

— И мама също не трябва да го харесва.

Ето какво било!

— Предполагам, дразни те фактът, че майка ти го харесва.

— Казах й, че може да докосва мен вместо него, но тя ми отвърна, че иска да докосва също и зрял мъж.

„Сигурен съм, че го иска. Особено пък зрял мъж с дебела банкова сметка и с нехайно отношение към парите си.“

— Дори й казах, че ти би й позволил да докосва теб, пастор Итън, но тя каза, че ти си мой приятел, а Гейб е неин, и каза, че иска да целува него и че аз трябва да спра да го удрям.

Да го целува? Да го удрям? На Итън му трябваха няколко секунди, за да реши кой точно въпрос да зададе.

— Ти си удрял Гейб?

— Скочих на гърба му докато я целуваше и го удрях със „Стелалуна“, докато не я остави на мира.

Ако ставаше въпрос за някой друг, тази история със сигурност би го развеселила, но не и когато се отнасяше за брат му. Знаеше, че не бива да задава този въпрос, но просто не можеше да се сдържи да не го направи.

— Къде беше Гейб, когато ти скочи на гърба му?

— Прегръщаше мама.

— Така ли?

— Нали разбираш, отгоре й. Върху нея.

По дяволите...

Кафявите очи на Едуард се напълниха със сълзи.

— Той е лош човек и искам да го накараш да се махне, и искам да разрешиш на мама да докосва теб вместо него.

Итън се приближи до кушетката и обгърна с ръка момчешките рамене.

— При възрастните нещата са малко по-сложни — каза меко той.
— Майка ти и Гейб са приятели.

— Той я прегръщаше.

Итън се насили да говори с равен глас.

— Те са възрастни и това означава, че могат да се прегръщат един друг, ако искат. И, Едуард, това съвсем не означава, че майка ти не те обича толкова, колкото винаги те е обичала. Ти знаеш това, нали?

— Предполагам — отвърна замислено детето.

— Вие с Гейб може и да не се разбирате добре сега, но той всъщност никак не е лош човек.

— Той е задник.

— На него са му се случили някои лоши неща и това го е направило такъв намръщен и груб, но иначе е добър човек.

— Какви лоши неща?

Итън се поколеба за момент, но след това реши, че детето трябва да знае истината.

— Имаше жена и малко момче, което обичаше много. Те умряха преди доста време, но той все още тъжи за тях.

Едуард дълго време не каза нищо. Накрая се присламчи по-близо до Итън и облегна глава на гърдите му.

Итън потърка момчето по ръката и си помисли за мистерията на Божиите пътища. Опитваше се да успокои детето на мъж, който бе презирал, и на жена, която не харесваше, и защо ли тогава самият той се чувстваше някак си успокоен?

— Гейб наистина е мой брат — додаде той тихо. — И аз го обичам много.

Почувства как детето се скова, но не се отдръпна от него.

— Той е зъл.

За Итън никак не беше лесно да проумее как иначе много добродушният му брат бе успял да настрои до такава степен това хубаво малко момче срещу себе си.

— Искам да си помислиш наистина добре. Няма ли поне едно хубаво нещо, което Гейб да е направил за теб?

Едуард започна да клати глава, но изведнъж спря.

— Има едно нещо.

— И какво е то?

— Вече ми вика Чип.

Петнадесет минути по-късно Итън разговаряше по телефона с Кал. Без да нарушава конфиденциалността на своя разговор с Едуард, той осведоми по-големия си брат, че на хоризонта се очертават големи неприятности.

— Даваш ли нещо без пари, брат ми?

Рейчъл вдигна глава, чувайки дълбокия мъжки глас откъм вратата на снекбара.

— Кал! — Гейб остави кутията с кифлички, която носеше, и излезе иззад тезгяха, за да посрещне мъжа, който толкова много приличаше на него.

Докато двамата се прегръщаха, потупвайки се по гърбовете, Рейчъл изучаваше Кал Бонър, чудейки се каква ли комбинация от гени бе направила така, че в едно и също семейство да се пръкнат трима разбивачи на женски сърца.

За разлика от Итън, при двамата, тъмният тен и леко грубоватата мъжка хубост определено ги идентифицираха като братя. Косата на Гейб бе по-дълга, сребристосивите му очи малко по-светли от тези на Кал, но и двамата мъже бяха високи, стройни и мускулести. Макар да знаеше, че бившият полузащитник е най-големият брат, с почти две години по-възрастен от Гейб, той изглеждаше по-млад. Може би това се дължеше на общото изражение на задоволство от живота, което изглежда го съпътстваше навсякъде.

— Трябваше да ми се обадиш, че ще дойдеш — каза Гейб.

— Не си си помислил, че ще пропусна голямото откриване тази вечер, нали?

— Това е най-обикновен киносалон, Кал.

Думите му я ужилиха. За нея това вече не беше просто киносалон. Искаше ѝ се запуснатото доскоро място да блести ослепително тази вечер.

Целия ден се бе занимавала с обучението на Кайла, младата жена, която Гейб бе наел да помага в снекбара. Беше се опитала да

научи и Гейб на основните неща, така че и той да може да помага по време на антрактите. Той схващаше бързо, но Рейчъл знаеше, че прави всичко формално. Този мъж би трябвало да лекува животни, а не да сервира хамбургери.

— Искаш ли кафе? — обърна се Гейб към брат си. — Или пък сладолед? Вече съм станал почти професионалист при пълненето на кофичките.

— Не, благодаря. Роузи започна да нервничи още преди да сме излезли от Ашвил — не може да понася детската си седалка в колата — и трябва да се връщам в мавзолея, за да помогна на Джейн.

Рейчъл не трябваше да си напруга много мозъка, за да се сети какво означаваше мавзолея.

Кал продължи, като в държанието му имаше някаква сянка на престорена сърдечност.

— Само се отбих да ти кажа, че Джейн е решила да даде тържествен семеен обяд за теб и Ит утре около единадесет часа. Искате ли да отпразнуваме новия ти бизнес. Ще можеш ли да дойдеш?

— Разбира се.

— И, Гейб, недей да казваш на Джейн, че съм го казал, но ако съм на твоето място, бих похапнал нещо предварително. Като познавам жена си, сигурно ще ни предложи нещо супердиетично, ястия, с които никога не можеш да се нахраниш както трябва. Трябва да видиш боклуците, с които храни Роузи — без захар, без консерванти, нищо, което си струва да се яде. Миналата седмица ме залови да давам шоколадова бонбона на детето и това едва не ми костваше главата.

— Добре, предупреден съм — усмихна се Гейб.

— Това място изглежда чудесно. — Кал огледа снекбара сякаш беше някой четиризвезден ресторант. — Наистина си свършил добра работа.

Рейчъл едва успяваше да потисне отвращението си. Най-големият брат беше същият като Итън. Тя вече наистина обичаше това място, но то в никакъв случай не подходеше на Гейб. Защо никой от братята му не можеше да го погледне в очите и да го попита какво всъщност си мисли, че прави с живота си?

Едва сега Кал я забеляза. Усмивката изчезна почти мигновено от устните му и макар двамата никога да не бяха се срещали досега, Рейчъл знаеше, че той веднага се е сетил коя е.

— Рейчъл, това е брат ми Кал. Кал, запознай се с Рейчъл Стоун.
Кал само ѝ кимна студено.

— Госпожо Сноупс.

Тя му се усмихна любезно.

— Радвам се да се запознаем, господин Хал.

— Името ми е Кал.

— О, така ли... — Тя продължаваше да се усмихва.

Устата на Кал се присви и тя съжали за своята неучтивост. Това определено бе човек, винаги готов да се впусне в битка, а тя май вече му бе хвърлила ръкавицата.

След срещата с Кал, всичко останало през следобед тръгна наопаки. Кайла изтърва един огромен буркан със салца, разпръсквайки я навсякъде около себе си, единият от мъжете, които се занимаваха с фойерверките, си поряза ръката толкова зле, че се наложи да му я шият, а Гейб се затвори в себе си. По-късно, когато Рейчъл слезе в града, за да прибере Едуард, някакъв стар шевролет лумина изскочи внезапно от една странична улица и без малко да я блъсне. Тя натисна продължително клаксона и видя в другата кола враждебното лице на Боби Денис. И още веднъж се запита, как ли бе успяла да предизвика такава неприязън в този младеж.

Вечерта Едуард непрекъснато сновеше напред-назад около снекбара, наблюдавайки започващите да прииждат в двора коли.

— Мога да стоя до колкото си искам тази вечер, нали, мамо?

— Да, колкото искаш. — Тя се усмихна, докато изсипваше царевица в машината за пуканки.

Фойерверките щяха да започнат едва след като се стъмни напълно и тя малко се съмняваше, че той ще остане буден, за да изгледа глуповатата комедия с Джим Кери, която щеше да бъде първия филм.

Семейство с няколко малки деца влезе в снекбара. Това бяха първите им клиенти и тя се концентрира върху това да помогне на Кайла да изпълни поръчката. Малко след това влязоха трима кавгаджийски настроени тийнейджъри. Единият от тях бе Боби Денис. Рейчъл тъкмо сервираше на възрастен мъж и съпругата му, затова

Кайла ги обслужи, но преди да си излязат, Рейчъл все пак реши да ги заговори.

— Надявам се да ви харесат филмите тази вечер.

Боби я изгледа така, сякаш го беше напсувала, и тя направо потрепери. Това момче явно я мразеше, и то много.

Посетителите бяха доста, макар и не чак толкова, колкото бе очаквала. Когато започнаха фойерверките, Рейчъл хвърли един поглед навън и видя, че дворът бе наполовина празен. Тъй като в петък вечер нямаше кой знае какво да се прави в Салвейшън, тя си даваше сметка, че много хора от града искаха да покажат на Гейб, че трябва да си понесе последиците от това, че я е наел на работа.

Едуард заспа малко след като започна филмът с Джим Кери. Тя го събуди и го поведе нагоре по металната стълба към горния етаж. Изпитваше угризения от това, което бе причинила на Гейб, както и тревога за собственото си бъдеще. Библията на Дуейн не я беше насочила по никаква следа и тя вече бе започнала да губи надежда, че ще намери нещо в нея. Може би Гейб бе прав и парите са отишли на дъното на океана заедно с Дуейн.

Погледна към полуспящия си син. Гейб определено се опитваше да подобри отношенията си с него. Беше го научил да храни Туити, без да наранява все още меката му човка, беше го извел и на разходка в гората близо до пещерата, където живееха прилепите, но тя чувстваше, че прави всичко това насила и атмосферата в къщата ставаше по-напрегната с всеки изминал ден. Знаеше, че скоро ще трябва да предприеме нещо.

Том, операторът, ѝ се усмихна, докато минаваха през прожекторната кабина. Влязоха в офиса на Гейб и тя напъха Едуард в спалния чувал, който бе оставила на пода за него. Том ѝ обеща да я уведоми, ако момчето се събуди.

Докато се спускаше по стълбата, тя видя Гейб да излиза от снекбара. В същото време някакъв мъж, който ѝ се стори смътно познат, макар да не можеше да се сети в момента откъде, излезе от сянката на стената.

— Май не е много пълно при теб тази вечер, Бонър.

— Не мога да очаквам да се напълни още от първата вечер — сви рамене Гейб.

— Особено пък когато вдовицата Сноупс работи за теб.

Гейб се извърна заплашително към него.

— Защо не си гледаш работата, Скудър?

— Както кажеш — изляя мъжът и изчезна в тъмнината.

Ръс Скудър. Беше доста оплешивял от последния път, когато го бе видяла, беше също и доста отслабнал. Спомняше си го като доста по-як мъж.

Гейб погледна нагоре, чувайки я да слиза по стълбите.

— Ръс навремето работеше като охрана в „Храма“ — каза тя.

— Знам. Бях го наел да ми помага тук, но се наложи да го уволня след две седмици. Не е човек, на когото може да се разчита.

— Но е прав за това, което ти каза. Тук трябваше да има доста повече хора. Наказват те заради мен.

— Това няма значение.

Знаеше, че е така, поне за него, и това я тревожеше също толкова, колкото и празните места в двора. Трябваше да има значение.

— Чудя се, защо ли е дошъл тази вечер.

— Вероятно се е нуждаел от слабо осветено място, където да се напие.

Гейб се отправи към една кола, пълна с шумни тийнейджъри, а Рейчъл се върна в снекбара, за да се подготви за антракта. Когато първият филм свърши, той също влезе при нея, за да ѝ помага.

Образува се опашка, но не чак толкова дълга, че да ги затрудни сериозно. И двамата братя на Гейб се появиха, за да си вземат нещо за хапване. Кал си поръчваше по две порции от всичко, затова Рейчъл предположи, че е с жена си.

Итън също поръчваше по две, но него го обслужваше Кайла, така че Рейчъл не забеляза това. Иначе сигурно нямаше да може да устои на изкушението да се промъкне навън и да види с кого бе дошъл на откриването.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Итън подаде подноса с храната на Кристи през прозореца на колата си, след това отвори вратата и се настани зад кормилото. Веднага усети аромата на парфюма ѝ. Тази нощ той му напомняше на черни дантели и румба, което беше абсурдно, тъй като никога в живота си не беше играл румба, нито пък имаше подобни намерения.

— Имаха от онези големи бисквити с шоколадови парченца в тях, взех две — каза той, затваряйки вратата.

— Добре — отвърна тя с хладен, учтив тон, към който се бе придържала през цялата вечер, сякаш той ѝ бе единствено началник, а не приятел.

Малките пръстенчета на ръцете ѝ проблеснаха на светлината на неоновите лампи, които бяха включени по време на антракта. Итън я наблюдаваше напрегнато как оставя храната помежду им и разопакова своя хотдог. Беше му сложил горчица, понеже така го обичаше, но истината беше, че нямаше никаква представа дали и тя обича горчица. Сигурно бяха изяли не по-малко от две хиляди обяда заедно през последните осем години, но колкото и да напругаше паметта си, не можеше да си спомни дори и едно нещо, което тя бе яла на някой от тях. Май си спомняше само за някакви салати.

— Нямаха никакви салати.

Тя го изгледа изпитателно.

— Разбира се, че нямат.

Чувстваше се като идиот.

— Не бях сигурен дали предпочиташ обикновена, или лютива горчица. — Той замълча. — Имаха и от двата вида.

— Тази е добра.

— А може би предпочиташ кетчуп?

— Няма значение.

— И сос. Искаш ли сос? — Той остави собствения си хотдог на подноса. — Мога да се върна и да ти взема.

— Няма нужда.

— Наистина ли? Защото наистина нямам нищо против да отида.
— Вече бе отворил вратата наполовина, когато Кристи го спря.

— Итън, аз мразя хотдог!

— Ооо... — Той затвори вратата и се отпусна обратно в седалката, чувствайки се глупаво и потиснато.

На големия екран пред тях един кръгъл часовник отчиташе времето на антракта. Итън се почувства така, сякаш маркираше минутите на неговия живот.

— За сметка на това много обичам бисквити с шоколад.

Той поклати глава.

— Всичко, в което ме обвини онази вечер в „Маунтинърс“, се оказва вярно, нали? Аз не знам абсолютно нищо за теб.

— Напротив, знаеш, че не обичам хотдог — каза меко тя.

Можеше да се държи гадно с него, но не го правеше. Това бе една от толкова многото хубави черти в нея. Защо му бе трябвало толкова много време, за да ги забележи? Беше прекарал по-голямата част от живота си без почти да забелязва Кристи Браун, а сега не можеше да мисли за кой друг, освен за нея.

Тя уви отново своя хотдог, върна го в торбичката и си взе една шоколадова бисквита. Преди да отхапе от нея обаче, разтвори една хартиена салфетка и я постла в скута на джинсите си. Джинсите, както и безличната бяла блуза, го бяха разочаровали. Предположи, че е решила да запази късите си полички и прилепналите по тялото дрешки за Майк Рийди.

Извади сламката от хартиената ѝ опаковка и я промуши през капака, покриващ голямата черешова кола, която си бе взел за пиене.

— Е, чувам, че ти и Майк се срещате напоследък... — Опитваше се да говори небрежно, сякаш тази тема не го интересуваше повече, отколкото времето през миналата седмица.

— Той е много хубав човек.

— Да, предполагам. — Малки къдрици от тъмната ѝ копринена коса се спускаха над бузите ѝ.

Искаше му се да ги избута назад и за един момент си представи как го прави с устните си.

— Какво? — изгледа го тя изпитателно.

— Нищо.

— Хайде, казвай. — Този път прозвуча нетърпеливо. — Много добре те познавам, когато искаш да ми кажеш нещо.

— Ами просто... Майк е страхотен мъж, не искам да ме разбираш погрешно, но... в гимназията той беше малко... не знам. Може би малко див, или нещо подобно. — За човек, който имаше репутацията на професионалист при общуването с публика, сегашното му запъване изглеждаше напълно необяснимо.

— Див? Майк?

— Сега не. — Усети, че започва да се поти. — Не, както ти казах, той е страхотен, но може да бъде малко... как да кажа... отвлечен.

— Е, и?

— Ами... — Гърлото му бе сухо и той отпи от колата си. — Просто си мислех, че би било добре да го знаеш.

— Би било добре да знам, че е отвлечен?

— Да.

— Добре. Благодаря ти за информацията. — Тя отхапа от шоколадовата бисквита.

Внимателно.

Нямаше да паднат никакви трохи върху тапицерията. Той осъзна колко много харесваше подредеността на Кристи. Не само защото правеше нещата по-лесни за него, а и понеже неговият вътрешен свят толкова често бе хаотичен, че се нуждаеше от някой като нея, някой, който да го успокои, да го върне в релсите.

В момента обаче никак не беше спокоен. Този неин парфюм определено му действаше, заедно със спретнатата ѝ бяла блуза, закопчана чак до шията. Макар да си каза, че трябва да смени темата, някак си не можеше да се откопчи от нея.

— Искам да кажа, ако примерно шофира, или нещо подобно, той може да... Нали разбираш.

— Да се отвлече?

— Да.

Тя остави бисквитата си върху салфетката.

— Добре, Итън, кажи ми най-после какво става. През цялата вечер се държиш много странно.

Беше права, разбира се, затова сам не разбра защо изведнъж толкова ѝ се ядоса.

— Аз ли? Ти си тази, която реши да дойдеш на срещата ни обути в джинси! — В мига, в който думите излязоха от устата му, той осъзна колко идиотски се беше изразил.

— Ти също носиш джинси — изтъкна му търпеливо тя. — Вярно, изгладил си твоите, а аз не съм, но...

— Не е в това въпросът, много добре го знаеш.

— Не, не го знам. Какво се опитваш да ми кажеш? — Тя прибави бисквитата към все по-увеличаващата се купчина от недоядена храна.

— Носеше ли джинси последния път, когато излезе с Майк?

— Не.

— Тогава, защо ги носиш, когато си с мен?

— Защото това не е среща.

— Петък вечер е и ние сме паркирали на предпоследния ред в „Гордостта на Каролина“! Аз бих нарекъл това среща, а ти?

Тя примигна бързо и го изгледа с поглед, който никак не беше мил.

— Извинявай, да не би да искаш да ми кажеш, че най-после, след всичките тези години, великият Итън Бонър ме е поканил на среща, а аз дори не съм го разбрала?

— Е, ако е така, вината не е моя. И какво искаш да кажеш с това „най-после“!

Тя въздъхна дълбоко, преди да му отговори с въпрос.

— Какво всъщност искаш от мен?

Как би могъл да отговори на това? Можеше ли да каже: Искам твоето приятелство, или пък желая тялото, което си крила през всичките тези годиш? Не, определено не. Това бе Кристи, за бога! Може би просто трябваше да ѝ каже, че няма право да променя отношението си към него и че иска нещата да се върнат такива, каквито са си били, но и това не беше истина. В момента той знаеше само едно нещо със сигурност.

— Не искам да спиш с Майк Рийди.

— Кой е казал, че съм го направила?

Диамантените ѝ обеци проблеснаха на светлината. Изглежда му беше много ядосана. Е, добре, той също ѝ беше ядосан, така че какво значение имаше дали ще ѝ каже истината.

— Погледнах в чантата ти преди два дни. Кондомът, който носеше, го няма.

— Ровил си в чантата ми? Господин Честния Итън?!

Фактът, че тя изглеждаше по-скоро обърквана, отколкото ядосана, го накара да свие малко платната.

— Извинявам се. Повече няма да се повтори. Аз просто... — Той остави настрана чашата си. — Просто се тревожех за теб. Ти не бива да спиш с Майк Рийди.

— Тогава с кого, според теб, трябва да спя?

— С никой!

Тя изведнъж се наежи.

— Съжалявам, Итън, но това вече не е възможност за мен.

— Аз спя сам. Не виждам защо и ти да не можеш да го правиш.

— Защото не мога и това е. Вече не! Ти поне имаш буйни младежки приключения, към които можеш да се връщаш. А аз нямам дори и това.

— Не са били буйни! Е, може и да са били, но... защо просто не изчакаш, за да намериш подходящия човек, Кристи? Не се давай толкова лесно. Когато срещнеш подходящия мъж, веднага ще го познаеш.

— А може би вече съм го срещнала.

— Майк Рийди не е подходящият човек!

— Ти пък откъде знаеш? Та ти дори не си спомняш, че мразя хотдог. Не знаеш кога ми е рожденият ден, нито кой ми е любимия пеец. Как тогава би могъл да знаеш кой е подходящият за мен човек?

— Рожденият ти ден е на осемнадесети април.

— На шестнайсети.

— Видя ли! Знаех си, че е през април.

Тя повдигна едната от добре изписаните си вежди, след това си пое толкова дълбоко дъх, че Итън предположи, че брои до десет.

— Извадих кондома от чантата си, понеже се почувствах глупаво да го нося винаги със себе си.

— Значи ти и Майк не сте...

— Още не. Но сигурно и това ще стане. Аз наистина го харесвам.

— Да го харесваш не е достатъчно. Ти и мен харесваш, но това не означава, че ще си легнем.

— Разбира се, че не.

Тръпка на разочарование премина през него.

— Разбира се, че не.

— Как бих могла да го направя? Ти си се обрекъл на безбрачие. Какво ли всъщност искаше да каже с това? Че ако не е този обет, би могла да се замисли?

— И освен това — продължи тя, — аз не те привличам.

— Това не е вярно. Ти си мой...

— Не го казвай! Не ми казвай, че съм ти най-добрият приятел, защото не съм!

Той се почувства така, сякаш го беше ударила. Голяма част от работата му се състоеше в даване на съвети на другите. Разбираше сложността на човешкото поведение много по-добре, отколкото останалите хора, но тогава защо беше толкова безпомощен при общуването си с нея?

Часовникът на екрана отброяваше последните минути. Винаги досега се бе смятал за упорит и жилав човек, но тя някак си го беше лишила от характерната му борбеност. Знаеше, че ѝ причинява болка, макар да не разбираше точно как, а последното нещо, което искаше, бе да нарани Кристи Браун.

— Кристи, какво става с теб?

— Просто се отварям към живота — каза тя тихо. — Най-накрая.

— И какво означава това?

Мълчанието ѝ продължи толкова дълго, че той вече не вярваше, че ще му отговори, но накрая тя проговори.

— Означава, че най-после престанах да живея в миналото. И съм готова да вървя напред в живота. — Изгледа го по начин, който го накара да си помисли, че в момента в нея бушува някаква вътрешна борба. — Означава, че повече нямам намерение да бъда влюбена в теб, Итън.

Той се почувства така, сякаш го бяха ударили с електрически ток, като в същото време не знаеше, защо ли е толкова шокиран. На някакво подсъзнателно ниво винаги бе знаел, че Кристи е влюбена в него, но просто не си беше позволил да мисли за това.

Тя издаде тих, самоукорителен смях.

— Бях такава глупачка. Всичкото това загубено време. В продължение на осем години аз си седях на бюрото, малката госпожица Ефикасност, трепех се да ти търся ключовете за колата и да ти зареждам хладилника с мляко, а ти дори и не ме забелязваше. И имах толкова малко самоуважение към себе си.

Итън нямаше представа какво да каже.

— И знаеш ли кое е най-ироничното? — В гласа ѝ не се чувстваше никаква горчивина. Говореше спокойно, сякаш ставаше въпрос за някой друг. — Аз бих била перфектната жена за теб, но ти така и не го забеляза. А сега вече е прекалено късно.

— Какво искаш да кажеш с перфектна жена? И защо вече да е прекалено късно?

Тя го изгледа тъжно, сякаш неспособността му да я разбере я разочароваше.

— Ние имаме еднакви интереси, отраснали сме близо един до друг. Аз обичам да се грижа за хората, а ти се нуждаеш от някой, който да се грижи за теб. Имаме и едни и същи религиозни възгледи. — Тя леко повдигна рамене. — Но нищо от тези неща нямаше значение, тъй като аз просто не бях достатъчно гореща за теб.

— Достатъчно гореща! Това пък как можа да го кажеш? Да не би да мислиш, че това е единственото, което търся в жената?

— Да. И моля те, не се опитвай да ме заблуждаваш. Защото се познаваме от прекалено дълго време.

Той се ядоса много.

— Сега вече разбирам. Значи затова са били всичките тези промени. Прилепналите дрехи, новата прическа, този дяволски парфюм. Направила си всичко това, само за да те забележа, нали? Добре, забелязах те, и още как, сега се надявам да си щастлива.

Вместо да му отвърне подобаващо, както сигурно трябваше да направи, Кристи се усмихна.

— Много е хубаво, че го забеляза, иначе не знам още колко време щеше да ми отнеме да ми дойде умът в главата.

— За какво говориш пък сега?

— Това е нещо фундаментално, Итън. И толкова банално. Но предполагам, че великите истини са всичките такива, нали? Когато започвах всичко това, Рейчъл ме предупреди, че ако искам да направя промени в живота си, трябва да ги направя заради самата мен, а не заради теб или някой друг. Аз се престорих, че съм съгласна с нея, но не можех напълно да проумея колко е права до деня, в който се появих на работа облечена по онзи шармантен начин, а ти беше толкова възмутен от това.

— Кристи, аз не бях...

Тя вдигна предупредително ръка.

— Всичко е наред, Итън. Въобще не съм разстроена вече от това. Дори съм ти благодарна. Твоето отблъскване ме накара да направя някои неща с живота си, които трябваше да сторя много отдавна.

— Не съм те отблъснал! И не виждам как можеш изведнъж да престанеш да обичаш някого, в когото, както сама казваш, си била влюбена в продължение на години... — Какво правеше в момента? Да не би да се опитваше да я убеди да се влюби отново в него?

— Прав си, не би могло да стане така. — Итън почувства лек полъх на надежда, който обаче бързо изчезна, когато тя продължи. — Сега вече знам, че това не е било любов. За нея са необходими двама души. Това, което изпитвах към теб, бе някакво увлечение, някаква страст. Ти бе за мен фаталното привличане.

— Мисля, че искаш да се откажем прекалено лесно — чу се той да казва.

— За какво говориш?

— За нашата връзка.

— Итън, между нас няма връзка.

— Напротив, има. От колко време се познаваме? От... кога, от шести клас?

— Аз бях в трети клас, ти — в четвърти. Класните ни стаи бяха една срещу друга.

Той кимна, сякаш го беше знаел, но всъщност не си спомняше нищо подобно.

— Ти и Рики Дженкинс се гонехте на излизане от училище един ден и Рики се блъсна в мен. — Тя започна да прибира недокоснатата им храна, движенията ѝ бяха като на автомат. — Аз носех някакви книги и карта на Мексико. Паднах, книгите се пръснаха около мен, изтървах и картата. Тогава бях толкова срамежлива. Искаше ми се никой да не ме забелязва и затова се почувствах много унижена. Рики побягна, без да ми обърне внимание, но ти се спря, подаде ми ръка и ми помогна да си събера нещата.

Часовникът на екрана беше изчезнал и всеки момент щеше да започне вторият филм. Кристи скръсти ръце в скута си, явно не ѝ се приказваше повече и той почувства как се изплъзва все по-далеч от него.

Изведнъж го изпълни някаква болка, желание да направи нещо добро за малкото срамежливо момиченце, което Рики Дженкинс бе повалил на земята. Ръката му сякаш сама се задвижи, когато се плъзна по горната част на облегалката и обгърна шията на Кристи.

Устните ѝ се разтвориха. Учудено. Неоновите лампи изгаснаха, потапяйки киното в мрак.

Той побутна подноса с храната настрани, за да не му пречи, наведе се към нея и я целуна. Целувка на съжаление. Или може би изцеряваща целувка.

И след това се случи нещо необяснимо. Докато чувстваше меките ѝ устни да помръдват под неговите, светът сякаш се разцепи на две и в главата му зазвуча музика, не хоровите изпълнения на Хендел, нито пък оперите на Пучини, а грубите писъци на някакъв циничен, навяващ само перверзни мисли рокендрол.

Ръцете му вече я бяха обгърнали цялата. Опипваше гърдите ѝ, разкопчаваше копчетата ѝ, търсеше закопчалката на сутиена ѝ, потапяше се в тази сладка, мека плът. А тя не се съпротивляваше. Не, даже никак не се съпротивляваше. Устните му попаднаха на едно малко, възбудено зърно, което сякаш само му се предлагаше.

Бързите ѝ, ефикасни ръце се плъзнаха под ризата му, изваждайки я от добре изгладените му джинси, като същевременно тихите ѝ стенания накараха страстта му да пламне до неподозирана и от самия него степен.

Пъхна ръката си между краката ѝ и я хвана за чатала през джинсите. Тя се притисна към ръката му, ясно показвайки му, че това ѝ харесва, и започна да се търка в нея така, че той окончателно загуби разсъдъка си. Хвана нейния цип и го разкопча, тя направи същото с неговия.

Чувстваше как езикът ѝ пулсира в устата му, правейки точно това, което му се искаше.

Кожа. Мека, влажна от пот. И след това една друга влага. Той се потопи в нея с пръстите си.

Беше го обгърнала с ръце, милваше го и го целуваше така, че с всяка изминала секунда го тласкаше към ръба на пълната забрава.

„Къде си сега?“ — провикна се той наум. — „Защо не ми казваш да спра?“ — Изчака да чуе някакъв отговор от Всемогъщия Бог, от Мъдрия Бог или от Майката Богиня, но тишината беше пълна.

— Спри — прошепна Кристи.

Пръстите му все още бяха в тялото ѝ. Нейната ръка все още го прегръщаше.

— Спри — повтори тя.

Но никой от двамата не искаше да пусне другия. Тя потръпна и Итън разбра колко близо е била да стигне до края. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Не можеш да направиш това, Итън.

Нейната загриженост го накара да изпита още по-голяма привързаност към нея. Тревожеше се за него, както винаги. Без да мисли за себе си.

Беше минало много време, но той все пак не беше забравил какво да прави. Привлече я към себе си и размърда палеца си... леки кръгови движения. Тя изохка. Целуна я и с цялата нежност, на която бе способен, я пусна от ръцете си.

След това на никой от двамата не му се говореше. Оправиха дрехите си, отдалечиха се един от друг, почистиха разлятата черешова кола, а накрая се преструваха, че гледат филма. Откара я до дома ѝ и никак не беше учуден, че не го покани вътре. Докато ѝ отваряше вратата, той я попита дали иска да дойде с него на обяда, който даваше етърва му на следващия ден.

— Не, благодаря — изрече тя учтиво.

— Ще те взема малко преди единадесет.

— Няма да бъда тук.

— Напротив — отвърна той. — Ще бъдеш.

Телефонът извънпя тъкмо когато Рейчъл си сушеше косата след сутрешния душ. Гейб беше в задния двор и ковеше нещо, а Едуард си играеше пред входната врата, затова тя бързо уви главата си с хавлията и се забърза към кухнята, за да го вдигне.

— Мога ли да говоря с Рейчъл Сноупс? — чу тя женски глас в слушалката.

— На телефона е Рейчъл Стоун.

Някъде около жената от другата страна на линията се чу бебешки плач и гласът ѝ заглъхна за миг.

— Недей да плачеш, Роузи, ето ме, тук съм — след това отново заговори в слушалката. — Съжалявам, госпожо Стоун, но дъщеря ми все още не се е възстановила от вчерашното ни пътуване. Ние така и не успяхме да се видим снощи в киното. Аз съм Джейн Дарлингтън Бонър, съпругата на Кал.

Гласът на жената бе делови, но не и враждебен.

— Да, госпожо Бонър.

— Моля, наричайте ме Джейн. След около час организирам едно семейно събиране. Извинявам се, че се обаждам толкова късно — ако трябва да бъде честна, цялата подготовка остана за последния момент — но бих искала да дойдете и вие със сина си.

Рейчъл си спомни посещението на Кал в снекбара предния следобед. Тя бе стояла на няколко крачки от тях, когато беше поканил Гейб, и би било много лесно да отпрати поканата и към нея, ако имаше подобно желание.

— Благодаря, но мисля, че идеята не е много добра.

— Вие вероятно сте се срещнали с мъжа ми вчера — каза го по-скоро като факт, а не като въпрос.

— Да.

— Нищо, все пак елате.

Рейчъл се усмихна и почувства, че изпитва нарастваща симпатия към тази жена, която бе виждала досега само на една снимка в списание.

— Не става въпрос само за съпруга ви. Итън също не е голям мой почитател.

— Знам.

— А и много се съмнявам, че Гейб ще иска да ме привлече по-близо до семейния си кръг. Мисля, че ще е по-добре да не се появявам.

— Не искам да ви насилвам, но все пак се надявам, че ще промените решението си. Кал и Итън са двама от най-твърдоглавите мъже на планетата, но в същото време не са лоши хора, а и, честно казано, много ми се иска да се запозная с всеизвестната вдовица Сноупс.

Рейчъл отвърна на мекия хумор на събеседничката си със смях.

— Тогава ела някой път на вилата.

— Да, ще го направя.

Тъкмо оставяше слушалката, когато Гейб влезе през задната врата откъм двора. По джинсите му се забелязваха следи от стърготини и той изглеждаше доста по-доволен от обикновено.

— Какво майсториш там навън? — усмихна му се тя.

— Правя една клетка. Туити ще трябва да поседи известно време навън, за да се аклиматизира, преди да го пуснем на свобода.

И всичко това за едно малко, най-обикновено врабче.

Той се приближи към мивката и пусна водата, за да си измие ръцете.

— Попитах Чип дали не иска да ми помогне, но той каза не.

— Няма ли да престанеш да го наричаш така?

— Не и преди той да ми го каже. — Гейб откъсна една салфетка от кухненската ролка, избърса ръцете си и отиде при нея, за да я целуне за добро утро.

Целувката бе съвсем бегла, но тази небрежна интимност я накара да си спомни за секса, който бяха правили снощи. Положи бузата си върху гърдите му и се опита да не мисли за това колко скоро всичко между тях трябваше да приключи.

Пръстите му хванаха една къдрица от косата ѝ и я бутнаха зад ухото. Той целуна освободеното от косата място и се отдръпна крачка назад.

— След малко трябва да тръгваме за Кал и Джейн, а аз още не съм си взел душ, така че престани да ме разсейваш.

— Да тръгваме!

— Знаеш, че не искам да оставаш тук сама.

Парещо разочарование се разля по нея, разбирайки, че в поканата му да го придружи няма нищо лично. Не искаше тя да се сближава със семейството му, просто изпълняваше задълженията си на куче пазач. Спалнята бе единственото място, където Гейб ѝ позволяваше да влиза в живота му, и досега не ѝ беше обещавал нищо повече от това.

— Не мисля, че идеята ти е добра. Никак няма да ми е лесно да обядвам с двамата ти братя и да търпя изпепеляващите им погледи върху себе си.

— Още не съм те виждал да бягаш от някое предизвикателство.

— Гейб, те ме мразят.

— Това си е техен проблем. Аз трябва да отида, а ти няма да останеш тук сама.

Тя скри болката си зад една безгрижна усмивка.

— Добре де. Може пък да ми достави удоволствие да поизтормозя милите ти братя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Час по-късно те преминаха през черните врати от ковано желязо, украсени с молеци се ръце. Едуард, който седеше между Гейб и Рейчъл на предната седалка на пикапа, притихна, когато видя пред себе си огромната бяла къща.

— Наистина ли съм живял тук, мамо?

— Да, наистина.

— Колко е голяма...

Рейчъл понечи да му отвърне, че освен голяма, къщата е и много грозна, но се въздържа. Опитваше се да не му говори отрицателни неща относно Дудейн и техния съвместен живот.

Доктор Джейн Дарлингтън Бонър ги посрещна на входната врата. В ръцете си държеше бебето, а бузата ѝ беше изцапана с брашно. Имаше класическия добър външен вид, характерен за членовете на много заможни семейства, но от една случайна забележка на Гейб, Рейчъл бе разбрала, че всъщност тази жена произхожда от средната класа. Беше облечена в къси панталони и блуза с цвят на праскова, а русата ѝ коса бе прибрана в хлабава френска плитка. Стилното ѝ облекло накара Рейчъл да се засрами от собствената си избеляла рокля на зелени и бели карета и тромавите си черни оксфордски.

Джейн обаче въобще не даде вид, че е забелязала облеклото ѝ. Тя посрещна Гейб с целувка, след което се обърна с усмивка към Рейчъл.

— Толкова се радвам, че дойде. А ти сигурно си Едуард.

— Чип — намеси се Гейб, предизвиквайки раздразнение у Рейчъл. — Чип Стоун.

Джейн повдигна закачливо русите си вежди.

— За мен е голямо удоволствие да се запозная с теб, Чип. А това е Роузи. Нещо е крива още от вчера.

Но Роузи никак не изглеждаше в лошо настроение. Когато деветмесечното бебе видя Едуард, издаде доволен звук и се усмихна, откривайки четири миниатюрни зъба. Зарита със заоблените си

крачета и долната ѝ устна заблестя от бебешка слюнка, когато протегна ръка към него.

— Тя ме харесва — учудено констатира Едуард.

— Това е много хубаво — кимна Джейн. — Защото точно днес не харесва никой друг. Дори и баща си не може да търпи. Знаеш ли какво, всички са в кухнята. Ще я оставя на пода и може би двамата ще си поиграете. Става ли?

Едуард кимна ентузиазирано.

— Дори ще ѝ дам да си поиграе с Хорс.

Наложи се Рейчъл да ѝ обясни. Джейн съвсем лекичко пребледня при вида на мръсния, еднооок заек, който бе заврял в ръцете на нейното ококорено и чисто бебе.

— Страхотна идея.

Тя ги поведе към кухнята, където Кал наливаше портокалов сок в една кана. Итън бе застанал до него и се суетеше около тапата на бутилка шампанско. И двамата мъже първо видяха Гейб и го поздравиха в един глас, но лицата им мигновено помръкнаха, когато разбраха, че и Рейчъл е с него.

Усети ръката на Гейб да я подтиква лекичко и покровителствено напред. Той кимна на братята си.

— Здравейте, Кал и Ит.

— Искаш ли да изнеса нещо друго навън, Джейн? — За огромна изненада на Рейчъл в стаята влезе Кристи. — Здравей, Рейчъл, здравей, Едуард. — Изглеждаше страхотно в свободната си жълта фланела и силно прилепнали бели джинси. На краката ѝ проблясваха нежни златни сандалки.

На лицето на Итън се появи някаква несигурност при появяването ѝ, но Кристи не го забеляза и Рейчъл изпита чувството, че нарочно не поглежда към него.

Докато Едуард си играеше с Роузи на мраморния под, а Кал хвърляше враждебни погледи към Рейчъл, Джейн започна да пъха всевъзможни купи, кани и подноси в ръцете на всеки един от гостите си.

— Ние се храним на верандата. Това е едно от малкото места в този мавзолей, където човек може да се почувства сравнително удобно.

Веднага осъзна какво е казала и се обърна към Рейчъл.

— О, скъпа, съжалявам. Вече съм толкова време с Кал, че съм забравила да си меря приказките.

— Няма нищо — усмихна се Рейчъл. — Това наистина е мавзолей. Всеки го знаеше, с изключение на Дужейн.

Таймерът на готварската печка записука, привличайки вниманието на Дужейн. Кал грабна Роузи от пода, където тя щастливо бе загризала ухото на Хорс. Бебето издаде възмутен пронизителен писък и започна яростно да рит с крака, улучвайки баща си по коляното с твърдата си бебешка обувка.

Неговото изохкване накара Итън да се засмее.

— Следващия път се прицели малко по-високо, Роузи-Поузи.

Едуард взе заека от пода и го връчи на Роузи, която веднага утихна. Всички се отправиха през всекидневната към верандата.

Когато излезе навън, Рейчъл си спомни онзи дъждовен ден преди малко повече от две седмици, когато двамата с Гейб за първи път се бяха любили. Вероятно Гейб също си го бе спомнил, тъй като обърна глава, за да я погледне, и в хладните му, сребърни очи заблестя някаква топла светлинка.

Противно на предупрежденията на Кал, Дужейн не сервира нищо от това, от което се бе опасявал мъжът ѝ. Напротив, гостите бяха приятно изненадани от приятно миришещ омлет касерол, с много гъби и парченца ябълка. Следваха компот от пресни плодове, боровинков кейк и няколко великолепни мимози.

Докато възрастните се събраха на покритата с чадър маса, Едуард седна до малкото детско кътче, където бе поставена и Роузи. Рейчъл изпитваше огромно задоволство, докато го гледаше как размахва играчки пред лицето на момиченцето, гъделичка я по корема и прави всевъзможни физиономии, за да я забавлява.

Не ѝ беше необходимо много време, за да разбере колко много се обичат Кал и Дужейн. Изражението на някогашния полузащитник, толкова неприязнено, когато гледаше към Рейчъл, неизменно светваше всеки път, когато се обърнеше към съпругата си. Те изглежда непрекъснато си търсеха някакъв повод да се докосват един друг. Разменяха си погледи, усмихваха се. И бе напълно очевидно, че и двамата обожават своята красива, руса дъщеричка.

Но на масата определено се чувстваха и някои доста по-различни настроения. Макар вече да бе донякъде свикнала с неприязненото

отношение на Итън, враждебността на Кал беше някак си по-остро изразена и Рейчъл предположи, че най-големият брат е дори по-покровителствено настроен към Гейб в сравнение с Итън. На всичкото отгоре Итън и Кристи явно правеха всичко възможно, за да избягват да се погледнат дори и за миг, а Гейб беше толкова напрегнат, че почти трепереше. Разбираше колко му е трудно да присъства на семейно събиране, след като самият той вече нямаше семейство.

Кал първи заговори за киносалона.

— Не мога да повярвам, че си направил всичко това с онова кино.

— Той се захвана с най-изоставеното място в околността и виж в какво го превърна — веднага се включи и Итън.

И двамата продължиха с фалшив ентусиазъм да обясняват на Гейб колко страхотно било киното отново да е отворено и каква услуга било това за местното гражданство. Никой от тях не споменаваеше дори и дума за предишния му живот, сякаш ветеринарната му практика, както и жената и синът му, никога не са съществували. И колкото повече говореха, толкова по-напрегнат ставаше Гейб, докато накрая Рейчъл не издържа и се намеси.

— Гейб, разкажи им за Туити.

— Няма какво толкова да се разказва.

— Туити е едно мъничко врабче, за което Гейб се грижи и лекува.

Гейб леко повдигна рамене и този малък жест бе напълно достатъчен за братята му да се притекат на помощ и да го спасят от темата, която може би не искаше да дискутира.

— Фойерверките снощи бяха наистина страхотно зрелище. И на Роузи много ѝ харесаха, нали, Джейн?

— Това бе страхотна идея — кимна Итън. — Сигурен съм, че много семейства в този град ще се радват, че могат да заведат децата си на място, където ще си прекарат добре, без да се налага да харчат куп пари.

Действайки единствено по инстинкт, Рейчъл се наведе напред.

— Гейб скова една клетка в задния двор на вилата, за да може птичето да се аклиматизира, преди да го пусне на свобода.

Гейб я изгледа раздразнено.

— Това не е кой знае какво, Рейчъл.

Сега вече и тримата братя Бонър я гледаха намръщено. Само Джейн и Кристи я наблюдаваха с интерес.

— А аз мисля, че е. Да се грижиш за това малко, мършаво и безпомощно птиче те прави щастлив. А с киното не е така.

— Туити не е мършаво птиче! — извика Едуард.

Гейб рязко се изправи от стола си.

— Кафето почти свърши. Ще отида да направя още една кана — и той изчезна зад вратата на верандата.

Кал се облегна назад и се втрени в нея със стоманеносивите си очи.

— Ти да не би нарочно да се опитваш да направиш брат ми нещастен?

— Кал...

Той реагира на намесата на жена си с леко помахване на ръката, карайки я да запази мълчание. Доктор Джейн Дарлингтън не приличаше на жена, която лесно може да бъде накарана да мълчи, затова Рейчъл почувства, че лекото повдигане на рамене в знак, че е съгласна, бе наистина доброволно. Може би бе решила, че този сблъсък е неизбежен и че Рейчъл е достатъчно силна, за да се справи сама.

— Вече казах на Итън същото, което ще кажа и на теб — обърна се Рейчъл към Кал. — Престанете да му говорите безсмислици. Да се занимава с „Гордостта на Каролина“ не е това, което би могло да осмисли живота му, и най-добре ще е и двамата да престанете да се държите така, сякаш се е захванал с нещо велико. Гейб е ветеринар и точно с това би трябвало да се занимава.

— Мислиш си, че познаваш брат ми по-добре от собственото му семейство? — попита студено Кал.

— Да, мисля, че е така.

Гейб отново се появи на терасата.

— Кафето ще бъде готово след малко.

Погледът на Итън се отмести от по-възрастния му брат към Гейб.

— В гаража има топка. Хайде да поиграем, докато господин Полузащитника почисти кухнята. Искаш ли да дойдеш с нас, Едуард?

Едуард се забави малко с отговора.

— Бих искал, но ако дойда, Роузи ще реве, тъй като ме харесва толкова много. Затова май по-добре да остана с нея.

Рейчъл веднага почувства, че решението на сина ѝ му бе спечелило благоразположението на родителите на Роузи. И двамата му се усмигнаха и го увериха, че може да отиде, ако желае, но Едуард учтиво отказа.

Итън и Гейб слязоха от верандата и тръгнаха из двора. Рейчъл започна да помага при почистването на масата, когато Кал се приближи иззад нея и тихо каза:

— Би ли дошла до кабинета за няколко минути? Искам да ти покажа нещо.

Да се уединява с него бе последното нещо, което ѝ се искаше да направи, но Джейн и Кристи бяха изчезнали в кухнята, така че наоколо нямаше никой, който да ѝ се притече на помощ. Повдигна безгрижно рамене, поне се надяваше да е изглеждало безгрижно, и го последва.

Когато влязоха в кабинета, Кал затвори вратата след себе си. През прозореца отляво тя видя една летяща топка, след това в обсега на полезрението ѝ се появи Гейб, който я хвана.

Кал се отправи към бюрото, което някога принадлежеше на Дуейн, заобиколи го и отвори едно чекмедже.

— Тук имам нещо за теб. — Той извади едно продълговато листче и ѝ го подаде.

Още преди да го е докоснала с ръка, тя вече знаеше, че е чек. Погледна към него и дъхът ѝ секна. Беше на нейно име, а сумата възлизаше на двадесет и пет хиляди долара.

— Какво е това? — попита тя с пресипнал глас.

Кал се намести в стола зад бюрото и я погледна.

— Първоначална вноска за твоето бъдеще.

Тя се взираше в чека, чувствайки как стомахът ѝ се свива, знаейки отговора на въпроса още преди да го е задала.

— И какво искаш в замяна?

— Искам да напуснеш Салвейшън и никога повече да не влизаш в контакт с брат ми. — Той направи пауза. — Имаш си отговорности. Дете, което трябва да издържаш. Тези пари значително ще ти облекчат живота.

— Разбирам... — В гърлото ѝ се образува буца.

Беше дошла в Салвейшън да открие имане, но никога не си го беше представяла по подобен начин.

Преглътна мъчително, опитвайки се да отмести буцата.

— С колко време разполагам?

— Предполагам, че ще ти е необходимо малко време, за да решиш къде да отидеш, затова съм написал чека с предна дата. Очаквам да си тръгнеш до десет дни.

Когато погледна към него, Рейчъл с изненада забеляза искрица на състрадание в очите му. Тя премигна мъчително.

— Гейб вече се смее. Не много често, само понякога. Итън каза ли ти го?

— Отварянето на киносалона му подейства много добре. Най-после започна да се връща към нормалния живот.

Искаше ѝ се да спори, да му каже, че тя бе причината, поради която Гейб бе започнал да се връща към нормалния живот, но знаеше, че няма да ѝ повярва. Освен това самата тя не можеше да бъде сигурна, че това е истината. Може би тя не означаваше нищо повече за Гейб от няколко часа на забрава, докато двамата са в леглото.

— С Итън сме убедени, че ако си тръгнеш, процесът на възстановяването му ще се ускори...

— Ако Гейб научи за това, много ще се ядоса.

— Ето защо не трябва да му казваш в никакъв случай. Разбираш ли ме правилно? Ако дори само намекнеш с нещо пред него за нашата уговорка, сделката пропада.

— О, да. Напълно го разбирам. — Тя прокара чека по пръстите си. — Искам да ми кажеш само едно нещо. Какво си мислиш, че правя с брат ти, та гледаш да ни разделиш по всякакъв начин?

— Мисля, че се възползваш от него.

— Как?

Очите му се присвиха.

— Не си играй игрички с мен, госпожо! Гейб е богат мъж, който не се грижи за парите си. И ти искаш да му измъкнеш тези пари до последното пени, след което да тръгнеш да търсиш някой друг като него.

— Това със сигурност ли го знаеш?

— Ще вземеш ли чека, или не?

Тя погледна надолу към хартиятата и се зачуди дали някога ще дойде момент, в който ще е способна да превъзмогне миналото си.

— Да. Да, ще го взема, господин Бонър.

Пъхна чека в джоба на роклята си и се обърна към вратата, но мекият му глас я спря малко преди да премине прага.

— Госпожо Сноупс, никак няма да ти хареса това, което би се случило, ако се опиташ да ме прекараш.

Пръстите ѝ се свиха конвулсивно около дръжката на вратата.

— Повярвай ми, господин Бонър, ти си последният човек на земята, когото бих прекарала.

Насили се да не побегне от стаята, но цялата трепереше, когато стигна до верандата, където Джейн и Кристи бяха изоставили усилията си да чистят, седяха и си приказваха сладко.

В мига, в който Джейн видя Рейчъл, на лицето ѝ се появи разтревожено изражение.

— Какво ти е направил той?

Рейчъл с голямо усилие се опита да говори спокойно.

— Ще трябва да попиташ него.

Джейн се изправи и хвана ръката на Рейчъл.

— Съжалявам. Бонър са... те са семейство в най-пълния смисъл на думата. Биха се изправили срещу целия свят, за да се защитят един друг, но понякога тази им лоялност ги заслепява.

Единственото, което успя да отговори Рейчъл, бе едно леко кимване.

— Ще се опитам пак да поговоря с него — каза Джейн.

— Няма да има никаква полза. — Рейчъл забеляза ключовете на Гейб върху масата и ги грабна в ръка. — Не се чувствам добре. Сигурна съм, че Итън няма да има нищо против да закара Гейб до вилата. Хайде, Едуард, трябва да вървим.

Едуард се възпротиви на нареждането на майка си, а Роузи започна да скимти, когато разбра, че ще изгуби компанията си. Малкото ѝ личице се набърчи разочаровано, когато Едуард измъкна заека от ръцете ѝ. Протегна ръце към сина ѝ, или към заека, Рейчъл не беше сигурна към кое точно, и започна да плаче.

Едуард я потупа тромаво по главата.

— Всичко е наред, Роузи. Ти просто имаш лош ден днес.

Роузи спря да плаче, но сините ѝ очи все още бяха пълни със сълзи и тя изгледа Едуард с поглед, който би могъл да стопи и камък.

Едуард погледна към Хорс и след това, за огромно учудване на Рейчъл, подаде заека обратно на момиченцето.

Роузи го притисна към гърдите си и изгледа момчето с благодарност.

Рейчъл изгледа сина си изпитателно.

— Сигурен ли си в това, което правиш, Едуард?

Той се поколеба само за секунда, след това кимна с глава.

— Вече съм голям, мамо. Роузи се нуждае от Хорс повече от мен.

Рейчъл се усмихна, стисна го за ръката и се опита да сдържи сълзите си.

Гейб изскочи от камарото на Итън още преди колата да е спряла и се завтече към входната врата, пред която Едуард си строеше някаква къщичка от пръчки, които беше събрал.

— Къде е майка ти?

— Не знам. Предполагам, че е вътре. — Погледът му премина покрай Гейб и се насочи към Итън и Кристи, които тъкмо слизаха от колата.

Гейб се запъти към вратата, но се спря, когато забеляза момчето да посяга с ръка настрана, сякаш се опитваше да хване нещо, което вече не е там. След това ръката му се върна в скута и той издаде дълбока въздишка.

Гейб предпочиташе да не беше разбрал жеста.

— Липсва ти онзи заек, нали?

Едуард наклони глава на една страна и се почеса по коляното.

— Чух, че си го дал на Роузи, но всеки би те разбрал, ако си го поискаш обратно. — Опитваше се да сдържа грубата нотка в гласа си, макар че не успяваше кой знае колко.

— Роузи няма да разбере.

— Тя е още бебе. Бързо ще забрави за него.

— Хорс не е нещо, което лесно може да се забрави.

Говореше с такава увереност, че Гейб реши да не го убеждава повече. В това отношение той бе същият като майка си.

— Пастор Итън! Кристи! — Момчето се усмихна, когато двамата се приближиха към него. — Искате ли да ви покажа какво си построих? — Беше прекалено малък, за да може да усети напрежението между тях двамата, но Гейб вече го бе почувствал.

— Разбира се, че искаме — усмихна се Кристи.

Гейб се извърна и влезе в къщата.

— Рейчъл?

Не получи никакъв отговор. Огледа всички стаи и накрая я откри навън, наведена над една малка леха с домати в иначе доста буренясалата градина.

Беше облечена с оранжевата рокля, която бе използвала, когато боядисваше. Слънчевата светлина изпъстряше косата ѝ и танцуваше по стройните ѝ ръце със златистокафяв загар. Краката ѝ бяха боси и тя бе забила пръсти в меката земя. Изглеждаше вечна и чувствена, направена от земя и огън, и му се прииска да я обладае още там, в обраслата с бурени градина. Искаше му се да покрие тялото ѝ със своето, да забрави кой е той, коя е тя. Искаше му се да отиде при нея без минало или бъдеще, без никакви мисли, наслаждавайки се единствено на настоящия момент.

Рейчъл вдигна очи. По скулите ѝ се забелязваха едва забележими капчици пот. Устните ѝ се разтвориха изненадано.

— Въобще не съм те чула да се приближаваш.

Не му се усмихна, не даде никакъв знак, че се радва да го види.

— Защо си тръгна по този начин? — тросна ѝ се той.

— Не се чувствах добре.

— Но сега изглежда вече си се оправила.

Тя не отговори, само наведе глава и започна да скубе някакви дребни плевели около лехата.

— Ако си искала да си тръгнеш, можеше да ми кажеш. Знаеш, че никак не ми харесва да оставаш тук сама.

— Ти не можеш да си до мен всяка минута. А и защо ли въобще трябва да опитваш...

— Какво означава това?

— Означава, че аз не съм твоя отговорност.

Острата нотка в гласа ѝ го раздразни. Тя беше тази, която бе сбъркала, не той. Правеше всичко възможно, за да осигури безопасността ѝ, но тя сякаш не искаше да му съдейства за това.

— Ти си моя отговорност докато се намираш под този покрив — натърти той.

Но Рейчъл никак не изглеждаше впечатлена от изявлението му.

— Ако искаш наистина да бъдеш полезен, вземи една лопата и изкопай един ров около онези храсти, вместо да ми се караш.

— Аз не ти се карам.

— Аха, сигурно така ми се е сторило.

— По дяволите, Рейчъл, как можа да побегнеш така, без да ми се обадиш. Не знаех какво се е случило. Разтревожих се.

— Разтревожил си се? — Тя наклони глава и му се усмихна така, че краката му се подкосиха.

Но той решително отказа да се поддаде на чара, с който искаше да го обезоръжи.

— Няма нужда да изглеждаш толкова доволна от това. Много съм ти ядосан в момента, и то не само заради начина, по който изчезна. — Знаеше, че трябва да спре дотук, но не можа да се сдържи. — И от сега нататък ще ти бъда много благодарен, ако не се опитваш да ми правиш психоанализа пред членове от семейството ми.

— Не мога да се сетя за по-добро място, където бих могла да направя това. Нали те са хората, които би трябвало да ти мислят доброто.

— Аз съм добре! Наистина, Рейчъл. И не искам повече да чувам каквито и да било негативни забележки по адрес на киносалона. Всичко мина чудесно снощи. Ти би трябвало да се радваш и да празнуваш.

— Не всичко мина толкова чудесно. Аз обичам това място, но ти — не! И денят, в който ще празнувам, ще бъде денят, когато отново ще започнеш да се занимаваш с ветеринарна практика.

— Защо непрекъснато трябва да ме подбутваш? Защо не оставиш нещата да бъдат такива, каквито са?

— Тъй като начинът, по който са нещата в момента, никак не е добър за теб.

— Да, добре, дори и да е така, това не е твой проблем.

— Не, не е, нали?

Той осъзна, че я е наранил, но преди да се опита да се поправи, чу зад гърба си бурен смях. Извърна се и това, което видя, накара косата му да настръхне. Итън се приближаваше покрай страничната стена на къщата, носейки Едуард на раменете си. Кристи вървеше малко след тях.

Момчето изглеждаше така, сякаш някой му бе връчил небесната дъга. Очите му блестяха и не можеше да спре да се смее. Да го носят по този начин, бе точно това, за което си бе мечтал още от градския

пикник насам, където бе наблюдавал как бащата на приятеля му го носи по същия начин. На Гейб му се искаше да се почувства добре заради това, което вижда, но вместо това бе овладян от някакво чувство на пълна обърканост.

Просто не можеше да проумее реакциите си. Това дете бе получило толкова малко в живота си и сега Гейб му отказваше дори и това елементарно удоволствие. Чувстваше се жалък и злобен, но така и не можеше да се освободи от чувствата си.

Рейчъл се бе изправила. Но вместо да се наслаждава на щастието на сина си или да отиде да посрещне Кристи, тя стоеше абсолютно неподвижно, с очи, приковани в Гейб.

Почувства студена тръпка да преминава през него, когато осъзна, че тя много добре знае какво си мисли. По някакъв необясним начин тя можеше да наднича в мислите му и чудесно знаеше, колко гняв се беше насъбрал в него. Искаше му се да обясни, но как би могъл да обясни нещо, което сам не разбираше? Как би могъл да оправдае чувствата, които изпитваше към това дете, което Рейчъл обичаше повече, отколкото собствения си живот...

Той извърна очи и погледна към брат си. За разлика от Рейчъл, Итън не би могъл да прозре какво става в главата му.

— Благодаря ти, че ме докара, Ит.

— Няма проблеми.

— Ще ме извините, нали... Имам да свърша малко счетоводна работа. — Той се извърна и се отправи към къщата, опитвайки се да върви така, че никой да не го заподозре в бягство.

Рейчъл направи гримаса, когато чу затръшването на вратата зад гърба му. В същото време се чувстваше като замаяна от болката, която бе изпитала, когато бе видяла какво има в очите му. Защо не можеше да престане да мрази Едуард? Омразата, която не беше в състояние да скрие, я бе ударила право в сърцето. Беше я накарала да ѝ се завие свят, тъй като виждаше как плахите надежди, които от време на време бе подхранвала в себе си, се изпаряват.

Тя разбра, че демоните, обладали Гейб, нямат намерение да го пускат. И че любовта, от която толкова много се нуждаеше за себе си и за сина си, никога няма да се материализира.

През последните няколко години винаги се бе гордяла с това, че е реалистка, но сега се бе крила от истината в продължение на седмици.

Неговите чувства нямаше да се променят и колкото повече време останеше с него, толкова по-трудна и болезнена за нея щеше да бъде неизбежната раздяла. Не можеше да мисли за розово бъдеще пред себе си. Нямаше ключ към богатство, скрит някъде в библията на Дуетн. Нямаше и вечна любов. И нямаше никой друг, освен нея, който да се грижи за Едуард.

Времето ѝ в Салвейшън явно бе изчерпано.

В събота вечер в киното се събраха повече хора от предишната вечер, но Гейб изглеждаше още по-отнесен и мрачен. През нощта, когато отиде в леглото ѝ, те не си казаха почти нищо и страстта им бе някак си престорена.

В неделя следобед тя го наблюдаваше през прозореца на спалнята си как премества Туити в клетката, която беше направил. Това бе нещото, от което се нуждаеше да прави този мъж, но ако някога все пак успееше да го проумее, тя нямаше да бъде наоколо, за да го види.

Изражението на горчива омраза, която беше видяла на лицето на Гейб вчера, докато гледаше към Едуард, най-после я бе принудило да вземе мерки. Беше се обадила на Кристи тази сутрин и бе привела плана си в действие. Сега всяка минута бе ценна. Ако можеше да го мрази, може би нямаше да изпитва такава болка, но как би могла да мрази мъж, чийто най-голям недостатък бе в способността му да обича толкова абсолютно.

Прокара пръсти по грапавата подвързия на библията на Дуетн. Беше прочела всяка от бележките в полетата отстрани, бе изучила всеки подчертан пасаж, но всичко, което бе открила, бе някогашното успокоение от строфите, в които си мислеше, че вече не вярва.

Облягайки глава на рамката на прозореца, тя се загледа в мъжа, в когото толкова лекомислено се беше влюбила. Сега, докато Едуард си играеше отпред, трябваше да съобщи на Гейб, че си заминава.

Паянтовите дървени стъпала изскърцаха под краката ѝ, когато слезе на двора. Гледаше как Гейб прави някаква корекция във вратичката на клетката с чифт клещи в ръка, а острият писукания на Туити му правеха компания. Той вдигна очи и ѝ се усмихна, когато я видя, карайки сърцето ѝ да се разтупти развълнувано.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Гейб, аз тръгвам.

— Добре. — Той приключи с поправката на клетката. — Изчакай ме няколко минути да оставя инструментите и ще дойда с теб.

— Не, не това исках да кажа. — *Не го прави!* — извика сърцето ѝ. — *Не казвай тези думи!* — но мозъкът ѝ надделя. — Аз... аз напускам Салвейшън.

Той изведнъж замръзна на мястото си. В магнолията зад него прошумоля някаква катеричка, откъм върха на стария тенекиен покрив се чу изграчване на врана.

— Какво говориш? — Той бавно се изправи, клещите висяха забравени в ръката му.

— Говорих с Кристи тази сутрин. Родителите ѝ от няколко месеца я убеждавали да се премести в Клиъруотър и да им помага в техния магазин за сувенири. Вместо нея ще отида аз. — Осъзна, че забива болезнено ноктите на едната си ръка в дланта на другата, и се опита да се отпусне. — Кристи казва, че ще се чувства много по-спокойна, ако знае, че съм там и се грижа за тях. Освен това, те имат малък апартамент над магазина, където ще можем да живеем двамата с Едуард. А и във Флорида климатът е толкова хубав.

Последва дълго мълчание.

— Разбирам. — Той погледна надолу към клещите в ръката си, но Рейчъл остана с впечатлението, че въобще не ги е видял. — И колко ще ти плащат?

— Долу-горе колкото ми плащаш и ти. Не могат да си позволят по-голяма сума в момента, но се очаква бизнесът да се разрасне. Ще се оправям някак си, особено след като няма да плащам и наем. — Тя си помисли за чека за двадесет и пет хиляди долара, скрит в едно чекмедже в спалнята ѝ, и стомахът ѝ се сви гузно. — Веднага след като Едуард започне да ходи на училище, ще кандидатствам за стипендия и ще се върна обратно в колежа. Ще мога да вземам само по няколко курса наведнъж, но съм решила да уча бизнес и финанси.

Той пхна клещите в задния джоб на джинсите си, а в очите му се бе върнало старото мрачно изражение.

— Ясно. За всичко си помислила, а?

Тя кимна.

— Без разговори? Не ти ли мина през ума, че може би трябва да поговорим, преди да вземеш това решение?

— Защо? — попита тя меко. Искаше той да бъде сигурен, че не го упреква за нищо. — За нас няма никакво бъдеще. И двамата го знаем.

Но той никак не беше в настроение да бъде успокояван. Прекоси разстоянието между тях с големи, гневни крачки.

— Никъде няма да ходиш.

— Напротив, тръгвам.

Той се изправи над нея и Рейчъл се зачуди дали нарочно използва размерите си, за да я накара да се почувства слаба и незащитна.

— Чу какво ти казах. Оставаш тук! Това отиване във Флорида е шантова работа. Каква сигурност може да имаш, когато работиш за жълти стотинки и разчиташ на непознати хора да ти осигурят покрив над главата?

— Точно в това положение съм и сега — изтъкна му тя.

За момент той сякаш се стъписа, след това махна грубо с ръка.

— Не е същото. Тук имаш приятели.

— А също и врагове.

— Това ще се промени, когато хората те опознаят и разберат, че ще станеш част от местното общество.

— Как бих могла да стана част от обществото? За мен няма никакви възможности тук.

— И си мислиш, че ще имаш много възможности, ако работиш на надница в някакъв евтин сувенирен магазин във Флорида, така ли?

Тя се извърна настрани.

— Сигурна съм, че магазинът никак не е лош, и освен това не искам да споря повече с теб на тази тема. Трябва да замина.

— Не.

— Моля те! Не усложнявай нещата. — Тя се приближи до шезлонга и се подпря на него за опора. — Кайла ще се справя със снекбара. Ще работя до следващия уикенд, така че да има време да свикне, а и ти ще можеш през това време да намериш някой да ѝ помага.

— Пет пари не давам за снекбара!

Искаше ѝ се да му каже колко е вярно това, но реши да си държи езика зад зъбите. Откъм клетката Туити продължаваше да се обажда с писклив глас. Кой, освен Гейб би си направил всичкия този труд само за да спаси едно врабче...

Той пъхна ръце в джобовете си, сякаш те изведнъж му бяха станали врагове.

— Няма да ходиш във Флорида.

— Нямам никакъв избор.

— Да, имаш. — Той се спря и се втренчи в нея. Линията на челюстите му ясно се очерта. — Ние ще се оженим.

Сърцето ѝ пропусна един такт, след това затупа като полудяло.

— Ще се оженим? Какво говориш? — Гледаше го невярващо тя.

— Това, което казах. — Той извади ръце от джобовете и се приближи до нея с войнствено изражение. — Ние се разбираме. Така че няма причина да не се оженим.

— Гейб, ти не ме обичаш.

— Обичам те стотици пъти повече, отколкото те е обичал Г. Дуейн.

— Знам, че е така. Но не мога да се омъжа за теб.

— Кажи ми поне една причина.

— Вече ти я казах. Най-сериозната причина.

В очите му се появи някаква безпомощност.

— Какво искаш от мен?

Искаше това, което бе дал на Чери и Джейми, но би било жестоко да му го каже по този начин. А и какъв би бил смисълът? Той сам вече го разбираше.

— Нищо повече от това, което вече си ми дал.

Но той не искаше да се предаде лесно.

— Аз мога да се грижа за теб. След като се оженим, ти вече няма да се притесняваш как да изкараш пари за храна или какво ще стане, ако се разболееш. — Той замълча за момент. — Ще имаш и сигурност за Едуард.

Това не беше честно. Той знаеше, че би продала и душата си заради сина си и сега се опитваше да го използва. В същото време си даде сметка, че това е нещо, за което също трябва да говорят.

— Трябва да знаеш, че той е най-голямата причина, поради която не мога да приема предложението ти. Има различни видове сигурност.

Да прекара детството си с мъж, който не може да го понася, би било много по-лошо за Едуард, отколкото бедността. — Ето, най-после му го беше казала.

— Не е вярно, че не мога да го понасям. — Но не я гледаше в очите и в гласа му нямаше никаква убеденост.

— Аз съм съвсем откровена с теб. Защо не си и ти откровен с мен?

Той се отдалечи на няколко крачки по посока на клетката.

— Просто ще ми трябва малко повече време, това е всичко. А ти искаш всичко да става на момента.

— В момента ти не го харесваш точно толкова, колкото и в първия ден, когато го видя — каза горчиво тя. — А това е толкова нечестно! Той не е виновен за това, че не прилича на Джейми.

Гейб се извъртя рязко към нея.

— Мислиш ли, че не съм си казвал това хиляди пъти. — Пое си дъх на пресекулки, опитвайки се да запази самообладание. — Виж, просто ми дай малко време и ще видиш, че нещата ще се променят. Знаем, че доста те изненадах, но когато го премислиш, ще разбереш, че да се оженим, е най-доброто нещо, което можем да направим.

Искаше ѝ се да се свие в някой тъмен ъгъл и да започне да вие от болка и мъка. Но остана на мястото си, твърдо решена да приключи с всичко това.

— Няма да променя решението си. Няма да се ожения за теб. Кристи вече се обади на родителите си и те ще ми изпратят два автобусни билета. Ще работя до края на следващия уикенд, след това с Едуард заминаваме за Флорида.

— Не!

И двамата подскочиха, виждайки Едуард да се появява иззад ъгъла на къщата, с лице, покрито със сълзи.

Стомахът ѝ отново се сви болезнено. Какво беше направила! Възнамеряваше да му съобщи новината внимателно, не и по този начин.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не искам да ходя във Флорида! — Сълзите се стичаха по зачервените бузи на Едуард. — Ще си стоим тук! Няма да ходим! Ще си останем тук — тропаше той с малкото си краче.

— О, миличък! — Рейчъл се затича към него и се опита да го прегърне, но той се изплъзна от ръцете ѝ.

За първи път откакто беше проходил, проявяваше толкова силно чувствата си.

— Ние живеем тук — изкрещя той. — Живеем точно тук и аз не отивам никъде! — Извърна се към Гейб. — Всичко това е заради теб. Мразя те!

Рейчъл отново се опита да го обгърне с ръце.

— Миличък, нека да ти обясня. Успокой се, за да можем да поговорим за това.

Той обаче се отскубна от ръцете ѝ и се хвърли към Гейб, удрайки го с всички сили по коленете.

— Ти си виновен! Ти искаш да си вървим!

Гейб отстъпи крачка назад и хвана Едуард за раменете.

— Не! Аз не искам да си отивате. Не аз съм причината за това.

Едуард го удари отстрани по крака.

— Да, знам, че си ти!

Гейб го хвана за юмрука.

— Успокой се, Чип, и остави майка ти да ти обясни.

Но Едуард не искаше да се успокоява. Отново започна да тропаше с крака.

— Ти ме мразиш и аз знам защо!

— Не те мразя.

— Мразиш ме. Мразиш ме, защото не съм силен.

— Чип... — Гейб погледна безпомощно към Рейчъл, но тя самата не знаеше какво да предприеме в този момент.

Едуард се измъкна от ръцете на Гейб и се завтече обратно към майка си. Вече не крещеше, само хълцаше и се опитваше да си поеме

дъх през риданията.

— Ти не се... жени за него, мамо. Ожени се за... пастор Итън!

Тя приклепна до него, неприятно изненадана, че бе чул и тази част от разговора им.

— Слушай, Едуард, нямам намерение да се омъжвам за никого.

— Не. Ожени се за... пастор Итън. Тогава ще можем... ще можем да останем тук.

— Пастор Итън не иска да се ожени за мен, глупавичкият ми. — Тя отново се опита да го прегърне, но Едуард я отблъсна.

— Аз ще му кажа да го направи.

— Не можеш да казваш на възрастните такива неща.

Последваха още ридания.

— Тогава ожени се за... бащата на Роузи. Аз го харесвам. Той ми вика Чип... и ме погали по главата.

— Бащата на Роузи е женен за майката на Роузи. Едуард, няма да се омъжвам за никого.

Едуард отново се обърна към Гейб, но този път не го атакува. Целият му гръден кош се повдигаше спазматично от хълцането му.

— Ако мама се ожени... за теб, тогава... ще останем ли тук?

Гейб се поколеба.

— Не е толкова просто, Чип.

— Ти живееш тук, нали?

— Сега, да.

— И каза, че искаш да се ожениш за нея.

Гейб погледна безпомощно към нея.

— Да.

— Тогава аз ти позволявам. Но само при условие, че останем тук.

Едуард вече не беше единственият, който плачеше. Рейчъл се чувстваше така, сякаш нещо я разкъсва отвътре. Знаеше, че постъпва правилно, но нямаше как да му го обясни.

— Не мога — успя само да изрече глухо тя.

Главата на Едуард клюмна. Една сълза падна на върха на маратонката му и той изведнъж сякаш бе напуснат от всичката си борбеност.

— Знам, че е заради мен — прошепна той. — Ти каза, че няма да се омъжиш за него, защото не ме харесва.

Как би могла да му обясни нещо толкова сложно?

— Не, Едуард — отвърна твърдо тя. — Това не е вярно.
Той я изгледа с укор, сякаш знаеше, че не е откровена с него.
Неочакваната намеса на Гейб я стресна.

— Рейчъл, остави ни сами за няколко минути, ако обичаш. С Чип трябва да си поговорим.

— Аз не...

— Моля те!

Никога досега не се бе чувствала по-безпомощна. Надяваше се, че няма да се опита да нарани сина ѝ още повече. Не, не би го направил. А отношенията между тях не биха могли да бъдат по-лоши. И въпреки всичко се колебаеше. Но тогава осъзна, че няма представа как да се справи със ситуацията, така че може би трябваше да остави Гейб да направи това, което е намислил.

— Сигурен ли си?

— Да. Остави ни сами.

Поколеба се още за миг, но изражението му ѝ подсказа, че няма да отстъпи. В същото време вътре в себе си искаше да се скрие някъде, поне за няколко минути, колкото да може да прегрупира силите си. Накрая кимна неохотно и бавно се отдалечи от тях.

Сега, след като се беше съгласила, не знаеше къде да отиде. Не можеше да си представи да влезе вътре и да започне да се разхожда безцелно от стая в стая. Насочи се към пътеката, водеща към гората, по която двамата с Едуард се разхождаха почти всеки ден, и тръгна по нея, искрено надявайки се, че е постъпила добре, като ги е оставила насаме.

Гейб я наблюдаваше докато не се изгуби между дърветата, след това се обърна към момчето.

Едуард от своя страна го изгледа предпазливо. Сега, когато останаха сами, Гейб изведнъж установи, че не знае какво да каже. Но всяка искрица честност, която притежаваше, му нашепваше, че не би трябвало да позволи това дете да бъде измъчвано заради нещо, което съвсем не зависеше от него. Направи няколко крачки към стъпалата, водещи от двора към къщата, и седна на най-горното, тъй като не искаше да се извисява над момчето.

Едуард подсмръкна и избърса носа си с ръкава на тениската си.

Гейб не беше планирал да предлага на Рейчъл да се омъжи за него, но сега, след като думите вече бяха излезли от устата му, той

знаеше, че точно това трябваше да направи.

Което двамата трябваше да направят. Но момчето стоеше на пътя им.

— Чип... — Той се изкашля неловко. — Знам, че нещата между нас не вървяха добре, но искам да знаеш, че за това в никакъв случай не си виновен ти. Всичко е заради... заради неща, които са ми се случили преди много време.

Едуард го гледаше съсредоточено.

— Когато е умрял малкият ти син.

Той не беше очаквал това и всичко, което успя да направи в отговор, бе само едно разтреперано кимване. Последва тишина, нарушена накрая от Едуард.

— Как се казваше?

Гейб си пое дълбоко въздух.

— Джейми.

— Беше ли силен?

— Той беше на пет години, също колкото теб, затова не беше силен като възрастен човек.

— Беше ли по-силен от мен?

— Не знам. Беше малко по-едър, така че може и да е бил по-силен, но това не е важно.

— Ти харесваше ли го?

— Обичах го, много.

Хлапето пристъпи предпазливо напред.

— Беше ли много тъжен, когато Джейми умря?

Името му!

— Да. Бях много тъжен, когато Джейми умря — отвърна Гейб с разтреперан глас. — И все още съм.

— Той ядосваше ли те така, както те ядосвам аз?

„Никога по същия начин“, помисли си Гейб.

— Понякога. Когато направеше някоя беля.

— А той харесваше ли те?

Този път не можа да отговори. Само кимна.

Ръката на Едуард се помръдна. Погледна настрана, след това ръката му отново се върна на мястото си. Заекът.

— Страхуваше ли се от теб?

— Не. — Гейб отново се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Не, не се страхуваше от мен така, както се страхуваш ти. Знаеше, че никога няма да му причиня болка. На теб също не бих ти причинил.

Виждаше, че момчето се подготвя да му зададе поредния въпрос, но тези, които бе изсипал досега върху него, му бяха вече предостатъчни.

— Чип, бих предпочел да не беше чул разговора ни, но тъй като вече си го чул, знаеш, че искам да се ожения за майка ти. Тя не мисли, че това е добра идея, и ми се иска да не я тормозиш на тази тема. Ще се опитам да я накарам да промени решението си, но така или иначе тя трябва да прави това, което счита, че е правилно, и ако в крайна сметка реши, че няма да се омъжи за мен, то няма да е заради нещо, което си направил ти. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Че ти не си направил нищо лошо.

Спокойно можеше и да си спести всичките тези думи.

— Тя няма да се омъжи за теб заради мен.

— Има известна връзка с теб — каза бавно Гейб. — Но не, защото ти имаш някаква вина. А заради мен. Майка ти не харесва начина, по който се държа с теб през всичкото това време. Вярно, не бях особено любезен. И това е причината двамата с теб да не можем да се разбираме. Но това е моя грешка, Чип, не твоя. Ти нямаш никаква вина.

— Аз не съм силен като Джейми. — Запазвайки дистанцията, той зачовърка една малка раничка на ръката си. — Искан ми се Джейми да можеше да дойде да си играе с мен.

Изведнъж очите на Гейб се напълниха със сълзи.

— Сигурен съм, че щеше да му хареса.

— Може би щеше да може да ме набие. — Едуард седна на земята, сякаш краката не го държаха повече.

— Джейми не се биеше много. На него му харесваше да строи разни неща, също както и на теб. — За първи път Гейб се замисли върху приликите между двете момчета, вместо за разликите между тях. И двамата обичаха книги, пъзели и рисунки. И двамата можеха да се забавляват сами в продължение на дълго време.

— Баща ми е загинал в самолетна катастрофа.

— Знам.

— Той сега е в рая и сигурно се грижи за Джейми.

Мисълта Г. Дуейн Сноупс да е в рая и да се грижи за Джейми не бе твърде приятна на Гейб, но той не каза нищо.

— Иска ми се мама да можеше да се омъжи за пастор Итън или за бащата на Роузи.

— Чип, знам, че не можеш да проумееш тези неща, но ще го приема като лична услуга, ако престанеш да се опитваш да омъжваш майка си за някой от братята ми.

— Мама няма да се ожени за теб, понеже ние двамата не се спогаждаме.

Гейб вече не можеше да измисли какво да отговори. Беше се опитал да му обясни, че това не е по негова вина. Какво повече можеше да каже?

— Не искам да ходя във Флорида! — Едуард вдигна очи, за да погледне към Гейб, но не успя да срещне очите му. — Ако двамата с теб се разбираме, бас хващам, че тя ще се омъжи за теб и тогава няма да има нужда да тръгваме оттук.

— Не знам. Може би. Има и други проблеми, които нямат нищо общо с теб. Просто не знам.

Чип го изгледа упорито и в този момент изглеждаше точно като Рейчъл.

— Аз обаче знам.

— Знаеш какво?

— Как да я накарам да промени решението си и да се омъжи за теб.

Момчето изглеждаше толкова сигурно в думите си, че за момент Гейб се изкуши да му повярва.

— Как?

Едуард започна да си къса стръкчетата трева.

— Можеш да се преструваш.

— Да се преструвам ли? Не мога да те разбера!

— Можеш да се преструваш, че ме харесваш. Тогава мама ще се омъжи за теб и няма да се налага да си ходим.

— Аз... не мисля, че може да се получи.

Кафявите очи на Едуард се изпълниха с болка.

— Не можеш ли поне да се преструваш, че ме харесваш? Няма нужда наистина да е така.

Гейб се насили да срещне погледа на хлапето и да изрече лъжата възможно най-убедително.

— Аз наистина те харесвам.

— Не — поклати глава Едуард. — Но можеш поне да се преструваш. Аз също мога да се преструвам по отношение на теб. Ако и двамата се преструваме добре, мама никога няма да разбере.

Сериозността, с която говореше момчето, направо разкъсваше Гейб отвътре. Той погледна надолу към ботушите си.

— Малко е по-сложно от това. Има и други неща...

Но Чип скочи на крака, без да го слуша повече. Вече бе казал каквото трябваше и сега нямаше търпение да разгласи новината. Хукна по пътеката към гората, бягаше нагоре и викаше.

— Мамо! Хей, мамо, чуваш ли.

Гейб чу гласа на Рейчъл, отдалечен, но все пак чуваем. Седна на стъпалото и се заслуша.

— Мамо, имам да ти казвам нещо.

— Какво е то, Едуард?

— Става въпрос за мен и Гейб. Ние вече се харесваме.

В понеделник Рейчъл остави Едуард в детската градина, след това седна в колата, опитвайки се да събере всичкия кураж, с който разполагаше. Знаеше какво трябва да прави, но имаше голяма разлика между знаенето и самото му извършване. Имаше толкова много неща, които трябваше да уреди, преди да си тръгне.

Отпусна глава на прозореца на ескорта и се насили да приеме факта, че след една седмица двамата с Едуард вече ще пътуват с автобуса към Клиъруотър. Беше страшно депресирана, а сърцето си чувстваше като някаква кървяща рана в гръдния кош. Да наблюдава Едуард как се държи така, сякаш двамата с Гейб като с магическа пръчка изведнъж се бяха превърнали в приятели, беше потискащо. През цялата вечер Едуард се бе усмихвал на Гейб, макар и за слепец да бе ясно, че го прави против волята си. На лягане бе събрал последните остатъци от куража си.

— Лека нощ, Гейб. Аз наистина много те харесвам.

Гейб бе трепнал, след това се бе опитал да отговори подобавашо.

— Благодаря ти, Чип.

Тя обвиняваше Гейб, макар да знаеше, че той прави всичко възможно, за да не нарани Едуард. Това правеше безпомощността му още по-болезнена, а решението ѝ да си тръгне ѝ се струваше все по-умно.

Когато беше завила Едуард в леглото, тя се бе опитала да разбере как всъщност бе протекъл разговорът с Гейб, но момчето само бе поклатило глава.

— Двамата с Гейб страшно много се харесваме, така че не е нужно сега да ходим във Флорида.

Една майка излезе на паркинга и погледна към Рейчъл. Тя пхна ключа и запали колата. Още една седмица...

„О, Гейб... Защо не можеш да обичаш детето ми такова, каквото е? И защо не можеш да забравиш духа на Чери и да ме обикнеш?“

Искаше ѝ се да подпре глава на волана и да плаче докато не ѝ останат сълзи в очите, но ако се поддадеше на слабостта, би се разпаднала на толкова частици, че сигурно повече никога нямаше да бъде същата. А и самосъжалението не би променило фактите. Нямаше да позволи синът ѝ да израсне с мъж, който не може да го понася. А и тя не искаше да изживее остатъка от живота си в сянката на една друга жена. Преди да си замине обаче, имаше нещо, което трябва да свърши.

Ескортът придърпа, докато излизаше от паркинга. Рейчъл си пое дълбоко дъх и се отправи надолу по Уинроуд към плетеницата от малки улички, представляващи най-бедната част на Салвейшън. Зави по Орчърд, тясна уличка, осеяна с дупки, която се виеше по страничната част на един хълм. В буренясалите, неподдържани дворове се виждаха малки едноетажни къщички с олющена боя по стените. Отстрани на една къща се намираще стар шевролет, вдигнат на трупчета, до съседната пък гниеше ръждясало ремарке за пренасяне на лодки.

Малката ментовозелена къща в дъното на Орчърд беше малко по-добре поддържана от останалите. Верандата бе изметена, в двора нямаше плевели. Близко до входната врата на една кука беше провесена голяма кошница, пълна със здравец.

Рейчъл паркира на улицата и тръгна по неравната алея към къщата. Когато стъпи на верандата, чу отвътре шум от телевизор, по който даваха някаква телевизионна игра. Счупеният звънец на вратата не ѝ се стори надежден, затова почука.

Появи се позавехнала, но хубава млада жена. Късата ѝ руса коса имаше лек металичен оттенък. Беше дребна и слаба, облечена в бяла блуза без ръкави и изтъркани дънкови къси панталони. Изглеждаше на около тридесет години, но Рейчъл предположи, че всъщност е по-млада. Някаква умора и отчаяние в изражението я накара да разпознае още един човек, към когото съдбата не е била особено благосклонна.

— Вие ли сте майката на Емили?

Когато жената кимна, Рейчъл се представи.

— Аз съм Рейчъл Стоун.

— О! — Изглеждаше учудена. — Майка ми каза, че може да се отбиете някой път, но аз не ѝ повярвах.

Рейчъл мразеше това, което трябваше да каже.

— Не става въпрос за това. Майка ви... тя е чудесна жена, но...

— Всичко е наред — усмихна се жената. — Тя вярва много повече в чудеса от мен. Съжалявам, ако ви е притеснила по някакъв начин, но го е направила с добри намерения...

— Знам, че е така. Много ми се иска да помогна по начина, по който ме помоли тя, но се опасявам, че не мога.

— Нищо, влезте така или иначе. Бих се зарадвала на малко компания. — Тя бутна вратата зад себе си. — Казвам се Лиза.

— Радвам се да се запознаем. — Рейчъл влезе в една малка всекидневна, претрупана с огромен бежов диван, едно по-малко канапе, няколко различни по големина маси и телевизор. Качеството на обзавеждането беше добро, но мебелите не си подходяха един с друг и бяха доста поовехтели, което наведе Рейчъл на мисълта, че повечето от тях сигурно са били дадени от майката на Лиза.

Вляво един барплот разделяше кухнята от всекидневната с помощта на две дървени щори, предназначени да изолират изцяло едната стая от другата при нужда. В момента те бяха прибрани като хармоники до стената. Върху бежовия барплот бяха наредени обичайните прибори и купи, както и тостер. Докато оглеждаше скромното обзавеждане, Рейчъл се зачуди, кога ли щеше да може да си позволи дори и толкова.

Лиза загаси телевизора и посочи към кушетката.

— Искате ли кока-кола? Или кафе? Вчера мама донесе и малко от нейните понички.

— Не, благодаря.

Рейчъл седна на кушетката и в стаята настъпи неудобна тишина, която никоя от тях не знаеше как да наруши. Лиза взе едно списание от канапето и също седна.

— Как е дъщеря ви?

— В момента спи. Мислехме си, че левкемията е спряла развитието си, но се оказа, че не е така. Лекарите направиха всичко, което можаха, затова си я прибрах вкъщи.

Очите ѝ бяха пълни с мъка и Рейчъл се досети за това, което Лиза не искаше да произнесе. Че е довела дъщеря си вкъщи, за да умре.

Рейчъл прехапа долната си устна и посегна към чантичката си. Още от първия момент, когато се беше случило, тя знаеше какво трябва да направи и сега бе дошло времето за това.

— Донесох ви нещо. — Тя извади чека за двадесет и пет хиляди долара, който ѝ бе дал Кал Бонър, и го подаде на жената до себе си. — Това е за вас.

Наблюдаваше как цяла поредица от емоции, вариращи от конвулсия до недоверие, преминават по лицето на Лиза. Ръката ѝ започна да трепери. Премигна с очи, сякаш не можеше да фокусира погледа си.

— Това... това е написано за вас. Какво е това?

— Джиросала съм го в полза на „Фонд за Емили“. Постдатиран е, така че ще може да се осребри едва след една седмица.

Лиза огледа подписа на гърба, след това зяпна Рейчъл невярващо.

— Но това са толкова много пари! А аз дори не ви познавам. Защо правите това?

— Защото искам да ви дам тези пари.

— Но...

— Моля ви! Това означава много за мен — усмихна ѝ се тя. — Искам обаче да ви помоля за нещо. Заминавам от града следващия понеделник, и след като си тръгна, бих искала да ви помоля да изпратите на Кал Бонър една бележка, с която да му благодарите за щедростта.

— Разбира се, че ще го направя. Но... — Шокираното изражение не слизаше от лицето на Лиза, изражение на някой, който не е свикнал да чува добри новини.

— Той много ще се зарадва да научи, че парите му ще помогнат на дъщеря ви. — Рейчъл не можа да се сдържи да не изпита задоволство.

Щеше да е изпълнила условието на Кал и той не би могъл да си поиска парите обратно. Но и щеше да знае за какво ги е използвала.

— Мамо...

Лиза трепна, когато чу тънкия, уморен глас откъм задната част на къщата.

— Идвам. — Тя се изправи, здраво стиснала в ръка скъпоценния чек. — Искате ли да се запознаете с Емили?

Ако там беше и майката на Лиза, Рейчъл сигурно би измислила някакво извинение да не го прави, но Лиза явно не очакваше целебни чудеса от нея.

— Да, бих се радвала.

Лиза пхна чека в джоба си, след това поведе Рейчъл надолу по късия коридор между всекидневната и кухнята. Минаха покрай спалнята, срещу която се намираше банята, и стигнаха до стаята на Емили.

Малки момиченца с шапчици гледаха от облепените с тапети стени, единственият прозорец бе обграден с жълти пердета. Цял букет от наполовина надут балони бе завързан в единия ъгъл, а на всяка хоризонтална повърхност бяха наредени картички с пожелания за оздравяване. Много от тях вече бяха започнали да се изкривяват по ръбовете.

Погледът на Рейчъл обходи бързо стаята и се спря на двойното легло, в което лежеше бледо малко момиче, завито с измачкани сини чаршафи. Лицето ѝ бе подпухнало, а по ръцете ѝ имаше множество белези. Няколко къси кичура кестенява коса бяха паднали на челото ѝ. Държеше розово мече и гледаше Рейчъл с искрящи зелени очи.

Лиза се приближи към леглото.

— Искаш ли малко сок, фъстъче?

— Да, моля те.

Тя намести възглавницата така, че Емили да може да седне.

— Ябълков или портокалов?

— Ябълков.

Лиза пооправи горния чаршаф.

— Това е Рейчъл. Тя е приятел, а не доктор. Искаш ли да ѝ покажеш Блинки, докато аз ти донеса сока. Рейчъл, това е Емили.

Лиза излезе от стаята, а Рейчъл се приближи към леглото.

— Здравей, Емили! Имаш ли нещо против да седна на леглото ти?

Момичето поклати глава и Рейчъл седна на ръба на матрака.

— Бас хващам, че знам кой е Блинки.

Емили погледна към мечето си и го притисна към себе си.

Рейчъл лекичко докосна върха на детското носле.

— Това е Блинки, нали?

Емили се усмихна и поклати глава.

— О, чак сега разбрах. — Тя докосна ухото на Емили. — Това трябва да е Блинки.

— Не е — изкикоти се Емили.

Продължиха да играят на играта още малко, докато накрая Емили най-после идентифицира мечето. Малкото момиче притежаваше някакъв вроден чар и бе изключително потискащо да се наблюдава опустошителният ефект, които ѝ бе нанесла болестта.

Лиза влезе, носейки жълта пластмасова кана, и Рейчъл понечи да стане от леглото, за да може Лиза да даде сока на дъщеря си, но в този момент иззвъня телефонът. Лиза протегна каната към Рейчъл.

— Ще ѝ налеете ли?

— Разбира се.

Когато Лиза излезе, Рейчъл помогна на Емили да седне в леглото и приближи чашата до устните на момичето.

— Аз мога и сама.

— Разбира се, че можеш. Ти си голямо момиче.

Детето хвана чашата с две ръце, отпи от нея и я върна на Рейчъл.

— Не искаш ли да пийнеш още малко?

Дори и това малко усилие я бе изтощило и клепачите ѝ се затвориха.

Рейчъл я сложи да си легне отново и остави чашата на нощното шкафче сред цяла джунгла от шишенца с хапчета.

— Аз имам момченце, което е съвсем малко по-голямо от теб.

— Той обича ли да си играе навън?

Рейчъл кимна и взе ръката на детето.

— И аз обичам да си играя навън, но не мога, защото имам левкемия.

— Знам.

Старите навици умираха трудно и докато Рейчъл се взираше в малкото, бледо лице на момиченцето, тя се улови, че укорява Бога, в който не вярваше. „Как си могъл да направиш това? Как си могъл да оставиш нещо толкова ужасно да се случи на това хубаво дете?“

От изневиделица тя си спомни и думите на Гейб. „Може би бъркаш Бог с Дядо Коледа.“

Сега, когато седеше до това дете, което толкова отчаяно се беше вкопчило в живота, чувствата ѝ изглежда се бяха изострили, тъй като тези думи я разтърсиха по начин, по който не бяха успели преди. Едва сега разбра какво се е опитвал да ѝ каже Гейб. Нейната представа за Бога беше по-скоро детинска.

През целия си живот тя бе възприемала Бог като някой, изцяло откъснат от хората, като някакъв възрастен човек, който избирателно раздава късмет и беди, решавайки на кого какво да даде само на основата на някакво божествено прозрение. Нямахше нищо чудно, че не бе успяла да обича този Бог. Кой би могъл да обича Бог, който е толкова жесток и несправедлив!

Но не Бог бе причинил това на Емили, осъзна едва сега тя. Беше ѝ го причинил животът. Но дори и сега, както си стоеше там, теологията на Дуейн отново нахлу в съзнанието ѝ. Бог беше всемогъщ. Най-могъщият.

Но какво би могло да значи това за умиращото дете, чиято ръка държеше в момента?

И изведнъж ѝ просветна. Осъзна, че тя винаги бе мислила за всемогъщието на Бог с термините на заобикалящия я свят. Тя бе сравнявала властта му с властта на земни управници, които разполагаха с живота и смъртта на своите поданици. Но Бог не беше тиранин и в този момент, с ръката на Емили в своята, цялата представа на Рейчъл за създанието се промени.

Бог беше всемогъщ, разбираше го, но не по начина, по който бяха всемогъщи земните крале, а по същия начин, по който бе всемогъща и любовта. Любовта бе най-великата власт и всемогъщието на Бог бе всъщност властта на любовта.

Почувства как по цялото ѝ тяло се разлива някаква топлина, която извираше някак от центъра ѝ. Заедно с тази топлина тя почувства как изпада в някакъв екстаз.

Мили Боже, изпълни това благословено дете с всемогъщето на Твоята любов.

— Кожата ти е гореща.

Гласът на детето я стресна. Тя премигна с очи и чувството на блаженство изчезна. Едва тогава осъзна колко силно бе стиснала ръката на момиченцето и веднага я пусна.

— Съжалявам, не исках да ти причиня болка.

Рейчъл се изправи и установи, че краката ѝ треперят. Чувстваше се изморена, сякаш бе тичала много километри. Какво бе станало с нея? Надникнала бе в нещо важно, но в момента не можеше да определи какво точно бе то.

— Искам пак да седна.

— Нека първо да попитам майка ти дали може.

Външната врата се тръшна и откъм предната част на къщата се чу висок мъжки глас.

— Познавам тази кола. По дяволите, Лиза! Какво прави тя тук?

— Успокой се. Аз...

Но мъжът не искаше да я чуе. Чуха се приближаващи стъпки, след това на вратата на стаята на Емили се изправи мъж, в когото Рейчъл позна Ръс Скудър.

— Здравей, тате.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лиза бутна Ръс настрана и влезе забързано в стаята.

— Емили, защо си седнала?

— Стана ми горещо.

Ръката на майката се залепи към челото на Емили.

— Не си гореща. — Тя грабна термометъра от една чаша на нощното шкафче и го пъкна между устните на момичето. — Сега ще ти измеря температурата.

Ръс изгледа Рейчъл, след това се приближи до дъщеря си.

— Здравсти, пудингче.

— Нали каза, че ще дойдеш вчера, тате — проговори Емили въпреки термометъра в устата си.

— Е, да, но бях много зает. Но ето че дойдох сега. — Той седна на края на леглото и хвърли злобен поглед към Рейчъл.

— Рейчъл си има малко момче — каза Емили. — И ръцете й са горещи.

Погледът на Ръс стана още по-мрачен.

— Махай се оттук.

— Престани, Ръс — намеси се Лиза.

— Не я искам близо до Емили.

— Това сега е моята къща и твоите желания нямат никакво значение.

— Няма нищо — бързо каза Рейчъл. — И без това трябва да тръгвам. Довиждане, Емили. И се грижи за себе си.

Емили извади термометъра от устата си.

— Може ли твоето малко момче да дойде да си играе с мен?

— Ние скоро ще напуснем града. Страхувам се, че няма да има време за това.

Лиза понечи да постави термометъра обратно в устата й, но Емили поклати глава.

— Искам да си чета приказка. Искам ябълков сок.

— Какво става тук? — попита учудено Ръс. — Ти ми каза, че е прекалено изтощена дори и да седи в леглото.

— Предполагам, че просто днес има добър ден. — Лиза се приближи до Рейчъл, хвана я за ръката и я поведе към коридора. — Никога не бих могла да ви се отблагодаря за това, което сторихте. Тези пари ще са от изключително голямо значение.

Точно зад тях изникна Ръс.

— Какви пари?

— Рейчъл дарява двадесет и пет хиляди долара на „Фонд за Емили“.

— Какво? — Той сякаш се бе задавил.

— Чекът е от Кал Бонър — поясни Рейчъл. — Това е подарък от него, не от мен.

Изражението на Лиза ясно показваше, че не вярва в това, а Ръс изглеждаше така, сякаш го бяха ударили с нещо тежко по главата. Изведнъж на Рейчъл ѝ се прииска да се махне колкото се може по-скоро оттук.

— Пожелавам ви късмет!

Откъм спалнята се чу слаб глас.

— Довиждане, Рейчъл.

— Довиждане, сладурче.

Тя излезе от къщата и забърза към колата.

Итън излезе в лявата лента на междуцатската магистрала, за да задмине една камионетка, от задната част на която се подаваха два велосипеда. Кристи го изгледа отстрани.

— Не мога да повярвам, че сериозно мислиш да направиш това.

Той се върна отново в дясната лента.

— Аз просто не съм роден, за да бъда пастор. Знам го от много време и вече се уморих да се боря с тази мисъл. Ще си подам оставката още в понеделник, веднага след като се върнем.

Кристи понечи да каже нещо, след това си затвори устата. Какъв би бил смисълът? Беше ѝ съобщил бомбастичната новина веднага, след като излязоха от Салвейшън. Вече наближаваха Ноксвил и тя бе дискутирала с него тази тема почти през цялото време. Но за нещастие той не показваше никакви признаци, че би променил решението си.

Итън Бонър бе роден за свещеник. Как можеше да не го разбира? Това бе най-голямата грешка в живота му, но каквито и аргументи да му изтъкваше, той просто не я чуваше.

— Може ли най-после да сменим темата? — каза отегчено Итън.

Вече беше доста късно, петъчната вечер бе настъпила. Щяха да се върнат в Салвейшън след неделната утринна молитва и обяда, които бяха част от дневния ред на конференцията, на която отиваха. Което означаваше, че никак няма много време, за да спори с него.

— И какво ще правиш тогава?

— Вероятно ще давам консултации. Може и да се върна в университета и да защита докторска степен по психология. Не знам още.

Тя реши, че е дошло време да изиграе и най-силната си карта.

— Братята ти ще бъдат толкова разочаровани от теб, да не говорим пък за родителите ти.

— Всеки трябва да си живее собствения живот. — Наближаваха едно разклонение и той спря колата. — Гладен съм. Хайде да си вземем нещо за ядене.

Итън знаеше много добре, че конференцията се открива с шведска маса в седем, а повреда в колата на Кристи бе причина вече да закъсняват за нея. Не ѝ се щеше да прекарва прекалено много време с него, затова бе решила да пътува отделно до Ноксвил, но когато бе опитала да запали иначе много надеждната си хонда, двигателят беше отказал по незначайна причина и така тя бе принудена да пътува с него.

— Вече е шест часът и нямаме никакво време.

— Да не би да се опасяваш, че някой ще ти напише слаба оценка, ако закъснееш?

Този сарказъм бе нещо ново за него, една от няколкото промени, които се забелязваха в държанието му, откакто му беше казала, че напуска, и които никак не ѝ харесваха.

— Това е твоя конференция, не моя. Нямахте дори и да дойда, ако не настояваше толкова много.

Нейното двуседмично предупреждение за напускане бе изтекло още преди седмица, но той я бе помолил да остане на работа и през този уикенд. Тъй като нейната нова работа в началното училище в Бревърд започваше в понеделник, се бе съгласила. Сега вече съжаляваше за това.

Да бъде с него бе станало още по-болезнено за нея от петъчната вечер в „Гордостта на Каролина“. Това, което се беше случило на предната седалка на колата му, бе разрушило илюзиите ѝ, че може би е в състояние да превъзмогне чувствата си към него. Все още го обичаше и знаеше, че винаги ще го обича, макар последната седмица, прекарана с него, да я бе изпълнила с много противоречиви емоции.

Държанието му варираше от толкова нехарактерни за него избухвания по най-малък повод, до изключителна любезност, когато проявяваше такава загриженост и внимание към нея, че тя едва успяваше да сдържи сълзите си. Когато не ѝ се стряскаше за нещо, той демонстрираше почти кучешко желание да ѝ угоди. Знаеше, че обвинението ѝ, че не ѝ е приятел, го беше засегнало и много ѝ се искаше да се случи нещо, което да го накара да престане да се чувства виновен за това.

Понякога улавяше погледа му върху себе си и дори и нейните неопитни очи можеха да различат желанието, което виждаше там. Това би трябвало да я направи щастлива. Нали точно това бе искала. Но осъзнаването на факта само я депресираще. Защото не искаше да бъде просто някаква мадама, към която е насочена похотта му. Мечтаеше да бъде неговата голяма любов.

Едва сега забеляза, че той бе подминал ресторанта за бързо хранене, който се намираше точно на изхода на магистралата.

— Нали каза, че си гладен.

— Да, гладен съм — отвърна той и продължи да кара надолу по двупосочния локален път.

След малко намали скоростта и направи ляв завой към паркинга на един доста зле изглеждащ ресторант, до който се намираше не по-добре изглеждащ мотел.

В застлания с чакъл паркинг бяха спрели предимно пикапи. Докато Итън паркираше между два от тях, Кристи оглеждаше с отвращение заобикалящата я действителност. Всичко тук ѝ се струваше някак подозрително.

— По-добре да се върнем обратно в Хардийс — предложи тя.

— Аз харесвам това място.

— На мен никак не ми вдъхва доверие.

— Хайде, слизаме. — Той издърпа ключовете от стартера и отвори вратата.

Този уикенд сигурно щеше да ѝ се стори безкраен, ако настроението му не се подобрише, и то скоро. Грудър Матиас, пенсиониран свещеник, живеещ в Салвейшън, щеше да води неделната служба вместо Итън, а понеделник бе почивният му ден, така че той може би въобще нямаше да бърза да се връща.

С примирена въздишка тя го последва към входа, който представляваше двукрила дървена врата, направена по някакъв средиземноморски мотив. Отвътре се чуваха извивките на изтъркана кънтри балада.

Силен полъх от климатичната инсталация прилепи доматиночервената ѝ рокля към тялото. Замириса ѝ на препържена мас и застояла бира. В слабо осветения бар група младежи със спортни шапки на главите, облечени в мръсни джинси, седяха около една маса, пиеха бира и пушеха.

Тъй като бе сравнително ранна вечер, повечето маси бяха свободни. Същото се отнасяше и за тапицираните в кафяво сепарета. Прашни пластмасови лозички, изглеждащи така, сякаш бяха поставени преди десетилетия, представляваха част от вътрешната украса. По стените бяха закачени множество сертификати от здравното министерство, които със сигурност бяха фалшиви.

Итън се насочи към едно сепаре в най-отдалечения край на бара. Веднага след като седнаха, до тях изникна барманът, плешив мъж, който май нямаше врат, и ги попита какво ще пият.

— Кола — отвърна тя и след моментно колебание добави: — В кутийка, ако обичате.

— За мен уиски с лед.

Кристи погледна изненадано към Итън. Никога досега не го бе виждала да употребява концентриран алкохол. Дори не си поръчваше и маргарити^[1], когато посещаваха мексикански ресторант.

Наложи се да си напомни, че вече не носи отговорност за него, и затова си замълча.

Някакъв мъж, седнал на бара, се извърна и се втренчи в нея. Да бъде забелязвана от мъже все още бе нещо достатъчно ново за нея, за да я накара да се почувства неудобно, затова просто се престори, че не го забелязва.

Барманът им донесе напитките, след това постави пред тях две ламинирани менюта, които изглеждаха доста зацапани.

— Джейни ще ви вземе поръчката след минутка. Специалното ни предложение за тази вечер е пържена морска котка — обяви той делово и се отдалечи.

Кристи побутна мизерните менюта настрани с малкия си пръст. Пренебрегвайки празната чаша с лед, тя избърса ръба на кутийката кола с една салфетка и едва тогава отпи от нея. Питието бе топло, но поне не се налагаше да го пие от чаша с много съмнителна чистота.

Мъжът на бара продължаваше да я наблюдава. Беше млад, може би на двадесет и пет. Носеше рекламна фланелка на бирата „Милър“, под която прозираха силни бицепси. Тя започна нервно да си играе с една от обещите си. Късата й рокля действително бе секси, но не чак толкова, че да е предизвикателна, затова много й се искаше онзи да гледа някъде другаде.

Итън отпи от уискито си и отправи обвинителен поглед към мъжа.

— Какво толкова си я зяпнал, а?

— Итън! — възкликна тя, невярваща на ушите си.

Мъжът на бара повдигна флегматично рамене.

— Никъде по нея не виждам надпис „Продадено“.

— Това може би е, защото не можеш да четеш.

Кристи гледаше мъжа до себе си и не вярваше на ушите си. Итън, заклетият пацифист, изглежда бе готов да се хвърли в схватка с някакъв грубиян, който тежеше поне двадесет и пет килограма повече от него, и то в мускули.

Мъжът от бара слезе от столчето и Кристи можеше да се закълне, че видя в сините очи на Итън някакво очаквателно пламъче. Тя трескаво започна да мисли. Какво би направила Рейчъл в ситуация като тази?

Преглътна мъчително и вдигна ръка срещу мускулестия мъж.

— Моля ви, не му обръщайте внимание. Откакто се раздели със свещеничеството, вече не е същият. — Почти не беше излъгала, помисли си тя.

Но типът не искаше да й повярва.

— Той въобще не прилича на свещеник.

— Това е, защото вече наистина не е. — Тя си пое дълбоко дъх. — Всичко е понеже иска непрекъснато да ме покровителства. Аз съм... въз... сестра Кристина, неговата... сестра.

— Вие сте монахиня? — Погледът му се плъзна невярващо по широкото деколте на роклята ѝ.

— Да, такава съм. И Бог да ви закриля.

— Не приличаш на монахиня.

— В моя орден не използваме униформи.

— А не трябва ли поне да носите кръст, или нещо подобно?

Тя хвана нежната златна верижка на врата си и извади малкото златно кръстче, което се бе сгушило между гърдите ѝ.

— Извинявай, сестро! — Мъжът хвърли мрачен поглед към Итън, след това се отправи обратно към стола си.

Итън я изгледа раздразнено.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Спасявам те от един сигурен бой.

— А може би аз не искам да бъда спасен.

— Морска котка! — извика тя към бармана. — Искаме да си поръчаме морска котка. И Бог да ви благослови и вас — добави тя с малко закъснение.

Итън поклати многозначително глава, но за нейно облекчение явно не му се занимаваше повече с току-що случилото се. Наместо това започна да се занимава със скоча си и когато една тъмнокоса и силно гримирана сервитьорка донесе храната им, той вече го бе изпил.

— Искам още един скоч.

— Итън, с кола сме.

— Гледай си работата, сестра Бернадин.

Сервитьорката я изгледа подозрително.

— Чух ви преди малко. Мисля, казахте, че името ви е сестра Кристина.

— Тъъ... Бернадин бе името ми, преди да отида в метоха. След това станах сестра Кристина.

Итън изсумтя.

Сервитьорката се обърна към него. Беше толкова хубав, че тя го изгледа с нескрит интерес.

— И какво е чувството, когато вече не си свещеник?

Той посочи с пръст към Кристи.

— Питай нея.

— Той е... Ами как да кажа, никак не беше лесно. Нищо не става лесно при хората, които обръщат гръб на призванието си. — Тя отвори

капачката на бутилката с кетчуп и забърса зацапания ръб с още една салфетка, преди да му я подаде. — Те се чувстват празни. Кухи. Опитват се да запълнят тази празнота с алкохол и още преди да се осъзнаят, се превръщат в самотни алкохолици, които са избягвани от всички.

Сервитьорката го потупа по рамото с върха на лакирания си в синьо нокът.

— Не мисля, че би трябвало да се тревожиш за това, отче.

— Благодаря — усмихна й се лениво той.

— По всяко време на твое разположение.

Докато сервитьорката вървеше към бара, Итън съвсем открито се бе втренчил в полюшващите й се задни части. Тя се върна след малко, за да му донесе скоча, след което отново се отдалечи със загадъчна усмивка.

— Изяж си вечерята, преди да е изстинала — тросна се Кристи.

Той отпи от новото си питие.

— Какво ти пука дали храната ми е гореща, или студена?

— Не ми пука.

— Ти си лъжкиня. — Той я загледа толкова настоятелно, че й се прииска да се сгърчи. — Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че все още си влюбена в мен.

— Аз пък си мисля, че се напиваш. — Тя направи усилие да запази самообладание. — Ти никога не си можел да пиеш алкохол.

— И какво, ако се напия?

Това вече я ядоса не на шега.

— Ти все още не си си подал оставката, Итън Бонър! Все още си редови духовник.

— Не и в сърцето си — отвърна той не по-малко ядосано. — В сърцето си вече не съм такъв.

Едва беше изрекъл последните думи и изведнъж трепна. Кристи го наблюдаваше как замръзна на мястото си, сякаш се бе заслушал в някакъв вътрешен глас, който му говореше нещо, което никак не му се искаше да чуе. Накрая промърмори нещо, което Кристи не успя да разбере, взе вилицата си и изгледа яростно рибата, готов да я набучи.

— Вече е мъртва — отбеляза тя.

— Гледай си собствената храна и остави моята на мира. Къде е солта?

— Точно до теб.

Той посегна към солницата, но колкото и да му беше сърдита, тя все още го обичаше и не можеше да понесе мисълта, че може да се натрови с нещо, затова грабна поставката със солницата още преди да я е докоснал, изгърка, доколкото можеше корозиралата капачка с още една салфетка, след това му я пъкна в ръката.

— Опитай се да не се докосваш до нищо.

Дългите му пръсти се обвиха около солницата, като същевременно очите му поглъщаха нея.

— Знаеш до какво искам да се докосна, нали?

Тя го гледаше, без да може да каже нещо.

— Искам да докосвам теб. Така, както те докосвах онази нощ в киното.

— Не искам да говоря за това.

— Аз също не искам да говоря за това. — Той бутна настрани порцията си, вдигна уискито и се вгледа в нея над ръба на чашата. — Искам да го направя.

Тя обърна без да иска кутийката с кола, след това мигновено я изправи, преди да се е разляла по цялата маса. Чувстваше кожата си да гори под роклята.

— Ние... ние трябва да бъдем в Ноксвил след половин час.

— Няма да успеем. Всъщност въобще не ми пука дали ще стигнем преди конференцията да е приключила.

— Но ти вече си платил таксата за регистрация.

— Е, и какво?

— Ит...

— Хайде да се махаме оттук.

Той хвърли няколко банкноти на масата, грабна я за ръката и я изведе навън. Пулсът ѝ значително се ускори. Това бе един нов и опасен Итън, когото тя въобще не бе познавала досега.

Повлече я надолу по стълбите и следващото нещо, което Кристи си спомняше, бе как я притиска с бедрата си към страничната врата на камарото.

— Не мога да спра да мисля за онази нощ. — Потърка голите ѝ рамене с палците си и тя почувства как горещината от неговото тяло се предава и на нейното.

Покрай тях избръмча камион.

— Ти ме обичаш — прошепна той. — Не трябва ли аз да бъда този, който да отнеме девствеността ти, вместо да се отдаваш на някой случаен човек?

— Откъде... откъде въобще знаеш, че вече не съм я загубила?

— Просто знам.

Съвестта ѝ влезе в конфликт с желанието, което изпитваше към него.

— Това не е правилно.

Той наведе глава и Кристи усети как челюстта му се движи в косата ѝ.

— Искаш ли двамата заедно да загубим девствеността си?

— Ти не си девствен.

— Да, но вече е минало толкова време откакто не съм правил секс, че се чувствам точно като такъв.

— Аз не... не вярвам, че може да се получи по този начин.

— Разбира се, че може! — Устните му докоснаха ухото ѝ и тя усети как дъхът му гали бузата ѝ. — Да или не. Решението е твое.

Той бе змията, която я съблазняваше. Знаеше какво изпитва към него и не беше честно от негова страна да манипулира емоциите ѝ по този начин.

— Аз вече не съм влюбена в теб — излъга тя. — И никога не съм те обичала. Това бе просто някакво увлечение.

Ръцете му обгърнаха бедрата ѝ и палците му опипаха миниатюрните следи, които бяха оставили ластиците на бикините ѝ.

— Толкова хубаво миришеш. Страхотно ми харесва.

— Не съм си слагала никакъв парфюм.

— Знам.

— О, Ит... — въздъхна тя.

— Да или не?

Тя изведнъж изпита гняв и рязко отблъсна ръцете му от себе си.

— Да! Разбира се, че да! Защото съм слаба и изпитвам нужда и защото не те харесвам особено точно сега.

Очакваше това нейно избухване да го отрезви, но не се получи нищо подобно.

— Всичко ще бъде наред. — Само за секунди той вече бе отворил вратата и я бутна вътре.

Вместо да завие обратно към пътя, Итън просто пресече паркинга и влезе в тясната алея, водеща към рецепцията на мотела.

— О, не... — Тя се втренчи ужасено в редицата от бели дървени бунгала, пред която имаше три големи бора.

В гласа му се усещаше нотка на молба, каквато тя никога не бе чувала досега.

— Не мога да чакам повече. Обещавам ти, Кристи, следващия път ще ти предложи шампанско и копринени чаршафи.

Без да я дочака да отговори, той изскочи от колата и забърза към офиса, служещ за рецепция. Върна се само след няколко минути, настани се зад кормилото и подкара към последната къщичка. Паркира несръчно, изскочи от колата и се завтече да ѝ отвори вратата.

Преподобният пастор Бонър я вкара в бунгалото с нетърпеливостта на тийнейджър, на който най-после се е удала възможност да опита от любовта.

Когато влязоха, Итън затвори вратата след себе си и издаде въздишка на облекчение, виждайки, че стаята е доста бедно обзаведена, но чиста. Знаеше, че не би имал никакъв шанс да я задържи тук, ако беше мръсно. А не можеше да си представи да я изпусне и сега. Просто не можеше да понася повече това чувство на отчужденост между тях. Трябваше да я задържи тук, докато я бележеше за цял живот.

Нуждата, която изпитваше да я бележи, бе огромна, макар че по никакъв начин не би си позволил да го направи насила. Това бе нещо абсолютно неприемливо за него. Но искаше да я бележи така, че това никога да не може да се заличи. Искаше белег, който ще я държи до него завинаги и който отново ще ги направи най-добри приятели. И единственият начин, за който можеше да се сети, бе да го направи със секс.

Без значение какво твърдеше тя, сексът определено значеше много за нея, иначе нямаше все още да е девица. Мъжът, с когото си легнеш за първи път, щеше да бъде важен за нея завинаги и точно затова, този мъж трябваше да бъде той. Само той.

Опита се да измисли някое по-малко егоистично оправдание за това, което възнамеряваше да направи, и бързо го откри. Тя бе прекалено ценна за него, за да може да позволи някой мъж да ѝ причини зло. Кристи бе уникална, но не всеки разбираше това. Какво

би станало, ако първият ѝ любовник не се грижеше добре за нея? Ако не разбираше колко ценна е тя в действителност?

Имаше толкова много капани, в които можеше да попадне. Кристи бе маниачка на тема чистота и това би могло да направи секса проблем за нея. Един мъж би трябвало да е много търпелив с нейните малки странности, да я отвлича с нежни ласки, с внимателни целувки, докато забравеше за хигиената и просто започнеше да се наслаждава на това, което става.

— Тази стая е много чиста — изтъкна той.

— Не съм казала, че не е.

Мисълта, че може да се разочарова, го настрои отбранително.

— Знам какво си мислиш. Но ако нещо е овехтяло, това съвсем не означава, че е и мръсно. — Той се приближи до леглото, отметна горната покривка и откри един снежнобял чаршаф. — Виждаш ли?

— Итън, ти пиян ли си?

Изглеждаше толкова красива, застанала там, в късата си червена рокля, с големи очи, гледащи несигурно. Усети, че преглъща със затруднение.

— Мъничко ми е замаяна главата, но не съм пиян. И чудесно знам какво правя, ако за това намекваш.

Нямаш ни най-малка представа какво правиш.

Той не обърна внимание на гласа от небесата, също както го беше пренебрегнал и в „Гордостта на Каролина“.

Старият под, застлан с линолеум, изскърца под краката му, когато се приближи до нея, взе я в прегръдката си и я целуна. Миришеше на ментова бонбона и Итън предположи, че си е сложила такава в устата, докато той бе отишъл да се регистрира. Сякаш се нуждаеше от нещо изкуствено, за да заличи собствения си сладък мирис.

Тялото ѝ, топло и гъвкаво, се отпусна към неговото. Той прокара ръце по гръбнака ѝ, след това я хвана за задника.

Устните ѝ се отвориха и ръцете ѝ обгърнаха врата му.

Той спря да мисли и се отдаде изцяло на целувката им. Нямаше никаква представа колко време е минало, когато тя се отдръпна и погледна дълбоко в очите му. *Обичам те, Ит.*

Устните ѝ не помръднаха, но той я чу толкова ясно, колкото чуваше и Божия глас. Испита невероятно чувство на облекчение. И тогава тя проговори.

— Това не е правилно. Аз го искам повече от всичко на света, но това не е правилно за теб, и не е правилно за мен. Не това очаква Бог от нас.

Думите ѝ бяха тихи, излизаха от сърцето ѝ, но той не искаше да ги чуе.

Не, не искаше да слуша. Той бе мъж, не светец, и вече му беше писнало Бог да определя живота му. Плъзна ръка под ръба на роклята ѝ и докосна меката кожа отдолу.

— Но ти възнамеряваше да позволиш на Майк Рийди да го направи. — Плъзна ръката си нагоре, събирайки по този начин и роклята ѝ, докато не достигна до сутиена.

След това нежно опипа гърдата ѝ през дантелата.

— Може би.

— Не ме интересува какво казваш, защото знам, че аз съм ти по-добър приятел от него.

— Да.

Итън прокара палец по меката издатина над ръба на сутиена.

— Защо тогава би правила любов с него, а с мене — не?

Тя мълча толкова дълго, че Итън вече не очакваше отговор. След това пръстите ѝ се вкопчиха за ръката му малко над китката.

— Защото няма нужда да се обвързвам, ако правя секс с Майк Рийди.

— Да се обвързваш?

Тя го гледаше с жадни очи.

— Обвързване? Това ли очакваш от мен?

Тя само кимна, изглеждаше много нещастна.

Итън очакваше да бъде обзет от паника, но нищо подобно не се случи. Обвързване. Това, което в действителност имаше предвид, бе брак. Той си бе мислил, че трябва да се ожени някой ден, но това бе само някъде в неопределеното бъдеще. Отдръпна ръката си изпод роклята ѝ.

— Освен това очаквам любов от теб. — Тя преглътна мъчително.
— Преди обвързването очаквам любов.

Трябваше да си изясни нещо.

— Ти не очакваш обвързване от Майк?

Тя поклати глава.

— Нито пък искаш любов от него?

Отново същият жест.

— Но искаш тези неща от мен.

Тя кимна.

Итън все още не изпитваше никаква паника. По-скоро бе изпълнен с някакво бодро чувство, което идваше сякаш чак от петите му. Чувстваше се така, сякаш някакъв огромен товар бе свален от гърба му. Разбира се!

В този момент Итън Бонър спря да се бори със съдбата си.

Кристи го гледаше в лицето, но колкото и добре да го познаваше, в момента не можеше да разбере какво става в главата му. Знаеше само, че за нея вече връщане назад няма. Беше оставила гордостта си настрана и му бе разкрила сърцето си. Ако думите ѝ не му бяха допаднали, това си бе негов проблем.

Той си пое дълбоко въздух.

— Добре.

— Моля?

— Да. — Той кимна рязко с глава. — Добре.

— Добре какво? — гледаше го объркано тя.

— Любов. Обвързване. Всичко, което искаш. — Той хвана долната част на роклята и я приглади на мястото ѝ. — Кентъки.

— Кентъки? За какво говориш? О, Ит, ти си пиян. Знаеш си!

— Не съм пиян! — Той я извърна с лице към вратата. — Хайде, тръгваме.

Гърлото ѝ се сви болезнено, когато се обърна с лице към него.

— Не ме искаш вече, нали?

Той я грабна отново в прегръдката си.

— Мила, желая те толкова много, че едва го понасям. И освен това те обичам, така че престани да ме гледаш по този начин. Не мога да мисля за нищо друго, откакто влезе в моя офис в онези прилепнали бели джинси.

Малкото пламъче на надежда, което се бе появило в нея при първите му думи, сега изведнъж изчезна.

— Обичаш ли ме? — Тя го изгледа сърдито. — Защо просто не кажеш какво имаш предвид. Че просто искаш да спиш с мен.

— И това също.

Винаги бе била в състояние да чете мислите му, но този път сякаш разговаряше с някой свършено непознат.

— Не те обичам заради всичките тези козметични промени, които си направила със себе си — каза той. — Не съм чак толкова елементарен. Работата е там, че тези промени ме накараха най-последно да те забележа и да оценя това, което е било под носа ми през цялото време. — Той я погледна така, сякаш можеше да надникне в душата ѝ и искаше и тя да надникне в неговата. Пламъчето на надеждата отново се запали в нея.

Палецът му погали долната част на шията ѝ.

— Ти си била част от моя живот в продължение на толкова много време, че просто бях спрял да мисля за теб като за нещо отделно от мен. Ти беше просто част от мен. След това се случиха онези промени, ти реши да ме напуснеш и оттогава направо чувствам, че полудявам.

— Наистина? — Главата ѝ се беше замаяла от думите му и тя му се усмихна невярващо.

Той също се усмихна.

— Няма нужда да изглеждаш толкова щастлива от това. — След това челото му се сбърчи и в гласа му се прокрадна умолителна нотка. — Но за тези неща можем да говорим и по пътя. Хайде, мила, побързай. Наистина нямаме никакво време за губене.

— Къде отиваме? И защо изведнъж се разбърза толкова?

— Отиваме в Кентъки. — Той я измъкна навън и я поведе към колата. — Няма много път до границата. Там не се изисква време за размисъл, за да се ожениш, а ние ще се оженим още тази вечер, Кристи Браун, независимо какво мислиш за това. Освен това няма да напускам духовничеството.

Вече бяха стигнали до колата. Той говореше така, сякаш бе останал без дъх и затова се спря до предната врата, за да си поеме въздух.

— Разбира се, ще направим церемония и за нашите семейства, когато се приберем. Дори може да се преструваме, че ни е за първи път, но ще се оженим тази вечер, тъй като и двамата се нуждаем неопишуемо много от секс, а не бива да се отдаваме на него, преди да кажем няколко тържествени слова пред Бога... — Той изведнъж млькна и я изгледа подозрително. — Ти искаш да се оженим, нали?

Вътре в нея се надигаше вълна на неопишуемо щастие. Първо се усмихна, след това се разсмя с глас.

— Да, наистина искам.

Той затвори блажено очи.

— Добре. Ще уговорим подробностите докато пътуваме.

— Какви подробности?

Той я бутна в колата.

— Къде ще живеем. Колко деца ще имаме. Кой от коя страна на леглото ще спи. Такива неща. — Затвори вратата ѝ, заобиколи колата и се качи зад волана. — Освен това може би трябва да ти кажа каква е причината, поради която колата ти не искаше да запали. Малко по-рано аз откачих кабела на акумулатора, така че да пътуваш с мен. И въобще не съжалявам, така че не си мисли, че ще получиш извинение.

Тя и не искаше такова и само след няколко минути вече пътуваха по магистралата.

Развеселена, Кристи пропътува следващите деветдесет мили, слушайки най-странната лекция, която някога бе чувала. Итън винаги бе бил педант по отношение на предбрачните консултации с двойките, които бракосъчетаваше, и сега се опитваше да концентрира всичките си съвети в рамките на времето, което им бе необходимо, за да пресекат границата с Кентъки. Говореше и говореше, и пак говореше.

Кристи само се усмихваше и кимаше.

Намериха един пентекостален свещеник, който се съгласи да ги ожени, но самата церемония бе изпълнена от Итън. Той бе този, който я накара да повтори клетвите, които произнасяше, той изрече и собствените си обети с дълбок, плътен глас, който идваше право от сърцето му.

Кристи беше тази обаче, която забеляза хотела от веригата „Холидей ин“ недалеч от покрайнините на Къмбърленд фолс ризорт.

Едва бяха оставили чантите си, когато тя се хвърли на врата му и го повали по гръб на широкото легло. Изглеждаше толкова нетърпелива, толкова развълнувана и доволна от себе си, че Итън се разсмя.

— Вече си мой! — възкликна тя.

Докато той се опитваше да си поеме дъх, Кристи буквално разкъса копчетата на ризата му, след това започна да опипва токата на колана му.

Итън погледна в красивите и нетърпеливи очи на своята девствена булка.

— Кажи ми, ако те изплаша с нещо.

— Млъквай и си събувай гащите.

И двамата избухнаха в смях. Но не се смяха дълго, устите им бяха прекалено заети от горещи, влажни целувки. И тъй като никой от двамата нямаше търпение за бавно разсъбличане, те бяха голи и с прилепени едно към друго тела само след секунди.

— Красив си — въздъхна тя, милвайки го. — Точно по начина, по който си го представях.

Той погали гърдите ѝ и се опита да възвърне гласа си.

— А ти си дори повече, отколкото си представях.

— О, Ит... Толкова ми е хубаво.

— На мен ли го казваш.

— Искам много често да правиш това.

— Напомни ми, ако забравя.

Тя издаде гърлен звук, когато Итън започна да прави кръгови движения с палци около зърната ѝ.

— Направи го пак. О, да...

— Легни по гръб, мила, и ми позволи да си поиграя с теб.

Тя веднага се подчини. Ласките му ставаха все по-интимни и тя започна да ридае в страстта си.

— О, Ит, искам да правим всичко — тя изпъшка. — Да. Това. И искам... искам да мога да казвам всичко. Мръсни думи. Искам да говоря мръсни думи. И мръсни фрази.

— Давай тогава.

— Аз... не мога да се сетя в момента.

Той прошепна една наистина много мръсна фраза в ухото ѝ. Очите ѝ се разшириха и тя свърши само благодарение на ръката му.

Макар да беше толкова възбуден, че чак изпитваше болка, той се разсмя, тъй като знаеше, че е единственият човек в света, който знаеше нейната тайна.

Кристи Браун Бонър бе толкова лесна.

Тя се успокои, но сега пък той бе готов да експлодира. Копнееше да влезе в нея, но в последния момент си спомни нещо, което бяха забравили да обсъдят по време на пътуването. Погали я по косата и забеляза, че ръката му трепери от усилието, което правеше, за да се въздържа.

— Притесняваш ли се, да не би да забременееш?

— Не, не мисля. — Тя го изгледа изпитателно. — А ти?

Той намести тялото си между краката ѝ, целуна я и си помисли за бебетата, които щяха да имат.

— Не, определено не.

Тя бе стегната, и девствена, и влажна. Итън се опита да забави колкото се може повече мига на влизането в нея, но тя явно не беше на същото мнение.

— Хайде, Ит... Сега! Моля те, стига си се бавил! О, моля те... Искам да запомня това завинаги.

Той проникна в нея и в момента, в който напълно я притежаваше, се вгледа в очите ѝ. Бяха изпълнени със сълзи на любов.

Собственият му поглед се замъгли и дълбочината на любовта му към тази жена го накара да си спомни древните думи на онази първа двойка.

— Плът от моята плът — прошепна той. — Кост от моята кост.

Тя погали бедрата му с длани и повтори:

— Плът от моята плът. Кост от моята кост.

И двамата се усмигнаха. Когато свършиха заедно, и двамата знаеха, че единствено Бог би могъл да създаде нещо толкова съвършено.

[1] Алкохолен коктейл. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не се приближавай прекалено много, Чип.

— Какво правиш?

Гейб изскърца със зъби.

— Трябва да махна тези стари дъски, за да мога да направя нещо като веранда.

Беше събота следобед и Гейб бе натоварен със задачата да се грижи за Чип. За първи път Рейчъл го беше оставила сам с хлапето, но той много добре знаеше, че не би го направила, ако не трябваше да свърши някаква мистериозна задача в града. Гейб подозираше, че е много доволна, че си е намерила извинение да бъде далеч от него. Откакто бе заявила, че си заминава, тя бе правила всичко възможно, за да поддържа дистанция между тях.

Той подпхна железния лост под една от прогнилите дъски и силно натисна надолу. Беше й страшно ядосан. Само защото не можеше да има всичко по начина, по който го искаше, тя го изоставяше. Изоставяше ги! Беше я смятал за силна, но се оказа, че не е достатъчно жилава за това. Вместо да покаже упоритост и да се опита да реши проблемите, тя просто бягаше от тях.

— Какво е веранда?

Той изгледа раздражено детето. Тъкмо се бе отдал на физически задоволяващата го работа, когато Чип бе зарязал дупката, която копаяше в градината, и бе дошъл тук, за да му досажда.

— Това ще бъде нещо подобно на мястото, където обядвахме, когато ходихме в къщата на Роузи миналата събота. А сега се отдръпни, да не би да те ударя, без да искам.

— И защо правиш това?

— Защото така искам. — Нямахше намерение да обяснява на хлапето, че се е захванал с това, тъй като вече нямаше кой знае какво да се прави в киносалона, а се нуждаеше да се занимава с нещо, за да не полудее.

Беше се почувствал зле още с влизането си в кабината за продажба на билети предната вечер. Беше едва вторият му уикенд в бизнеса, но вече мразеше всичко в него. Би могъл да убие малко време с Итън, ако брат му не беше заминал на някаква конференция в Ноксвил. Кал беше напълно погълнат от семейството си, затова Гейб бе решил да си намери занимание като се захване с верандата.

Каза си, че ще стане хубаво място, където родителите и братята му ще могат да се събират на открито през лятото. Формално къщата принадлежеше на майка му, но тъй като двамата с баща му все още бяха на своята мисионерска работа в Южна Америка, той не би могъл да обсъди с нея плана си. Но беше сигурен, че не би имала нищо против. Никой не се интересуваше от това, което прави, с изключение на Рейчъл. Тя беше единствената, която си позволяваше да го критикува.

Но щеше да си замине след този уикенд. Не знаеше точно кога. Не беше и питал.

Какво, по дяволите, искаше тази жена от него? Беше направил всичко, за да ѝ помогне. Дори ѝ беше предложил да се оженят! Не можеше ли да проумее какво му бе коствало това?

— Мога ли да ти помогна?

Момчето все още си мислеше, че ако се преструва, че с Гейб са приятели, майка му би променила решението си, но всъщност нямаше нищо подобно. Тя бе прекалено упорита, прекалено голям инат и си мислеше, че всичко е толкова просто, че Гейб просто може да се върне към ветеринарната практика само защото тя така иска. Но нямаше как да стане по този начин. Това бе миналото и той не можеше да се върне към него.

— Може би ще имам нужда от помощ малко по-късно. — Той отново заработи с лоста.

Старото дърво се разцепи и наоколо се разхвърчаха трески. Чип отскочи назад, но едно парче за малко да го удари.

Гейб хвърли лоста на земята.

— Казах ти да не се приближаваш толкова!

Момчето направи обичайното си безплодно движение към своя вече несъществуващ заек.

— Ще уплашиш Туити.

Не Туити беше уплашеният, и двамата го знаеха.

Гейб се почувства много зле, но се опита да говори спокойно.

— Ей там има няколко парчета дърво и дъски. Защо не се опиташ да построиш нещо с тях?

— Нямам чук.

— Преструвай се, че имаш.

— Но ти имаш истински чук. И не се преструваш.

— Това е защото... Добре, виж в кутията с инструментите. Мисля, че там има още един чук — и той продължи работата си.

— Нямам и гвоздеи.

Гейб злобно натисна лоста. Дървото изскърца жално и още една дъска бе откъртена.

— Ти още не можеш да използваш гвоздеи. Само се преструвай.

— Но ти не се преструваш.

Гейб мобилизира всичките си сили, за да запази самообладание.

— Аз съм възрастен.

— Ти не се преструваш, че ме харесваш — каза Едуард разочаровано. — Мама казва, че въпреки всичко ще заминем за Флорида.

— Не мога да направя нищо по въпроса — тросна се Гейб, без да обръща внимание на първата част от коментара на детето.

Чип взе чука и започна да удря с него по една дъска, отново и отново, не с цел да направи нещо, а колкото да вдига шум.

— Аз пък си мисля, че все пак можеш да направиш нещо. Нали си възрастен.

— Да, обаче това, че съм голям, не означава, че всичко става така, както го искам. — Шумът, вдиган от Едуард, започваше да му лази по нервите. — Занеси тази дъска в градината.

— Искам да стоя тук.

— Прекалено близо си застанал. Опасно е.

— Не, не е.

— Чу ли какво ти казах! — В него започна да се надига гняв.

Гняв към всичко, което бе извън неговия контрол. Смъртта на семейството му. Бягството на Рейчъл.

Киното, което вече мразеше. И това момче. Това крехко момче, което стоеше като непреодолимо препятствие на пътя към единственото спокойствие, което бе успял да намери, откакто бе загубил съпругата и сина си.

— Спри с това шибано чукане!

— Ти каза шибано. — Момчето с всичка сила тръшна чука на земята.

Той обаче закачи края на едно парче дъска, което излетя към Гейб. Гейб го видя, но нямаше време да реагира достатъчно бързо и дървото го удари точно в коляното.

— Ах, по дяволите! — Той се хвърли напред, грабна Чип за ръката и го изправи на крака с рязко движение. — Казах ти да спреш!

Но вместо да се стресне, хлапето се изрепчи насреща му:

— Ти искаш да заминем за Флорида! Ти не се преструваше! Каза, че ще го направиш, но излъга! Ти си един голям шибан задник!

Гейб замахна с ръка и шляпна силно детето по дупето. В продължение на няколко секунди никой от тях не помръдна.

Постепенно Гейб започна да осъзнава какво беше направил. Погледна надолу към дланта си така, сякаш тя вече не му принадлежеше.

— Исусе... — Той пусна ръката на момчето.

Ти си толкова нежен, Гейб. Най-нежният мъж, когото съм срещала.

Лицето на Чип се набърчи. Малкият му гръден кош започна да се повдига неравномерно и той се отдръпна назад, сякаш искаше да избяга.

Гейб падна на едното си коляно.

— О, боже... Чип... Съжалявам. Много съжалявам.

Момчето потърка лакътя си, макар не той да го болеше. Наклони глава на една страна и прехапа долната си устна. Не виждаше Гейб. Всъщност не виждаше нищо. Просто се опитваше да не се разплаче.

И в този момент Гейб най-после видя детето такова, каквото е, а не като отражение на Джейми. Видя едно смело малко момче с разрошена кестенява коса, остри лакти и малка, изкривена от болка уста. Крехко малко момче, което обичаше книжки и да си строи разни неща. Дете, което намираще удовлетворение не в скъпи играчки или последните модели видеоигри, а в това да наблюдава как едно малко врабченце се възстановява и става все по-силно, в събирането на шишарки и в живота с майка си в планината Хартейк, в това да бъде носен на нечий мъжки рамене, преструвайки се, макар и само за кратко, че и той си има баща.

Как бе допуснал да смеси Чип и Джейми в съзнанието си, дори и за момент! Джейми си беше Джейми, уникалното негово дете. И също толкова уникално бе това уязвимо малко момче, което току-що беше ударил.

— Чип...

Детето се отдръпна назад.

— Чип, просто не се сдържах. Бях много ядосан на себе си, а си го изкарах на теб. Това не беше справедливо и искам да ми простиш.

— Добре — кимна Чип, но беше ясно, че никак не му прощава, просто искаше Гейб да го остави на мира.

Гейб наведе глава и се втренчи в земята, без всъщност да вижда нещо.

— Не съм удрял никого откакто бях дете.

Двамата с Кал често биеха Итън. Не защото им беше направил нещо, а понеже и двамата съзнаваха, че той не е силен като тях. Никой навремето не бе предполагал, че Гейб ще се окаже най-слабия от всички.

— Обещавам... — започна той, стремейки се да не обръща внимание на свитото си до болка гърло. — Никога повече няма да те ударя.

Чип отстъпи още крачка назад.

— Двамата с мама заминаваме за Флорида. Няма нужда да се преструваш повече. — Със сподавено хълцукане той хукна към къщата, оставяйки Гейб по-самотен от всякога.

Рейчъл заключи вратата на апартамента на Кристи и сложи в чантата си резервните ключове, които приятелката ѝ беше оставила. Там постави и автобусните билети, които Кристи бе оставила на кухненската маса още вчера, преди да замине за конференцията. Докато караше обратно към планината Хартейк, тя установи, че се мъчи да запамети всеки завой по пътя, всяка горичка и друга растителност. Вече бе събота и тя възнамеряваше да напусне Салвейшън в понеделник. Оставането ѝ за по-дълго би било прекалено болезнено.

Стигнала бе до извода, че трябва да се научи да гледа позитивно на нещата, ако наистина иска да върви напред в живота. В края на

краищата не напускаше Салвейшън с празни ръце. Едуард отново беше здрав. Беше спечелила приятелството на Кристи. И през остатъка от живота си щеше да съхрани спомените за мъж, който бе бил почти великолепен.

Гейб я очакваше на предната веранда. Тя остави ескорта в гаража и докато крачеше към него, изпитваше съжаление с всяка точка от тялото си. Само ако можеше нещата да са по-различни...

Той седеше на най-горното стъпало, подпрял лакти на разтворените си колене, а дланите му висяха между тях. Изглеждаше точно толкова отчаян, колкото се чувстваше.

— Трябва да поговорим — посрещна я унило.

— За какво?

— За Чип. — Той вдигна очи към нея. — Аз го ударих.

Сърцето ѝ за миг се качи в гърлото. Хукна по стълбите, но Гейб я хвана, преди да е стигнала до входната врата.

— Той е добре. Аз... аз го ударих по дупето. И не беше много силно.

— И мислиш, че това оправя нещата?

— Разбира се, че не. Той не бе направил нищо, с което да заслужи това. Аз никога... никога не съм удрял дете. Просто... — Отстъпи назад и прокара ръка през косата си. — Господи, Рейчъл, просто си изпуснах нервите, затова стана така. Казах му, че съжалявам. Казах му, че не е направил нищо лошо. Но той не иска да разбере. А и как ли би могъл да разбере такова нещо?

Тя го гледеше втренчено. Била е толкова заблудена. Въпреки всичките предупредителни знаци, тя някак беше успяла да убеди себе си, че Гейб не би наранил Едуард. Но той го беше направил и фактът, че ги беше оставила насаме заедно, я правеше най-лошата майка на този свят.

Извърна се и се запъти към къщата.

— Едуард!

Той се появи от задния коридор, изглеждаше малък и уязвим. Рейчъл се насили да му се усмихне.

— Хайде, събирай си багажа, партньоре. Ще прекараме следващите две нощи у Кристи. Дори ще ти наема бавачка, така че няма да се налага да идваш в киното тази вечер.

Чу външната врата да се затваря зад гърба ѝ и по разтревоженото изражение на Едуард разбра, че Гейб също е влязъл.

— Сега ли ще заминаваме за Флорида? — попита Едуард.

— Скоро. Но не днес.

Гейб се приближи към тях.

— Казах на майка ти какво се е случило, Чип. Тя е доста разстроена заради мен.

Защо не можеше просто да се махне? Толкова ли не проумяваше, че не можеше да каже нищо, с което да оправдае постъпката си? Ръката ѝ трепереше, когато докосна бузата на сина си.

— Никой няма право да те удря.

— Майка ти е права.

Едуард я изгледа от долу нагоре.

— Гейб се ядоса, защото блъсках с чука по една дъска, а не биваше. След това аз го нарекох с онази думичка, дето започва със з...

— Едуард сниши гласа си до шепот. — Задник.

При други обстоятелства всичко това може би, би изглеждало забавно, но не и сега.

— Въпреки всичко Гейб не е трябвало да те удря. Макар че това, което си направил, да е много лошо. Сега трябва да се извиниш.

Едуард се присламчи към нея за кураж и погледна жално Гейб.

— Извинявай, че те нарекох задник.

Гейб подпря коляно на пода и го изгледа с прямота, каквато не бе демонстрирал никога досега. Сега, когато вече бе прекалено късно, той най-после можеше да погледне сина на Рейчъл в очите.

— Прощавам ти, Чип. И много се надявам, че някой ден и ти ще можеш да ми простиш.

— Вече ти казах, че ти прощавам.

— Да, знам. Но не го мислеше наистина и аз не те обвинявам за това.

Едуард погледна към майка си.

— Ако наистина му простя, ще трябва ли пак да отиваме във Флорида?

— Да. — Тя почти се задави с тази кратка дума. — Да. Пак ще трябва да заминем. А сега бягай в стаята си и си събери нещата в коша за пране.

Той не се опита да спори повече и Рейчъл бе сигурна, че няма търпение да избяга и от двамата.

В мига, в който детето се изгуби от погледите им, Гейб се обърна към нея.

— Рейч, днес се случи нещо. Когато аз... то беше... Чип не се разплака, но изглеждаше така, сякаш се разпадаше пред погледа ми. Не физически, а духовно.

— Ако се опитваш да поправиш нещата, мога да те уверя, че го правиш по най-неподходящия начин. — Тя се извърна и тръгна към кухнята, но той я последва по петите.

— Просто ме изслушай. Не знам дали бе от шока от това, което направих, или... Но за пръв път почувствах, че наистина го виждам. Само него. Не Джейми.

— Гейб, много те моля, остави ме на мира.

— Рейч...

— Моля те. Ще се видим в киното в шест часа.

Гейб не отвърна нищо и тя най-после чу зад гърба си отдалечаващите се стъпки.

Събра всичко, което притежаваха двамата с Едуард, и го натовари на ескорта. Докато се отдалечаваше от вилата на Ани, тя едва успяваше да сдържа сълзите си. Тази малка къщичка бе символ на всичко, за което бе мечтала, а сега я оставяше зад гърба си.

Когато пристигнаха, Рейчъл се обади на Лиза Скудър, която ѝ даде името на едно надеждно момиче от гимназията, което да се грижи за Едуард вечерта. След това му приготви набързо вечеря от останките храна, които бе взела със себе си от вилата. Беше твърде разстроена, за да яде нещо. Докато се преоблече за работа, бавачката вече бе дошла и когато излизаше, тя и Едуард вече се бяха настанили пред телевизора на Кристи.

Би дала всичко само за да не трябва да ходи на работа тази вечер. Не искаше да вижда Гейб, не искаше и да се сеца как бе злоупотребил с доверието ѝ. Но го забеляза още в момента, в който паркираше колата. Стоеше по средата на двора със свити юмруци. В позата му имаше нещо неестествено, което я накара да застане нащрек. Тя проследи погледа му и дъхът ѝ секна.

Средата на екрана бе зацапана с дебели резки черна боя, наподобяващи някаква гигантска абстрактна картина.

Рейчъл бързо изскочи от колата.

— Какво се е случило?

Гласът на Гейб бе нисък и беззвучен.

— Някой се е вмъкнал снощи, след като сме затворили и е вандалствал навсякъде. Снекбарът, тоалетните... — Той най-после я погледна и очите му изглеждаха много празни. — Трябва да се махна оттук. Обадох се на Одел, сигурно вече е тръгнал насам. Просто му кажи, че съм намерил всичко по този начин.

— Но...

Той не ѝ обърна внимание и тръгна към пикапа си. След миг моторът изрева и се понесе към пътя, оставяйки след себе си прашна следа.

Рейчъл тръгна забързано към снекбара. Ключалката бе разбита и вратата стоеше наполовина отворена. Погледна вътре и видя разпръснати по пода части от счупени уреди, плуващи в разлети безалкохолни напитки, разтопен сладолед и олио. Отиде в тоалетната и откри една почти откъртена от стената мивка и запушени с цели рула хартия тоалетни чинии. По пода имаше парчета от счупени фаянсови плочки.

Одел Хечър пристигна точно когато се канеше да надникне и в прожекционната кабина. Той излезе от полицейската кола заедно с още един мъж, в когото Рейчъл позна Джейк Армстронг, полица, който се бе опитал да я хвърли в затвора за скитничество.

— Къде е Гейб? — попита Одел.

— Беше много разстроен и си замина. Но съм сигурна, че ще се върне скоро. — Всъщност не беше сигурна в нищо. — Каза да ви предам, че е открил всичко в състоянието, в което ще го видите и вие.

Одел се намръщи.

— Трябвало е да ни изчака. Не отивайте никъде, преди да съм ви разрешил, разбрахте ли?

— Не съм имала подобни намерения. Нека само да се обадя на Кайла Мигс и да ѝ кажа да не идва. — Том Бенет живееше значително по-далече и сигурно вече е тръгнал, така че бе твърде късно да се опитва да се свърже с него.

Одел ѝ разреши да се обади, след това я накара да го придружи при огледа на щетите и да каже дали нещо липсва.

Стоте долара в дребни пари, които Гейб бе оставил в касата, ги нямаше, както и радиоапарата, който обичаше да слуша, докато работи. За друго Рейчъл не можеше да каже дали липсва. Докато гледаше опустошенията, тя си спомни навяващата ужас безжизненост, която бе видяла в Гейб. Дали това щеше да го прати обратно на онова пусто място, където бе живял, преди да се завърне в Салвейшън?

Появи се Том и след като му обясниха какво се е случило, той ги поведе към прожекционната кабина. Приемателят на ултракъси вълни, който контролираше звуковата картина, бе запратен на земята, но самият прожекционен апарат бе прекалено голям, за да се постъпи и с него по същия начин, затова вандалинът само го бе удрял с нещо тежко, вероятно със сгъваемия метален стол, който лежеше на пода.

Разрушенията бяха толкова безумни, че Рейчъл я побиха тръпки.

— Трябва да блокирам входа, преди да са започнали да идват посетителите — обърна се тя към Одел. — Том може да ви каже много по-добре от мен дали нещо липсва тук, в кабината.

За нейно облекчение полицаят не се възпротиви и тя побърза да слезе долу. Но тъкмо се бе запътила към входа, когато един бял рейндж ровър влезе с рев в двора. Сърцето ѝ се сви. Човекът, който най-малко би искала да вижда в момента, бе по-големият брат на Гейб.

Кал изскочи от джипа и бързо се отправи към нея.

— Какво става? И къде е Гейб? Тим Мърсър чул по полицейската станция, че тук има някакви проблеми.

— Гейб не е тук. И не знам къде отиде.

В този момент Кал видя екрана.

— Какво, по дяволите, се е случило?

— Някой е вилнял в киносалона снощи, след като сме затворили.

Кал изпсува под носа си.

— Имаш ли някаква представа кой е бил?

Тя поклати глава. Кал видя Одел и се забърза към стълбите. Рейчъл пък побърза да се отправи към кабината за продажба на билети. Когато стигна там, тя сложи веригата пред входа, след това издърпа дървеното магаре с надпис „Затворено“ точно по средата. Беше боядисвала собственоръчно това магаре. В същия ален цвят като кабинката.

След това влезе в кабината за продажба на билети и се загледа към пътя. Наистина ли бяха минали само шест седмици откакто бе

дошла в Салвейшън? В главата ѝ започнаха да се редят сцени от всичко, което ѝ се беше случило през това време, подобно на сцените, показвани в някой видеоклип.

Една сянка се приближи към вратата.

— Одел иска да говори с теб.

Тя се извърна и видя Джейк Армстронг да стои на вратата. Изглеждаше по-високомерен дори и от деня, в който се бе опитал да я арестува. Испита предчувствие за нещо неприятно, но се опита да се отърси от него.

— Идвам.

Джейк бе застанал в самата рамка на вратата, принуждавайки я да се извърне настрани, за да може да излезе от будката, без да се докосне до него. Беше направила само няколко крачки, когато видя, че полицейският шеф, Кал и Том стояха до нейния ескорт, чиито багажник бе отворен.

Първата ѝ мисъл бе, че нямат никакво право да се ровят в колата ѝ, но след това си спомни, че ескортът принадлежи на съпругата на Кал. И въпреки всичко поведението им не ѝ харесваше. Почувства нарастващо безпокойство и ускори крачките си.

— Някакъв проблем ли има?

Кал се извърна към нея със злобно изражение.

— Има много голям проблем, госпожо. Предполагам, че си искала да си отмъстиш поне малко, преди да напуснеш града.

— Да си отмъстя? За какво говориш?

Одел заобиколи колата и се приближи към нея. В ръката си държеше смачкана бяла хартиена торбичка, от онези, които използваша в снекбара. Беше изцапана с нещо подобно на разтопен шоколадов сладолед.

— Намерихме стоте долара, които са изчезнали от касата. Бяха напъхани в тази торбичка, а нея намерихме под предната седалка на колата ти. — Той посочи с глава към кутиите на задната седалка, в които бяха събрали оскъдната си покъщнина. — Портативният телевизор на Том бе под една от тези кутии, както и радиото, за което каза, че е изчезнало.

Сърцето ѝ заби учестено в ребрата.

— Но... аз... нищо не разбирам.

Том изглеждаше объркан и огорчен.

— Това е телевизорът, който жена ми ми подари за рождения ден. Спомняш си, че ти го казах, нали? За да мога да гледам бейзбол, докато съм на работа.

Едва сега ѝ просветна. Мислеха си, че е била тя. Цялата ѝ кожа настръхна от ужас.

— Чакайте малко! Не съм го направила аз. Как може дори да...

— Запази си речта за пред съдията — тросна се Кал. След това се обърна към Одел. — Тъй като Гейб не присъства, аз официално повдигам обвинение срещу нея.

Тя се хвърли към него и го хвана умолително за ръката.

— Кал, не можеш да направиш това. Не съм откраднала тези неща.

— Тогава как са се оказали в колата?

— Не знам. Но мога да те уверя, че обичам това място. И никога не бих могла да го разруша по този начин.

Можеше и да си спести последните думи. Чувствайки се така, сякаш се намираще в някакво безвъздушно пространство, тя слушаше Одел да ѝ чете правата. Когато приключи, Кал се втренчи в нея с тежък, обвинителен поглед.

— Джейн те харесваше от самото начало — изрече горчиво той. — Ти почти успя да спечелиш дори и Итън. Той започваше да вярва, че наистина влияеш добре на Гейб. Но всичко, за което си си мислела, явно е било банковата му сметка.

Тя изведнъж се разгневи.

— Аз можех да се добера спокойно до банковата му сметка, ако исках, идиот такъв! Той ми предложи да се оженим.

— Лъжкия — изсъска той през стиснати зъби. — Значи затова си го направила. Мислила си си за брак още от самото начало. Знаеше, че е уязвим точно сега и...

— Той не е и наполовина толкова уязвим, колкото си мислиш! — изкрещя тя. — Проклет да си, Кал Бонър, ти си...

Тя издаде болезнен стон, когато Джейк Армстронг я хвана за ръцете и ги изви зад гърба ѝ. Преди да може да реагира, той извади чифт белезници и ги закопча на китките ѝ, все едно беше някаква опасна престъпница.

Кал се намръщи. За миг Рейчъл си помисли, че ще каже нещо, но в същия момент Одел го потупа по гърба.

— Трябва да ти го призная, Кал. Ако не беше ти, нямаше да ми дойде наум да претърся колата ѝ.

Щеше да се разплаче. С последни сили се опита да сдържи сълзите си и примигна към Кал.

— Никога няма да ти простя това.

За първи път на лицето му се появи някаква несигурност, но след това изражението му отново стана сурово.

— Сама си го заслужи. Опитах се да улесня нещата с онзи чек, но ти стана прекалено алчна. Между другото, още в понеделник сутринта ще го анулирам.

Джейк Армстронг постави ръка на главата ѝ и я бутна към задната седалка на полицейската кола доста по-грубо от необходимото. Окованите ѝ китки затрудняваха движенията ѝ и тя залитна.

— Внимавай! — Кал я хвана, преди да е паднала и я намести на седалката.

Тя издърпа ръката си от неговата, доколкото това ѝ бе възможно.

— Не ми трябва помощта ти!

Той сякаш не я чу и се обърна към Джейк.

— Бъдете внимателни с нея. Искам да я затворите, но не и да се държите грубо с нея. Разбра ли ме?

— Аз лично ще я наглеждам — обади се Одел.

Кал тръгна към колата си.

„Едуард! Какво щеше да стане с него? Кристи я нямаше, а бавачката нямаше дори и шестнадесет години.“

— Кал! — За пореден път се налагаше да преглътне гордостта заради сина си. Пое си дъх на пресекулки и се помъчи да говори спокойно. — Едуард е в апартамента на Кристи. Взела съм му бавачка, но тя е прекалено млада, за да се грижи за него по-продължително време, а Кристи я няма. — Нещо вътре в нея се пречупи и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Моля те... Той толкова ще се уплаши.

Кал я гледа втренчено в продължение на един безкраен миг, след това сухо кимна.

— С Джейк ще се погрижим за него.

Джейк затръшна вратата и седна на предната седалка до Одел. Докато полицейската кола потегляше, Рейчъл се опита да се примири с факта, че я откарват към затвора.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вече започваше да се мръква, затова Кал грабна Чип под мишница, праметна го като чувал с картофи през рамо и го понесе по стълбите към верандата.

— Ставаш все по-добър във футбола, приятелче. Направо ме измори.

Момчето се изхили, когато Кал го погъделичка леко. Беше се надявал, че играта с Чип ще му помогне да забрави поне малко това, което се беше случило няколко часа по-рано с майка му, но не се бе получило.

Погледна нагоре и видя Джейн да стои в рамката на френската врата с Роузи в ръце и почувства как нещо се свива точно в средата на гръдния му кош. Понякога му действаше точно по този начин — много силно — гледката на тези две женски същества, които обичаше повече от всичко на света. Имаше един период от живота си, когато не бе искал нито една от тях, и никога не си позволяваше да го забравя. Споменът за това го правеше смирен.

Роузи бе притиснала към себе си онзи ужасен парцалив заек и започна да рити и скимти, когато видя Чип. Влязоха вътре и Кал пусна момчето, целуна бегло жена си и пое бебето от нея.

Роузи му се усмихна доволно и го дръпна за ухото, нейния най-нов трик. Той отвърна на усмивката ѝ и едва тогава забеляза, че Джейн изглежда неспокойна.

— Не съм бил навън повече от петнадесет минути — обърна се той неразбиращо към нея.

Тя въздъхна.

— Почакай докато видиш банята.

— Пак тоалетната хартия ли?

— И пастата за зъби. Не си ѝ поставил капачката, а и аз не бях достатъчно бърза.

Явно разбрала, че говорят за нея, Роузи отново се усмихна щастливо и плесна доволно с ръце. Едва сега той забеляза, че цялата

мирише на „Крест тартар кънтрол“.

— Роузи е голяма палавница — обади се Чип със сериозността на възрастен. — Макар че още е толкова малка, че може да се събере в шепата ми.

Кал и Джейн се спогледаха развеселено.

Роузи ритна още веднъж и протегна ръце към Чип, като в същото време изпусна заека. Кал я постави на пода и тя моментално се хвърли към краката на момчето. Чип приклепна и я погъделичка по корема, след това погледна към Кал с набраздено от тревога чело.

— Мама кога ще дойде да ме вземе?

Кал пъхна ръка в джоба на късите си панталони и започна нервно да си играе с дребните монети, които дрънкаха там.

— Знаеш ли какво, приятел, защо не останеш да спиш тук.

Джейн го изгледа изненадано, но той избягна погледа ѝ.

— Мама съгласна ли е?

— Разбира се. Можеш да спиш точно до стаята на Роузи. Би ли ти харесало това?

— Предполагам. — Тревожното изражение не слизаше от лицето му. — Ако мама ми каже, че може.

— Да, тя няма нищо против.

Кал все още не бе решил как точно да съобщи на момчето новината, че майка му е в ареста. Беше се надявал на помощ от Итън, но когато се обади в хотела в Ноксвил, където се предполагаше, че трябва да е отседнал брат му, от рецепцията му казаха, че въобще не се е регистрирал там. Беше попитал за Кристи и получи същия отговор, така че вероятно двамата бяха променили планове си. В крайна сметка бе оставил съобщение на телефонния секретар на брат си, надявайки се, че скоро ще го прослуша.

Оставаше да обясни ситуацията и на Джейн, която го гледаше по начин, красноречиво говорещ, че знае, че нещо става и затова е по-добре да ѝ разкаже всичко. Особено след като първоначално я бе накарал да повярва, че е довел Чип в тях само за малко, докато сложат Роузи да спи.

Кал разроши закачливо косата на момчето.

— Наглеждай Роузи за няколко минути, приятелче.

— Разбира се.

Спалнята бе най-подходяща за подобен разговор, но не искаха да оставят дъщеря си за дълго сама, затова Кал отведе жена си само до кухнята. Направи последен опит да отложи момента, като я придърпа към себе си и я целуна по врата. Тя се притисна към него. Не би му отнело много време да отвлече напълно вниманието ѝ, но с това само би могъл да отложи неизбежното.

— Чип ще остане у нас през нощта — започна той.

— Вече го разбрах. Какво става?

— Виж сега, не искам да се разстройваш, но... Ще трябва да се грижим за него, докато Рейчъл е в затвора.

— В затвора. — Джейн рязко вдигна глава, удряйки го по брадичката. — Мили боже, Кал, трябва да направим нещо! — Тя се изскубна от ръцете му и грабна чантата си. — Веднага отивам при нея. Не мога да повярвам...

— Скъпа... — Той я хвана за ръката и я погали. — Почакай за момент. Рейчъл е опустошила киносалона. Нейното място е в затвора.

— Какво искаш да кажеш с това, че го е „опустошила“? — изгледа го недоумяващо Джейн.

— Опустошила е кухнята, изпочупила е голяма част от оборудването, намацала е екрана с боя. Доколкото разбрах, искала е да се омъжи за Гейб и след като той не се е съгласил, решила е да му отмъсти, преди да напусне града.

— Рейчъл не би могла да направи това.

— Аз бях там, и повярвай ми, грешиш. Одел намери два автобусни билета в чантата ѝ. Предполагам, че това е бил прощалният ѝ подарък за Гейб.

Джейн се отпусна на един от високите столове до барплота, след това посегна и го хвана за ръката. Обичаше да го докосва. Дори и когато спореха за нещо, тя понякога го галеше.

— Но това просто не се връзва. Защо би направила такова нещо? Тя е влюбена в Гейб.

— По-скоро е влюбена в банковата му сметка.

— Не е вярно! Тя наистина го обича. Трябва само да видиш начина, по който го гледа. Вие с Итън сте толкова покровителствено настроени към Гейб, че това ви прави слепи, когато става въпрос за него.

— Май че си сляпа и ти, мила, иначе щеше да проумееш, че тя е една използвачка, готова на всичко за пари.

Нейното нежно милване продължи.

— Не намираш ли за малко странно, че една такава използвачка отглежда толкова добро и сърдечно малко момче?

— Не съм казал, че е лоша майка. Двете неща невинаги вървят заедно.

Той надникна към съседната стая, за да нагледа Роузи, но също и за да избегне погледа на Джейн, която бе споменала точно това, което глождеше и него отвътре. Нейният син не отстъпваше по нищо на всяко друго дете на неговата възраст и Кал не бе чак толкова сляп, че да не види какви грижи полага Рейчъл за него. Спомни си изражението на лицето ѝ, когато бе изплакала след него да се погрижи за Чип. Всичката ѝ агресивност и борбеност се бяха изпарили и тя въобще не изглеждаше да представлява каквато и да било заплаха за някого.

Джейн поклати красивата си и умна глава.

— Това просто не ми звучи правдоподобно. Откъде знаеш, че вината е нейна?

Кал ѝ каза какво са намерили в ескорта. Докато слушаше, изражението на Джейн постепенно се промени и Кал също забрави за угризенията си спрямо вдовицата Сноупс.

— Но как съм могла да греша толкова много по отношение на тази жена? Гейб сигурно е отчаян. И въпреки всичко, не мога да повярвам, че е допуснал да я хвърлят в затвора.

Кал и Джейн нямаха тайни помежду си и той възнамеряваше да ѝ каже какво точно се е случило, но искаше първо да сложат децата да спят. Беше почти сигурен, че щяха да влязат в спор относно това и от предишен опит знаеше, че най-добрата му защита, когато съпругата му е разстроена, е да я разсъблече гола колкото се може по-бързо, нещо, което би било много по-лесно, ако наоколо няма бебе и петгодишно хлапе.

— Хайде, скъпа, ела да спасим Чип, преди Роузи да го е побъркала.

Арестът беше малък, без отделни крила за мъже и жени и шумните оплаквания на някакъв пияница огласяваха целия коридор.

Рейчъл ходеше напред-назад в малката си килия и се мъчеше да преодолее паниката, но без особен успех. Страх за Едуард. Страх за самата нея. И страх, че Гейб отново е избягал, също както когато бяха умрели Чери и Джейми.

Гейб... Беше очаквала да се появи отдавна тук. Със сигурност се бе върнал. Най-малкото, не би заминал, без да се сбогува с братята си, и тогава, като разбереше какво ѝ се е случило, той, разбира се, щеше да дойде и да я измъкне от това ужасно място.

Може би заради нощта, или поради това, че се чувстваше толкова самотна, но не беше никак убедена, че всичко ще бъде толкова лесно. Доказателствата срещу нея бяха сериозни и нямаше никаква гаранция, че Гейб ще ѝ повярва. А тя определено нямаше никакво обяснение как всичките тези неща се бяха озовали в ескорта.

Би било по-различно, ако я обичаше. Тогава щеше да знае със сърцето си, че е невинна, нали? Но той не я обичаше и сега може би щеше да започне да си мисли лоши неща за нея, както всички останали в Салвейшън.

Прехапа устна и се опита да мисли само за Едуард. Чувството му за сигурност бе толкова крехко и за пореден път бе разбито. Искаше ѝ се да вярва, че Кал ще се грижи за него, но вече не беше сигурна в нищо. През първите няколко часа дори се бе надявала, че ще се появи Джейн, но и това не се бе случило.

Сви се в един ъгъл, чудейки се как бе станало така, че животът я доведе дотук. Не можеше да окаже никаква съпротива на Кал Бонър. Той имаше пари, репутация, уважението на целия град и би я оставил да изгние тук, ако прецени, че това ще е за доброто на брат му.

Външната врата изскърца и тя скочи, чувайки някакъв мъжки глас. Замръзна на мястото си, очаквайки да види Джейк Армстронг, който бе дежурен тази нощ. Но мъжът не беше Джейк и ѝ трябваше известно време, за да разпознае лицето на Ръс Скудър.

С димяща в едната си ръка цигара той спря пред нейната клетка. Беше почти полунощ, доста късно за каквито и да било посещения в затвора, и присъствието му тук я накара да изтръпне.

— Помолих Джейк да ме пусне — каза той, избягвайки погледа ѝ. — Ние с него... големи приятели сме.

— Какво искаш? — Тя си напомни, че клетката е заключена, но това не я успокои особено.

— Ами... — Той се изкашля и дръпна от цигарата. — Знам, че съм ти длъжник, но гаранцията ти е доста висока, а аз в момента не разполагам с много пари. А чекът, който даде на Лиза, трябва да отиде в специалния фонд.

— Знам. — Как би могла да му каже, че чекът нямаше да бъде валиден, ако тя не се качи на автобуса в понеделник?

— Беше много мило да ни дадеш всичките тези пари.

Рейчъл не знаеше какво да каже, не знаеше дори и защо е дошъл този мъж, затова реши да замълчи.

— Емили... тя сега е по-добре. Нивото на белите й кръвни телца е много по-ниско. Никой не го очакваше вече. — Той най-последно погледна към нея. — Майката на Лиза смята, че си я излекувала с твоите молитви.

— Не съм.

— Откакто дойде да я видиш, състоянието й се подобрява с всеки изминал ден.

— Радвам се. Но това няма нищо общо с мен.

— И аз така си мислех в началото. Но вече не съм толкова сигурен. — Челото му се набърчи и той нервно дръпна от цигарата. — Подобрението е толкова бързо и никой от лекарите не може да го обясни. Тя непрекъснато повтаря, че си затворила очи и ръцете ти са били много горещи, когато си я докоснала.

— В стаята беше топло.

— Предполагам. И все пак... — Той хвърли цигарата и я стъпка с крак. — Не се чувствам прав по отношение на някои неща. Моето малко момиче... — Потърка неспокойно носа си. — Може и да не съм най-добрият баща на света, но тя означава много за мен и ти й помогна. — Той извади пакета цигари от джоба на ризата си и се загледа в него. — Убедих Джейк да ме пусне при теб тази нощ, тъй като искам да знаеш, че съжалявам за някои неща и че съм ти длъжник. Може би има някой, с когото мога да се свържа, за да ти помогне. Само ми кажи.

— Няма такъв.

— Ако имах парите... — Той върна цигарите обратно в джоба.

— Не се притеснявай. Не очаквам да ми платиш гаранцията.

— Наистина бих го направил, но...

— Благодаря. И наистина много се радвам за Емили.

Той леко кимна.

Рейчъл имаше чувството, че иска да ѝ каже още нещо, тъй като се поколеба за миг, но след това тръгна към дъното на коридора. Когато стигна дотам обаче, се извърна към нея.

— Трябва да ти призная нещо. — Върна се обратно до решетката. — Направих някои неща, с които никак не се гордея.

Рейчъл слушаше мълчаливо, докато ѝ разказваше, че той е отговорен за горящия кръст, за нарязаните гуми, за надписа по стените на вилата, за откраднатото портмоне.

— Винаги съм харесвал Дуейн, харесвах и работата, която имах в „Храма“. Това бе най-доброто работно място, което някога съм имал, и нищо не върви в живота ми оттогава. — Той отново посегна към цигарите. — Работих за Бонър около две седмици в киносалона, но той ме изгони. След това се появи ти и когато те нае на работа, чашата преля и започнах да те преследвам. Мислех си, че все още дължа нещо на Дуейн. Но така или иначе, това, което направих, не беше хубаво... — Най-накрая запали цигарата, поемайки дълбоко дима от нея.

— Ти ли си опустошил киното?

— Не. — Той решително поклати глава. — Не знам кой го е направил.

— Защо ми каза всичко това?

Той вдигна рамене.

— Лиза и Фран за нищо ме нямат вече. Но аз все още обичам моето малко момиченце и знам, че съм ти длъжник.

Рейчъл се опита да поеме всичко, което бе чула, без емоции. Ако бе направил признанието си по всяко друго време, би била бясна, но сега просто не ѝ бе останала енергия, за да се ядоса на Ръс Скудър.

— Добре. Каза ми го.

Той явно не очакваше да чуе някакви думи на прошка и тя не му каза нищо такова.

По-късно, докато седеше в тъмното на тясното метално легло, тя се предаде на отчаянието. Въпреки лошата ѝ репутация, въпреки всичките доказателства, Гейб трябваше да ѝ повярва.

Трябваше.

Дигиталният часовник на нощното му шкафче показваше четири и двадесет и осем. Кал погледна над възглавницата си към спящата до него Джейн и осъзна, че това, което го беше събудило, бе чувството за гузна съвест, комбинирано с тревога за Гейб.

Веднага след като бяха сложили децата да спят, той бе отишъл до вилата, провери дори и в къщата на родителите им, но никъде нямаше и помен от брат му.

Все още не беше казал на Джейн, че той е този, който е повдигнал обвинение срещу Рейчъл. Беше се опитвал да намери извинения да отложи този разговор, най-вече понеже мразеше да я вижда разстроена. Когато се върна, двамата се любиха, а след това неусетно се унесоха в сън. И въпреки всичко не биваше да я държи повече в неведение. Реши, че ще ѝ разкаже всичко веднага щом се събуди. Без никакви извинения повече. И без никакви отлагания. Просто трябваше да я накара да разбере ситуацията.

Нямаше да бъде лесно. Джейн нямаше семейство, затова не би могла напълно да разбере вътрешната връзка, която съществуваше между него и братята му. А и не бе познавала Гейб достатъчно дълго, за да има представа каква мека душа е той. Но Кал го знаеше. И бе готов да брани брат си също толкова ревниво, колкото и всеки друг, когото обичаше.

Замисли се за Рейчъл, представи си я в килията и се зачуди дали също е будна, дали се тревожи за малкото си момче. Но защо не се бе замислила за него, когато бе извършила удара срещу Гейб?

Искаше му се да вярва, че е действала под влиянието на афект, без да си даде сметка за ефекта, който нейната жестокост би имала върху човек, който най-после бе успял да започне един нов живот. Но и това не я оправдаваше. Тя бе от онези хора, които мислят само за себе си, хора, които не виждат по-далече от своите собствени нужди и тревоги и сега трябваше да си понесе последствията. Поуспокоен, че все пак е постъпил правилно, Кал отново се унесе в сутрешна дрямка.

Час по-късно той бе събуден от яростно чукане, идващо откъм външната врата. Джейн също подскочи в леглото.

— Какво става?

— Стой тук. — Кал вече бе станал.

Грабна един халат, облече го в движение, за да покрие голотата си, и хукна към коридора, а след това надолу по стълбите. Стигна до

входната врата и погледна през шпионката. Обзе го огромно облекчение, когато видя от другата страна на вратата Гейб.

Отвори и погледна изпитателно брат си.

— Къде, по дяволите, беше?

Гейб изглеждаше много зле, изтощен, със зачервени очи и брадясало лице.

— Не мога да открия Рейчъл.

Кал се отдръпна, за да му направи път да влезе.

— Имаш ключ. Защо направо не влезе?

— Забравих. Искам да говоря с теб. — Той прокара ръка по косата си. — Виждаш ли си Рейчъл? Трябваше да е в апартамента на Кристи, но там няма никой. Ходих и до вилата. И тя е празна. Исусе, Кал, не мога да я открия никъде. Вече започвам да си мисля, че може да си е заминала.

— Кал, какво става?

И двамата се извърнаха, за да видят слизащата по стълбите Джейн. Беше облякла розовата си нощница с рисунка на Тинкър Бел отпред. Фактът, че един сериозен физик като жена му се увеличи по дрехи с анимационни герои по тях, обикновено го караше да се усмихва, но не и сега. Искаше му се да не я замесва във всичко това.

Безпокойството му нарасна още повече, когато Гейб хукна към подножието на стълбите. Брат му винаги се движеше бавно, имаше ленива походка и сдържани жестове. Но сега движенията му бяха като на обезумял.

— Не мога да намеря Рейчъл. Като последния глупак я оставих сама в киното и оттогава не съм я виждал.

Джейн изглеждаше объркана.

— Тя е в затвора.

— В затвора? — Гейб я гледаше невярващо.

Джейн го докосна по ръката, а лицето ѝ ясно отразяваше тревогата, която чувстваше.

— Нищо не разбирам. Кал ми разказа как Рейчъл е опустошила киносалона и как ти си накарал да я арестуват.

Изминаха няколко секунди, след това Гейб и Джейн се извърнаха към Кал като по команда. Той се размърда неспокойно.

— Всъщност не съм казал, че Гейб го е направил, мила. Ти просто предположи...

Джейн го изгледа с присвити очи и Кал бързо се обърна към Гейб, опитвайки се да говори спокойно.

— Рейчъл е опустошила киното, Гейб. Съжалявам. Намерихме в нея парите от касата, както и някои други вещи, скрити в колата ѝ. Знаех, че би искал Одел да повдигне обвинение, затова го направих вместо теб.

Гласът на Гейб прозвуча така, сякаш минаваше през някаква шкурка.

— Ти си пратил Рейчъл в ареста?

Кал посочи истината колкото се може по-меко.

— Тя е нарушила закона.

В следващия момент вече летеше през фоайето. Единият му крак закачи ръба на фонтана тип Лас Вегас, той загуби равновесие и падна назад във водата.

Гейб гледаше как водата се разпръсва над ръба на фонтана и се мъчеше да поеме достатъчно въздух в гърдите си, за да може да диша. Веднага след като се справеше с това, имаше намерение да убие брат си.

Кал се изправи в басейна, а халатът му заплува около него.

— Тя разби киното ти! Мястото ѝ е в затвора!

Гейб го изгледа яростно и понечи да се хвърли към фонтана, но Джейн го хвана в последния момент и застана между тях.

— Стига! Това няма да помогне на Рейчъл.

— Да помогне на Рейчъл, дрън-дрън! — извика Кал, бършейки водата по лицето си. — Гейб е този, който се нуждае от помощ.

Гейб заобиколи Джейн, наведе се и хвана брат си за яката на халата.

— Това си е моето кино, копеле такова, не твоето! И не си имал никакво право!

Той го блъсна обратно във водата.

Божичко... целият бе плувнал в пот. Рейчъл бе в ареста и това до голяма степен бе по вина на Кал, но той също беше виновен, тъй като бе побягнал оттам. В онзи момент единственото нещо, което му се искаше да направи, бе да се махне, да се скрие някъде. Беше постъпил като страхливец.

Трябваше да се добере до нея. Обърна се към вратата, но в следващия миг замръзна на мястото си, чувайки един познат глас

откъм горната част на стълбището.

— Гейб?

Погледна нагоре и видя Чип, облечен в своята „Macho Man“ тениска и къси памучни панталонки. Кестенявата му коса бе разрошена, а сребърни вадички от сълзи проблясваха на бузите му.

— Гейб — прошепна детето. — Къде е мама?

Той почувства, че сърцето му ще се пръсне, но този път то нямаше да разпръсне злоба и злъч. Изкачи стълбите, вземайки ги по две наведнъж, и грабна детето в ръце.

— Всичко е наред, приятел. Ей сега отивам да я доведа.

Кафявите детски очи срещнаха неговите.

— Искам си мама.

— Знам, че я искаш, сине. Знам.

Усети как Чип потръпва в ръцете му и разбра, че е започнал да плаче. За да не прави това достойние и на другите, той го занесе в спалнята за гости. Там нямаше подходящ стол, затова Гейб седна на ръба на леглото и постави момчето в скута си.

Чип плачеше беззвучно, като мъж. Гейб го притисна към гърдите си и погали косата му. Колкото и да му се искаше да побегне към Рейчъл, първо трябваше да се погрижи за детето.

— Нещо лошо се е случило с мама, нали?

— Станало е някакво недоразумение, някакво голямо объркване. Майка ти е на сигурно място, но се опасявам, че може да се е уплашила, затова трябва да отида да я прибера.

— Аз също съм уплашен.

— Знам, момчето ми, но аз ще доведа майка ти тук наистина много скоро.

— Тя ще умре ли?

Гейб притисна устни към върха на детската главичка.

— Не, няма да умре. Всичко ще бъде наред. Може би ще е малко уплашена, но нищо повече. Вероятно и бясна. Майка ти понякога наистина побеснява.

Чип се притисна към него и Гейб го погали по ръката. Изпита такова удоволствие, че и на него му се прииска да заплаче.

— Защо бащата на Роузи седеше във фонтана?

— Той въъ... се подхлъзна.

— Гейб?

— Да.

— Прощавам ти — прошепна детето.

Сълзи запариха в очите на Гейб. Чип бе предложил опрощението си прекалено лесно. Толкова много искаше да има някаква сигурност, че би направил всичко, за да я постигне, дори бе готов да забрави всичките неприятности, които му бе причинил Гейб.

— Няма нужда да ми прощаваш. Моето държание беше много лошо. Може би е добре да помислиш още малко за това.

— Добре.

Гейб взе детската ръка в своята и го погали по дланта с палец. Главата на момчето отново се отпусна на гърдите му.

— Вече помислих — прошепна той. — И ти прощавам.

Гейб го целуна по косата, примигна, след това се отдръпна леко назад, колкото да може да погледне в малкото му лице.

— Сега трябва да отида да намеря майка ти. Знам, че сигурно ще се страхуваш, докато тя се върне, затова, ако искаш, промъкни се в стаята на Роузи със завивките си и ще ти направим легло до нейното креватче. Това би ли те накарало да се почувстваш по-добре?

Чип кимна, след това се изхлузи от скута на Гейб и взе възглавницата си.

— Аз съм спял в стаята на Роузи, когато съм бил бебе. Знаеше ли това?

Гейб се усмихна и само кимна с глава.

— Трябва да влезем много тихо, за да не я събудим — каза Чип.

— Да, много тихо. — Гейб хвана момчето за ръката и го изведе в коридора.

— Гейб?

— Да?

Чип се спря и го погледна сериозно с широко отворените си очи.

— Искан ми се Джейми също да можеше да спи в стаята на Роузи.

— На мен също, сине — прошепна Гейб. — На мен също.

Би вдигнал целия Салвейшън във въздуха само и само за да измъкне Рейчъл от ареста, но за щастие на обитателите на града, веднага след като започна да думка по вратата на къщата на Одел, полицейският шеф се събуди, така че не се наложи да прибегва до крайни мерки.

В седем часа Гейб се разхождаше неспокойно в главната стая на полицейския участък, а очите му бяха като залепени в металната врата, водеща към ареста. При първа възможност възнамеряваше да разкъса брат си на парчета.

Същевременно си даваше сметка, че се опитва да измести вината от себе си. Ако той не беше избягал, нищо подобно не би се случило.

Когато си тръгна от киното, той излезе извън очертанията на областта и се озова в едно крайпътно заведение, в което се отбиваха предимно шофьори на камиони. Там изпи няколко силни кафета, като в същото време се опитваше да се пребори с демоните, които го преследваха. Часовете се точеха и вече бе почти сутрин, когато бе осъзнал, че Рейчъл е права за всичко. Той бе използвал „Гордостта на Каролина“, за да се скрие. Не живееше истински, смислен живот, а просто водеше някакво съществуване. И нямаше смелост да се изправи срещу тази истина.

Вратата се отвори и иззад нея се появи Рейчъл. Влезе в стаята и замръзна на мястото си, когато го видя.

Лицето ѝ беше бледо, косата ѝ — разрошена, роклята — измачкана. На стройните ѝ крака големите черни обувки изглеждаха като бетонни блокове, още една тежест, която я влачеше надолу. Но това, което накара сърцето му да се свие болезнено, бяха очите. Големи, тъжни, несигурни.

Той прекоси бързо стаята и я взе в ръце. Рейчъл се притисна към него и докато потреперваше в прегръдката му, той си помисли за Чип, който бе направил същото малко по-рано. След това вече не мислеше за нищо друго, освен да се държи здраво за тази чувствена и упорита жена, която почти в буквалния смисъл го беше извадила от гроба.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейчъл се притисна силно към гърдите на Гейб. Усещаше как ръцете му се обвиват около нея и едва си поемаше дъх от вълнение.

— Къде е Едуард?

— При Кал и Джейн. — Той погали косата ѝ. — Добре е.

— Кал...

— Шшт... Не сега.

Полицейският шеф се обади иззад гърба му.

— Имаме доказателства, нали знаеш това.

— Не, нямате. — Гейб се отдръпна от нея и заби поглед в Одел.

— Аз поставих онези неща в колата, точно преди да замина.

Тя затаи дъх. Гейб лъжеше, ясно го виждаше на лицето му.

— Ти? — изгледа го Одел.

— Точно така. Аз. Рейчъл не знаеше абсолютно нищо за това. — Стоманената нотка в гласа му предупреждаваше Одел да не му противоречи и полицаят дори и не се опита.

Гейб я прегърна през раменете и я поведе към изхода.

Тъкмо се разсъмваше и когато вдъхна от свежия въздух, тя си помисли, че никога досега не е помирисвала нещо по-хубаво. Видя, че Гейб я води към мерцедес, паркиран в каре, до което имаше надпис „Запазено за началника на полицията“. Трябваша ѝ няколко секунди, за да си спомни, че колата е негова, тъй като досега не го бе виждала да кара нищо друго, освен пикапа си.

— Какво означава това?

Той отвори вратата ѝ.

— Искан да се чувстваш комфортно.

Рейчъл се опита да се усмихне, но без особен успех.

— Качвай се — каза той меко.

Тя не чака да я подканя повторно и след малко вече пътуваха по пустите улици на Салвейшън в почти чисто новата германска машина. Когато излязоха на главния път, той постави ръка върху бедрото ѝ.

— Обещах на Чип, че ще те доведа при него, докато стане време за закуска. Можеш да останеш в колата, докато вляза, за да го взема.

— Ти си го видял?

Очакваше на лицето му да се появи до болка познатото ѝ сдържано, някак отнесено изражение, както винаги досега, когато станеше въпрос за сина ѝ, но Гейб изглеждаше по-скоро разтревожен.

— Не му казах, че са те арестували.

— А какво му каза?

— Че е станало недоразумение и отивам да оправя нещата. Но той е чувствително дете и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Сигурно си представя най-лошото.

— Направих му легло, така че да може да спи до креватчето на Роузи. Мисля, че това малко го поуспокои.

Тя се втренчи в него.

— Направил си му легло?

Гейб я изгледа косо.

— Нека да оставим това засега, моля те, Рейч.

Искаше ѝ се да го разпитва още, но реши да почака. Минаха още около два километра, без да изрекат нито дума. Трябваше да му каже за Ръс Скудър, но бе прекалено уморена, а и той изглеждаше напълно отнесен в някакви свои мисли. Без никакво предупреждение Гейб спря колата на банкета, свали стъклото на вратата до себе си и се втренчи в нея. Изглеждаше толкова особено, че тя се подплаши.

— Има нещо, което не ми казваш, нали?

— Не — отвърна Гейб. — Просто се опитвам да реша как да се справя с всичко това.

— С кое по-точно?

Той се наведе към нея, плъзна пръсти по прасеца ѝ и го вдигна.

— Знам, че преживя много, Рейч, но аз имам нужда от нещо, което само ти можеш да ми дадеш.

Объркана, тя го гледаше как събува обувката ѝ. Дали искаше да се любят? Не, не и тук. Вече бе напълно светло и макар движението да не беше оживено, в никакъв случай не можеха да разчитат на необходимото уединение.

Той събу и другата ѝ обувка и я целуна нежно по устните. Хареса ѝ много, почувства го повече като милувка, отколкото като признак, че

я желае, и ѝ се прииска да продължава да я целува по този начин. Но Гейб се отдръпна, прибра косата ѝ назад и я загледа с нежен поглед.

— Знам, че съм негодник. Знам, че съм безчувствен и егоист и още десетки други неща, но не мога да те гледам в тези обувки дори и минута повече. — Само с едно движение на китката той хвърли и двете ѝ обувки през прозореца.

— Гейб!

Включи на скорост и отново подкара напред.

— Какво правиш? — Тя се извърна в седалката и се опита да намери с поглед скъпоценните си обувки. — Те са всичко, което имам!

— Не за дълго.

— Гейб!

Топлата му, успокояваща ръка отново докосна бедрото ѝ.

— Мълчи. Просто замълчи, моля те, мила!

Тя се отпусна обратно в седалката. Гейб явно бе полудял. Това бе единственото обяснение. Вероятно опустошаването на киното го бе довело до това състояние.

Чувстваше главата си като наквасен самун хляб и просто не бе в състояние да разсъждава. Щеше да премисли всичко по-късно.

Вратите с молещи се ръце стояха отворени. Гейб мина през тях и спря мерцедеса точно в центъра на двора. Единият от чорапите ѝ се бе изхлузил, докато Гейб събуваше обувката ѝ, и тя се наведе, за да свали и другия, след това отвори вратата си.

Той погледна към нея.

— Казах ти, че ще вляза да го взема.

— Не се страхувам от брат ти.

— Не съм казал, че се страхуваш.

— Ще вляза с теб.

Тя изкачи боса предните стълби. Косата ѝ не бе виждала гребен от предния следобед, роклята ѝ беше ужасно измачкана, но тя не се чувстваше виновна за нищо и затова нямаше намерение да се крие от Кал Бонър.

Гейб вървеше отстрани, сериозен и солиден, сякаш щеше да остане до нея завинаги. Само дето не беше така. Тя щеше да го остави зад гърба си още утре сутринта, когато двамата с Едуард поемеха с автобуса към Флорида.

Вратата не беше заключена и той нежно я побутна напред. Джейн изглежда бе очаквала появяването им, тъй като веднага се появи откъм кухнята. Беше облечена с джинси и тениска. Обикновено привързаната ѝ на плитка коса сега бе пусната, а по лицето ѝ нямаше никакъв грим.

— Рейчъл! Добре ли си?

— Да, добре съм. Само малко съм уморена. Едуард стана ли вече?

— Роузи тъкмо го събуди. — Тя хвана Рейчъл за ръцете. — Съжалявам. Не знаех какво е направил Кал допреди няколко часа.

Рейчъл само кимна, без да знае какво да отговори. В този момент откъм горната част на стълбището се чу бебешки писък, последван от момчешки смях. Рейчъл вдигна глава и видя от детската стая да излиза Кал с Роузи и Хорс под едната мишница и с Едуард под другата. Той поклащаше и двете деца и издаваше звук, подобен на парен локомотив, но когато видя триото във фоайето, замръзна на мястото си.

Едуард веднага я забеляза. Беше облечен в същите морскосини къси панталонки, с които беше, когато го остави предния ден с бавачката, но синята тениска, която очевидно му беше доста голяма, явно бе на Джейн, тъй като на гърдите имаше надпис: „Физиците го правят теоретично“.

— Мамо!

Искаше ѝ се да хукне към него и да го притиска към себе си, докато всичките ѝ страхове изчезнат, но това само би го изплашило.

— Здравей, сънливко.

Кал го пусна на килима и той се втурна надолу по стълбите, придържайки се с една ръка към парапета.

— Гейб! Ти каза, че ще я доведеш! — Той прекоси фоайето и се хвърли в краката ѝ. — Знаеш ли какво стана! Роузи се наака в памперса си и умириса цялата стая и баща ѝ я нарече Роузи Миризливката.

— Наистина?

— Беше голяма каша.

— Сигурно.

Рейчъл вдигна очи и погледна към Кал, който слизаше по стълбите с дъщеря си в ръка. Той отвърна на погледа ѝ със студено кимване.

— Кафето е готово, влизайте в кухнята — обади се ентузиасирано Джейн. — Ще видя какво мога да приготвя набързо за закуска.

Рейчъл хвана Едуард за ръката.

— Благодаря, Джейн, но ще трябва да вървим.

— Но, мамо, бащата на Роузи каза, че мога да си взема малко от неговите „Лъки Чармс“.

— Може би някой друг път.

— Но аз искам сега. Може ли? Моля те... — За нейна изненада синът ѝ се обърна към Гейб. Гласът му видимо притихна, а целият му маниер стана някак си по-предпазлив. — Моля те, Гейб!

За нейна изненада Гейб протегна ръка и го потърка по рамото. Това бе съвсем непринудено докосване и в гласа му се почувства нежна нотка, която безкрайно я изненада.

— Мисля, че майка ти е много уморена. Какво ще кажеш, ако ти купя една кутия „Лъки Чармс“ по пътя към къщи.

Очакваше Едуард да се отдръпне, но той не го направи. Вместо да се помоли пак на нея, той продължи да говори на Гейб.

— Но тогава няма да мога да видя как Роузи си слага храна в косата. Тя го прави, Гейб. Наистина... И много ми се иска да го видя.

Гейб погледна към нея.

— Какво ще кажеш, Рейчъл?

Рейчъл обаче бе толкова зашеметена от промяната в отношението им един към друг, че не отговори веднага, и Джейн използва случая, за да се намеси.

— Знам, че си уморена, Рейчъл, но така или иначе трябва да хапнеш нещо. Нека да ти приготвя закуска, преди да си тръгнеш — и с решителен жест я поведе към кухнята.

Мъжете ги последваха, мълчаливи и предпазливи. Едуард обаче не можеше да усети напрежението между възрастните. Бягаше напред-назад между Роузи, Гейб и Кал, разпитвайки за „Лъки Чармс“ и навиците на хранене на Роузи, като същевременно със съвсем сериозен глас разправяше някаква история за времето, когато е бил бебе. Тогава, кълнеше се той, един ден в сегашната стая на Роузи дошъл да го посети истински динозавър. Мъжете много внимателно слушаха брътвежите му, вероятно защото по този начин не се налагаше да разговарят помежду си.

Рейчъл се извини и отиде до банята, където се освежи, доколкото това бе възможно. Когато се върна, Джейн тъкмо отваряше кутия с материал за палачинки. Едуард се бе покачил на един от високите столове до барплота и ядеше от една купа с овесени ядки, докато Кал хранеше настанената в своето специално столче Роузи с някакво детско пюре. Гейб стоеше настрани, облегнат на барплота, с голяма чаша кафе в ръка.

Джейн вдигна очи от кутията, която отваряше, след това погледът ѝ бе привлечен от босите крака на Рейчъл.

— Нещо случило ли се е с обувките ти?

Гейб изгледа ядосано брат си и заговори преди Рейчъл да е успяла да го направи.

— Одел ѝ ги е конфискувал. Прекарала е нощта боса на циментовия под.

Джейн погледна ужасено към Рейчъл. Тя повдигна едната си вежда и с едва забележимо движение поклати глава. Какво му ставаше на Гейб? Това бе втората му лъжа за тази сутрин. Изглежда искаше да накаже брат си по някакъв начин.

Джейн само прехапа долната си устна и отново насочи вниманието си към сместа за палачинки. Кал обаче веднага опита да се защити.

— Казах им да се грижат добре за нея, Гейб. И Одел обеща.

В този момент се намеси Едуард.

— Майката на Роузи ми показва компютъра си снощи и видях всичките онези планети да се движат, а тя каза, че те били част от... във... — Той погледна към Джейн и познатото разтревожено изражение се появи на лицето му. — Забравих.

— От Слънчевата система — усмихна се Джейн.

— Да, спомних си.

Звънецът на вратата иззвъня и Кал скочи, за да отвори. Беше едва седем и половина, прекалено рано за някой случаен посетител, но когато дочу гласа на Кал от коридора, Рейчъл бързо се сети кой е дошъл.

— Къде беше? — чу тя да казва Кал. — Трябваше да си в Ноксвил, а от хотела ми казаха, че въобще не си се регистрирал.

— Промених си плановете.

При звука от гласа на Итън, Рейчъл погледна мрачно към Джейн.

— Още един спасител на Гейб пристига. Голяма съм късметлийка, няма що...

Гейб начумерено измърмори нещо, остави чашата си на тезгяха и се отправи към фоайето.

— Ние... аз се върнах снощи — продължаваше Итън, — но не си бях проверявал телефонния секретар допреди половин час. Кристи хукна към полицейското управление веднага след като чу съобщението ти и... Гейб!

Какво ли е правила Кристи в дома на Итън толкова рано? Докато Рейчъл си задаваше този въпрос, Джейн я погледна внимателно с набърчено от тревога лице.

— Знам, че много ти се събра, Рейчъл, но заради доброто на Гейб трябва да се сложи край на тази бъркотия.

— Да, съгласна съм. — Рейчъл взе една влажна салфетка и започна да бърше устата на Роузи, която ѝ се усмихна. Докато разговорът на мъжете продължаваше в коридора, Рейчъл целуна бебето по русите къдрици, след това почисти подноса пред него. — И благодаря за грижите за Едуард. Толкова се тревожех за него.

— Не се съмнявам в това. Той е великолепно момченце и е много умен. Двамата с Кал много го харесваме.

Джейн наля мляко в една чаша с кафе и я подаде на Рейчъл, която седна на един от столовете на барплота точно когато мъжете влизаха в кухнята.

— Пастор Итън! — Едуард скочи от стола си, приближи се до новодошлия и започна да му изрежда всичките си последни приключения.

Итън се правеше, че го слуша, като същевременно ѝ хвърляше недоволни погледи, с които изглежда искаше да ѝ каже, че не е очаквал подобно нещо от нея.

Роузи започна да нервничи на своето столче, явно искайки да я свалят долу. Докато Джейн пълнеше нова кана с кафе, Кал взе дъщеря си и я постави на пода. Тя моментално допълзя до Едуард и започна да се опитва да се изправи, придържайки се за краката му.

Той изскимтя, когато малките ѝ остри нокти се забиха в прасеца му.

— Роузи, боли!

Тя плесна с ръце, загуби равновесие и падна на дупето си. Лицето ѝ се набърчи, но преди да успее да заплаче, Гейб я грабна от пода. Рейчъл за първи път го виждаше да я държи и от изненадата, която се появи на лицата на братята му, си направи извода, че това е нещо ново не само за нея.

Гейб посегна с ръка и докосна Едуард по бузата.

— Искаш ли да погледате малко телевизия, докато ние, възрастните, си поприказваме?

— Не обичам бебешки програми.

Джейн заряза палачинките и излезе иззад тезгяха.

— Бабата и дядото на Роузи ѝ подариха една касета с анимационен филм. Тя все още не би могла да го разбере, но съм сигурна, че на теб ще ти хареса.

— Добре.

Двамата изчезнаха към хола. Гейб отново постави Роузи на пода и сложи пред нея Хорс. След това изгледа двамата си братя.

— Тъй като и двамата сте тук, мисля, че е време да направим един семеен съвет. Знаем, че си уморена, Рейчъл, но всичко продължи прекалено дълго.

Рейчъл би предпочела да се скрие в банята, отколкото да застане пред едно толкова предубедено жури, но с нищо не издаде безпокойството си и само леко повдигна рамене.

— Още не съм избягала от нито едно предизвикателство, любовнико.

Итън и Кал забележимо се сковаха. Тя мислено се потупа по рамото. Тези двамата май бяха доста лесни.

Гейб я изгледа с леко нетърпение, след това се обърна към братята си.

— Добре. Ето как стоят нещата...

Итън обаче го прекъсна.

— Преди да започнеш, би трябвало да знаеш колко бяхме разтревожени с Кал от ефекта, който има върху теб връзката ти с Рейчъл. — Той направи малка пауза. — Макар Кал да е прекалил малко снощи.

— Така ли? Е, ами ти не беше наоколо, за да ми помогнеш с молитвите си — тросна се Кал.

Гейб вече не се сдържаше.

— Аз да не би да съм на десет години, за бога! Много ми се иска да мога вечер да си легна да спя, без да се тревожа, че някой от вас замисля да стори нещо на Рейчъл, докато не я наблюдавам! — Посочи ги с пръст. — Тя не ви е сторила и най-малкото зло, но вие и двамата се отнасяте с нея като с някакъв боклук и, по дяволите, на това вече трябва да се сложи край! Още сега.

Джейн се бе върнала в кухнята. Докато минаваше покрай Гейб, тя го потупа по ръката, след това отиде и застана до съпруга си.

Челюстта на Кал помръдна нервно.

— Тук не става въпрос какво е направила на нас, много добре го знаеш. Ти си този, за когото се тревожим!

— Ами престанете да се тревожите тогава — изрева Гейб.

Роузи замръзна на мястото си и примигна с очи. Гейб си пое дълбоко дъх и сниши малко тона си.

— Рейчъл е права. Вие и двамата сте като някакви квачки и аз не мога да понасям повече това.

— Виж какво, Гейб, аз имам известен опит в това отношение — започна неуверено Кал, — давал съм много консултации и ти трябва да разбереш...

— Не! Ти си този, който трябва да разбере. Ако някой от вас — който и да е от вас двамата — отново причини някаква неприятност на Рейчъл в бъдеще, ще съжалява много. Дори и само да ѝ се намръщите, ще си имате работа с мен. Разбрахте ли ме и двамата?

Кал пхна ръце в джобовете и се размърда неспокойно.

— Не ми се искаше да ти го казвам, но явно нямам никакъв избор. Никак няма да ти хареса това, което ще чуеш, но ти явно си сляп, когато става въпрос за нея, а трябва да знаеш истината. — Той пое дълбоко въздух. — Предложих двадесет и пет хиляди долара на Рейчъл, за да напусне града, и тя прие.

— О, Кал... — възкликна Джейн.

Гейб се извърна към Рейчъл и я гледа мълчаливо в продължение на няколко секунди. След това повдигна въпросително едната си вежда.

Тя сви рамене, след това кимна.

— Браво на теб! — Гейб леко ѝ се усмихна.

Този път Кал бе този, който избухна.

— Какво искаш да кажеш с това? Та тя се остави да я купя!

При сърдития тон на бащиния си глас лицето на Роузи отново се сбърчи. Кал я взе на ръце и я целуна нежно, но иначе приличаше на буреносен облак.

Гейб бе свикнал с избухванията на по-големия си брат и никак не се впечатли.

— Рейчъл преживява по всеки възможен начин, който ѝ се отдаде. Това е качество, което се надявам да науча от нея.

Кал не бе получил отговора, който очакваше, и с Роузи в ръцете си той събра сили за нова атака.

— Как можеш да простиш това, което е направила в киното?

Това отново предизвика гнева на Гейб.

— Каж ми нещо, големи ми братко. Какво би направил, ако се прибереш вкъщи някоя вечер и разбереш, че съм направил така, че да хвърлят Джейн зад решетките?

Джейн го изгледа с интерес, докато лицето на Кал се зачерви от възмущение.

— Въобще не става въпрос за едно и също нещо. Джейн е моя съпруга.

— Е, добре, миналата седмица аз предложих на Рейчъл да се омъжи за мен.

— Какво си направил?

— Чу ме.

Итън и Кал впериха погледи в нея. Снощи, в киното, тя бе казала съвсем същото, но Кал не ѝ бе повярвал.

Роузи пхна миниатюрния си показалец в устата на баща си. Кал все така гледаше брат си и бавно отдръпна детската ръка от себе си.

— Ти ще се ожениш за нея?

За първи път Гейб сякаш загуби част от увереността си.

— Не знам. Тя все още мисли над предложението ми.

Този път, когато Кал се обърна към нея, изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан.

— След като ти е предложил да се ожениш, защо трябваше да опустошаваш киното?

Тя понечи да му каже, че не го е направила, но Гейб я изпревари.

— Понеже сърцето на Рейчъл е много по-голямо от разума ѝ — той сложи ръката си на задната част на шията ѝ и я погали леко с палец, — тя знаеше, че това кино не е добро за мен и ми го каза, но аз

не исках да я чуя. Рейчъл е... Тя е готова на всичко, когато става въпрос за хора, към които не е безразлична, и това е било нейната наистина малко ексцентрична идея да ме вразуми.

В първия момент тя си помисли, че Гейб е решил да каже поредната си лъжа за тази сутрин, но след това осъзна, че не беше така. Той наистина смяташе, че тя го е направила. Божичко! Понечи да се възмути и да му каже, че това, което си мисли, не е вярно, но разбирането, което прочете в очите му, я накара да се откаже. Дори и вярвайки в последните си думи, той пак бе на нейна страна.

— Гейб! Гейб! — провикна се Едуард от съседната стая. — Ела да видиш това!

Гейб се поколеба и Рейчъл очакваше да му отвърне да почака, но той отново я изненада. Пронизвайки братята си с унищожителен поглед, се запъти към Едуард.

— Никой да не ходи никъде, ей сега се връщам — каза той на излизане от стаята. Вече от прага се обърна и към Джейн: — Пази я от тях, моля те.

— Ще направя всичко възможно.

Веднага след като Гейб излезе от стаята, Рейчъл стана от стола си. И двамата братя я наблюдаваха с безкрайно объркани изражения. Тя се опита да намери в себе си напълно основателен гняв, но това, което откри, бе само смесица от умора и някакво изкривено разбиране на поведението им. Обичта имаше много лица и в момента тя гледаше в две от тях. Колко чудесно би било да премине през живота, подкрепяна от тези мъже, независимо колко неориентирани бяха те в момента.

Тя заговори тихо и спокойно:

— Не ме е грижа дали ми вярвате, или не, но просто за протокола искам да ви кажа, че Гейб греша. аз не съм извършила погреша в киното. Това не означава, че не бих го направила поради причината, която изтъкна той, но истината е, че просто не се сетих за нея.

Тя продължи, решена да изчисти нещата докрай.

— И Одел не ми е взел обувките. Гейб ги изхвърли през прозореца на колата докато идвахме насам.

Когато заговори, в гласа на Кал вече не се усещаше обичайният антагонизъм към нея.

— Какво има предвид Гейб, като казва, че ти е предложил да се ожениш, а ти все още мислиш по въпроса?

— Означава, че му казах не.

Итън се намръщи.

— И нямаш намерение да се омъжиш за него?

— Просто не мога. Гейб е с много нежна душа. Грижи се за мен и това го кара да се държи покровителствено. Предполагам, че това е една от характерните черти в семейство Бонър. — Тя се изкашля, прочиствайки гърлото си. — Затова единственият начин, който може да измисли, за да ме предпази от неприятности, е да се ожени за мен. Но той не ме обича.

— А ти го обичаш, нали? — каза меко Итън.

— Да — кимна тя и се опита да се усмихне. — И то много.

За нейна собствена изненада очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Гейб си мисли, че съм силна и жилава, но аз не съм достатъчно силна, за да прекарам остатъка от живота си, искайки това, което не мога да имам. Ето защо не мога да се омъжа за него.

Нещо я погъделичка по пръстите на краката и когато погледна надолу, видя, че Роузи е допълзляла до нея. Много зарадвана, че има с какво да отвлече вниманието си, тя се отпусна на мраморния под и седна по турски, така че бебето да може да пропълзи в скута ѝ.

Откъм Кал се чу звук, който бе нещо средно между въздишка и ядно изпъшкване.

— Май доста оплескахме работата.

— Защо говориш в множествено число? — сопна се Итън точно когато Гейб се появи откъм съседната стая. — Аз не бих позволил да я хвърлят в ареста. А също не бих се опитвал и да я подкупвам, господин Милиардерино!

— Не съм милиардер — изръмжа Кал. — А ако ти имаше моите пари, щеше да постъпиш точно по същия начин!

— Хайде, стига детинщини — понечи да се намеси Джейн. В следващия момент, без никаква видима причина, тя сложи ръка на устата си и избухна в смях. — О, мили боже!

Всички се втренчиха в нея.

— Съжалявам, но тъкмо ми дойде наум... — Тя се успокои за миг, но след това отново започна да се смее.

— Какво има? — намръщи се Кал.

— Аз... О, боже... — Тя откъсна малко хартия от кухненското руло на тезгяха и попи сълзите в очите си. — Напълно бях забравила за това. Вчера следобед получихме едно много странно писмо по пощата. Щях да те питам какво ли означава, но след това започнах да се занимавам с кондензатите на Боус-Айнщайн. БЕК атоми — добави тя, сякаш това обяснение бе напълно достатъчно за всички. — След това ти доведе Чип и на мен съвсем ми се изплъзна от ума. Едва сега се сетих.

Кал я изгледа с търпението на човек, отдавна свикнал да живее с жена, занимаваща се с неща от рода на кондензатите на Боус-Айнщайн.

— Какво ти се изплъзна от ума?

Джейн отиде до малка купчина с писма, оставена в края на кухненската маса.

— Ето тази бележка. От Лиза Скудър е. Спомняш ли си я? Майката на малката Емили, която е болна от левкемия. Направихме дарение за фонда ѝ още миналата есен и тя ни благодари още преди месеци, затова много се зачудих. — Джейн отново започна да се смее и тримата братя Бонър се намръщиха неодобрително. Определено не виждаха нищо забавно в едно болно от левкемия дете.

Рейчъл обаче се опасяваше, че много добре разбира причината за неочакваната веселост на Джейн. Защо Лиза не бе почакала както я бе помолила...

Тя взе Роузи в ръце и се изправи.

— Мисля, че е време двамата с Едуард да си тръгваме. — Тя пхна Роузи в ръцете на Итън. — Гейб, ще имаш ли нещо против да ни закараш...

— Сядай! — изкомандва я Джейн, посочвайки пода.

Рейчъл прие неизбежното и покорно се отпусна на мраморните плочи.

Роузи издаде един от своите бебешки звуци и протегна ръка към нея. Итън я постави на пода и детето веднага допълзя обратно до скута на Рейчъл, където започна да си играе с копчетата от роклята на Рейчъл. Междувременно Джейн пак бе започнала да хихика и Итън не можеше да издържа повече.

— Виж какво, Джейн, ако можеше да видиш колко болно е това момиченце, сигурно нямаше да ти бъде толкова весело.

Джейн най-после се осъзна.

— Не, не се смеея на това. Просто Рейчъл... О, Рейчъл. — Тя си пое дъх, за да се успокои. — Получихме благодарствено писмо от Лиза Скудър. Рейчъл е дала парите от подкупа на Кал за фонда на Емили!

И тримата мъже я гледаха недоумяващо.

— Какво говориш? — избоботи Кал.

— Твоите двадесет и пет хиляди долара! Рейчъл не ги е искала. Дала ги е всичките за Емили.

Гейб погледна към Рейчъл. Изглеждаше напълно объркан, като човек, който току-що е чул, че земята е кръгла, а не правоъгълна.

— Не си си оставила нищо от тези пари?

— Кал наистина много ме ядоса.

— Разбирам.

Рейчъл извади една своя къдрица от устата на Роузи.

— Помолих Лиза да почака, докато напусна града, и тогава да изпрати бележката. Предполагам, че е забравила. — Тя погледна към Кал, който все още бе навел глава над писмото. — Чекът е с предна дата. Може да го осребри най-рано утре.

В кухнята се възцари тишина. Един по един всички погледи се насочиха към Кал.

Най-накрая той вдигна глава и се обърна към Гейб.

— Не знам как точно ще го направиш, брат ми, но най-добре измисли някакъв сигурен начин да не я допуснеш до автобуса утре. — Той посочи с глава към босите нозе на Рейчъл. — Това би било добро начало.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна сухо Гейб.

Кал се извърна по посока на хола.

— Хей, Чип! Можеш ли да дойдеш за минутка?

Рейчъл скочи на крака с Роузи в ръце.

— Кал Бонър, заклевам се, ако кажеш нещо на сина ми за...

— Да? — Едуард се появи на вратата.

Роузи избра точно този момент, за да залепи една влажна целувка на бузата на Рейчъл. Тя изгледа сърдито Кал, след това потупа леко бебето по памперса.

— Благодаря ти, мила!

Кал разроши косата на Едуард.

— Чип, майка ти и Гейб трябва да си поговорят за нещо. Това е добро нещо, не е лошо, затова не се безпокой. Но работата е там, че трябва да са сами, докато си говорят, затова какво ще кажеш да останеш още малко тук? Можем да поиграем футбол, а и съм сигурен, че леля Джейн няма да има нищо против да включи компютъра си и да ти покаже някоя от нейните планети.

Леля Джейн? Рейчъл повдигна вежди.

— Аз наистина не мисля...

— Страхотна идея! — прекъсна я Итън. — Какво ще кажеш, Чип?

— Може ли, мамо?

Само Рейчъл чу шепота на Гейб зад себе си.

— Ако откажеш, големият ми брат ще те набие.

Не ѝ се искаше да остава насаме с Гейб и с неговото скаутско чувство за дълг. Това, от което се нуждаеше, бе истинска любов, а не саможертва. А след като е обичал Чери, как би могъл да обикне една жена с толкова много недостатъци като нея? Толкова много ѝ се бе искало да избегне мъчителното сбогуване, но изглежда нямаше да ѝ се удаде.

Тя огледа стаята, търсейки съюзник, но най-вероятният такъв гледаше отнесено, сякаш се бе потопила отново в своя свят от атоми и планети. Малкото същество в ръцете ѝ бе очарователно, но напълно безполезно в сегашната ситуация. Синът ѝ в момента мислеше единствено за футбол и компютри. Оставаха само братята Бонър.

Погледът ѝ се премести от лицето на Кал към Итън и след това обратно. Това, което видя, накара стомахът ѝ да се свие. Беше достатъчно лошо, когато тези мъже я смятаха за враг на Гейб, но сега явно бяха решили, че всъщност е добра за брат им. Потрепери, когато си помисли докъде можеха да ги доведат подобни мисли.

— Майка ти няма нищо против — обяви Итън.

— Наистина можеш да останеш тук — добави Кал.

Единствено Гейб се заинтересува и от нейното мнение.

— Съгласна си, нали?

Не би могла да откаже, без да изглежда като чудовище, затова само кимна с глава.

— Ура-а-а! — възкликна Едуард. — Роузи, мога да остана!

Роузи отпразнува новината като удари няколко леки шамарчета на Рейчъл с малките си, влажни ръце.

Гейб я поведе към вратата, но ги спря гласът на Джейн, явно излязла най-последно от своя транс.

— Рейчъл, искаш ли да ти дам някакви обувки? Мисля, че имам чифт сандали, които...

— Няма да има нужда от тях — намеси се Гейб.

Вече бяха стигнали до входната врата, когато Кал се забърза към тях.

— Рейчъл?

Тя замръзна, твърдо решена да не приеме нито една дума от извинението му.

Но вместо да се извинява, той ѝ се усмихна по начин, който би могъл да разтопи сърцето на всяка жена. Това, изглежда, обясняваше и как толкова съвършена жена като Джейн се е влюбила в един такъв тип като него.

— Знам, че ме мразиш и че сигурно никога няма да можеш да ми простиш, но... — Той се почеса по брадичката. — Мога ли да си получа Роузи обратно?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гейб спря душа във вилата, грабна една хавлия и бързо се подсуши. Трябваше да използва може би последния си шанс. Независимо от всичко трябваше да вкара малко здрав разум в тази нейна упорита глава. Животът му зависеше от това.

Уви хавлията около кръста си и излезе в коридора.

— Рейч?

Никакъв отговор.

Усети как го обзема паника. Беше му предложила той пръв да си вземе душ. Ами ако това беше само номер, за да се отърве от него, да грабне Чип и да изчезне от града?

Хукна надолу по коридора и бързо отвори вратите на спалнята на Чип, на своята, а след това и на нейната. Никъде не беше заминала. Просто беше заспала върху неразстланото легло — така, както си беше с омачканата рокля.

Той въздъхна с облекчение. Усмихна се, облече се и прекара по-голямата част от следобеда просто седейки до леглото ѝ. Харесваше му да я наблюдава как спи и си мислеше, че това е най-красивата гледка, която някога е виждал.

След три часа тя най-после се размърда, но Гейб не беше там, тъй като бе излязъл да провери как е Туити. И добре направи.

— Рейч! Рейчъл, събуди се, нуждая се от теб!

— Трябваше да им кажем, че сме се о-ж-е-н-и-л-и. — Кристи произнесе думата буква по буква, гледайки съпруга си в просторната кабина на рейндж роувъра на Джейн. — Но те май нямаше да имат сили да понесат и тази новина. Все още не мога да повярвам, че Кал е изпратил Рейчъл зад решетките.

— А това, което аз не мога да повярвам, е, че предложихме да бъдем бавачки на тези палавници, след като не сме били женени дори и един цял ден.

Той погледна в огледалото за обратно виждане към Роузи и Чип. Чип съсредоточено разглеждаше някаква рана на лакътя си, а Роузи доволно дъвчеше лапата на Хорс. Бяха взели рейндж роувъра, тъй като това бе по-лесно, отколкото да демонтират и монтират седалката на Роузи в колата на Итън. В момента и двете хлапета бяха покрити с пясък в резултат на следобедната им разходка в парка.

— Кал и Джейн бяха с тях през цялата сутрин — изтъкна Кристи. — А ние ги взехме само за един час.

Итън сви по пътя, водещ нагоре към планината Хартейк.

— Но това си е нашият меден месец, за бога. Би трябвало сега да си правим наше собствено бебе.

— Нямам търпение — усмихна се Кристи. — Но Кал и Джейн наистина се нуждаеха от малко отдих. Днес беше тежък ден за всички.

— Да, но така или иначе трябва да помислим и за нас, госпожо Бонър.

— Защо казваш на Кристи госпожа Бонър? — обади се Чип от задната седалка.

Итън и Кристи се спогледаха, след това Итън отпусна глава назад, като не изпускаше пътя от очи.

— Радвам се, че попита за това, Чип. Всъщност много ни се иска ти да си първият, който го е научил... С Кристи се оженихме вчера.

— Оженили сте се?

— Точно така.

— Това е добре. А знаете ли колко много планети има във Вселената? И някои от тях са на по трилиони години.

Толкова за значението на брака за едно петгодишно хлапе.

Влязоха в последния завой, водещ към вилата, и двамата едновременно видяха гледката пред себе си.

— Гаражът гори! — възкликна Кристи.

Итън настъпи газта и колата се понесе бързо към вилата. Точно отпред рязко натисна спирачките и изпод гумите се разлетя чакъл. Кристи бързо отвори вратата и изскочи навън.

Итън дръпна ръчната спирачка и погледна към Чип.

— Стой тук и не мърдай никъде! — нареди той с тон, който не търпеше възражения.

Чип само кимна уплашено и Итън изскочи от колата точно когато иззад вилата се появиха Гейб и Рейчъл. Гейб хукна към гаража с

градинския маркуч в ръка, а Рейчъл се затича към външния кран, за да го пусне.

Кристи се бе запътила към вилата. Той я последва и двамата бързо намериха няколко одеяла, с които излязоха отново навън.

Когато Гейб ги видя да се приближават, пъкна маркуча в ръцете на Рейчъл.

— Гледай да е мокро около гаража!

Итън беше наясно, че той е много по-разтревожен за това огънят да не се разпространи към вилата, отколкото за стария, паянтов гараж.

Гейб грабна едно одеяло от Итън.

— Мини от задната страна. Аз ще започна отпред.

Разделиха се и започнаха да се мъчат да потушат няколкото помалки огнища. Ако беше тук сам, Итън сигурно би могъл да работи по-ефективно, но сега непрекъснато се оглеждаше да не би Кристи да се доближи прекалено много до пламъците.

За щастие земята все още бе влажна от дъжда, паднал в събота сутринта, и скоро пожарът бе овладян. От гаража не беше останало нищо друго, освен димяща купчина въглини, но вилата бе в безопасност.

Кристи спря крана и Рейчъл пусна маркуча. Итън се приближи към тях.

— Какво стана?

Рейчъл прибра с ръка една паднала на лицето ѝ къдрица.

— Не знам. Бях заспала, след това Гейб ме повика навън и тогава видях пламъците.

— Цялата си мокра — каза Кристи.

Беше също и цялата раздърпана, в старата си рокля, с която беше спала, обута в чифт мъжки гумени галоши.

— Вижте какво намерих в храсталаците ей там. — Гейб се приближи към тях, носейки червената пластмасова тубичка за бензин, която винаги стоеше в гаража.

— Има ли нещо в нея?

Гейб поклати глава и ядосано запрати тубичката на земята.

— Ще поръчам двадесет и четири часово наблюдение. Твърдо съм решен да се добера до този, който го е направил, каквото и да ми струва това.

Рейчъл стисна Кристи за ръката.

— Добре че се отбихте точно сега. Никак нямаше да ни е лесно да го потушим само двамата с Гейб.

— Всъщност дойдохме да доведем Чип. Освен това искаме да ви кажем нещо. — Кристи погледна конспиративно към Итън, но след това изражението ѝ изведнъж се промени. — Итън, съвсем забравихме. Нали оставихме децата в колата.

— Децата? — Рейчъл се запъти към предната част на вилата.

— Взехме също и Роузи — обясни Итън. — Джейн и Кал се нуждаеха от малко почивка.

— И какво имате да ни казвате? — попита Рейчъл.

— Може би е най-добре да оставим Чип да съобщи новината — усмихна се Итън.

Заобиколиха къщата и когато излязоха отпред, дъхът на Кристи секна. Всички останали замръзнаха на местата си.

Рейндж роувърът го нямаше. Нямаше следа и от децата.

Боби Денис не можеше да си поеме достатъчно въздух. Отваряше широко уста и се мъчеше да глътне колкото се може повече, но белите му дробове сякаш се бяха свили и не искаха да действат. И двете хлапета на задната седалка ревяха, а момчето не преставаше да му вика в ухото.

— Веднага ни пусни, иначе Гейб ще те застреля с пистолета си! Наистина! Той има един милион пищови, ще те застреля, след това ще те нареже на парчета с ножа си!

Боби не издържаше повече.

— Млъкни, иначе ще те набия!

Момчето млъкна, но бебето продължаваше да вресци. На Боби му се искаше да изостави колата и да избяга от тях, но не можеше, понеже бе оставил своята лумина на няколко километра разстояние. Беше паркирана близо до пътя, водещ нагоре към планината Хартейк.

Боби беше толкова уплашен, че дори и не беше забелязал хлапетата, когато се бе метнал в колата. Ако беше ги видял, със сигурност нямаше да се поддаде на изкушението да открадне рейндж роувъра.

И как се беше стигнало дотук? За всичко беше виновна Рейчъл Сноупс, разбира се. Ако не беше „Храма“, родителите му нямаше да се

разведат. Заради „Храма“ майка му бе станала толкова религиозна, че бе решила да се раздели с баща му.

Боби все още си спомняше как навремето ходеше на службите с нея и слушаше проповедите на Г. Дуейн Сноупс, а онази кучка, съпругата му, седеше на първия ред и попиваше всяка негова дума. Г. Дуейн беше мъртъв и Боби не би могъл да му направи нищо, но след всичките тези години той най-после се беше добрал до съпругата му.

Само дето всичко вървеше наопаки.

Макар че го беше извършил в пияно състояние, сега вече си даваше сметка, че не биваше да опустошава киното. Но когато беше влязъл в снейкъра, тя изглеждаше толкова щастлива, че работи там, че направо му се повдигна. Не бе справедливо тя да е щастлива, а майка му да му се кара непрекъснато за какво ли не. Баща му пък не се обаждаше дори и по телефона вече.

Тримата с Джой и Дейв пиеха водка с оранжада по време на втория филм. След като свърши прожекцията, Боби бе предложил да продължат с пиенето, но Джой и Дейв казаха, че са уморени. Скапаняци. Боби се отърва от тях, пийна още малко водка, след това се върна в киното. Всички си бяха заминали, затова той се промъкна вътре и сякаш изгуби разсъдъка си.

Едва в събота следобед, докато се разхождаше с колата си, той се замисли за нещата, които беше прибрал в багажника, и започна да се притеснява какво ще прави, ако майка му или някой друг ги откриеха. Точно тогава бе забелязал ескорта на Рейчъл, паркиран пред онзи нов жилищен блок. Улицата беше пуста, наоколо нямаше никого и той се бе възползвал от момента, за да скрие нещата от багажника си под кутиите на задната седалка на ескорта. Тази сутрин бе научил, че са я арестували и това го беше накарало да се зарадва много. Но не за дълго, понеже малко по-късно разбра, че вече са я пуснали.

Той осъзна, че настига твърде бързо колата пред него, и излезе в лявата лента.

В нея обаче се движеше един пикап, който летеше точно срещу него. Боби почувства как адреналина закипява във вените му. Наду клаксона и в последния момент пикапът изхвърча от пътя и се приземи в канавката отстрани.

— Караш прекалено бързо! — извика момчето от задната седалка.

Боби избърса потта от лицето си с горната част на тениската си.
— Казах ти да млъкнеш!

Ако майка му не беше намерила тревата в стаята му тази сутрин, сигурно нямаше да го изхвърли от къщи. Беше му казала, че го гони завинаги, но той не ѝ беше повярвал допреди няколко часа, когато си беше отишъл до тях и бе видял пред тях спряла камионетка с надпис „Ключар. 24 ч. в денонощието“.

Не знаеше какво да прави. Последно беше чул, че баща му е в Джаксънвил и реши да отиде там, но нямаше представа дали и той ще го иска.

Беше изпил две бири, попуши малко трева и докато караше безцелно, бе минал покрай пътя, водещ нагоре към Хартейк. Не можеше да понесе мисълта, че Рейчъл е излязла от ареста и сигурно отново е щастлива и усмихната. Заряза колата в един храсталак и пое пеша нагоре през гората.

Предположи, че Гейб и Рейчъл ще работят по киното и реши да подпали къщата докато ги няма. Но точно когато бе взел тубата с бензин от гаража, откъм задната врата се бе появил Гейб. Боби не беше чак толкова ненормален, че да запали къща, когато в нея има хора, затова реши вместо нея да подпали гаража.

Когато пламъците лумнаха, той ги наблюдава в продължение на една-две минути, след което тръгна обратно през гората. Но точно тогава на пътя към вилата се появи рейндж роувърът. Кола, която струваше шестдесет хиляди долара.

След като от джипа изскочиха пастор Итън и Кристи Браун, той се бе метнал вътре и го подкара. Шибаните хлапета на задната седалка не бяха издали дори и звук отначало. А сега сякаш се бяха наговорили да вдигат неопикуема олелия.

— Ако ни оставиш да слезем от колата, няма да кажа на Гейб какво си направил.

Боби настъпи газта.

— Ще ви пусна, добре! Но не още. Трябва да се отдалеча малко повече.

— Сега! Трябва да ни пуснеш сега! Роузи е много изплашена.

— Млъквай! Просто млъкни, чуваш ли!

Завоят излезе пред него прекалено бързо. Чу как нещо изхриптява в гърлото му, след това натисна спирачките.

Момчето изкрещя отзад. Колата започна да върви на зигзаг и пред очите на Боби изплува лицето на майка му. *Мамо!*

Той изгуби контрол над колата.

Рейчъл не можеше да спре хлипането си.

— Моля те, Господи... О, моля те... Моля те...

Кокалчетата на ръцете на Гейб бяха побелели върху кормилото на мерцедеса, а лицето му беше сиво. Знаеше, че мисли това, което си мисли и тя. Дали не бяха тръгнали в погрешната посока по пътя.

Рейчъл си каза, че полицията ще открие децата, ако двамата с Гейб не успеят. Кристи и Итън бяха останали във вилата, за да се обадят в полицейското управление. А следите от гуми в края на алеята, водеща към къщата, бяха съвсем ясни. И въпреки това... Вече бяха минали двадесетина километра. Ами ако не бяха предположили правилно? Или пък мръсникът, когото преследваха, бе отбил в някой страничен път?

Не искаше да мисли за това. Ако не се опитваше да се сдържа, сигурно щеше да се разреве с глас.

Гейб затаи дъх.

— Колата.

В същия момент я забеляза и тя.

— О, боже...

Рейндж роувърът бе преобърнат и лежеше на покрива си в канавката отдясно на пътя. Имаше още няколко спрели коли и хората се бяха насъбрали в групичка. Точно до джипа се намираха две полицейски коли и линейка.

— О, боже... Моля те... Моля те, Господи...

Гейб натисна рязко спирачките и гумите на мерцедеса заораха в чакъла на банкетата. Той скочи бързо от колата, а Рейчъл тичаше по петите му. Чу го да пита запъхтяно полицаия, който стоеше до линейката.

— Децата! Децата добре ли са?

— Кой сте вие?

— Аз съм... Аз съм бащата на момчето.

Полицаят кимна с глава към носилката.

— В момента се занимават с него.

Рейчъл и Гейб достигнаха до носилката едновременно. Но в нея не беше Едуард. Дватама впериха очи в Боби Денис.

Без да каже и дума, Гейб хукна към колата и се наведе, за да погледне вътре. След това веднага се изправи.

— В колата имаше две малки деца. Петгодишно момче и момиченце на няколко месеца.

Полицаят го изгледа с безпокойство.

— Да не би да искате да кажете, че онзи хлапак не е бил сам в колата?

Гейб набързо обясни, а през това време Рейчъл също отиде, за да провери в колата. Коланчетата на празната седалка на Роузи бяха отвързани. Рейчъл се озърна наоколо и видя една бяла бебешка обувка в храстите, на около три метра от колата.

— Гейб!

Той се затича към нея.

— Виж! — извика тя. — Обувката на Роузи. — Тя примижа срещу залязващото слънце и видя миниатюрно розово чорапче да виси на един храст близо до линията от дървета, очертаваща началото на гъста гора.

Гейб веднага забеляза чорапа.

— Да вървим.

Тръгнаха заедно към гората. Бодливи храсти се закачаха на всяка крачка в роклята ѝ, но тя не им обръщаше никакво внимание.

— Едуард!

— Чип! — провикна се и Гейб. — Обади се, ако ни чуваш!

Нямаше никакъв отговор и те навлязоха още по-навътре в гората. Краката на Гейб бяха по-дълги от нейните, затова той се придвижваше значително по-бързо.

— Чип! Чуваш ли ме?

Един нисък клон закачи блузата ѝ. Тя рязко се освободи от него, след това вдигна поглед и видя, че Гейб е застанал неподвижно.

— Чип? Ти ли си?

О, господи... Тя се спря и се заслуша.

— Гейб?

Гласът бе тих и до болка познат. Идваше някъде отляво.

Гейб се втурна напред и тя го последва с разтуптяно сърце.

Стигнаха до някакво дърво и Рейчъл се подхлъзна по внезапно стръмния бряг, но бързо възстанови равновесие. Гейб изчезна от погледа ѝ. Тя продължи по пътеката между боровите и излезе на едно открито място, през което минаваше малък поток.

И в този момент ги видя.

Едуард беше седнал до дънера на стар, черен евкалипт на около тридесет метра от тях, а Роузи се беше свила в скута му.

— Чип! — Гейб се завтече през полянката към децата.

Роузи стоеше тихо, но веднага след като го видя, започна да плаче. И двете деца бяха мръсни, със следи от сълзи по бузите. Тениската на Едуард беше разкъсана, а на едното му коляно се виждаше рана. Гейб приклекна до тях, грабна Роузи с една ръка, а с другата обгърна Едуард.

— Гейб! — Едуард се притисна към него.

Рейчъл изхълца мъчително и се втурна напред. Гейб пхна Роузи в ръцете ѝ и притисна Едуард към гърдите си, след това го отдръпна леко, за да може да види лицето му.

— Добре ли си? Боли ли те някъде?

— Ушите.

Гейб веднага извъртя главата му на една страна.

— Болят те ушите?

— Роузи е страшно гласовита. Направо ме проглуши.

Гейб видимо се отпусна.

— Това ли е всичко? Нещо друго не те ли боли?

Чип поклати глава.

— Много се бях уплашил. Онова момче беше лошо. — Той се разплака.

Гейб го притисна леко към себе си, след това го подаде на Рейчъл и взе Роузи, за да я прегледа.

Едуард потреперваше в ръцете ѝ и говореше заврял глава в корема ѝ.

— Мамо, толкова се изплаших. Колата се преобърна и аз се страхувах, че онова лошо момче ще се събуди и ще побегне отново с нас, затова измъкнах Роузи от седалката ѝ и я понесох, но тя беше тежка и непрекъснато ревеше, щото и тя беше уплашена, но най-накрая спря.

— Постъпил си много храбро — промълви през сълзи Рейчъл.

Междувременно Гейб бе укротил бебето. Рейчъл погледна въпросително към него и той кимна.

— Добре е. Ще ги заведем и на преглед в болницата, но мисля, че са добре. Слава богу, че са били с предпазните колани, когато колата се е преобърнала.

Роузи отпусна глава на гърдите на чичо си и си захапа пръста. Едуард протегна ръка и я потупа по крака.

— Видя ли, Роузи? Нали ти казах, че ще ни намерят!

Рейчъл здраво притискаше Едуард към себе си, когато се отправиха през полянката обратно към пътя. Не бяха минали и няколко метра, когато от устата на Роузи излезе пронизителен писък.

— Виждаш ли, мамо! Нали ти казах, много е гласовита.

Гейб я потърка по гърба.

— Тихо, миличка...

Но Роузи не искаше да стои тихо. Започна да мърда в ръцете на Гейб, размахваше ръце и крака и пищеше.

Рейчъл проследи погледа ѝ и видя Хорс да лежи до дънера на дървото, до което бяха намерили децата. Роузи си го искаше.

— Аз ще го взема.

Тя се запъти към дървото, но когато стигна на крачка от него, забеляза, че задният шев на заека се беше скъсал и част от пълнежа на играчката се беше разсипала.

Блестящ, искрящ пълнеж.

Гейб ги видя почти едновременно с нея. Забърза към дървото и се втренчи в малката купчина искрящи камъни. Повечето лежаха на земята, някои се бяха задържали в мръсната козина на заека.

Гейб изпусна дъха си.

— Диаманти.

Тя гледаше онемяла към искрящите диаманти. Дуейн ги беше скрил в заека на Едуард. Раклата на Кенеди и библията са целели единствено да отвлекат вниманието ѝ. Когато я беше помолил да доведе сина им до летището, той не беше го направил заради сбогуването, а защото е бил сигурен, че Едуард ще дойде при него с Хорс. Дуейн бе искал диамантите, а не сина си.

В този момент Рейчъл реши, че Г. Дуейн Сноупс вече не е баща на детето ѝ.

Гейб я хвана за ръката.

— Май най-после намери съкровището си, Рейч...

Тя побутна едно от камъчетата с крак, мислейки си, че Гейб греши. Тези диаманти не бяха нейното съкровище. Истинското ѝ съкровище стоеше точно до нея, но тя нямаше право да си го поиска.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рейчъл успя да си вземе душ едва към десет часа вечерта, когато Едуард най-после бе заспал. Спря водата и докато се подсушаваше, изпрати още една благодарствена молитва за това, че и двете деца бяха останали живи и здрави.

Имаше толкова много неща да се направят, след като бяха открили децата. Кал бе заключил диамантите открити от Рейчъл в някогашния сейф на Дуейн, след това всички бяха разпитани от полицията. Бяха се заинтересували от състоянието на Боби Денис, който се намирал в болницата, а Рейчъл бе разговаряла с Керъл. Майката на Боби беше много разстроена и отчаяно се нуждаеше от опрощение. Рейчъл ѝ го даде, без да се поколебае дори и за миг.

Но сега не ѝ се искаше да мисли за Боби, затова концентрира вниманието си върху сресването на косата си с гребена на Гейб. Нямаше какъде да бърза. В момента Гейб и неговата прекалено развита съвест седяха там навън и я очакваха. Беше сигурна, че господин Храбрния Скаут се е приготвил да извърши достойната постъпка. Гребенът се заплете в косата и тя го хвърли на масичката.

Ако зависеше от нея, двамата с Едуард щяха да прекарат нощта в апартамента на Кристи, но Едуард и Гейб бяха отказали да се разделят. Все още не можеше да проумее как отношенията между тях се бяха променили толкова драстично. Изглеждаше като някаква ирония на съдбата. Това, което преди изглеждаше като непреодолим проблем в отношенията ѝ с Гейб, сега бе изчезнало, но една не по-малка бариера все още стоеше на пътя ѝ. Гейб не я обичаше, а тя не искаше да живее в сянката на Чери.

Посегна, за да вземе чистите дрехи, които Игън и Кристи ѝ бяха донесли от апартамента, но с изненада установи, че те не са на мястото, където ги беше оставила. Уви хавлията около кръста си и отвори леко вратата.

— Гейб? Трябват ми дрехите.

Тишина.

Не ѝ се искаше да излиза извън банята в този вид.

— Гейб.

— Във всекидневната съм.

— Къде са ми дрехите?

— Изгорих ги.

— Какво си направил? — Тя бързо излезе в коридора.

Чувстваше се достатъчно беззащитна да се изправи срещу него дори и ако не беше облечена само с една хавлия, затова бързо влезе в спалнята му и навлече една от работните му ризи. Закопча нервно всички копчета и едва тогава влезе във всекидневната.

Той се бе разположил удобно в едно кресло, с крака вдигнати върху старинното шкафче, което използваша за масичка за кафе. В ръката си държеше кутийка с лимонада.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

Тя подуши остра миризма на изгоряло и забеляза пушешите въглени в камината.

— Искам да знам защо ми изгори дрехите?!

— Недей да говориш толкова високо. Ще събудиш Чип. Изгорих ги, тъй като не можех да ги гледам дори и минута повече. Ти нямаш нито една дреха, която да не е страшно грозна, Рейчъл Стоун. С изключение на бикините ти. Те ми харесват.

Държеше се така, сякаш бе най-безгрижният човек на света. Къде беше напрегнатият, труден мъж, с когото беше свикнала?

— Гейб, какво ти става? Нямаш никакво право да постъпваш така.

— Като твой настоящ и бъдещ работодател аз имам много права.

— Работодател ли? Киното е затворено и аз заминавам утре. Ти вече не си мой работодател.

По упоритото му изражение разбра, че нямаше да се отърве толкова лесно от него.

— Ти отказа да се омъжиш за мен — започна бавно той. — Затова не виждам никакъв друг начин да подхожда към теб, освен да те преназнача. Между другото, изгорих и автобусните билети заедно с дрехите.

— О, не. — Тя се стовари на кушетката, изведнъж почувствала се много изморена от всичко. Дали Гейб си въобразяваше, че само защото

най-накрая е успял да спечели благоразположението на сина й, всичко вече е наред? — Как си могъл да го направиш?!

В следващите няколко секунди той не каза нищо. След това я изгледа с ленива, пресметлива усмивка.

— Познавам те прекалено добре, мила. Ти няма да задържиш онези диаманти. Коеето означава, че е време да сключим сделка.

Тя го изгледа предпазливо. Той също я погледна над ръба на кутийката с лимонада, след това отпи. Наведе кутийката надолу и продължи да я разглежда втренчено. Погледът му я накара да си припомни, че е чисто гола под ризата, която беше облякла набързо.

— Имам намерение да направя някои промени в живота си — каза Гейб.

— О, така ли?

— Ще се лицензирам за Северна Каролина и ще отворя кабинет тук, в Салвейшън.

Колкото и да беше ядосана, тя не можеше да не изпита радост от тази новина.

— Много се радвам. Това е точно работата, с която трябва да се занимаваш.

— Но ще ми трябва помощ.

— Каква помощ по-точно?

— Ами... Ще трябва да назнача администратор, който да ми помага и в работата.

— Аз вече имам работа във Флорида — напомни му тя. — И нямам намерение да ставам твой администратор. — Защо трябваше да усложнява нещата? Толкова ли не можеше да разбере колко й беше трудно да го напусне и без да се стига до всичко това?

— Това не е работата, която ще ти предложи — продължи той сериозно. — Макар че ако понякога решиш да ми помагаш на доброволни начала, бих го оценил високо. Но не, това, което мисля за теб, е по-скоро кариера, отколкото работа.

— Кариера? И какво по-точно ще правя?

— Неща, които искам да бъдат свършени.

— Например?

— Ами... — Той сякаш се замисли. — Пране. Не ми тежи да готвя и да мия чинии, но никак не обичам да пера.

— Искаш да те пера?

— Да, наред с другите неща.

— И какви са те?

— Да вдигаш телефона вечер. Когато не работя, не обичам да вдигам телефона. Затова ще трябва ти да се нагърбиш с тази задача. Ако е някой от семейството ми, ще говоря с него. Иначе ти ще трябва да се погрижиш за това.

— Да те пера и да вдигам телефона. В това ли се състои моята нова кариера?

— И да следиш банковите ми сметки. Това наистина много го мразя. Страшно се изморявам, когато трябва да проследя къде е отишло всяко пени.

— Гейб, ти си доста богат мъж. И наистина трябва да се грижиш по-добре за парите си.

— Точно това ми повтарят непрекъснато и братята ми, но мен просто не ме интересува.

— Пране, отговаряне на телефона и следене на сметките ти. Това ли е всичко?

— Почти. Има само още едно нещо.

— И то е?

— Секс. Това ще е основната част от работата ти.

— Секс?

— Всъщност това е на първо място. Много по-важно от банковите сметки например.

— Да правя секс с теб?

— Да.

— Искаш да ми плащаш, за да правя секс с теб?

— Плюс прането и телефона, и...

— Искаш да ми плащаш и това е моята нова кариера! Да бъда твоя любовница на пълен работен ден и домашна прислужница на непълен?

— Това за любовницата... Би било хубаво. Харесва ми идеята да имам любовница. Но заради Чип и понеже градът е доста малък, ще трябва да се оженим. — Той вдигна предупредително ръка. — Така, знам, че не искаш да го направиш, затова няма да ти се налага да гледаш на всичко това като на истински брак още отсега. Вместо това всичко може да бъде оформено просто като една сделка... — Очите му се присвиха. — Нещо, което една пресметлива жена като теб би

трябвало да оцени. — Той се намести в стола си. — Аз се нуждая от секс, ти ми го осигуряваш. Чиста работа.

— О, Гейб...

— Преди да изразиш възмущението си, нека да ти кажа, че става въпрос за доста пари.

Макар да знаеше, че не бива да го прави, тя не се стърпя да попита.

— И колко по-точно?

— В деня, в който се оженим, ще ти дам чек за... — Той спря и се почеса по главата. — Колко искаш?

— Един милион долара — тросна се тя, ядосана на себе си, че въобще е попитала.

Но той беше прав. Диамантите на Г. Дуюейн никога не биха могли да бъдат нейни. Тя най-после го беше разбрала.

— Добре. Един милион долара.

Тя го зяпна с отворена уста.

— Аз не се интересувам чак толкова от пари, за разлика от теб — сви рамене той. — Освен това ще трябва да прекарваш голяма част от времето си гола. Няма да е лесна работа.

Тя се отпусна назад на възглавниците. Чувстваше как главата ѝ се замайва. Дори и само това, че човекът насреща ѝ притежаваше един милион долара, беше нещо, което умът ѝ не можеше да побере, а какво оставаше за факта, че същият този мъж иска да даде всичките тези пари на нея. Ако обаче вместо парите предлагаше любовта си, тя би се съгласила на секундата.

Гейб дръпна краката си и ги свали на пода.

— Знам, че изпитваше известни съмнения относно брака заради отношенията между Чип и мен, но може би си забелязала, че този проблем вече не съществува.

Тя си помисли за начина, по който се бяха държали Гейб и Едуард един към друг през цялата вечер.

— Все още не мога да проумея как стана това. Знам, че причината не е само в отвличането. Видях и как се държите помежду си тази сутрин. Как може нещо толкова сериозно да изчезне толкова бързо?

— Ти някога удряла ли си това момче?

— Не.

— Е, ако беше, тогава нямаше да има нужда да задаваш този въпрос. И това е другото нещо, Рейчъл. Освен секса. Получавам еднакви права при отглеждането на Чип. Ще вземаме решенията, касаещи него, заедно. — Гласът му изведнъж стана много сериозен. — Няма да ти позволя да разделиш това момче от мен. Вече съм загубил едно дете и нямам никакво намерение да загубя второ. И ако трябва да постигна това, като скъсам сто автобусни билета, или изгоря всяко парче дреха, което притежаваш, ще го направя.

— Той не е твое дете.

— До вчера не беше. Но от днес вече е.

Тя не знаеше какво да каже. Защо всичко трябваше да става толкова трудно?

— Може и да си забелязала вече, че всеки от фамилията Бонър приема децата доста насериозно.

Рейчъл си спомни за начина, по който Итън и Кал се отнасяха към Едуард. Колкото и да не я харесваха, те никога не си бяха позволили да не бъдат любезни с него. А тази сутрин Роузи бе предавана от ръка на ръка, сякаш всеки един бе отговорен за нея.

— Да, забелязах.

— Значи сключваме сделката.

— Гейб, едва оцелях от един катастрофален брак и нямам намерение да се излагам на всичко това отново. Ако въобще някога се ожения пак, ще го направя само от любов.

Очите му се присвиха възмутено.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да седиш срещу мен и да твърдиш, че не ме обичаш? И мислиш, че ще ти повярвам? Аз не съм глупак, Рейчъл. И въпреки всичките ти префърцунени приказки, че искаш да бъдеш лека жена, ти си толкова праволинейна, колкото и всеки друг, когото познавам. И ако не ме обичаше, нямаше начин да ми позволиш да те докосна, камо ли да прекарам някои от най-хубавите нощи в моя живот в леглото ти.

Тя сериозно се замисли дали да не го цапардоса. Въздържа се и само скръцна със зъби.

— Тук обаче не става въпрос за моята любов.

Той я изгледа неразбиращо.

Рейчъл грабна една от възглавниците на кушетката и я запрати към него.

— По дяволите! Разля ми лимонадата.

Тя скочи на крака.

— Искам да се махна оттук.

Гейб запрати кутията на пода и също се изправи.

— Ти не си благоразумна жена, Рейчъл. Някой случайно да ти го е казвал?

— Благоразумна! — изстреля гневно тя. — Само защото не искам да стана обект на твоята благотворителност, ти ме смяташ за неблагоразумна.

— Обект на благотворителност! Наистина ли го приемаш така?

— Знам го със сигурност. Итън не е единственият светец във вашето семейство.

— Мислиш, че аз съм светец! — Вместо да се ядоса, той изглеждаше по-скоро поласкан.

— Мили боже... — измърмори тя.

Той насочи показалеца си към нея.

— Аз ще се ожения за теб, Рейчъл. Просто се опитай да си го набиеш в главата.

— Защо искаш да се ожениш за мен? Ти не ме обичаш!

— Кой го казва?

— Не си играй игрички, моля те! Това е нещо изключително важно за мен. — Гневът ѝ изведнъж се изпари и тя прехапа долната си устна. — Моля те, Гейб...

Той отиде при нея и я накара да седне на дивана до него.

— Защо бих си играл игрички, кажи ми? Не можеш ли да разбереш, че това е важно и за мен!

— Не и по начина, по който аз го разбирам. Ти се грижиш за мен, но аз се нуждаю от нещо повече. Толкова ли не можеш да го проумееш?

— Разбира се, че мога. Рейчъл, нима не знаеш какво изпитвам към теб?

— Това, в което съм сигурна, е, че не изпитваш същото, което си изпитвал към Чери. — Мразеше острата нотка, която се долавяше в гласа ѝ, мразеше себе си за ревността си към мъртвата жена.

— Моят живот с Чери е приключил — тихо изрече той.

Рейчъл погледна надолу към ръцете си.

— Не мисля, че някога ще приключи. А аз не мога да живея като се конкурирам с нея.

— Ти не се конкурираш с Чери.

Той нищо не разбираше. Рейчъл стисна юмруци и си помисли, че ще е най-добре да излезе от стаята, но с последната останала ѝ борбеност реши да му даде още един шанс.

— Тогава кажи ми нещо лошо за нея.

— Какво имаш предвид?

Един вътрешен глас ѝ каза да се отдръпне, докато гордостта ѝ все още не е наранена, но някои неща бяха по-важни от гордостта.

— Казваш, че не се конкурирам с нея, но аз не го вярвам. — Чувстваше се дребнава и заядлива. Не можеше да го погледне в очите, затова продължи да се взира в ръцете си. — Искам да чуя нещо лошо за нея.

— Но това е глупаво!

— Може би за теб, но не и за мен.

— Рейчъл, защо трябва да преминаваш през всичко това?

— Трябва да е имало все нещо, в което да не е била свършена.

Примерно... Хъркаше ли? — Тя вдигна очи и го изгледа с надежда. — Аз не хъркам.

Той плъзна ръка по юмруците ѝ.

— Нито пък тя.

— А може би... не знам. Да не би да е изхвърляла вестника ти в кофата за боклук, преди да си успял да го отгърнеш?

— Случвало се е веднъж-дваж.

Мразеше състраданието, което четеше в очите му, но трябваше да стигне докрай. Умът ѝ продължаваше да търси нещо, което да направи Чери само почти перфектна жена.

— Някога... използвала ли е самообръсначката ти, за да си бръсне краката?

— Тя не харесваше самообръсначката, която използвах. — Той замълча и я изгледа многозначително. — За разлика от теб.

Рейчъл чувстваше, че отчаянието ѝ нараства. Все нещо трябваше да се намери.

— Аз съм много добра готвачка.

Изражението му стана още по-съчувствено.

— Тя печеше хляб поне веднъж в седмицата.

Един-единствен път Рейчъл се бе опитала да пече хляб и само беше похабила маята.

— Аз почти не правя нарушения, когато шофирам.

Той повдигна едната си вежда. Рейчъл продължи обнадеждено.

— И понякога хора, които са изключително сърдечни и добродушни, не могат да разказват добре вицове. Те просто не знаят как да наблегнат на най-смешната част.

— Ти си невероятна. — Той я целуна по челото, след това я остави да се отпусне в ъгъла на кушетката. — Наистина искаш да преминеш през всичко това, а? Макар че няма нищо общо с теб.

— Тя изглежда толкова перфектна...

Той си пое дълбоко въздух.

— Добре де, добре. Слушай внимателно, понеже ще го кажа само веднъж. Обичах Чери с цялото си сърце и сега изпитвам същото към теб.

Тя изпусна бавно въздуха от дробовете си.

— Може и да не си била в състояние да съхраниш душата на Дуейн — продължи Гейб, — но със сигурност успя да съхраниш моята. Ти ме измъкна от цялото това самосъжаление, в което се бях потопил и обърна живота ми наопаки. Аз отново започнах да живея.

Рейчъл почувства как започва да се разтапя и понечи да се приближи към него, но той вдигна ръка.

— Не съм свършил още. Ти си тази, която повдигна въпроса, затова сега слушай внимателно. Чери беше... тя беше прекалено добра, за да е реална. Никога не избухваше и колкото и да се опитвах, не можех да изкопча дори и една лоша дума от нея за когото и да било, включително и за хора, които бяха наистина абсолютни отрепки. Дори и когато беше уморена или не се чувстваше добре, или пък когато Джейми направеше някоя беля, тя никога не повишаваше тон, никога не се вбесяваше. Просто притихваше. Беше толкова дяволски сладка.

— Това ме кара да се чувствам чудесно — изскърца сухо Рейчъл.

— А сега идва и това, което ще кажа само веднъж. — Той си пое дълбоко дъх. — Понякога животът с Чери изглеждаше така, сякаш живееш с Майка Тереза, или някоя като нея. Тя беше толкова мила, толкова благоразумна, толкова дяволски добра, че аз просто се задушявах понякога.

Рейчъл изведнъж усети как започва да се чувства много по-добре.

— Наистина ли?

— Наистина.

— А с мен?

— С теб е много по-различно — усмихна ѝ се той.

Тя засия от щастие.

— И още нещо. — Той се намръщи. — Чери обичаше да си тананика. Когато готвеше, чистеше, дори и когато четеше някакво списание, тя все си тананикаше. Понякога въобще не ми правеше впечатление, но друг път направо ми лазеше по нервите.

— Да, непрекъснатото тананикане може да бъде дразнещо. — Рейчъл откри, че започва да харесва Чери Бонър.

— И работата беше в това... Понеже тя винаги прощаваше моите недостатъци, аз никога не можех да си позволя да ѝ направя забележка за това.

— Горкичкият. — Тя прехапа долната си устна. — А тя беше ли... Знам, че съм голяма идиотка да питам за това, но... как беше в леглото?

Той сякаш се развесели.

— Ти май никак не си уверена в себе си, а?

— Няма значение. Все едно, че не съм те питала.

— Не би било честно спрямо Чери, ако използвам една толкова съвършена в леглото жена като теб за сравнение.

Очите ѝ се разшириха и тя се усмихна.

— Наистина ли?

Гейб се разсмя. Тя се присламчи до него на кушетката и ръцете му я обгърнаха така, сякаш никога повече нямаше да я пусне. Устните му се заровиха в косата ѝ и гласът му натежа от емоции.

— Чери бе момчешката ми любов, Рейч. А ти си мъжката ми любов. И аз наистина те обичам, с цялото си сърце. Моля те, не ме изоставяй!

Тя не можеше да му отговори, тъй като устата му се беше озовала върху нейната и двамата се потопиха в целувка, толкова всепоглъщаща, че всичко друго изгуби значението си за момента.

Когато се отдръпнаха един от друг, тя се вгледа в очите му и се почувства така, сякаш надничаше в душата му. Всички бариери между тях бяха изчезнали.

— Не забравяш ли нещо? — прошепна той.

Рейчъл наклони въпросително глава.

— Не забравяш ли да кажеш „Аз също те обичам, Гейб“?

Тя се отдръпна още малко и се усмихна в очите му.

— Има ли някакво съмнение в това?

— Ти не си единствената, която има нужда да чуе тези думи.

— Обичам те, Гейб! С цялото си сърце и душа.

— И повече няма да говориш за заминаване?

— Не, няма.

— Няма да ми изтъкваш аргументи срещу женитбата ни?

— Нито един.

— И ще се разбираш с братята ми?

— О, не ми напомняй за това!

— И Чип ще принадлежи и на двама ни?

Тя кимна, не беше в състояние да говори. Сега, когато бе отдал сърцето си на това, Гейб Бонър несъмнено щеше да бъде много подобър баща на сина ѝ, отколкото Дуетн Сноупс.

Тя го погали по челюстта, след това го целуна отново. Искаше ѝ се да се смее и да пее, и да избухне в сълзи, всичко това наведнъж. Емоциите бяха прекалено много, затова тя се опита да ги скрие зад една престорена заядливост.

— Обаче не си мисли, че ще забравя за онзи един милион долара. Беше прав, че няма да запазя диамантите, а пък ти не си достатъчно компетентен, за да управляваш собствените си пари.

— А ти си компетентна, така ли?

Тя кимна.

— Да, права си — въздъхна той. — И все пак, за един милион долара човек има право да очаква нещо специално. — Без никакво предупреждение той я грабна на ръце. Докато я носеше към спалнята, едната му ръка я милваше по голото дупе. — Чакай да помисля... Каква ли стойка ще си заслужава един милион долара?

През главата ѝ мигновено минаха десетина идеи.

— Първо ще те съблека гола. — Гърленият му шепот я накара да потрепери. — След това ще те просна на това легло и ще правя любов с абсолютно всяка част от тялото ти.

Рейчъл изпъшка възбудено.

— И освен това, Рейч, Чип е заспал дълбоко, така че имаме всичкото време на света. Ще го правя наистина много бавно.

Той я остави на пода и заключи вратата на спалнята. След това отново се върна при нея и започна да ѝ разкопчава ризата. Зарови глава в шията ѝ и лекичко захапа кожата ѝ със зъби. Ризата се плъзна на пода. Започна да я целува страстно, преминавайки от едно вкусно място към друго.

Когато не можеше да се сдържа повече, тя започна да разсъблича дрехите му и не спря, докато не го остави чисто гол.

Тялото му. Наслаждаваше се на вида на мускулестите му ръце, на прехода между загоряла и по-светла кожа, на тъмната растителност по гърдите и слабините му. Хвана го за члена, усещайки тежестта му, силата му, наслаждавайки се на все по-учестеното му дишане.

Паднаха заедно на леглото и бързо установиха, че никой от тях няма необходимото търпение, за да го направят бавно. Тя се нуждаеше от тежестта му върху себе си, тежестта, която щеше да я закотви към това легло, към тази къща, към този град — обвързвайки двамата завинаги. И той също се нуждаеше от това.

Едва когато Гейб беше влязъл дълбоко в нея, забавиха малко темпото. Тя го обгърна с крака, радвайки се на чувството да бъде напълно отворена за него, да бъде притежавана от него.

Сивите му очи се потопиха в нейните.

— Обичам те, Рейчъл!

Усмихна му се с любов, преди да прошепне думите, които знаеше, че иска да чуе от нея.

— Обичам те, Гейб!

ЕПИЛОГ

— Не знам какво ми става. Просто не мога да взема решение. — Рейчъл прехапа долната си устна, перфектна картинка на нерешителна жена, ако се изключи дяволитото пламъче в очите ѝ. — Ти беше прав, Итън. Трябваше да те послушам. Кушетката наистина стои най-добре до прозореца.

Итън погледна многострадално към най-големия си брат.

— Хайде да я преместим пак до прозореца, Кал.

Гейб наблюдаваше от вратата как братята му вдигнаха тежката кушетка и я сложиха под предния прозорец на вилата и леко се подсмиваше. Много му харесваше да наблюдава как Рейчъл тормози братята му. Караше Итън да ѝ носи или пренася най-различни работи, а когато се появеше Кал, в нея изведнъж се появяваше неутолимо желание да пренареди цялата нова мебелировка, която наскоро бяха закупили.

Най-много имаше зъб на Кал, затова, макар той да се вясваше насам по-рядко, на него неизменно се падаха най-тежките задачи. Миналата есен го беше подмамила да отиде веднъж в училището на Чип и когато вече беше там, го накара да даде хиляди автографи на всяко срещнато хлапе. Все още ѝ харесваше да пести пари, затова го беше накарала да се съгласи да осигури бъдещите медицински разходи на Чип и на другите деца, които щяха да имат, на децата на Кристи и Итън и на нея самата, в случай че ставаше въпрос за преглед, при който няма нужда да си съблича дрехите. Кал имаше нахалството да поспори с нея по последната част.

Независимо какво искаше Рейчъл от братята му, Гейб се правеше на ударен, все едно че няма представа какво става. Това направо ги подлудяваше, но не се оплакваха, тъй като все още се чувстваха виновни за първоначалното си отношение към нея. Като изкупление за това те правеха всичко, което им поискаше Рейчъл, а за награда тя искаше още и още.

Тази сутрин Гейб я беше попитал, колко още смята да продължава по този начин. Беше му отговорила, че според нея щяха да я изтърпят поне още шест месеца, но той много се съмняваше в това. Братята му можеха да бъдат изключителни чаровници, когато си го поставеха за цел, и Гейб предполагаше, че в най-скоро време те ще използват това си качество, за да накарат Рейчъл да прекрати тормоза над тях.

Кал намести своя край от кушетката и изгледа раздражено Гейб.

— Кажи ми го още веднъж, Рейч. Защо този мързелив пън, за когото се ожени, не ти помага да си разместяваш мебелите?

Рейчъл се пресегна да погали Снузър, тяхната сиамска котка.

— Кал, много добре знаеш, че Гейб има чувствителен гръб. Не ми се иска да го излагам на опасност.

Кал измърмори нещо под носа си, което прозвуча като чувствителен гръб, дрън-дрън.

Рейчъл се направи, че не го чува, докато Гейб се опита да подкрепи жена си, като се държи като някой, който наистина има чувствителен гръб.

Докато се изтягаше в шезлонга, той си мислеше, че след една година семеен живот въобще не му беше омръзнало да я наблюдава. За пикника, който си организираха днес, се бе облякла с къси копринени панталонки и копринена блуза, и двете в същото синьо като зюмбюлите, които бяха поникнали тази пролет пред вилата. Чифт фини обеци с диаманти проблясваха през кестенявите ѝ къдрици, които сега бяха малко по-късо подстригани. Той ѝ беше купил обеци с по-големи диаманти, но Рейчъл го бе накарала да ги замени с по-малки, обяснявайки му, че този размер ѝ харесва повече.

Това, на което най-много се радваха очите му днес — всъщност в повечето дни, бяха обувките ѝ, елегантни сребърни сандалки с тънък и остър ток. Обичаше тези сандали. Обичаше всички обувки, които ѝ купуваше.

— Кал, това кресло... Съжалявам, че трябва да те помоля, но ти винаги си толкова мил, когато ми помагаш. Би ли го преместил по-близо до камината.

— Разбира се. — На Гейб му се стори, че чува скърцането на зъбите на Кал, докато вдигаше тежкото кресло и го мъкнеше към камината.

— Идеално — усмихна му се Рейчъл.

— Наистина ли? — попита Кал с надежда.

— О, не, прав си. Въобще не е идеално. Може би ще е по-добре до кушетката?

В този момент се чу затварянето на задната врата и Джейн премина покрай тях, забързана към банята. Кал погледна часовника си и въздъхна.

— Точно по разписание.

— Три бременни жени и една баня. — Итън поклати глава. — Не е приятна гледка. Надявам се скоро да приключиш с разширението на вилата, Гейб.

— Трябва да бъде завършено преди зимата.

За разлика от всички останали, родителите му бяха харесали Рейчъл още от момента, в който се бяха запознали с нея, и майка му бе прехвърлила вилата на негово име като сватбен подарък. Макар че имаха пари да си купят много по-луксозен дом, и на двамата много им харесваше да живеят в Хартейк и дори не бяха си и помисляли да се местят другаде. Трябваше им повече пространство обаче, затова сега строяха една просторна двуетажна пристройка в задната част, която бе проектирана така, че да се върже с оригиналната архитектура на вилата, като същевременно им осигури допълнителната жилищна площ, от която се нуждаеха.

Въпреки строителните неудобства Рейчъл бе решила да организира пикник, за да отпразнуват официалното осиновяване на Чип от Гейб. Това беше голямо събитие за всеки член от семейството, с изключение на Гейб и Чип. Те двамата бяха свършили това преди една година, в нощта, която Рейчъл бе прекарала в ареста.

— Пак добре, че сега само едната от съпругите ни повръща — обади се Итън. — Спомняте ли си, когато бяхме тук за Коледа и Рейчъл и Кристи се надпреварваха коя ще окупира първа тоалетната.

Кал потрепери.

— Това не е нещо, което някой от нас би могъл да забрави.

За да избегнат строителните отпадъци, бяха решили да направят пикника близо до градината на Рейчъл, която сега беше цялата разцъфтяла в розите, засадени наскоро.

Кристи се провикна през страничния прозорец.

— Рейчъл, ела навън. Трябва да видиш най-новия номер на Роузи.

— Веднага идвам. — Тя потупа Кал по гърба. — Ще довършим това по-късно.

Рейчъл се запъти тремаво навън, следвана по петите от котката. Коремът ѝ вече бе много издаден напред и тя се стремеше да прехвърля по-голямата част от тежестта си върху петите. Гейб почувства някаква първобитна мъжка гордост, знаейки, че той ѝ е направил този корем. След месец бебето трябваше да се роди и всички го очакваха с нетърпение.

В мига, в който Рейчъл излезе, Кал и Итън се строполиха върху кушетката, която бяха местили на четири различни места. Гейб ги съжали и им донесе по една бира. След това се настани в креслото, което сигурно щеше да се наложи да премести до първоначалното му местоположение веднага след като братята му си заминеха, и вдигна своята бутилка с бира.

— Да пием за тримата най-щастливи мъже на света.

Братята му се усмихнаха и в продължение на няколко минути просто седяха мълчаливо и отпиваха от бирата, мислейки си какви късметлии са наистина.

Кал бе приключил първата си година в медицинския колеж на Университета на Северна Каролина и на двамата с Джейн много им харесваше да живеят в Чапъл Хил. Архитектите вече бяха готови с плановете, които щяха да превърнат мавзолея в един съвременен, просторен дом. Възнамеряваха да живеят там, след като Кал приключи следването си и се върне в града и продължи практиката на баща си.

Итън най-после бе намерил удовлетворение в ролята си на свещеник, макар сега да имаше проблем в намирането на църковна секретарка. Вече бе сменил няколко, правейки безплодни опити да замени Кристи, която категорично отказваше да напусне работата си в началното училище и да се върне да работи за него.

А Рейчъл...

Чип се втурна при тях, следван от Сами, неговия едногодишен лабрадор. Сами се завтече към Гейб, а Чип се приближи до Кал.

— Роузи е непоносима.

— Какво пак е направила, приятел? — Кал леко притисна сина на Гейб към себе си.

— Разруши укреплението ми, тъкмо когато го бях построил.

— Не бива да се примиряваш с това — поклати глава Кал. — Изгони я. Или си построй укреплението на такова място, че да не може да стигне до него.

Чип го изгледа с укор.

— Тя ми помагаше и не го е направила нарочно.

Кал пак поклати глава.

— В близко време двамата с тебе ще трябва да си поговорим сериозно за отношенията към жените.

Чип се приближи до Гейб, качи се в скута му и се намести там. Макар и още на шест години, той бе започнал да расте много бързо и скоро краката му щяха да опират пода, когато седеше в скута на баща си, но все още много му харесваше да бъде там.

— Знаеш ли какво си мисля, че ще се случи, тате?

Гейб целуна леко върха на главата му.

— Какво, сине?

Чип въздъхна примирено.

— Мисля си, че когато двамата с Роузи пораснем, ние вероятно ще се оженим, също както направихте вие с мама.

Никой не се засмя на това пророчество. Всички изпитваха респект към малко мистериозната връзка, която се бе оформила между двете деца, макар никой да не можеше да я проумее напълно.

— Понякога мъжът трябва да направи това, което трябва да направи — отбеляза дълбокомислено Кал.

— Същото си мислех и аз — кимна Чип.

Сега вече всички се разсмяха. Откъм страничния двор се дочу писък, който можеше да принадлежи само на Роузи. Сами повдигна глава от обувката на Гейб, а Чип въздъхна.

— Ще трябва да вървя. Иначе сигурно ще побърка баба и дядо.

Мъжете изчакаха докато Чип и кучето му излязат, след това се усмихнаха един на друг. Кал поклати глава.

— Момчето е страхотно. На шест е, но се държи като тридесетгодишен.

— Много се надявам, че тримата нови членове на семейството ни ще са поне наполовина толкова страхотни, колкото тези двамата — усмихна се Итън.

Гейб погледна през задния прозорец. Шадоу, едно коли, което беше прибрал няколко месеца преди това, лежеше търпеливо на земята и оставяше Роузи да се катери по него. Чип се приближи до родителите му. Дядо Бонър го опипа по мускулите на ръката, докато баба му посегна и лекичко разроши косата му.

Радваше се, че родителите му се завърнаха от Южна Америка, не само заради себе си, но и заради Чип. Семейство Бонър много бяха харесали сина му, както и майката на сина му. Освен това Чип вече си имаше приятели и се справяше много добре в училище. Гейб много се гордееше с него.

Откъм всекидневната се появи Джейн. Изглеждаше добре, макар и малко бледа. След нея вървеше Таша, една възрастна котка, която Гейб бе взел от приюта. Джейн вече бе във втория месец на бременността си и бе неописуемо щастлива в периодите, когато не повръщаше.

Кал понечи да стане, но тя му махна с ръка.

— Добре съм. Стой при братята си.

Размениха си усмивки и Кал я потупа отзад. Гейб си помисли колко много му харесва и на него това. Не да потупва задника на Джейн, разбира се, а на Рейчъл. Това да можеш да потупваш женския задник винаги, когато ти се прииска, бе едно от най-хубавите неща в семейния живот, макар никой да не го казваше на глас.

— Вчера разговарях с Керъл Денис — каза Итън.

Гейб и Кал се спогледаха мрачно. Споменът за деня, в който Боби Денис бе застрашил живота на децата им, бе нещо, което никога нямаше да забравят. Нито пък щяха да го забравят Итън и Кристи. Те все още се укоряваха за това, че са оставили децата сами в колата, макар никой да не ги обвиняваше в нехайство.

На Боби му трябваша шест месеца, за да се възстанови от раните си, но автомобилната катастрофа се бе оказала илюстрация на поговорката „Всяко зло за добро“. Беше спрял да се друса и да пие, а през последната година двамата с Керъл редовно ходеха на консултациите, от които толкова много се нуждаеха.

Гейб предполагаше, че взаимоотношенията им никога няма да бъдат лесни, но според Итън те най-после комуникираха помежду си. Освен това Боби бе престанал да обвинява Рейчъл за проблемите си, което беше много добре. Защото ако Гейб все още вярваше, че

хлапакът е някаква заплаха за жена му, би го изхвърлил от града, независимо на какви консултации ходеше.

— Керъл каза, че Боби възнамерява да се запише в колеж през август. Завършил е гимназия с доста добри оценки.

Кал поклати глава.

— Все още не мога да повярвам, че Рейчъл го посещаваше толкова често в болницата. Тази жена има много по-голямо сърце, отколкото разум. Знаете какво разправят хората, нали? Че ако Рейчъл не го беше посещавала, той нямаше...

— Не го казвай — прекъсна го Гейб.

— Това ми напомня нещо — обади се Итън и погледна през прозореца към Кристи, която държеше ръката на Роузи на корема си, за да усети как мърда бебето. Усмихна се и отново насочи вниманието си към разговора в стаята. — Ще ми трябва малко помощ от Рейчъл. Бренда Миърс от много време не може да се възстанови напълно от пневмонията, която изкара, и ми се иска Рейчъл да я посети.

— Хайде пак. — Кал протегна крака и погледна към Гейб.

Гейб си мислеше, че с Итън вече са се разбрали по този въпрос и затова сега го изглежда отчаяно.

— Ит, последния път ти казах, че не искам да ме забъркваш в тези неща. Ти си пасторът на Рейчъл и ти ще трябва да говориш с нея.

Мъжете отпиха от бирите си, мислейки си колко непосилна би могла да бъде една такава задача.

— Колко още според теб ще се опитва да се опъва на такива предложения? — попита най-накрая Кал.

— Според мен поне още четиридесет години — отвърна Гейб.

Итън вдигна умолително ръка.

— Не се сърдете на мен. Не знам дали наистина цери хората, но е факт, че много от тях се чувстват по-добре, след като тя е поседяла при тях.

Ранените животни също се чувстваха по-добре. Гейб винаги намираше някакъв предлог да я накара да се занимава с животните, които лекуваше. Не можеше да проумее как се получава. Знаеше само, че оздравяват много по-бързо, след като ги е докоснала.

— Жена, която може да лекува с молитви, но го отрича. — Тъй като Кал не беше този, който трябваше да се разправя с Рейчъл по този въпрос, той изглеждаше най-безгрижен. — Никой в този град не е

казал дори и една лоша дума за нея, откакто се случи чудото с Емили. И когато Боби Денис се възстанови след това увреждане на гръбначния стълб, макар лекарите да казваха, че ще остане парализиран...

— Хората я обичат — прекъсна го Итън. — Това е някаква ирония на съдбата. Г. Дуейн уверяваше всички, че може да цери, но не можеше. Рейчъл твърди, че не може, но всъщност може.

— Това не го знаем със сигурност — изтъкна Гейб. — Всичко би могло да бъде някакво съвпадение. Просто постъпи така, както и преди, Ит. Кажи на Рейчъл, че Бренда е болна и ѝ е нужна малко разтуха. Стига да не използваш думата церене, знаеш, че тя няма да ти откаже.

— Не е ли станала подозрителна, след като вече я изпращам при толкова много болни?

— Тя е толкова погълната от грижите по Чип, по обновяването на вилата, по очакваното бебе, с учението си, а и с планове какво да прави с парите, които получи от продажбата на диамантите на Г. Дуейн, че просто няма време да бъде подозрителна. — Беше много заета и със самия него, но Гейб не спомена за това, тъй като не искаше да се хвали пред братята си. Не че Кал и Итън нямаха с какво да се похвалят.

Рейчъл много харесваше курсовете по финанси, които посещаваше в местния колеж, макар да се преструваше, че го прави единствено защото Гейб бе толкова нехаен към парите си. Ако оставеше финансовите въпроси на него, казваше често тя, сигурно скоро и двамата щяха да се озоват в някой приют.

Само колкото да я подразни, Гейб ѝ беше казал, че никога не би се наложило да се опасява, че ще свърши в приют, ако си беше спестила част от богатството на Г. Дуейн, вместо да го раздава за благотворителни цели, след като беше изплатила всичките дългове на бившия си съпруг. Тя обаче не му беше обърнала никакво внимание. Двамата с Гейб се бяха заели да основат щатска фондация, чиято цел бе да помага на самотните майки да стъпят на краката си чрез осигуряване на грижи за децата им, докато те завършеха някой професионален курс и си намереха работа.

Освен това тя бе помогнала на общината да организира група, която да поддържа „Гордостта на Каролина“ като предприятие с

идеална цел. Киното бе станало най-популярното място в града през летните уикенди.

— Просто не е за вярване... Само преди година всички в Салвейшън я мразеха. А сега е местната героиня — промърмори Кал с малко прекалена гордост, като се има предвид, че той бе един от най-отявлените ѝ врагове.

В този момент Рейчъл подаде глава иззад входната врата.

— Взехме да огладняваме, Гейб. Какво ще кажеш да запалите грила?

Мъжете се изнизаха в задния двор, където родителите им се бяха разположили върху едно старо одеяло с Роузи между тях. Итън се приближи към Кристи и тя се притисна в него. Кал прегърна Джейн през рамото, след това потупа с другата си ръка неспокойния ѝ корем.

Гейб просто стоеше отстрани, наблюдавайки тези хора, които обичаше толкова много. Рейчъл постави една купчинка хартиени чинии на масата за пикник и погледна към него. Усмихна ѝ се, тя също му се усмихна в отговор, в този момент и двамата можеха да прочетат мислите в очите на другия.

„Обичам те, Гейб!“

„Обичам те, Рейч!“

Чип се затича към тях. Гейб много добре знаеше какво иска, затова протегна ръце напред. В следващия момент момчето вече бе настанено върху раменете на баща си.

Рейчъл започна да плаче.

Правеше го понякога, при семейни събирания, когато щастието ѝ идваше прекалено много. Всички бяха свикнали с това. Дори обичаха да я дразнят на тази тема. Щяха да го направят и днес. Скоро... може би след обяда...

Но в момента Кал трябваше да прочисти гърлото си. Джейн подсмръкна. Итън лекичко се изкашля. Кристи избърса очите си. Майка му връчи една салфетка на баща му.

Сърцето на Гейб туптеше радостно. Животът в планината Хартейк бе хубав.

Той отметна глава назад и започна да се смее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.